

Луиз Бегшоу

ДЖАКИ КОЛИНС НА XXI ВЕК

Жена
от класа

Издателска къща „Хермес“

ЛУИЗ БЕГШОУ ЖЕНА ОТ КЛАСА

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Красивата и изискана англичанка Даяна Фоксън е новата сензация във висшето общество на Ню Йорк. Омъжена за безскрупулния управител на внушителна издателска империя, тя запълва времето си с обзавеждане на огромния си манхатънски апартамент, пазаруване в шикозни бутици и организиране на пищни приеми. Името на Даяна не слиза от страниците за светска хроника.

Но в живота на бляскавата дама настъпва пълен обрат, когато разбира за многобройните изневери на съпруга си. Даяна остава на улицата, без пари и перспективи. Сега тя трябва да се справи сама и приема първата работа, на която се съгласяват да я вземат. Даяна се изправя пред редица трудности, които трябва да преодолее, за да докаже истинската си класа на силна и независима жена.

Посвещавам тази книга на скъпия ми съпруг Антъни

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги искам да благодаря на всички, без които тази книга нямаше да я има. На първо място е моят редактор Роузи де Курси, която има много ясен поглед върху това какво трябва да остане и какво да се махне и преценката ѝ винаги е безукорна. Дълга ѝ благодарност за търпението и прозорливостта, както и за чудесните идеи. Майкъл Сисънс, моят агент, кротко и с безкрайна увереност ме преведе през трудния период в кариерата ми, докато пишех тази книга. Всеки писател заслужава такъв човек до себе си, но аз се радвам, че той не работи с всички, защото иначе не би имал никакво време за мен. Освен това искам да благодаря на Литър Мейсън, Тим Кори, Брайън Сибърил, на екипа на ШАА и на Алън Грийнспан за неограничената им помощ за моята кариера, докато бях заета с писането на тази книга. Замислям се над идеята да започна да работя с още няколко агенти, за да си имам личен отбор по крикет. Но искам да заявя напълно сериозно, че не бих могла да се справя без тях. Майка ми и баща ми бяха истински стожери на здравия разум, докато аз изхвърлях на боклука първоначалните ръкописи, а Алис и Сефи (здравейте, скъпи мои!) ми помагаша да се концентрирали върху важните неща. Благодаря на Найджъл и Мелиса Хъдълстън за това, че ме взеха под крилото си, когато за пръв път дойдох в Лос Анджелис; благодаря и на Сюзън Картсонис, че ми даде този шанс. Антъни трябваше да понася, в най-голяма степен хленченето и капризите ми, затова посвещавам книгата на него. Образът на Майкъл е вдъхновен от Антъни, така че сами можете да прочетете и да се уверите какъв страхотен човек е съпругът ми. Всичките ми приятели заслужават, моята признателност, но искам специално да спомена имената на Фред Меткалф, Барбара Кенеди Браун и Джейкъб Рийсмог. И най-накрая дължа благодарност за тази и всяка друга своя книга на целия екип в „Орион“, особено на Сюзън Ламб.

ПЪРВА ГЛАВА

Даяна Верити погледна отражението си и се усмихна.

Огледалото в спалнята на майка ѝ бе старо и леко замъглено покрай старинната рамка, но нищо не би могло да накърни ослепителния образ пред очите ѝ. Даяна беше красиво момиче, но никога не е изглеждала по-добре. Чудесно е да си младоженка, но е прекрасно да си млада и красива булка, облечена в рокля, която струва повече, отколкото мнозина изкарват за цяла година, украсена с миниатюрни копринени розички и пришити на ръка кристали, с букет, лично направен от прочут лондонски дизайнер. Косата ѝ блестеше като златна коприна; салонът на Джон Фрида бе отворил специално заради нея в безбожно ранен час и самият Джоел лично се погрижи за филирания ѝ бретон, спускащ се под блестящата диадема с камъни „Сваровски“, черен кехлибар и обработени перли, която придържаше късия ѝ воал. Даяна се изкушаваше да поръча дълъг до земята шлейф, но нищо не биваше да скрива роклята ѝ от очите на гостите, както и от фотографите на Татлър и Хелюу, които се тълпяха пред църквата.

По-добре изобщо да не се омъжва, ако няма кой да види колко прелестно изглежда. Може би снимките щяха да умилостивят баща ѝ за огромната дупка, която Даяна направи в портфейла му. Тоалетите на Бася Зарийска не бяха никак евтини.

— Изглеждаш зашеметяващо, скъпа.

Виктория Верити присви тънките си, безукорно начервени устни и огледа по-голямата си дъщеря с критично око. Даяна бе великолепна, егоистична и разглезена, красива като пеперуда, но днес всеки забелязваше само красотата. На Ърни, годеника ѝ, му струваше скъпо да ѝ осигурява отлично поддържания външен вид, с който тя бе свикнала, но Виктория не се съмняваше, че като види годеницата си, сам ще се съгласи, че си е струвало всяко похарчено пени. Вики си припомни, че сватбеният ден е най-важният в живота на всяко момиче, и май бе точно така. Но имаше и определена категория мъже, за които

сватбата беше също толкова важна. Мислеше за бъдещия си зет със сдържано презрение.

Ърнест Фокстън бе лошото момче на издателския бизнес във Великобритания. След като най-безскрупулно окастри една от най-старите издателски къщи в страната, след масови уволнения на персонала и безмилостно орязване на непечелившите имена от списъка с автори, сега заминаваше за Америка. Ърни имаше двойно гражданство, заради майка си, и това се оказа много полезно. Бяха го наели да ръководи „Блейклис“, стара издателска къща в Ню Йорк, чиито акционери смятаха, че има нужда от основно реструктуриране и модернизация. Ърнест беше безскрупулно ловък бизнесмен, мислеше си Виктория, и оценяваше високо предимството да има красива и изискана английска съпруга до себе си, докато се среща с различни хора по благотворителните балове и премиери, от които се състоеше светският живот в Манхатън. Изобщо не се изненада, когато купи пръстен за дъщеря ѝ и побърза да организира сватбата.

Даяна отговори достойно на предизвикателството. Тя не използваше острия си ум — майка ѝ бе сигурна, че има такъв, стига Ди да се порови достатъчно дълбоко в себе си — за друго, освен да си осигури достъп до най-бляскавото ревю на Александър Маккуин или да се сдобие с последната жълта чантичка от телешка кожа на „Прада“, разбира се, от специална лимитирана серия. Беше напуснала колежа и бе започнала работа във Вог като моден асистент. Задоволяваше се с мизерното заплащане и приемаше щедрата издръжка на Ърни. Виктория знаеше, че Даяна организира легендарни партита и е прочута в определени кръгове. Звездният ѝ час настъпи, когато успя да впримчи Ърни и сега се очакваше животът ѝ да е безкрайно бляскаво парти в американски вариант. Само за четири месеца Даяна успя да състави изключителен списък от важни гости, които изобщо не я интересуваха, прелестен прием в „Браун“, великолепна цветна украса, струнен квартет и ръчно изработена сватбена рокля, ушита специално за нея. Ърни щеше да се гордее.

— Не е зле, нали?

Даяна леко се завъртя наляво и надясно, за да се наслади отново на деликатните малки ръкави на раменете и чак неприлично изрязания корсаж, на дълбоко спускащия се гръб, покрит с нежна коприна в

стила на древногръцките богини, както и на белите сатенени пантофки, избродирани с нежни златни нишки.

— Направо е прекалено хубава.

Сузи Амбърсън, главната шаферка на Даяна и нейна по-малка братовчедка, се усмихна завистливо. Не е честно тя да изглежда толкова прелестна, кестенявата ѝ коса беше копринено мека и лъскава, стройната ѝ фигура блестеше в бяло: самата Пепеляшка. Какво, за бога, видя в нея Ърни? Момичетата шушукаха, че миналата седмица Даяна е летяла до Манхатън „само за да оформят веждите ѝ“ в салона на Джон Барет в „Блумингдейл“. Цял Лондон вече говореше за сватбата.

Софи Райс-Джоунс предпочете по-семпла рокля. Според мен прояви изключително добър вкус.

— Скъпа... — Даяна я погледна с блестящите си сини очи, които беше подчертала със синя спирала и въпреки това имаха съвсем естествен вид. — Ужасно бъркаш. Минимализмът изобщо не е модерен. Отживелица от деветдесетте години. Днес всички се стремят към модерната класика.

— Модерна класика — повтори Сузи с лек сарказъм, само толкова смееше да си позволи. В крайна сметка не можеше да се държи грубо с булката, макар да е главната ѝ шаферка. Даяна избра тоалетите на шаферките и всички бяха много стилни — наситенозелени рокли от кадифе с висока талия, малки букетчета от розови пъпки, заобиколени от пухкави облачета от дребни бели цветчета, и по една напълно разцъфнала бяла роза, забодена в косите им.

Сузи се намръщи. Бе ѝ отказано дори дребното удоволствие да се оплаква, че Даяна я е издокарала като лелка.

— Точно така. — Даяна се напръска с розова вода — днес не би използвала нещо толкова натрапчиво като парфюм.

— Сватба, на която гостите са облечени официално. С дълги рокли, шлейфове, воали и диадеми. Класически валс, вместо безвкусно диско от осемдесетте години. Знаете ли, че съм поръчала на вратата да стои един от шаферите и да раздава карамфили на всеки от гостите, който се появи без цвете в бутоньерата?

Колко предвидливо.

Даяна ѝ отпрати бляскава усмивка и Сузи изпита неприятното усещане, че тя се забавлява от хапливите ѝ забележки. Щеше ѝ се поне

леко да ѝ вгорчи деня, но всъщност ѝ достави удоволствие. Което бе съвсем типично за Даяна Верити — никога не се е трудила за каквото и да било, просто се носеше по течението. Направо отвратително.

— Обичам да помагам на хората, когато нямат представа как е редно да се държат — отвърна Даяна.

Сузи се изчерви и грабна букета си. Кучка. Мразеше я, от върховете на сатенените ѝ пантофки до елегантните, идеално оформени вежди.

— Побързай, скъпа. — Виктория надникна иззад паравана, където си обличаше розовия костюм на „Шанел“. — Не бива да караме каретата да ни чака.

Ърни Фокстън седеше в кабинета в дома си и тракаше по клавиатурата на компютъра. Беше прекрасно слънчево утро в Челси и кумът му, великолепен в дневния си костюм, забавляваше шаферите с неприлични вицове. Но Ърни не забелязваше нищо. Бе спуснал щорите и безупречните ръбове на панталоните му се виждаха на приглушената светлина от монитора. Проверяваше акциите си в интернет. Този сутрешен ритуал никога не се променяше. Не виждаше причина да го прави сега само защото щеше да се жени.

Ей Оу Ел отново се бяха вдигнали. Супер. Спечели над четиристотин процента само от това „бебче“, но нямаше никакво намерение да си прибира парите засега. Какво още? Американските му акции бяха спаднали малко, както и индексът „Дау Джоунс“, но това не го обезпокои. Ърни познаваше добре финансовия свят и знаеше, че „Дау Джоунс“ върви само в една посока — нагоре. В случай че си готов да изчакаш няколко месеца, за да може неизбежните „корекции“ да се уравнишат. Само слабохарактерните, глупаците, в чиито вени тече кръв, а не ледена вода, продават, когато нещата загрубеят леко. Купуваш и стискаш здраво и накрая винаги печелиш.

Набра няколко букви на клавиатурата. БЛКИ, акронимът на новата му издателска компания. Добре, рейтингът се бе вдигнал с пункт и една осма само заради новината, че Грант Валънтайн е уволнен и той е заел мястото му. Това е достатъчно важно, за да впечатли новите му шефове още преди да слезе от самолета „Конкорд“ или да им е представил прелестната си млада съпруга. О, да! Съпруга.

По-добре да не я кара да го чака. Набързо продаде няколко фючърсни акции от памука, за които не беше сигурен как ще вървят, и купи още малко от тези на „Блейклис“. Тържествуваше.

Всичко се нарежда чудесно и ще продължи така.

Ърни изключи компютъра и дръпна завесите, за да позволи на дневната светлина да нахлуе в мрачния кабинет, обзаведен в бургундскочервено и махагон. На бюрото му приятно съскаха мехурчетата в чашата с шампанско „Крут“. Взе я и отпи замислено. Леко отпускане преди церемонията. Истинска досада, но трябваше да се изтърпи. Освен това Даяна го увери, че събитието ще се отрази подобаващо в пресата. Родителите му, и двамата покойници, бяха различни. Баща му беше безскрупулен търговец от Ийст Енд, а майка му — готвачка във футболния клуб „Челси“. Усърдната работа и усетът за финансови операции на баща му осигуриха парите за учението на сина в „Итън“, където Ърни не усвои много от академичната материя, но попи достатъчно от снобизма на съучениците си, за да се срамува ужасно от родителите си. Работеше къртовски, интересувахе го само печалбата и в крайна сметка спечели достатъчно пари, за да заличи срамното петно на произхода си. На сватбата му днес щяха да присъстват най-различни особи от лондонското светско общество с достатъчно титли дори и за „Аскът“, а и булката беше от висшето общество, макар и без пари. Ърни нямаше нужда от средства, а от онова, което Даяна можеше да му донесе. В Ню Йорк тя щеше да е отлична препоръка. Подходящият детайл, който да допълни образа му. Беше убеден, че е взел вярното решение.

Изключи компютъра си и слезе по спираловидната стълба от бронирано стъкло до първия етаж, където Джералд, кумът му, го чакаше заедно с шаферите.

— Готов ли си, старче? — попита го Джералд. — Все още имаш време да избягаш.

Останалите се засмяха.

— Ще стане голяма каша. — Ърни се ухили. — А и ще изтървем напиването след това.

— Вярно. По-добре да докарам колата. — Джералд нагласи цветето в бутониерата си и отиде да извика шофьора.

— Знаеш ли, че Сузи е ужасно разстроена — обади се Хари, братовчедът на Джералд. — Все се надяваше, че ще си неин.

— Ще има много разплакани девойки, не е само Сузи, много благодаря. Все пак само ще се женя, няма да умирам — намигна му Ърни. — Ще имам нужда и от малко време за лудории.

Засмяха се и тръгнаха към очакващата ги кола.

Даяна се облегна в каретата и помахаше с ръка като кралицата. Хората по улиците спираха да я погледат, радваха ѝ се — булка в каляска, теглена от конски впряг, сияеща от цялото внимание наоколо. Някои от мъжете се заяпваха в бялата ѝ гръд, преливаща над стегнатия корсаж на роклята, и подсвиркваха и дори подвикваха одобрително. Това май ѝ харесваше най-много. Японски туристи и някой заблуден американец се спираха и я снимаха, а тя отмяташе воала и ги озаряваше с ослепителната си усмивка — специално избелена с помощта на козметичната стоматология само преди седмица.

Това бе нейният ден да е екстравагантна. Баща ѝ не биваше да се оплаква от разходите. Откакто започна да се среща с Ърни, той престана да ѝ натяква да уреди живота си и да си намери подходяща работа, слава богу. Имаше си работа. Вярно, не беше такава, с която може да си плаща сметките, но сега Ърни щеше да го прави вместо нея. Даяна погледна надясно и забеляза млада жена с куфарче да крачи към „Пикадили“. Беше с хубав костюм — силно втален и лимоненожълт, което чудесно подходеше на кестенявата ѝ коса. Даяна се опита да определи дизайнера. Напомняше на Ричард Тайлър, но човек не срещаше много от тоалетите му в Лондон. Територията му е Лос Анджелис. Но можеше и да е негово творение. Все едно, каква глупачка само. Да работи всеки божи ден за мизерна заплата. Даяна забеляза, че момичето е красиво. Може би не като нея, но пък кой ли е? Прехапа долната си устна, за да не се ухили широко, което щеше да е неприлично за истинска дама. Това момиче би трябвало да си намери стабилен богат съпруг и да действа по традиционния начин. Може и да е началото на новото хилядолетие, но традицията никога не излиза от мода.

Майка ѝ стискаше ръката ѝ, докато ѝ помагаше да се качи в каретата, и повдигаше внимателно полите на роклята ѝ, за които Даяна бе сигурна, че Сузи се надява да види окаляни на церемонията.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно, скъпа? Имам предвид дали го обичаш наистина?

— Стига, мамо. — Даяна я целуна по бузата съвсем леко, за да не се размаже червилото ѝ. — Разбира се, че го обичам. Лудо влюбена съм в него и винаги ще го обичам.

Беше страшно доволна от дипломатичния си отговор. Тъкмо това искаше да чуе майка ѝ, а и не бе чак толкова голяма лъжа. Разбира се, че обича Ърни. Той е красив, облича се елегантно, а и се отнася прекрасно с нея. Никога не ѝ отказваше, каквото и да поиска, и двамата си прекарваха страхотно. Какво повече да иска човек? Каква беше онази стара поговорка? „Еднакво лесно е да се влюбиш в богат и в беден мъж.“ Даяна просто се постара да се влюби в първия вид.

Семейството ѝ бе доста заможно. Баща ѝ е адвокат с много добра кантора на „Линкълнс ин“. Притежаваше красива извънградска къща в Кент и изпрати трите си дъщери в частни училища. Но Даяна копнееше за друг живот; нуждаеше се от нещо повече от ски ваканциите и уроците по езда. Искаше да се облича в дизайнерски тоалети, да си купува диамантени обеци, да лети в първа класа, да си почива на Сейшелските острови или още по-хубаво — на някой частен остров. Не намираше за нужно да се бърхти като роб, за да има всичко това. Добрият Господ я бе дарил с красота и вроден стил, а красотата и стилът са изключително ценни.

Даяна си каза, че е направила точния избор, продължи да се усмихва и да маха на минувачите. Колите спряха, за да сторят път на каретата ѝ да завие на площад „Сейнт Джеймс“. Пред нея се изправи църквата — красив и величествен англикански храм от XVIII век, изграден от камъни с цвета на мед, пред който за нейна радост имаше цял рояк папараци. Даяна изпъна изящните си рамене и нагласи внимателно няколко от гънките на шифона и старинната дантела, за да е в идеална форма за първите снимки. И светлината бе отлична. Всичко щеше да е прекрасно.

Започна да си тананика.

„Тръгвам към църквата и ще се омъжа...“

ВТОРА ГЛАВА

Майкъл Сисеро се размърда леко под завивките. Беше трудно да се помръдне тяло като неговото. Повече му подходеше боксовият ринг, отколкото деликатните движения на балетистите. Но тази сутрин имаше стимул да се измъкне незабелязано от леглото. Като начало имаше махмурлук, от който главата му сякаш щеше да се пръсне, и се надяваше, че ако се движи много внимателно, може малко да му се размине. Освен това в леглото му имаше гола жена. Това не е най-лошият начин да се събуди човек. Проблемът е, че не си спомня името ѝ.

Внимателно стъпи с крак върху дървения под в малкия си апартамент. Погледна вдясно и забеляза два използвани презерватива близо до леглото. Каза си, че така ще има една грижа по-малко, вдигна ги и ги изхвърли. Жилището му бе тясно и далеч не в най-добрата част на града, но той поддържаше безупречна чистота в него. Беше въпрос на самоуважение. Майкъл държеше на самоуважението; беше свързано с италианския му произход. Май щеше да е проява на уважение, ако си спомни името на жената.

Почеса тъмнокосата си глава, но пак не му хрумна нищо. Какво ли е последното, което помнеше? „Петолистната детелина“ на Хъдзън Авеню, някъде към осем часа, празнуваха деня на свети Патрик и вече май бе леко пиян. Сигурно я е срещнал там. Може би е ирландка. Макар че всички в Манхатън ставаха ирландци на 17 март.

Майкъл отиде бос до банята, която бе отделена от стаята с тъмен дървен параван, и взе халата си. Беше плътен и тъмносин. Не обичаше сутрин да го виждат голи жени, които не познаваше. Сисеро не беше суетен и нямаше представа колко добре изглеждаше в халата. Тъмният цвят подчертаваше пъстрите му очи, наследство от майка му — францужойка, обградени от гъсти черни мигли, които си бяха чисто италиански. Не би могъл да мине за красив; носът му бе изгърбен заради старо счупване, когато един боксьор с черен колан втори дан му го разби в една петъчна вечер, освен това бе едър, с бицепси на

тежкоатлет и бедра на кикбоксър. Тийнейджърките, които обожаваха Леонардо ди Каприо, изобщо не биха го погледнали.

Но това не го засягаше, защото и той не ги харесваше. Майкъл обичаше жените. Сочни, с пищни извивки, като тази в леглото му. Лицето ѝ бе заровено във възглавницата, но имаше хубави едри гърди и прекрасно стегнато дупе с плосък корем. Усети тръпка в слабините. Макар и пьян, усетът му за женска красота не му изневери. Беше с изрусена коса, което по принцип не харесваше, но при подобно тяло можеше да си затвори очите за този недостатък.

Усети неистова жажда. Взе бутилка газирана вода от хладилника и я изпи на един дъх. Почувства се малко по-свеж, включи кафе машината и отиде да си вземе един бърз душ. Жената похъркваше леко; вероятно и тя бе пьяна като него от предната вечер. Обръсна се и се огледа в малкото огледало, после си сложи бяла риза и черен костюм. Не беше идеален, но му ставаше. Имаше шест костюма, всички еднакъв модел и вид, три тъмносини и три черни. Така не се налагаше да се чуди какво да облече сутрин.

Майкъл обичаше да е точен, особено когато трябваше да иде на работа. Фирмата бе лично негова, така че никой не би могъл да го уволни; но това не е оправдание за немарливост. Отговаряше пред себе си, а Майкъл Сисеро бе строг шеф. Беше на трийсет години и възнамеряваше да изгради успешен бизнес, независимо колко ще му струва. Засега компанията бе малка, но си е само негова. Обличаше се и се държеше така, както искаше да изглежда издателската му къща.

Кафето стана тъкмо когато си слагаше ръкавелите. Поръчваше си ризите в Англия при една стара приятелка, която вече бе омъжена, но все още беше леко увлечена по него. Майкъл предпочиташе европейския стил ризи с дупки за ръкавели. Налагаше му се да се катери пеша шест етаж до малкото си студио, но всяка седмица си лъскаше обувките, косата му бе къса, а облеклото — елегантно, доколкото можеше да се постигне без много пари.

Майкъл Сисеро вдъхваше уважение в офиса и извън него. Наля в две големи чаши кафе с аромат на лешник, черно и димящо, занесе едната на жената, побутна я лекичко и доближи чашата до лицето ѝ.

— Събуди се, захарче. — Усмихна се широко на собствените си притеснения. Изобщо нямаше нужда от име. Всички отговаряха на

едно и също. „Захарче“ или „скъпа“. Номерът минаваше при всички — от възрастни дами до гимназистки.

— Ооох... — Тя изпъшка и седна в леглото, при което гърдите ѝ се люшнаха изкусително и за миг той се замисли дали да не закъснее за работа. — Къде съм?

Майкъл притисна пръстите ѝ около чашата. Ноктите ѝ бяха прекалено дълги. Не можеше да понася тази мода — нокти, които направо можеха да ти извадят очите. Целият му гръб бе изподран, пареше, докато се къпеше. Явно се е забавлявала добре.

— Намираш се на улица „Ленърд“, в центъра, между „Уест Бродуей“ и „Хъдзън“.

— Точно така — неуверено отвърна тя.

Погледът ѝ се проясни и тя леко потръпна, сякаш си спомни всичко. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха като малки розови пъпки, тя изпъна рамене и отметна дългата си коса.

— О, Мики, беше страхотен. Не помня някога да ми е било похубаво.

Прокара едрите си длани по кожата ѝ, обгърна гърдите ѝ и целуна зърната им. Елементарна проява на учтивост. Тя потръпна сладостно и подканващо отметна завивките. Краката ѝ бяха с приятни извивки, но ноктите им бяха лакирани, което е лош знак. Беше от тигриците в леглото, но не ставаше за разговор.

— Метна ме през рамо и ме понесе от бара на Мик Рууни! — Тя се засмя. — Много си силен.

Спомените нахлуха в съзнанието му. Казваше се Дениз. Супер. Явно бирата не бе замъглила много зрението му снощи, но пък сигурно не е чувал добре. Тя се смееше пискливо, цупеше се и използваше онзи задъхан гласец на малко момиченце, който ужасно го дразнеше.

— Благодаря, Дениз. И ти беше страхотна.

Лицето ѝ помръкна.

— Казвам се Елиз.

— Така казах. Но сега си изпий кафето, скъпа. Много ми се иска да остана и да палуваме, но трябва да ходя на работа.

— Не можеш ли да си вземеш почивен ден?

— Не — отрязва я Майкъл.

Сега си спомни и секса. Беше приятно; използваша цялата стая. Тя се притискаше в него и стенеше. Тогава почти не усети

драскотините от ноктите ѝ.

Елиз стана и се наведе, за да събере разпилените си дрехи — къса пола, боти, тясна блузка и джинсово яке. Майкъл се приближи и обхвана дупето ѝ с ръце. Определено имаше страхотно дупе. Беше готова и се притисна към дланите му, докато той си играеше с нея.

— Ще те видя ли пак?

— Разбира се. Обличай се, а аз ще ида да взема химикалка.

Тя послушно навлече дрехите си, без да използва душа. Майкъл ѝ намигна, като демонстративно си записваше номера ѝ, после я изпрати до вратата и решително я отвори, докато Елиз се притискаше към него.

Поредната случайна среща, която не искаше да повтаря. Изпи втора чаша черно кафе, като нарочно го изгълта по-горещо, за да опари гърлото му и да го разбуди напълно. Закъсняваше и се мъчеше да се пребори с гаденето, предизвикано от токсините, които задръстваха кръвта му.

Шумът от клаксоните на колите в сутрешното задръстване достигаше приглушен до шестия етаж. Поредното утро в Манхатън.

„Грийн Егс“ беше мечтата на Майкъл. Баща му имаше ресторант на Сити Айлънд, много популярно място, в което се предлагаше истинска италианска храна, никакви салати „Цезар“, само пресни хлебчета с билки и зехтин. Винаги оставяше бутилката с анасонов ликьор заедно с кафето, когато клиентите приключваха с храненето. Бизнесът вървеше много добре, а сладоледите му бяха толкова търсени, че той се замисляше да разшири заведението със сладоледен салон. Малко помощ би му дошла добре, но Майкъл упорито вървеше по свой път, толкова настояваше, че баща му се бе отказал да го притиска. Оплакваше се, но беше и много горд с него. Харесваше настойчивостта на сина си.

Истината бе, че Майкъл Сисеро, съвсем неочаквано обикна книгите. Като дете не четеше изобщо; баща му много харесваше софтбола, но не ходеше в местната библиотека. Когато майка му почина от рак на гърдата, Майкъл бе само на четири и баща му с много труд отгледа момчето и двете му сестри, като се стараяше да имат винаги хляб на масата. Пазаруваха евтино, като си купуваха

последните късове месо, което магазините намаляваха в края на деня. Франческо приготвяше всичко в тенджерата и четиримата си хапваха царски, макар да бяха бедни като просяци. Един ден леля му се отби да ги види, остави пушена шунка и една стара енциклопедия, която не ѝ трябваше. Майкъл скучаеше и започна да я чете.

След няколко месеца бе изгълтал повечето статии. Попиваше като гъба и изпревари повечето деца в „Джуниър Хай 124“, непретенциозно име за съвсем обикновено училище в Бронкс. След това спечели стипендия за колежа „Сейнт Джейкъбс“, докдето ходеше пеша повече от миля и още една с автобуса и обратно всеки ден. На Майкъл много му харесваше. Така излизаше от дома си и наистина имаше възможност да чете. Влюби се в книгите. Четеше исторически романи за Древния Рим, преводни книги за походите на Александър Велики, фантастични истории, всичко. Прочете Клетниците само за десет дни, като не правеше нищо друго, освен да чете, стоеше буден понякога до два след полунощ, като си светеше със свещ до леглото, вместо с фенерчето, което можеше да събуди баща му.

Би било добре да продължи образованието си, но Майкъл беше бял мъж и не страдаше от видими недъзи, ако не се брояха ужасната му прическа и любовта му към филмите с кунгфу. Стипендиите бяха заети от момичета с по-слаби оценки от неговите и това засили вродения му сексизъм. Около него винаги имаше много момичета и това го правеше самоуверен и арогантен; макар да си падаше по книгите, беше истински здравеняк. Не обичаше колективните спортове, защото беше прекален индивидуалист. Започна да вдига тежести на девет години и оттогава не престана.

Когато навърши тринадесет, Майкъл се захвана с карате. Нямаше смисъл да си губи времето с хокей или футбол, след като училищните бойници през ден го пребиваха, за да му вземат парите за обяд. След два месеца тренировки Майкъл ступа здраво най-големия бойник и после никой не смееше да го закача. Но и няколко пъти наби разни други хлапета. Ако се върнеше назад, може би щеше да се засрами от себе си, но Майкъл не отделяше много внимание на миналото. Беше отдавна; такъв е животът на улицата. Биеш или те бият.

Момичетата го разглежиха. Пишеха му домашните и му подреждаха стаята. Имаше навика да говори прямо, което особено се нравеше на някои от тях. Той плащаше сметката, когато излизаше на

срещи, макар и да ставаше дума само за газирана вода и пай в местното заведение за бърза закуска, и никога не правеше компромиси. Ако някое момиче се оплачеше от строгия му режим на тренировките по карате, късаше с него. Това не притесняваше Майкъл, защото винаги имаше друга сладурана, която чакаше да заеме овакантиеното място.

Смяташе жените за слаби и красиви създания, бъдещи съпруги и майки. Нямаше нищо против момичето да е умно.

Всъщност не можеше да понася глупостта. Не бе много добър в свалките по баровете, защото изпитваше непреодолимо желание да каже на всяка глупачка, че е глупачка.

Миналата седмица ходи в бар в Уест Сайд с приятеля си Големия Стив, който живееше в Уесчестър. Големия Стив се заливаше от смях и го дразнеше с жената, която онази вечер седна на бара до него, сложи ръка на рамото му и загледана в очите му, сподели с него историята на объркания си живот. Майкъл се обърна към нея и ѝ отвърна: „Знаеш ли, наистина нямам желание да слушам сълзливите ти истории. Току-що се запознахме“. Тя се засегна. Толкова по-зле за нея. Не го биваше в преструвките.

Фактът, че момичетата получаваха стипендии, макар и с по-слаби от неговите оценки, го ядосваше, но той приемаше удара открито. В Колумбийския университет записа политология, но не хареса отношението на професорите и напусна. В крайна сметка постъпи в местния колеж, като работеше на четири места, за да си плаща таксата. Баща му окачи дипломата му на стената в кухнята на ресторанта. За Франческо тя означаваше дори повече, отколкото за Майкъл; баща му беше бедняк от Неапол, който бе слязъл от парахода гол и бос, а синът му стана магистър по изкуствата. Тогава се отказа от идеята Майкъл да работи в ресторанта. Дъщерите му Мария и София се омъжиха щастливо. Франческо бе сигурен, че и синът му ще сполучи.

Майкъл взе заем от банката и основа малка издателска къща за детски книги с офис в Ийст Вилидж. Вярваше, че има огромен пазар за детска литература, който не е наситен. Пазар определено имаше — деца като него, които биха чели с удоволствие, стига да имат възможността и да научат буквите от друг източник, а не само от „Улица Сезам“. Просто трябваше да го завладее.

Нае си секретарка и се свърза с един приятел от колежа — Джо. Неговият баща имаше печатарска преса и се съгласи да отпечата малък тираж, стига Майкъл да намери нещо, което да си струва. В това бе проблемът. Пусна обяви, че търси писатели, във Вилидж Войс и получи куп небивалици, пълни с правописни грешки. Огромна грешка. Майкъл си смени телефонния номер, за да не си губи времето да обяснява по цял ден на така наречените детски автори защо произведенията им нямат шанс.

След два месеца кредиторите му почнаха да стават нетърпеливи, секретарката му скучаеше, а на него не му оставаше много време.

Франческо му даде спасителна идея.

— Разбира се, че има и добри неща — каза, след като се замисли дълбоко, тъй като той самият четеше предимно менюта. — Само че повечето добри писатели вече са починали. Преди векове. Никой не пише като тях.

Това е отговорът. Майкъл скочи от мястото си и се втурна към офиса. Можеше да преиздава класически произведения и да не се налага да плаща нищо на авторите. Едуард Лиър бе починал отдавна и след известно време творбите му минаваха в така нареченото „публично пространство“ — не се налагаше да плащаш за тях. Отне му седмица да намери Сет Грийн — умно хлапе, гей, студент в Нюйоркския университет, с невероятен талант да рисува. Илюстрира Свата и котаракът само затри дни. Бащата на Джо им позволи да използват печатарската преса и „Грийн Егс“ отпечата първата си книга.

Оставаше да я продаде.

Нямаше никакви средства за реклама, но не му липсваха желание и енергия. Майкъл натъпка куп книжки в една раница и обиколи с велосипеда си всички детски градини и библиотеки в Манхатън. На всеки девет отрицателни отговора получаваше и по един положителен. След месец бе продал и последната бройка.

Сега печелеше горе-долу достатъчно, за да плаща на секретарката си, разходите на офиса и наема си, дори можеше да си позволи малко лукс, като например прилично кафе. Големият удар едва ли е далеч. Знаеше го. Слезе по скърцащите стълби на жилищната сграда отпреди войната, в която живееше, и излезе на улицата, за да прекара поредния ден в търсене на успеха.

ТРЕТА ГЛАВА

Даяна се облегна на черната кожена седалка в мерцедеса, управляван от униформен шофьор, стисна леко ръката на съпруга си и се замисли за Ню Йорк.

Багажът с малкото ѝ вещи вече бе изпратен: торбички с истинска лавандула и други дреболии, които да ѝ напомнят за Англия, няколко тоалета на „Клое“ и „Хюсеин Чалвар“, както и сватбената ѝ рокля, почистена, изгладена и прибрана в кутия, за да се запази евентуално за дъщеря им, ако някой ден двамата с Ърни намереха свободно време и започнат да работят по въпроса. Иначе бе взела съвсем малко неща отвъд океана. Само тоалетите на „Прада“ и „Шанел“. Какво по-добро оправдание да си обновиш основно гардероба от преместването в нова държава? Ърни бе затънал в новите си доклади и финансовите отчети на „Блейклис“ и подписваше чек за каквото и да му поискаше тя. А за да се покори Ню Йорк, бе нужно само най-доброто.

Годежният ѝ пръстен с набиващ се на очи диамант, проблясваше до платинената ѝ сватбена халка. Даяна я погледна доволно. Положението ѝ се подобри значително. Сега бе Даяна Фокстън, госпожа Ърнест Фокстън. И дори в багажника, прибрана в пътната ѝ чанта „Гучи“ — „Луи Вюитон“ отдавна не бе на мода — имаше голяма кутия с кремава хартия на „Смитсънс“, на която е гравирано името ѝ. Даяна кръстоса крака, облечена в сиво-зелен костюм на „Джоузеф“, с перлено колие на врата, и се опита да приеме новата си фамилия. Откровено казано, предпочиташе моминското си име. Донякъде ѝ липсваше да я наричат Даяна Верити. Но, разбира се, беше глупаво; омъжените жени не запазваха фамилното си име, особено след като не им се налага да работят.

— Мислиш ли, че вече са приготовили жилището ни, скъпи? — попита тя. — Имам нужда от истинска вана след пътуването със самолет. Винаги се чувствам толкова лепкава и подпухнала.

— Разбира се. — Ърни се бе заровил в някакъв доклад и ѝ отвърна разсеяно. — Казах ти, че управителят на сградата е наел за нас

временна камериерка. Тя трябва да е подготвила всичко, дори ще зареди хладилника.

— Обзалагам се, че няма да има соли за вана. — Даяна се нацупи. — Трябваше да се запася, преди да тръгна.

— Не бива да очакваш от мен да се грижа и за тоалетните ти принадлежности — сопна се мъжът ѝ.

— Знаем, скъпи.

Даяна се загледа през прозореца, докато прекосяваха Лондон, и се запита дали ще ѝ липсва. Сузи я прегърна здраво в края на приема в „Браун“ и ѝ каза, че партитата няма да са същите без нея. Може би щяха да ѝ липсват Катрин Конър и Ема Норман, приятелките ѝ, с които излизаше да изпият по нещо в „Граучо“ или „Сохо Хаус“. Но човек не може вечно да кисне в бар „Мет“, а и редовните истории на Лиъм и Патси, Джуд и Сейди, Тара и Тамара бяха толкова изтъркани. „Искам да се забавлявам“, нетърпеливо си помисли Даяна, като отметна тъмната коса от сините си очи, прокара изящните си пръсти с френски маникюр по деликатните скули, подчертани с лек матиращ фондъотен и едва докоснати с бронзираща пудра. Отражението ѝ в огледалото за обратно виждане я увери, че блясъкът за устни, който избра днес, ѝ стоеше по-добре, отколкото предишното матово червило. Реши отсега нататък да използва само блясък. Или поне докато не ѝ омръзне.

Значи приключи с обикалянето по клубовете. Ами културният живот в Лондон? Наистина имаше страшно голям избор, но кой ли истински лондончанин някога ходеше на културни мероприятия? Британският музей, Националната галерия... просто красиви каменни фасади, покрай които всички минаваха на път за „Кингс Роуд“. Сигурно щеше да ѝ липсва семейството ѝ, но баща ѝ доста се вкисна, след като започнаха да идват сметките за сватбеното тържество, а майка ѝ още повтаряше, че Ърни не бил подходящ за нея, докато и двете ѝ сестри — Изолд и Камила, смятаха, че тя трябва да си намери работа. Това, разбира се, е истинска лудост. Защо да работи, след като може да прекарва времето си в пазаруване, обеди с приятелки и забавления например?

Даяна отхвърли всички критични забележки. И бездруго повечето бяха породени от завист. Ърни е толкова красив и преуспял, че те просто не можеха да понесат щастието ѝ.

Камила беше адвокат, печелеше близо сто хиляди годишно и имаше близнаци. Липсваше ѝ всякакъв усет за мода и живееше на южния бряг на реката, в огромна викторианска къща с градина. И въпреки това майка ѝ непрекъснато ѝ сочеше Мила като пример за подражание.

Даяна си спомни за прощалното градинско парти, което Мила организира за нея предния следобед. Разплака се и я прегърна силно, а после ѝ предложи домашен кейк.

— Толкова ще ти е скучно в Ню Йорк. Не познаваш никого там.

— Ще си намеря приятели, Мила. Сприятелих се с много хора, когато се преместих да живея в Лондон. Пак ще се справя.

— Приятели? Онази компания, с която излизаш ли?

— Те са ми приятели, така че бъди снизходителна.

— Питам се с колко от тях ще продължиш да поддържаш връзка, след като се установиш в Манхатън — проницателно отбеляза Мила.

— Има телефони. И си представи колко прекрасно ще е напролет в Ню Йорк. Непрекъснато ще даваме вечерни партита. Ти много обичаш да посрещаш гости на вечеря.

Мила погледна към двете си зверчета, които в момента се опитваха да унищожат дъба в градината.

— Ами работата ти?

— Не всички искат да работят. Омръзна ми във Вог, а и Ърни може да използва връзките си, ако реша да се върна на работа.

Даяна отметна кичур от кестенявата си коса и на ушите ѝ весело проблеснаха нови обеци със сапфири и рубини, сватбен подарък от Ърни. Доста показни, но скъпоценните камъни си бяха класика. Възлюбленият ѝ съпруг всъщност правеше някакви намеци за почасова работа, което бе голяма досада. Даяна се надяваше да си откъдне няколко години от писането за модния бизнес и от телефонните разговори с различни дизайнери, за да се интересува от последните тоалети на Стела и Шалом. Хубавото е, че имаше и някои привилегии — безплатни мостри, големи отстъпки. Но тя вярваше, че стига да прекара малко време в компанията на дамите в Ню Йорк, ще успее да се докопа до привилегиите, без да върши никаква работа, което в общи линии бе основното ѝ правило в живота.

— Ами добре, миличка. Но накрая ще се отегчиш, ако не вършиш нищо.

— Нищо ли? О, Мила!

Даяна се засмя и за хиляден път сестра ѝ се възхити колко очарователно изглежда, когато се усмихне — направо грейваше като Оксфорд Стрийт преди Коледа, хубавите ѝ бели зъби и леко гърбавото ѝ носле, както и блесналите ѝ очи, всичко се съчетаваше прелестно и тя ставаше неустоима. Чудесно разбираше как Лондон е покорен от чара на непоправимо лекомислената ѝ сестра. Ако Мила имаше някакви резерви, те бяха изцяло по отношение на Ърни. Вярно, че изглеждаше отговорен човек и даваше на Ди всичко, което пожелаеше. Някои мъже харесваха момичетата от класа. Но ѝ се струваше, че Ърни не оценява истински ослепителната усмивка на Даяна, както ѝ се искаше на Мила. Винаги ѝ изглеждаше малко отнесен. Е, какво пък, може би такъв му е характерът.

Наля чай на сестра си, добави мляко и захар в своята чаша и резенче лимон в тази на Даяна. Обаче нямаше никакви съмнения за сватбата. Предизвика истински фурор. Всички дребнави лондонски купонджии, които показно демонстрираха привързаност към Ди, позеленяха от завист. А Даяна се държа толкова изискано, целуваше всички, смееше се така, че озаряваше цялата зала, внимаваше никой да не остане пренебрегнат, дори и намръщените чичовци, които баща ѝ доведе от Шроишиър. След първия танц — прекрасен класически валс — поведе всички на дансинга в истински луд купон под звуците на „Винъс“ на „Бананарама“. Ърни обикаляше залата, усмихваше се и се снимаше с гостите, без да дава вид, че забелязва жадните погледи, които много от мъжете хвърляха към Даяна. Беше толкова жизнена, очарователна, изискано кокетна! Мила въздъхна и отхапа от кейка. Сестричката ѝ щеше да ѝ липсва. Даяна бе истинска напаст, но човек не можеше да ѝ устои. Започна да ѝ разказва за познатите си в Ню Йорк и забеляза как сините ѝ очи леко се замъгляват. Приятелките на Мила бяха адвокати и банкери; съвсем не приличаха на трофейните съпруги, с които Даяна вероятно щеше да общува.

Като си спомни за разговора, Даяна се усмихна. Скъпата Мила. Само ако можеше да се поотпусне малко, щеше да е прекрасно! Толкова много пари имаше, а никакво време, за да се забавлява. Погледна към Ърни, все така потънал в доклада си. Какво бе казала сестра ѝ за него?

— В Сити много се шуми около името на Ърни.

Мила се възхищаваше на невероятната зестра на Даяна преди сватбата и ѝ помагаше да избере тоалети, които да вземе при заминаването си. Нямаше да има меден месец, тъй като Ърни искаше да започне новата си работа възможно най-скоро, но Даяна го прие спокойно с думите: „Целият ни живот ще е истински меден месец“, така че нямаше причини за тревога.

— Какво се говори? — Даяна взе една кремава копринена риза, чудејки се дали да я прибере в багажа. Тя контрастираше чудесно на всякакви цветове — от бургундскочервено до бледосиньо. Човек не можеше без кремава копринена и памучна риза в гардероба си. — Нищо добро, надявам се.

Ключи за Ърни! Интересно. Бе чудесно, че се омъжва за човек, за когото хората приказват.

— „Блейклис“ са го избрали, защото се е разправил безскрупулно в „Хетфийлд Букс“.

— Бизнесмените трябва да са безскрупулни, нали така? Както и да е, под ръководството на Ърни печалбата им нарасна. Не можеш да го отречеш.

— Не го отричам, но хората говорят, че е прекалено жесток, дори и според модерните стандарти в издателския бизнес. Уволнил е над хиляда души. Закрил е цяла печатница...

Даяна потръпна. Не ѝ се нравеше представата, че хората са останали без работа.

— Не ми го е казвал.

— Защо да го прави? Предполагам, че не си го питала.

— Не знам подробности за делата му. Сигурно му е неприятно да го направи.

Мила си припомни неприятните подмятания в клуба „Прайвит Ай“ и реши да не ги споделя с бъдещата булка. Носеха се легенди за това как Ърни Фокстън подписал заповедите за уволнение две седмици преди коледното парти в офисите на „Хетфийлд“ в Лондон, така че сметката за шампанско да е по-малка.

— Много автори, които от години работят в „Хетфийлд“, са уволнени и там вече не издават поезия и други престижни заглавия.

— Престижните заглавия не покриват сметките.

— Предполагам, че точно така е разсъждавал и Ърни. Но това предизвика много коментари — предпазливо подхвърли Мила.

Даяна смръщи красиво оформените си вежди.

— Е, това не знам. Сигурно ще си намерят друга работа. Задачата на Ърни е да направи компанията печеливша. Мисля, че се справи отлично, нали?

— Определено — сухо потвърди Мила.

Ърни Фокстън наложи такъв строг режим, че го кръстиха Капитан Гибел. Началникът на отдел продажби, който работеше за „Хетфийлд“ в продължение на повече от двадесет години, бил извикан в кабинета на Ърни и му било наредено за двадесет минути да опразни работното си място. Логото на компанията, което в продължение на половин век бе нейна запазена марка, се заличи за секунди. Незабавно на негово място се появиха ярки неоновы цветове, които изпъкваха на рафтовете. Нови автори бяха изхвърлени от списъците, стари и утвърдени имена изцяло се заличиха, а писателите със средно голям тираж останаха без редакторите, на които разчитаха, след като Ърни уволни част от служителите, а други премести на нови позиции. Със затварянето на печатниците и прехвърлянето на печата на външни фирми Ърни лично елиминира една трета от всички работещи в компанията. Може и да е било нужно, мислеше си Мила, но дали е трябвало да е така брутален? Ужасяващите истории нямаха край. На хората било нареждано да си събират нещата и да си тръгнат, а ако влязат във връзка с някои от адвокатите на компанията, щели да бъдат съдени. Бременни в деветия месец били уволнявани, служители, които цял живот са работили в компанията, били изхвърляни, без дори да получат премия. Атмосферата в „Хетфийлд“ била съвсем като във Франция в годините на терора. Това е революцията на Ърни и тя се бе превърнала в истинско корпоративно кръвопролитие.

Разбира се, определени хора се уредиха. Собствениците на акции направо обожаваха Ърни: занижените им през годините цени се вдигнаха. Освен това известните автори на бестселъри, звездите в жанра, които продаваха най-много заглавия, сега получаваха още по-голям дял от печалбата. А после идваше ред и на самия Ърни, който се издигна от мениджър на средно ниво до голяма клечка. Възнаградиха го с акции в компанията, парични премии, по-голям офис, ново „Ламборгини“ и накрая — нова работа, в другия край на света, с двойно по-висока заплата. Ърни печелеше по два милиона долара на година, а бе само на трийсет и осем. Светът беше в краката му и

можеше да си позволи очарователната Даяна, както и всяка друга играчка, която си пожелае.

Ето, това е. Сигурно повечето приказки са на тема колко пари е спечелил за фирмата. Хората са прекалено сковани от традицията. Ърни само се опита да направи лифтинг на лицето на компанията.

— Компанията, която ще ръководи в Ню Йорк, ще е доста покостелив орех. Имат много престижен списък с автори на художествена литература и издават доста популярни и обичани от всички писатели. Едва ли и там ще реагират по същия начин, ако Ърни реши да извади голямата секира.

Даяна избра чифт обувки на „Маноло Бланик“, които отлично подходяха на тоалета ѝ, и се поздрави мислено, задето още не ги е дала в магазина за стари дрехи и обувки.

— Никой не обича бизнесмените, Мила, но всички обожават резултатите, които постигат. Понякога се налага да се вземат трудни решения. Ърни е много мил човек всъщност. Вече обсъдихме всички благотворителни каузи, които смята да подкрепим в Америка.

Мила си каза мислено, че сигурно става дума за онези, които се отразяват най-шумно в медиите, но го премълча.

— Сигурно си права. Просто реших, че трябва да знаеш какво се приказва.

— Така е. — Даяна целуна сестра си по бузата. — Разбира се, че трябва да знам. Много мило от твоя страна да ме предупредиш. Ще имам нужда от оръжия за отговор, когато литературните среди в Ню Йорк започнат да се държат ужасно със съпруга ми и да подхвърлят хапливи забележки на партитата. Човек трябва да е нащрек за подобни неща. Аз ще му пазя гърба, за да не се получи така, че да го обиждат половин час, без той да разбере какво става.

— Планът ми се струва добър. А сега ми разкажи за жилището ви отново.

— Намира се в Сентрал Парк Уест — започна с хвалебствията Даяна, — на дванадесетия етаж. Сградата е от средата на седемдесетте, изключително престижно място, съветът на собствениците отказал на Барбара Стрейзънд преди две години, защото не искали наоколо да се навъртат фотографии...

След като се впусна в подробно описание на прелестите, които я очакват само на хвърлей разстояние от „Сакс“, Даяна изглеждаше

толкова щастлива, че Мила се постара да заглуши вътрешните си опасения.

„Тя може да се справи с Ърни, каза си Мила. Даяна може да се справи с всичко.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Даяна си каза, че тук би могло да ѝ хареса. Взе кристалната чаша с прясно изцеден ягодов сок, който камериерката ѝ донесе, и се зае да обикаля апартамента. Огромните прозорци, високи почти до тавана, бяха с изглед към Сентрал Парк и езерото, което проблясваше под слънцето. Отвъд него дори и Харлем изглеждаше спокоен в далечината. Когато небето е ясно като днес, на хоризонта се виждаше ярката зеленина на Уестчестър. Ърни искаше тя да се разходи до Уестчестър и да им намери вила за почивните дни. Всички брокери от Уолстрийт и хирурзи от Парк Авеню си имаха къщи извън града, а Мартас Винярд, според Даяна, бе прекалено изтъркано като място. Същото важеше и за Хемптънс. Освен това имаше и дребен проблем с финансите на Ърни. Той беше богат — вече направи голямо впечатление в „Блейклис“ — но не разполагаше с истинско богатство, като това на Келвин и Кели Клайн или на Стивън Спилбърг и Кейт Капшоу. Даяна не искаше вила в Хемптънс, ако нейната ще е най-малката в околността. Предпочиташе да се насочи към Скарсдейл или Броксвил и да потърси някое малко провинциално бижу за уикендите. В Уестчестър бе пълно с хора, които искаха да избягат от градския шум — новата ѝ най-добра приятелка Фелисити Метсън я увери, че това е второто по богатство градче в Америка след Бевърли Хилс.

Не бе толкова трудно да се установи тук. Пол Гамън, председателят на борда на директорите в „Блейклис“, светски ветеран, който обожаваше всичко британско, организира парти за втората им вечер в града. Поканиха само отбрани хора, никакви знаменитости, само тези с многото пари. Даяна беше в класическа семпла сиво-синя рокля и си бе сложила обеците с диаманти и цитрин, които Ърни ѝ купи в деня, в който подписа договора за апартамента им; гримът ѝ бе само лек фондъотен и съвсем мъничко бронзираща пудра. Знаеше как да постигне вида на потомствено богато момиче, макар никога да не е разполагала с много пари. Докато Ърни се хвалеше пред преуспелите борсови брокери за строгите ограничения на разходите, които наложи

в предишната си компания, Даяна обработваше съпругите. Бизнесът бе толкова отегчителен. Беше много по-забавно да харчиш пари. А именно съпругите — понякога и любовниците — държаха ключа към приемането ѝ в обществото.

Докато отпиваше от сока, Даяна си мислеше, че Лондон е бил като разходка в парка. Нужни ѝ бяха няколко фотосесии, малко аристократични роднини, красота и богат съпруг. Можеше да пазарува на воля цели три седмици на Бонд Стрийт, без да влезе два пъти в един и същи магазин. Но истински високата класа е нещо повече от достъп до ексклузивни партита и редовно фигуриране на името ти в списък за гости, който се проверява от бодигард в смокинг. Американците имаха различен стил на живот и Даяна възнамеряваше да се впише в него. Новото момиче в града се нуждаеше от всички предимства, с които се ползваше елитът на Манхатън: тайните телефонни номера, които изисканите ресторанти даваха само на отбрани клиенти, така че те винаги да получат маса; имената на най-добрите маникюристи, масажисти, на хора, чието главно занимание е да разхождат кучетата си и личните си асистенти за пазаруване. Даяна съсредоточено обхождаше всяка групичка от дами в облицованата в махагон гостна на госпожа Гамън, разположена високо над Парк Авеню. Раздаваше визитни картички, запомняше имена и обещаваше среща за обяд на едни, чай на други. Ърни бе в издателския бизнес, а това все още носеше престиж в Ню Йорк. А и в крайна сметка жените бяха любопитни по природа. Даяна знаеше, че всички ще искат да я огледат.

Планира първите си две седмици като истински генерал. Хелън Гамън ѝ даде списъка на гостите си — Даяна, разбира се, не би направила нещо толкова вулгарно като да запише телефонните им номера по време на партито, затова внимателно обмисли как да подходи към всеки. Последва цял куп обеда, посещения в салоните за красота и обиколки из бутиците на „Прада“ и „Дона Карън“. Някои от дамите бяха забавни, повечето — завистливи и злобни, но всички бяха богати, кльоцави и отегчени.

— Искам да организирам парти — заяви тя, когато Ърни се прибра.

Съпругът ѝ я погледна разсеяно. Откакто пристигнаха, Даяна почти не се задържаше у дома, това го устройваше чудесно. Във фирмата му имаше толкова излишни хора, толкова служители, които не реализираха продажби, не си вършеха работата. Беше зает да решава кого да уволни по-напред. Революционният му подход постепенно разчистваше корпоративните паяжини, а това бе истински възбуждащо за Ърни. Нека Даяна се занимава със своите си неща, стига да не го притеснява. Не го бе правила преди сватбата. Защо да се променя, след като са женени?

— Парти. Необходимо ли е? — въздъхна Ърни. — Зает съм.

— Знам, скъпи. Толкова си отговорен. Но подобни неща помагат на бизнеса. Няма нужда да го организираш, само гледай да си свободен на двадесет и първи вечерта. Ще ми трябват малко пари, разбира се.

— Каква изненада — изсумтя Ърни.

Даяна се нацупи.

— Но скъпи, ще бъде внушително.

Това бе пътят към сърцето му или поне към портфейла. Ърни обичаше да харчи пари, но само показно. Бързи коли, бляскави бижута. Годешният ѝ пръстен наистина е донякъде показан, беше толкова голям, но Даяна не се оплака. Нима един диамант можеше да е прекалено голям?

— Добре. — Ърни кимна. — Тогава го направи.

Не обърна внимание на многозначителната усмивка на съпругата си. Тя си мислеше, че едно парти лесно ще доведе до второ и трето. Но ако не му харесаше, нямаше да се повтори.

Даяна поне първо му поиска пари. Някои американски съпруги първо харчеха, после питаха. Неговото момиче си знаеше урока.

„Ще стане каквото аз пожелаая“, каза си Ърни и отвърна на усмивката на жена си също толкова многозначително.

— Хайде да вечеряме.

* * *

Трапезарията бе истинско постижение. Даяна избра самия Ричард Хесън, най-търсения и ухажван дизайнер в града. Беше прочут с изключително мъжественото излъчване на обзаведените от него стаи,

може би за да компенсира женствения си външен вид, но пък коя ли е тя, че да съди известните? Цялата стая бе в тъмна дървена ламперия, с масивна орехова маса, донесена от провинциално френско имение от XVIII век, тъмночервени завеси и яркочервен килим. Камериерката подреди масата за двама, като в срещуположните краища сложи искрящо бели салфетки от ирландски лен, малки сребърни вази с кремавожълти рози и восъчни свещи в античен сребърен свещник, които грееха подканващо. Даяна въздъхна от удоволствие, докато заемаше мястото си в единия край на масата, срещу съпруга си. Всичко бе толкова... цивилизовано. Много по-хубаво от мрачния ѝ лондонски апартамент. Липсваше ѝ само малко интимност, но Ърни вероятно щеше да се отпусне, след като се установи по-добре в работата си.

— Разкажи ми как мина денят ти — предложи тя, докато Консуела сервираше ордъоврите — печени в масло картофчета и късчета трюфели.

— Няма много за разказване. — Ърни тъпчеше храната в устата си, без да поспре, за да ѝ се наслади. — Показвам им как се ръководи един модерен бизнес. В книгите пише пълни глупости.

Съпругата му кимна и изчака Консуела да отвори бутилката мерло. Щяха да вечерят спокойно, а после сигурно да се потопи във ваната, където да остане до насита, и да гледа „Приятели“, докато Ърни се оттегли в кабинета си, където да търгува с акции по интернет или нещо подобно. Даяна мислено се зае да планира първото си парти, твърдо решена да предизвика фурор.

Ърни продължи да бърби с жена си, разказваше ѝ скучни истории за новия си офис, за некомпетентността на асистентите си. Нищо важно, но пък и защо да разказва на Даяна за бизнеса? Тя не е от жените, които се интересуват от подобни неща. Вярно, макар и рядко, понякога срещаше някоя жена, която да разбира от пари. Обикновено бяха грозни, потиснати момичета. Джанет Дженсън, една от новите му подчинени, бе чудесен пример. Ърни се опита да си представи как Джанет прекарва дни наред в избора на идеалния бледосин кант за банята за гости — невъзможно за стара мома с изсечено сурово лице. Жени като Джанет имаха мозък; тези като Даяна бяха за украса, а имаше и развратни жени — любимият вид на Ърни.

След вечеря той целуна съпругата си по бузата и отиде в кабинета си. Нямаше да му навреди да погледят малко янките. Нали

това бе една от причините да сложи на пръста ѝ този трикаратов камък от „Тифани“.

Ърни затвори масивната махагонова врата зад гърба си. Стилът, в който Даяна обзаведе кабинета, бе типичен за аристократите от Стария континент; тъмнозелена кожа на мебелите, персийски килим, етажерки, отрупани с викториански томове, които биха могли да са в семейството му от поколения. Подобни стаи сигурно имаха бащите на приятелите му от „Итън“; това бе кабинет на джентълмен — имаше си даже и картина с маслени бои, изобразяваща възрастна дама в костюм за езда, на отсрещната стена. Ърни едновременно го харесваше и ненавиждаше. Ако бе поровил по-дълбоко в душата си, сигурно щеше да разпознае непоносимото чувство за несигурност, което винаги изпитваше заради доброто потекло на Даяна. Но той не обичаше да се задълбава. Предпочиташе моментните удоволствия.

Съпругата му щеше да отдели поне час и дори повече на вечерния си тоалет. Ърни не искаше да я притеснява. Кой ли би искал да гледа как жените вършат своите интимни процедури? Как си бръснат краката и подмишниците, скубят вежди и махат излишни косъмчета, пилят си ноктите... направо му се гадеше, като се сетеше за тези женски занимания. Изобщо не разбираше традиционното преклонение пред женското тяло. Повечето надебеляваха, отпускаха се, порастаха им брадавици, косми и кожата им се набръчкваше. Макар да му се носеше слава на безскрупулен бизнесмен, съвсем нямаше такава на плейбой, както много от отраканите хлапаци, които се разпореждаха със съдбите на хиляди хора в корпоративния свят на големия град. Беше потентен и спеше с много жени. Освен това знаеше, че да имаш подходяща жена е също толкова важно, колкото и точната кола. Затова избра Даяна. Тя е най-добрата, а тъкмо това трябваше да има той. Но не го привличаше особено.

Ърни отпусна слабото си тяло в старинния кожен фотьойл и включи компютъра си, единствената модерна вещ в стаята. Акциите му се появиха на екрана и той прегледа портфолиото си. Колко дълго щеше да продължи тази лудост с индекса „Дау Джоунс“? Може би безкрайно. Тази вечер не можеше да се съсредоточи върху търгуването. Мислите му непрекъснато се връщаха към „Блейклис“: не към уморените, високоплатени и недостатъчно натоварени с работа стари

служители на компанията, а към жената, която отговаряше за връзките с обществеността на „Хейстингс инк“, новите им партньори.

Мира Чен. Вероятно бе на двадесет и пет, но изглеждаше по-млада, ако не се брой ледената ѝ усмивка. Беше слаба като вейка, с малки стегнати гърди, които стърчаха под неестествен ъгъл и очевидно бяха изкуствени. Именно това го възбуждаше. Беше жена, която обичаше да се изтъква. Роклите ѝ бяха прилепнали, тъмни, с дълбоко деколте и носеше толкова тесни сака, че той се питаше дали не си слага корсет под тях. Да, корсет, който да спира кръвообращението ѝ, стяга, повдига нагоре малките като ябълки гърди в опит да изглеждат по-големи. Дългите ѝ нокти бяха лакирани в яркочервено. Как, по дяволите, успяваше да работи на клавиатурата с тях. Тънките ѝ устни също бяха яркочервени. Ърни си представи бледата ѝ матова кожа, веждите, които бе оскубала толкова много, че се налагаше да ги изписва с молив. Беше напълно изкуствен, изрисуван вид. Страхотно.

Освен това, докато Мира прелистваше документите пред себе си и се преструваше, че слуша как шефът ѝ прави презентацията си, погледна към Ърни. Той умееше да разчита угодническите физиономии на подчинените си. Госпожица Чен не показваше нито страх, нито притеснение. Погледът, който му хвърли, бе по-скоро преценяващ и хладен. Той огледа крадешком слабичките ѝ мускулести крака, които се подаваха изпод прилепналата ѝ пола. Носеше прозрачен черен чорапогащник и чифт черни обувки с много висока извивка на стъпалото и тънки метални токчета. „Краката сигурно ужасно я болят“, помисли си Ърни през замъглено от страст съзнание. Когато представянето приключи, каза на Дик Хейстингс, шефа ѝ, че трябва отново да се срещнат.

— Имам още въпроси.

— Тогава ще се прегрупираме — веднага реагира Дик. — За съжаление имам среща в три часа в центъра.

— Няма проблем. Някой от вашите сътрудници може да ми помогне. Вие. — Ърни се обърна към Мира. — Свободна сте сега, нали?

— Разбира се, господин Фокстън. — Имаше гърлен бруклински акцент и беше енергична. Представяше си я като страстна любовница. Начинът, по който я гледаха колегите ѝ, подсказваше на Ърни, че не я

харесват. Но имаше дребно, стегнато дупе, плоско като на момче. Кого го интересуваше колко е харесвана от колегите си?

Преливащата му от любезност секретарка изпрати останалите костюмирани типове, които се покланяха и усмихваха угоднически, Ърни затвори вратата след тях и се обърна към Мира.

— Интересна презентация.

— Забелязах, че сте впечатлен — отвърна тя.

Ърни се намръщи. Не бе свикнал на такъв тон в собствения си офис, още по-малко от жена. Понечи да я скастри, но тя вдигна ръка с дълги и заострени нокти.

— Според мен връзките с обществеността са много сложна сфера. Бих се чувствала по-комфортно да обсъждаме въпроса в по-светска обстановка. Разбира се, ако за вас това е приемливо, господин Фокстън.

Отново усети онова стягане в слабините. Докато се взираше в нея, Мира прокара върха на розовия си език по блестящите си червени устни. „Едно кафе“, каза си Ърни. Какво лошо? А и той бе шефът. Никой не би посмял да му направи забележка.

— Вероятно бих могъл да ви отделя половин час — отсеке той.

Мира се усмихна бавно и преднамерено. Знаеше кога някой е захапал стръвта. При някои мъже личеше съвсем ясно, тя трябваше само да заложи капана. Ако отсреща не отговореха, няма страшно.

Ърнест Фокстън притежаваше страховита репутация на корав бизнесмен, но освен това в излъчването му имаше нещо дребнаво и неуверено, което обикновено означаваше едно — харесва му да бъде доминиран от жените и да се отнасят лошо с него. Говореше се, че жена му е надута, разглезена и изтънчена малка принцеса. Нямахте да представлява никаква заплаха за нея. Мрачните и ексклузивни клубове, които Мира посещаваше, бяха пълни с влиятелни бизнесмени с някаква вътрешна слабост, която ги караше да се възбуждат от болката. Предишната седмица се наложи да скъса с приятеля си, главен изпълнителен директор на компания, включена в списъка на петстотинте най-големи фирми, според списание Форчън, която произвеждаше индустриални машини или нещо подобно. Съпругата му разбра за връзката им, което бе жалко. Мира бе много дискретна, стига малките подаръчета да пристигат редовно. Най-вероятно глупакът е извикал името ѝ насън. Както и да е, мястото на „златното

татенце“ — „златния роб“ — бе свободно. И ако изобщо разбираше нещо от мъже, Ърни Фокстън бе идеалният кандидат за ролята.

— Би било чудесно. — Мира го огледа хладнокръвно. — Има едно кафене наблизко, което много харесвам.

Без да каже и дума, Ърни събра документите си и последва Мира навън. Докато минаваха през пищно декорираното фоайе, тя не спираше да говори на висок глас за управлението на новите марки, за целевите групи и представянето в интернет. Ърни заяви на секретарката си, че излизат на делова среща. Изобщо не слушаше какво приказва жената. Погледът му непрекъснато се плъзгаше по стегнатите ѝ крака към остриите метални токчета на обувките ѝ. Усети, че гърлото му е пресъхнало.

Мира не спря да бърби, докато не стигнаха до кафенето. Ърни избърза напред, за да ѝ отвори вратата. Тя не му благодари. Посочи му седалка далеч от прозорците и той се настани, без да каже нищо. Вътре бе мрачно. Ърни вдигна поглед и забеляза еротични картини, изпъкващи на черните стени, вероятно от трийсетте години на миналия век, мастилени гравюри на жени — полуголи — с камшици, които размахваха над мъже. Имаше и хомоеротични композиции. Цялата обстановка бе мрачна и когато се озърна, забеляза, че посетителите са добре облечени, но се прикриваха. Мястото бе потайно, с вкуса на нещо забранено и възбуждащо.

Някакъв сервитьор се появи сякаш от нищото и се обърна към Мира.

— За мен билков чай. Той ще пие кафе без сметана и захар — стегнато поръча тя.

Щом мъжът се отдалечи, Ърни я погледна. Изражението в очите ѝ го спря, преди да си отвори устата. Преглътна сухо.

— Не пия кафето така — измърмори той след малко.

Тя го погледна презрително и посегна към него под масата. Ърни усети как остриите ѝ нокти се впиват в ръката му, когато го стисна здраво и изчака така миг, колкото да види дали няма да се възпротиви. После дланта му докосна нещо хладно, гладко и стегнато. Бедрата ѝ, корави като на мъж. Остана без дъх. Слабините му запулсираха и той не смееше да помръдне, опасяваше се, че някой ще мине и ще забележи в какво състояние е в момента. По дяволите, каква мръсница беше само. Развратна. Пръстите му, които тя стискаше толкова здраво,

че спираше кръвообращението му, сега докосваха слабините ѝ.
Нямаше бикини и бе съвсем гладко обръсната.

Ърни изстена.

— Ще пиеш кафето си както аз ти кажа — просъска Мира.

ПЕТА ГЛАВА

Дните минаваха и Даяна бе доволна от живота си. Или поне непрекъснато си повтаряше, че е така. Малките ѝ вечерни партита, организирани с много стил и голям ентузиазъм, бяха тема на разговори из целия град, като една от причините за това със сигурност бе, че Даяна винаги гледаше да покани и репортерите от клюкарските рубрики в пресата и ги ласкаеше открито. По всичко личеше, че бизнесът на Ърни също върви добре. Акциите на компанията се вдигнаха през месеца, откакто той бе начело, и това беше всичко, което ѝ трябваше да знае. Даяна много повече се интересуваше от това да попадне на най-подходящото място, на най-подходящия човек... — това сега бе любимата ѝ фраза. Имаше много стилисти в небостъргачите на града, но Даяна искаше да открие най-подходящия — човека с най-точната ножица, който да поддържа в идеална форма дългата ѝ коса. Най-подходящите гости за вечерно парти, онази перфектна комбинация от знаменитости, светски личности, влиятелни бизнесмени и един-двама скандално разведени гости, като за добавка можеше да има и някой беден, но много талантлив поет. Беше намерила най-подходящия декоратор и с помощта на приятелките си бе сигурна, че ще открие най-подходящите хора във всички сфери. От педикюристи до медиуми, Ню Йорк имаше своите фаворити — но, както с въздишка си призна Даяна, да следваш тълпата е толкова отегчително. Тя лично например никога не би си сложила индийски шал. Имаше много тънка линия между това да се обличаш стилно и да си жертва на модата. Вероятно именно неизменното еднообразие на богатите кръгове в Ню Йорк я правеше... ами... неудовлетворена.

Днес имаше среща с Наташа, Джоди и Фелисити в „Л'Урбан“, най-горещото място в момента, собственост на две францужойки, които възнамеряваха да откънат всички важни клиенти на „Блис“. Налагаше се да чакаш три месеца за час за посещение, ако си простосмъртен. Даяна самодоволно си помисли, че приятелките ѝ не спадат към тази категория. А едночасовият кислороден масаж на

лицето явно правел чудеса за кожата. Тя се загледа в собствената си гладка кожа в малкото си козметично огледало в рамка от чисто злато на „Картие“, което Ърни ѝ подари, след като последното ѝ вечерно парти получи чудесни отзиви в пресата. Той се наслаждаваше на ролята си на светски лъв и на факта, че в Съединените щати го приемаха така както никога не би бил приет в родината си. Даяна знаеше, че там съпругът ѝ щеше да е вечният втори — винаги след нея. Ставаше дума за непоклатимата и строга класова система, която Ърни не би могъл да преодолее. В Америка, с подходящия натиск, където е нужно, можеше да успее.

В Америка всичко е въпрос на социален престиж. Ърни извличаше огромно задоволство от това, мислеше си Даяна, защо не можеше и тя да го направи? Какво ѝ липсваше? Любов? Това е само вълшебна приказка, на която момичетата трябваше да престанат да вярват, след като свършеше и приказката за Пепеляшка. Най-доброто, на което една жена може да се надява, е да намери мъж, с когото да се разбира, който не я притеснява и не иска прекалено много в леглото. Тя нямаше никакви оплаквания от Ърни в това отношение. Откакто бе затънал в работа, много рядко искаше да правят секс, а когато се случваше, всичко бе благоприлично, бързо и противно. Даяна стискаше зъби и се молеше да стои далеч от нея. Чете в Гламър, че осемдесет процента от жените никога не са изпитвали оргазъм. Дали е вярно? Като гледаше съпрузите на богатите си приятелки, си казваше, че вероятно е така.

Сексът е за мъжете. Сексът за жените е само мит. Даяна си казваше, че е по-добре да търси удоволствие от живота. Имаше богат съпруг, охолен живот, беше млада и красива, много хора ѝ завиждаха и не ѝ се налагаше да работи. Тя се усмихна доволно — беше осъществила американската мечта. Тази досада и отегчение щеше да отmine, сигурно просто е уморена. Охолният живот е изтощително занимание. Може би точно посещението в СПА центъра ще я освежи.

Лимузината спря бавно до тротоара, след като шофьорът ловко преодоля трафика на Пето Авеню. На фасадата на „Л'Урбан“ бе опъната пищна тента от бронзова коприна. Даяна слезе от колата, докато Ричард държеше отворена вратата. Изпъна леко вталеното сако върху гърдите си, които бяха плътно обгърнати от дантелен сутиен „Ла

Перла“ в цвят капучино, и се усмихна леко на продавача на хотдог, който подсвирна, докато тя крачеше уверено към фойето на салона.

Момичетата я очакваха. Даяна им махна лекичко.

— Скъпи, толкова се радвам да ви видя.

— Даяна! Най-сетне.

Наташа се изправи — слаба, руса и елегантна, и целуна въздуха от двете ѝ страни. Джоди и Фелисити раздвижиха леко пръсти с идеално поддържан маникюр и направиха любезна гримаса, минаваща за усмивка сред много от съпругите в Ню Йорк, откакто в пресата излязоха статии, според които усмивките причиняват бръчки.

Нати Цукерман бе омъжена за медиен магнат, Джоди Гудфренд — за инвестиционен банкиер, а Фелисити Метсън скоро се разведе със съпруга си — строителен магнат. Фелисити бе най-младата, съвсем малко по-възрастна от Даяна и най-добрата ѝ приятелка тук. Сега се срещаше с майор от военноморските сили, който служеше във Форт Хамилтън, и много обичаше да споделя с Даяна всякакви пикантни клюки. А нима клюките не бяха най-прелестното нещо на света — след хубава разпродажба на известен дизайнер в „Блумингдейл“?

— Ще влизаме ли вече? Започваме с маската с водорасли — нетърпеливо се обади Фелисити.

— Звучи добре. — Даяна се усмихна на приятелката си, съзнавайки, че Джоди и Наташа понякога се отнасят студено с Фелисити само защото е разведена, което, разбира се, не е справедливо. Някои хора трябваше просто да се толерират. Даяна отметна лъскавата си и отскоро платиненоруса коса, след като от девет часа сутринта тъмният цвят на корените ѝ бе премахнат и сега главата ѝ беше обгърната от блестящ облак от пшеничено златна копринена коса.

— Дами. Моля, заповядайте насам.

Пред тях застана красива индийка, увита в сари в наситеночервено и златно, която се поклони ниско. Съблекалните бяха самостоятелни стаи, разбира се, с красиви мозайки на пода. Кранчетата на чешмите бяха златни, а плотовете — от мрамор в бледорозово. Бяха приготвени сапуни на „Л’Оситан“ с масло от ший и орлови нокти, а в кристалните вази имаше рози и нежни пъпки на истински орлови нокти. „Ммм, въздъхна Даяна. Американците наистина знаят как да погледят една жена.“

Знаеше, че би трябвало да е развълнувана от представата за половин ден масажи в компанията на приятелките си. Даяна тръсна глава, каза си, че не трябва да очаква прекалено много, и се вмъкна в банския си. Имаше намерение да се наслади на следобеда. Знаеше, че новите преживявания винаги помагат срещу скуката.

* * *

Майкъл Сисеро се протегна в сумрака на утрото. Усещаше, че ръцете му пламтят. След три серии с тежестите от по четиринадесет килограма за всяка ръка имаше чувството, че бицепсите му изгарят, но стисна зъби и продължи. Тренировките му осигуряваха физическо натоварване, което му помагаше да се справи с психическия стрес от ръководенето на компанията. Освен това не искаше мускулите му да се отпуснат. Много мъже напоследък изглеждаха така, сякаш не биха могли да повдигнат и бутилка мляко, без да се задъхат. Това, че носеше костюм, не означаваше, че се кани да се размеква.

Скочи на крака и се пъкна под душа. Ставането в четири сутринта, за да се измъкне от апартамента на момичето, бе изморително, но си имаше и предимства. Не се налагаше да я гони от жилището си, като се стареа да не е прекалено груб. А и момичето си го биваше. Джесика, стара позната, на която се обаждаше от време на време, студентка в Нюйоркския университет, едно от онези модерни момичета със страхотна колекция от музикални дискове и чудесен силует в кожени дрешки. Косата ѝ бе прекалено къса за неговия вкус, но пък е добре надарена и заради стегнатите ѝ гърди беше склонен да си затвори очите за някои от предпочитанията си. Джеси бе ненаситна в леглото. Не желаше сериозна връзка, нито пък той. Просто ѝ се наслаждаваше, стиснал здраво дупето ѝ, докато потъваше дълбоко в нея, карайки я да извива гръб и да потръпва; дразнеше я с ръка и галеше слабините ѝ, докато тя го обгръщаше плътно. Майкъл харесваше отзивчиви жени и полагаше старания те да станат такива. Според него нямаше фригидни жени, а само лоши любовници. Ухили се на отражението си в замъгленото от парата огледало в банята. Повечето мъже бяха слабаци и не можеха да намерят подход. Това го

устройваше. Когато жените попаднаха на мъж, който ги караше да остават без дъх, бяха готови на всичко за него.

Обичаше жените. Мислеше си, че проблемът му е, че обича прекалено много жени. Да се задоми и да живее само с една? Невъзможно. Може би, някой ден. Но ако трябваше да е честен пред себе си, Майкъл се съмняваше, че този ден ще настъпи. Сви рамене и се избърса с хавлията. Романтиката не бе в стила му. Имаше работа за вършене.

Навън бе доста студено. Зимата не беше далеч. Силен порив на вятъра по Уест Бродуей го прониза под сакото. Майкъл потрепери и се втурна към станцията на метрото. Каквото и да говореха за нюйоркското метро, поне беше топло.

Когато пристигна в офиса, завари Сюзън. Днес бе с елегантна къса и тясна червена рокля с копчета от яката чак до подгъва, върху която носеше вталено сако. Но Джесика бе притъпила усета му към подобни изкушения. Майкъл кимна отривисто за добро утро и я помоли да му изреди днешните срещи.

— Имате уговорена среща в десет и половина в центъра, в централата на „Блейклис“, а след това и обяд. И това е всичко за днес, господин Сисеро.

Майкъл бе въвел ясни правила: в офиса служителите се обръщаха към него с „господин Сисеро“ — което на този етап важеше само за Сюзън. Тя намираще това за крайно арогантно.

— При теб ли са папките ми?

— Тук са, сър.

Усети лек гъдел по кожата си, докато изричаше думите. Зърната ѝ се напрегнаха. Нищо чудно, че е толкова страстна в леглото с Лесли напоследък, след като по цял ден е унесена в еротични мечти.

— Пожелай ми късмет — ухили се Майкъл.

„О, господи!“, простена Сюзън и протегна ръка към бюрото за опора.

— От все сърце ви го желая, господин Сисеро, наистина, няма начин да не ги омаете...

— Благодаря. — Той я прекъсна разсеяно. Ясно бе, че умът му е зает с обмисляне на срещата. — Ще си взема такси на улицата. Постарай се Сет да получи всички илюстрации, които са му нужни, нали ще го направиш?

— Добре, господин Сисеро. — Сюзън въздъхна.

Майкъл излезе.

„По дяволите“, изруга мислено Майкъл. Момичето от сутринта го накара да забрави за тази среща. Май остаряваше. Побърза да отмени ресторантчето на Забанда, за да не се пропие миризмата на мусака в костюма му, и скочи в едно такси на ъгъла на „Медисън“. Предстоеше му важна сутрин. Предложи последния списък с предстоящи заглавия на фирмата на група нови купувачи миналата седмица и получи добри заявки от големи книжарници, дори и една поръчка от интернет сайта „Амазон“. Изглежда, изчистените линии на спретнатите старомодни на вид книжки със специалното им оформление и красиви илюстрации правеха добро впечатление.

Бе очаквал интерес от страна на големите издателства и не се изненада, когато се свързаха с него. Всички пееха една песен. Майкъл се настани удобно на черната кожена седалка и се приготви да настръхне от сметката. Ако приемеше което и да било от предложенията за работа, нямаше да му се налага да внимава за тарифата на такситата. Имаха различен глас: млади и с модерни виждания, магнати в книгоиздаването, възрастна дама, известна като убийствено добър редактор, аналитични счетоводители с изкусително звучащи цифри. Но офертата беше една. Да се откаже от „Грийн Егс“ и да работи за тях. На поста главен редактор, веднага. Би могъл да си изплати студентския заем и да престане да си купува конфекция. По дяволите, дори би могъл да си купи собствен апартамент някъде в Уест Сайд.

Майкъл отказа категорично на всички, дори на дамата, която дойде в офиса му. Не го интересуваеше. Не бе рискувал да започне самостоятелен бизнес, за да рапортува сега пред някой друг. Харесваше му да го наричат „сър“. Но никак не обичаше да се обръща така към друг човек. Всъщност отказваше да го прави. Да получава заплата? Това е за слабаците без капка кураж. Той щеше да прокара собствена пътека.

Шестото обаждане дойде от „Блейклис“. Майкъл бе чел за промените там в някакво икономическо списание, но не обърна особено внимание. Онова, което правеха големите в бизнеса, не засягаше пряко „Грийн Егс“, така че защо да се занимава с тях?

Ърни Фокстън, новият президент, явно бе на друго мнение. В обаждането на секретарката му миналата седмица нямаше и намек за работно място за Майкъл, изобщо не се споменаваха за заплата. Жената го уведоми, че господин Фокстън иска да си поговорят относно „съвместен бизнес“.

Майкъл застана нащрек. Той притежаваше съвсем малка семейна компания, с двама служители; тъкмо се канеше да наеме човек за продажбите и да станат общо трима, а най-голямата издателска къща в Ню Йорк искаше да правят съвместен бизнес? Защо?

Едно бе сигурно. „Блейклис“ са едра риба. Ако можеха да се договорят... Майкъл веднага се замисли за финансирането. И за разпространителската мрежа, която вече нямаше да е той самият и единственият му служител в очукан стар микробус, а цяла флотилия от лъскави нови камиони. Представи си национален, а не само местен пазар. Рязък спад в разходите за печат. Представи си... не знаеше какво точно, всичко бе обвито в призрачен воал... озари го видението на безкрайни възможности.

Но знаеше добре каква е репутацията на Ърни Фокстън.

Трябваше да успее да се договори с най-големия играч в бизнеса.

Ърни се отпусна в ергономичното си кресло от бургундскочервена кожа и се наслади на обстановката в кабинета си. Харесваха му стените от стъкло, които откриваха прекрасна и главозамайваща гледка към центъра на града. Трафикът пълзеше седемнадесет етажа по-надолу, съвсем мирно наглед от тази височина, изпъстрен с малки жълти мушици, на каквито приличаха нюйоркските таксита. Той си оставаше момчето от Йист Енд и все още се опитваше да свикне с размерите на всичко тук. Сградите, рекламните пана, гърдите на жените... всичко бе по-голямо. Вчера бе наминал специалистът по фън шуй... дали онзи бълбукащ фонтан в левия ъгъл на стаята привличаше богатството вътре, или пък прогонваше лошите вибрации? Ърни не даваше пет пари. В офиса си имаше алпинеум, проектиран от „Забан'с“ — най-скъпата фирма в Уест Сайд.

Говореше се, че имат договор за обновяването на крилото „Кравис“ в музея Метрополитън. Непременно щеше да спомене за това на следващото парти в дома си.

Даяна му каза, че както винаги всички са приели поканите. Той, Ърни Фокстън, щеше да е домакин на парти, на което щяха да присъстват двама финансиста, един прочут автор от Венити Феър, треньорът на трета база в отбора на янките — мразеше бейзбол, но всичко, свързано с янките, бе обсипано в злато в Ню Йорк — един супермодел и... кой още? Един-двама писатели? Все едно. Даяна се справяше отлично като домакиня. Ако имаше късмет, нямаше и окото ѝ да трепне, когато той се появи с Мира Чен.

Ърни усети тръпка в слабините. Мира. Харесваше му как се облича, скъпи и строги официални костюми и осемсантиметрови остри токчета. А и знаеше, че не носи нищо, освен колана на жартиерите под полата си. Много лесно си я представяше с малка черна маска на очите и камшик в ръка. Мммм. Сигурно щеше да е жестока. Нарочно беше с тези тънки токчета, за да му го напомня. Дори и в топъл пролетен ден Мира винаги носеше обувки на висок ток, никога сандали или чехли. И спираци кръвообращението ѝ тесни корсети под вталените сака.

Беше неописуемо възбуждащо. Тя му заповядваше. Усмивката ѝ бе корава, също като пениса на Ърни. Водеше го в мрачни и потайни клубчета на Източна Трийсет и шеста улица, където няколко строги на вид момичета, облечени в черна кожа, го унижаваха, удряха с камшик и го възбуждаха. Той беше с маска. Вече не бе страшилището на издателския бизнес, човекът с голямата секира, от когото се страхуваха всички. Беше роб, който пълзи в краката им и го тъпчат с жестоките си, анонимни и излъчващи презрение високи токчета. Беше долнопробно и мръснишко и го възбуждаше, така както Даяна никога не е успявала.

Тя, разбира се, е прекрасно украшение. Не се оплакваше. И стига да можеше да продължи срещите си с Мира...

Нае специална фирма за подбор на персонал, за да я отмъкнат от предишния ѝ работодател, и я назначи като отговорен редактор в отдел „Популярна литература“. Ако имаше някакви приказки, то те не бяха стигнали до ушите му. Устните му се извиха в лека усмивка. Честно казано, не мислеше, че някой би посмял да приказва.

Лампичката на телефона замига. Остави я да проблясва няколко секунди, преди да вдигне слушалката.

— Да, Марша?

— Помолихте да ви напомня за срещата в десет и петнадесет, господин Фокстън.

Ърни се почеса.

— Какво е този път?

— Господин Майкъл Сисеро. Чака във фоайето.

— Нека почака.

Ърни обичаше да кара „дребните риби“ да чакат. Така се наслаждаваше на властта си и им внушаваше какъв късмет имат, че изобщо е благоволил да ги приеме. Прелисти календар-бележника си с личен монограм на страниците. О, да, точно така — човекът от „Грийн Егс“ с невероятно голям потенциал. Е, „Блейклис“ — и той самият — бяха ухаждали достатъчно този хлапак. Сега бе време да му напомнят кои са големите момчета в този сценарий. Искаше Сисеро да се присъедини към тях, но само при условията, които той щеше да наложи.

— Когато стане без четвърт, можеш да го поканиш да влезе — нареди Ърни на Марша.

Нека се поохлади през следващите трийсетина минути. Горкият човек щеше да има време да оцени картините на Дега във фоайето, както и ямайското кафе „Блу Маунтин“, и вносните френски петифури. Това можеше да предложи „Блейклис“. Обичаше да размахва морковчето, за да размекне малко жертвата си. И я караше да чака. Беше важно да покаже на простосмъртните кой е шефът.

ШЕСТА ГЛАВА

— Покани ги да влязат — каза най-сетне Ърни. Харесваше му да изрича тези думи. Чувстваше се като истински крал, който дава аудиенция, и донякъде беше точно така.

Марша отвори вратата, за да влязат придворните му. Най-напред вървеше Питър Дейвиц, наричан Руснака, отличен анализатор на данни, шеф на отдел „Деловодство“. Ърни го назначи, за да съкращава местата на останалите. Нямаше смисъл да се мъкне излишна тежест. Веднага след него бе Джанет Дженсън, типично американско момиче и най-близкият му съмишленик в преструктурирането на „Блейклис“. На кой ли му е нужно да подкрепя поети, които не се продават, да инвестира в млади автори и да поема глупави рискове с художествени произведения? Никой не можеше да обвини Ърни, че не държи на литературата. Държеше. Беше твърдо зад авторите, които се продаваха, също както подкрепяше и розови романи с големи тиражи. Не вярваше в поддържането на дълготрайни връзки с верни читатели. За него верни читатели бяха онези, които купуваха поне седемстотин и петдесет хиляди копия от определено заглавие — и много повече, разбира се.

Болезнените викове и оплакванията, които тровеха слуха му в Лондон, се надигнаха и в Ню Йорк, но скрит в стъкления си пашкул, високо в разредения въздух на манхатънските каньони от стомана и бетон, Ърни не ги чуваше. Отделът за връзки с обществеността на „Блейклис“ бе получил заповедите му. Оттам периодично излизаха отлично формулирани прессъобщения за модернизиранието на компанията и за това как ръководството не се чувства оковано от традициите на миналото хилядолетие. Според Ърни фразата за отминалото хилядолетие е чудесно хрумване. Сам го бе написал.

Стараше се да диктува мнението на влиятелните фигури в обществото, като ги канеше на изисканите партита, обеда и вечери, които Даяна организираше, и вече бе доста популярен. Всички искаха покана за вечеря при него. Постепенно критичните статии за Ърни

намаляха и станаха пренебрежимо малко. Ню Йорк Таймс и Вилидж Войс все още надигаха високо глас и протестираха в специализираните си рубрики, но кой ли го е грижа? Неколцина от старите читатели, на които вече не продаваше нищо, автори, които изхвърли от списъка, и няколко журналисти, обичащи да се ровят в калта.

Ърни се усмихна на Питър и Джанет и на лакеите, които доведоха със себе си. В момента възстановяваше всичко, което знаеше за Майкъл Сисеро, като ровеше в паметта си. Търговец с вроден усет и чудесен списък с произведения. Понякога именно илюстрациите бяха разковничето. Ето случая с „Дорлин Киндърсли“. От нулата до деветдесет милиона лири само за пет години и все още не се поддаваха на имитации.

Детският отдел на компанията се опитваше да копира стила на Сисеро, но без особен успех. Все правеха някакви ярки, дружелюбни на вид, типични за Дисни картинки, докато стилът на Сисеро е откровено старомоден... в него имаше привкус на мрак, нещо, което неговият (вече бивш) главен редактор на детския отдел нарече „страшната гора“. Лично Ърни смяташе, че работите на „Блейклис“ си бяха съвсем наред, и им нареди само да ги направят „малко по-зли на вид“. Но злодеите им все още изглеждаха така, сякаш са излезли от „Улица Сезам“. Ърни ги харесваше, но купувачите — не.

Каквото и да притежаваше Майкъл Сисеро, той искаше да се докопа до него. И смяташе, че всички останали, които му предлагаша заплата, пропускаха да забележат главното. На кого му е притрябвал служител на заплата, който може да си тръгне по всяко време? Онова, което е ценно, е самата компания. Там са големите пари. Собствеността.

Разбира се, нямаше намерение да споделя това със Сисеро, нито да влага особено много средства. Засега този тип просто имаше голям потенциал. Но ако оправдаеше този потенциал, Ърни Фокстън искаше да го притежава, да го окове толкова здраво, че да не може да се откопчи от златните белезници.

— Всички ли се настаниха удобно? Чудесно. — Той огледа хората си и им се ухили заговорнически. — Да го приемем. Не забравяйте, леко, внимателно, да не подплашим зверчето.

Майкъл прелисти кратките статистически данни — все пак имаше само една година зад гърба си — цветните графики и списъка с клиентите си. Каза си, че няма полза да се ядосва. Може би е изникнало нещо спешно. Или пък в големите фирми е така. Възможно е дори Съюзът да е объркала часа на срещата. Повтаряше си, че добре знае колко е избухлив по характер и че сега е тъкмо моментът, в който да започне да упражнява онзи самоконтрол, който все се канеше да си наложи.

Часовникът му тиктакаше. Той разглеждаше картината. Преповтаряше си мислено презентацията си.

След като го накараха да чака десет минути, доста се разконцентрира. На двадесетата минута бе истински ядосан.

На двадесет и осмата минута секретарката на президента на компанията се появи откъм вътрешния кабинет. Нейният офис бе по-голям от цялата му фирма. Можеше само да си представя колко ли е голям кабинетът на Ърни Фокстън.

Сисеро огледа небрежно жената. Беше слаба, с тънка талия и много плоско дупе, което за него е недостатък. Костюмът ѝ беше бежов, гарниран с подходяща по цвят къса кашмирена жилетка, лек и неутрален грим, лъскава коса и класически перлен наниз около врата. Красива придобивка, за каквато той само можеше да си мечтае.

— Господин Сисеро? Господин Фокстън е готов да ви приеме сега — каза тя, леко надменно.

Усмихна му се с престорена любезност и очите ѝ се плъзнаха по костюма му. Сисеро разбра, че го съди по дрехите му. Той се обличаше с конфекция; костюмът му не бе от известен дизайнер, а съвсем обикновен. Обувките — също.

Изправи се.

— Единадесет часът е. Срещата ни бе за десет и тридесет.

— Да, знам. Господин Фокстън имаше други дела, за които трябваше да се погрижи по-напред. Съжалявам, че се наложи да чакате. — Отново му се усмихна ледено.

— Благодаря за обяснението. Приятен ден — пожела ѝ Майкъл. Събра материалите си, обърна се и тръгна към асансьорите.

Скъпата секретарка се обърка.

— Кабинетът на господин Фокстън е насам.

Майкъл я погледна.

— Не отивам към кабинета на господин Фокстън.

Момичето се уплаши. Никой досега не си е тръгвал, без да е влязъл на среща с Ърни Фокстън. Наистина ли щеше да си тръгне?

— Но... вашата среща... сър — засече тя, — всички ви очакват.

— Съжалявам, имам други дела, за които трябва да се погрижа — отвърна Майкъл.

Вратите на асансьора се отвориха тихо и той влезе, натисна копчето и не обърна никакво внимание на обърканите ѝ възражения.

Слезе с асансьора и излезе на улицата. Седмо Авеню бе истинска лудница с бученето на колите и клаксоните им, със стъклените и бетонни кули, пронизали небето. Майкъл не забелязваше пейзажа обаче. Свиваше и разпускате юмруци, докато крачеше бързо. Какво ли щяха да му предложат „Блейклис“? Може би никога нямаше да разбере. Но едно е сигурно. Човек не получава уважение, ако сам легне на пода и си сложи табелка с надпис „Заповядайте“ върху гърба си.

Ако наистина го искаха, щяха пак да се обадят, мислеше си Майкъл. Не бе сигурен, че е така. Вероятно бе полудял. Може би току-що пропиля най-големия си шанс.

Влезе в най-близкия бар и си поръча обяд. Хамбургер и пържени картопки щяха да му струват петнайсет долара, но затова пък щяха да му сервират и „Джак Даниълс“ с много лед — уискито успокои опънатите му нерви.

Марша проведе шепнешком кратка консултация с асистентката си. Разговорът не бе приятен. После трябваше да отвори вратата на кабинета на Ърни. Той се бе разположил удобно в компанията на господин Дейвиц, госпожица Дженсън и още няколко от шефовете на отдели, които тя познаваше. Страхуваше се да му съобщи новината пред всички. Ърни Фокстън не приемаше спокойно публичното унижение.

— Ето го и него — каза Ърни.

Марша заекна.

— Не, сър. Току-що си тръгна.

Ърни я зяпна.

— Какво?

— Каза, че срещата му била за десет и тридесет — колебливо изрече Марша.

С периферното си зрение забеляза как няколко от по-младите шефове побързаха да прехапят устни и да сведат погледи. Изглежда, бяха силно развеселени, но много внимаваха да се прикрият. Отлична идея. Издигането в кариерата съвсем не включваше подигравки към Ърни Фокстън.

— Да, така е. И какво?

— Дженифър му обясни, че сте били задържан от важна работа, сър, а той отвърнал, че също има важна работа, влязъл в асансьора и...

— Ясно. Добре. Достатъчно. — Ърни вдигна ръка, целият зачервен от яд. Всички приемаха задължителното чакане пред кабинета му със сведена глава. Кой пък е този нахалник? Някакъв нахакан хлапак от предградията? И сега даваше урок на Ърни пред половината му служители? Преглътна тежко. През ума му мина крайно неприятна картинка — Майкъл Сисеро подписва договор с някоя от другите големи издателски къщи, докарва им солидна печалба и из целия Ню Йорк се разнасят приказки как той, Ърни Фокстън, го е оставил да си тръгне. Разни прошепнати подмятания на вечерните му партита. Хаплива забележка от председателя на борда на директорите на „Блейклис“. Критична бележка в някой от докладите на анализаторите на Уолстрийт. — Има ли мобилен телефон? Иди го намери.

— Да, сър.

Побързай.

— Да, сър. — Марша хукна към бюрото си. Никой в кабинета не смееше да вдигне поглед; за момент единственият звук бе бясното тракане на Марша по клавиатурата. После тя отново се появи на бегом. — Номерът му е 917 555 1455.

— Набери го. Не, почакай. Сам ще го направя.

Фокстън набра номера и се насили да се усмихне, сякаш всичко е в реда на нещата.

Сервитьорът тъкмо донесе храната и питието на Майкъл, когато телефонът звънна. Той взе голям резен пържен картоф, топна го в горчицата и после вдигна.

— Сисеро — представи се Майкъл.

— Здравсти, Мики — обади се мъжки глас.

— Казвам се Майкъл.

Отсреща се засмяха сърдечно.

— Разбира се. Получи се глупаво. Майкъл, обажда се Ърни Фокстън. Много съжалявам, че бях възпрепятстван по-рано.

— Няма нищо — отвърна Майкъл. Усещаше как по вените му тече адреналин. Отпи от уискито си.

— Питам се дали не би могъл да се върнеш и да се опитаме да проведем срещата все пак. Мисля, че „Блейклис“ има какво да ти предложи. Тук при мен има доста хора, които искат да си поприказват с теб.

Майкъл хвърли поглед на хамбургера си. Месото бе крехко и сочно. Пържените картопки също бяха прясно приготвени и с много горчица. Освен това си бе платил.

— Би било чудесно — отвърна той.

— Значи ще се видим след десет минути — обади се Фокстън.

— Не може, Ърни. В момента обядвам. Какво ще кажеш да стане след половин час? — спокойно подхвърли Майкъл.

От другата страна настана моментно мълчание.

— Добре. Значи след половин час — съгласи се Ърни, доколкото е възможно любезно.

Телефонната връзка прекъсна. Майкъл отново погледна хамбургера си. Определено изглеждаше вкусен. Наистина щеше да му се услади.

* * *

— Е, какво мислиш? — обърна се Даяна към Клеър Брайънт.

Клеър кимна. Съвсем новата градина на терасата бе красива.

— Много ми харесва — каза тя простичко. — Нов успех за теб.

Клеър бе сред последните в дългия списък от нюйоркски съпруги и годеници, които се бяха отбили да видят дома й, и Даяна играеше ролята на любезната домакиня съвършено. Клеър беше наследница на голямо богатство, а наскоро се сгоди за Джош Залцбург, младия и преуспял брокер на акции в интернет. Тя винаги бе приятна компания, добре облечена и интересна, но Даяна усещаше, че в Клеър липсва нещо, което я караше да се чувства някак неловко в нейно

присъствие. Клеър се интересуваше от местната политика; от съревнованието на Хилари Клинтън и Руди Джулиани в Ню Йорк, все неща от този род. Стремежът към властта в Белия дом отегчаваше ужасно Даяна. Освен това Клеър наистина четеше Уолстрийт Джърнъл и търгуваше с акции. Вярно, не бе работохоличка; Даяна презираше онези корави нийоркски момичета, пробивни и амбициозни типично по американски, които я караха да се чувства неудобно, и тя ги приемаше в апартамента си само в краен случай. Понякога съпругите на ръководителите на отдели във фирмата на Ърни спадаха към тази категория на кариеристките и тогава, за свое най-голямо неудоволствие, Даяна просто нямаше как да ги отреже. Но Клеър Брайънт кипеше от енергия. Даяна я канеше да се присъедини към обикалянето по магазини, СПА центрове или дневни представления на Бродуей заедно с Джоди, Наташа и Фелисити, но в половината от случаите Клеър бе заета. Заета! Какво означаваше това? Даяна искрено се удивляваше. Разбира се, Клеър имаше малък бизнес в сферата на интериорния дизайн, но Даяна гледаше на това като на поредната играчка, нещо, с което тя си запълва времето, докато Джош работи сериозно и изкарва големите пари. Защо Клеър не можеше да се отпусне и да се забавлява с другите момичета?

— Знаеш ли, наистина имаш усет към дизайна. Можеш да работиш в тази сфера. Защо не го обмислиш като идея? — настоятелно се обади Клеър, докато оставяше чашката от фин лиможки порцелан.

— Просто нямам време, скъпа — малко обидено отвърна Даяна. Клеър винаги я караше да се засрамва леко. — Ще те изпратя. Предай поздрави на Джош.

— Непременно. — Клеър я целуна сърдечно. — Поздрави Ърни.

Когато Клеър си тръгна, Даяна се загледа към терасата на апартамента си и се поздрави мислено. Сентрал Парк Уест наистина бе най-доброто възможно място. Гледката към пищната зеленина на дърветата и синия блясък на водата успокояваше, което чудесно контрастираше на забързаното и шумно ежедневиe в Голямата ябълка. Всъщност, като се замислеше, май се бе приспособила доста добре тук.

За една англичанка бе лесно да направи добро впечатление в нийоркското общество. Най-напред да започнем с акцента, който помагаше на всички. Даяна откри, че още щом отвори уста, и създава впечатление за изисканост и стил. А и смяташе, че се радва на голяма

популярност сред всички млади нийоркски съпруги... все пак бе сред изключенията, имайки предвид факта, че мъжът ѝ не е прехвърлил петдесетте и не е минал на третата поредна любовница модел. Освен това обичаше да се облича малко необичайно. Повечето от дамите тук бяха захвърлили големите подплънки за рамене, бяха сменили обемните прически, типични за осемдесетте години, но все си оставаха подвластни на обществения рентген... ако кантарът покажеше над петдесет и четири килограма, пицяха от ужас и минаваха на диета. И бяха роби на модата.

Даяна се обличаше различно. Имаше собствен стил, който не се съобразяваше с предлаганото от дизайнерите по магазините. Харесваше ѝ да подчертава стегнатите извивки на тялото си и да носи обувки със средно висок ток. Не би облякла малка къса поличка и дизайнерско спортно яке, а предпочиташе стила на четиридесетте години. Истинска класика. Тесни поли, които плътно обгръщаха стегнатите извивки на ханша ѝ, вталени сака, подчертаващи тънката ѝ талия и закръглен бюст, и в допълнение — леко чуплива и бляскава коса, подстригана в стила на Вероника Лейк. Разбира се, правеше и някои малки отстъпки пред групичката приятелки на Нати Цукерман; Даяна се изрусяваше в салона „Орибе“ и всяка седмица ходеше да оформят веждите ѝ в „Джон Барет“. Запазена марка ѝ бяха снежнобелите ризи и парти меню, което не включваше нищо обезмаслено — ако не се брой отлежалото шампанско. Отначало, разбира се, мнозина повдигнаха вежди неодобрително. Но когато съпрузите взеха да флиртуват, жените им започнаха да си водят бележки.

Скоро стилните ѝ, донякъде консервативни, жилетки и пуловери, комбинирани с поли от туид, влязоха във всички клюкарски рубрики в пресата. Постоянно пишеха за нея в рубриката на Лиз Смит и на страницата на Хайди Кирш, на снимките винаги бе гримирана с „Шанел“, с малка дамска чантичка или стилно вечерно портмоне, допълващо дизайнерския ѝ тоалет — неизменна дълга рокля.

Обличаше се като принцеса, а и се държеше така. Само за няколко месеца стана една от най-ухажваните съпруги в светските кръгове. И както искрено вярваше — най-обичаната.

Последният ѝ успех бе преобразяването на терасата. Търни сигурно щеше да остане възхитен. Щеше да е прекрасна изненада.

Джоди Гудфренд ѝ каза за онзи очарователен специалист озеленител от Уестчестър, който, срещу съответното заплащане, правеше и домашни посещения. И само срещу мизерните няколко хиляди долара пред очите ѝ стоеше мигновено сътворената градина — пищен оазис от портокалови дръвчета в саксии, цели лехи от зелена трева и мъх, осеяни с големи кръгли камъни, теракотени урни с екзотични треви и храсти, и крехки сребърни камбанки, които се полюшваха на тънките си стъбълца между клоните. Входът бе оформен като зелена арка и украсен с декоративни фигури от зеленина, а изобретателният майстор озеленител ѝ обеща следващата седмица да засади и бръшлян и глицинии.

Даяна разсеяно прелистваше бележника си и търсеше свободен час. Искаше да покани две или три приятелки, за да се насладят на това великолепно произведение на изкуството. Ако денят е слънчев, можеха да побъбрят и да обядват под разцъфналите портокалови дръвчета.

Телефонът звънна и тя се пресегна към слушалката. Ърни накара да сложат по един апарат във всяка стая, така че да не ѝ се налага да хуква при всеки звън.

— Скъпа. Аз съм.

Даяна засия. Колко мило, обаждаше ѝ се да я чуе. Напоследък подобни жестове на внимание от негова страна бяха рядкост.

— Имам прелестна изненада за теб, съкровище. Аз...

— Сигурен съм, че е фантастична, Ди. — Акцентът на простолюдието от Ийст Енд бе много силен в гласа на Ърни. Това ужасно дразнеше Даяна. Но знаеше, че е сигурен белег, че нещо го измъчва; Ърни правеше всичко по силите си, за да прикрие произхода си. — Слушай, имам нужда от теб тук. Трябва да очароваме един човек.

— Но аз имам час за маникюр в три. Цяла вечност ми отне, за да си уредя час при Маркърс — разочаровано отвърна Даяна.

Отсреща я отрязаха.

— Изобщо не ме интересува. Идвай тук, ясно?

— Кой е този ужасен човек?

Идваше ѝ да тропне с крак. Трябваша ѝ цели две седмици, за да си уреди посещение при Маркърс, и ѝ бе за първи път. Най-вероятно

щеше да се обиди и нямаше да я приеме поне месец след това. А всички момичета ходеха при него. Освен нея.

— Ужасен е точно казано. Някакъв идиот. Но искаме да го вземем при нас. Затова бъди добро момиче и си вземи такси, разбра ли? — каза съпругът ѝ и затвори.

Даяна тропна с крак. По дяволите! Набра номера на Маркълс и се приготви да се извинява и угодничи. Междувременно реши, че Ърни понякога е ужасно досаден. А и кой е този противен тип, който се осмеляваше да нахлува в личното ѝ време?

„Вече го мразя!“, каза си тя.

СЕДМА ГЛАВА

Майкъл се настани на стола. Беше твърд, но изключително удобен, очевидно направен по поръчка за кабинета на Ърни. Не бе от мебелите, които той самият би избрал. Не харесваше показните и с прекалено много извивки столове. За Майкъл Сисеро столовете бяха, за да се седи на тях, а не да правят впечатление. Този ергономичен стол беше прекалено удобен, би могъл да задреме на него, а не е желателно.

Днес обаче си позволи да се наслади на удобството. Днес него го ухажваха, а не обратното.

Ърни Фокстън стоеше насреща му и завършваше презентацията си. Ентузиазмът, който хората на „Блейклис“ демонстрираха по отношение на „Грийн Егс“ бе направо забележителен. Караха го да се чувства като Джон Гришам или някой от този ранг. Беше изненадан колко силно искаха да го вземат на борда си. Джанет Дженсън, тъмнокосата сериозна млада жена, и Питър Дейвиц, който изглеждаше много хитър, го бяха убеждавали в достойнствата на сделката в продължение на трийсет минути поотделно. В отдела на Джанет много държаха на детската литература и тя развълнувано говори за липсата на интелигентно разказани истории, в които малките дечица да потънат увлечени. Питър Дейвиц изчисляваше, че те биха донесли на компанията милиони долари чиста печалба за рекордно време. Неговото предложение също бе изкусително. Той говореше за ефективна и съвременна дистрибуция, с нови камиони и енергични и ентузиазирани млади търговски представители, най-добрите в бранша. Ърни му представи визията на „Блейклис“ за търговията с книги, за глобалния достъп и мисията на компанията.

Накратко, заявяваха му, че той би могъл да е новата Биатрис Потър. Невероятно приключение за децата и в същото време индустрия, печелеща милиони долари.

— Ти трябва да се присъединиш към нас, Майкъл — каза Ърни Фокстън. Гласът му излъчваше искреност. Акцентът му бе леко груб и Майкъл разпозна в него английския вариант на бедняка от гетото,

който е преуспял. — Това ще е нещо ново за Ню Йорк. За Америка. Децата заслужават подобни книги и не само малкото, които имат късмета да живеят наоколо. Време е да заработиш професионално и да не се занимаваш с глупости. Не мислиш ли така, по дяволите? Извинете ме, дами.

— Да, предполагам, че е така. Много съм поласкан, че проявявате такъв интерес към компанията ми — премерено отвърна Майкъл.

Ърни му отправи широка усмивка.

— Не е просто интерес, приятелю, а истинска страст. Страст към книгите. Към качеството.

— Трябва да обмисля предложението и да го обсъдя със съветниците си.

Ърни преглътна смеха си. Съветниците му? Сякаш този нагъл нехранимайко имаше такива. Вместо това му отправи угодническа усмивка.

— Не се бави прекалено. Наистина вярваме, че „Грийн Егс“ е компанията, която ни е нужна, но председателят на борда много иска да купи нещо — ако не си ти, ще е друг. Нямам такава свобода на действие, каквато бих желал.

— Да купи компанията? — направо попита Сисеро. Ърни забеляза упорито вирнатата брадичка на мъжа пред себе си и преглътна. Мускулестото тяло на събеседника му го изнервяше и го караше да се чувства неудобно, а Майкъл бе направо хлапак, няколко години по-млад от Ърни и с милиони долари по-беден. Ненавиждаше начина, по който го гледаше Сисеро, сякаш му бе равен. Не знаеше ли кой е Ърни Фокстън?

— Не да купи компанията... — Това бе грешка на езика и Фокстън се прокле мислено. — Да сключим съдружие. Помисли за това. Всички други издателства ти предлагат заплата. Ние ти предлагаме партньорство, защото вярваме в теб.

Майкъл се поколеба. Харесваше страстта. Цифрите звучаха изкусително. Дали е умно да отказва печеливш билет от лотарията? Така звучеше предложението им.

Ърни поклати глава.

— Никакъв натиск да вземеш решение веднага. Ще изпратя всички тези важни клечки по работните им места. — Той се усмихна

ослепително на хората си. — А ти можеш да излезеш с мен и съпругата ми. Тук държим на личното отношение. „Блейклис“ се грижи за хората си.

— Звучи добре. — Сисеро протегна ръка и стисна здраво дланта на Ърни.

— Чудесно. Чудесно. — „По дяволите — каза си Ърни, — хванах го. А след три месеца и фирмата му ще бъде в ръцете ми. След като този нагъл кучи син ни научи на всичко, което трябва да знаем за бизнеса.“ — Даяна ни е запазила маса в Руската чайна. Ела да пийнеш с нас по чаша чай.

— С удоволствие — отпусна се Майкъл.

* * *

Сервитьорът почтително ги заведе до едно от най-хубавите сепарета в заведението и Майкъл се постара да не се впечатлява прекалено от протегнатите вратове на бизнесмените, които се извиваха, за да огледат добре двама им с Ърни. Ясно му бе, че се опитват да разберат кой е той.

„Не сте ме виждали досега, каза си, силно развълнуван, но скоро всеки един от вас ще знае отлично кой съм.“

— Не бива да допускаш работата да отнема прекалено много от времето за удоволствия — искрено заяви Ърни. Майкъл не бе съгласен с това, но си замълча. Човекът изкарваше купища пари. Вероятно знаеше какво прави. — Ето я и нея.

Ърни махна с ръка на една жена, която идваше към тях.

— Съпругата ми, Даяна Фокстън.

— Извини ме, скъпи. Само минах да се освежа малко — каза тя. Наведе се леко и беззвучно целуна въздуха от двете страни на съпруга си. — А кой е господинът?

— Майкъл Сисеро. Наш нов бизнес партньор. Или поне така се надявам — отговори ѝ Ърни. — Ще си ми благодарна, че ви запознавам, Даяна, така ще имаш някого на твоята възраст, с когото да си приказваш.

Майкъл се загледа втренчено. Знаеше, че я зяпа невъзпитано, но му бе трудно да престане. Имаше нещо очарователно и завладяващо в

това момиче... може би заради извивката на плътните ѝ вежди, предизвикателно удобния ѝ втален пуловер, който прилепваше по изкусително вирнатите ѝ гърди, които направо го провокираха... или пък заради нежните ѝ сини очи и пищна платиненоруса коса, в която копнееше да се зарови и вдъхне аромата на шампоана ѝ. Тя ухаеше на бебешка пудра в добавка към сладкия полъх на парфюм от кожата ѝ.

— За мен е удоволствие, господин Сисеро. А мога ли да ви наричам Майкъл?

Даяна се усмихна чаровно на нахалния хлапак, който я бе зяпнал. Божичко, нима тези американци нямаха никакво възпитание? Тя протегна деликатно длан.

Сисеро я стисна. Ръката му бе суха и здрава. В ръкостискането му се криеше много сила. Беше едър и, както ѝ се стори, грубоват мъж. Какви мускули само; сигурно вдигаше тежести. Рядко срещаше такива мъже; притесняваха я.

Тъмните очи на Сисеро и боксьорският му нос ѝ идваха в повече. От него направо извираше тестостерон. Бе странно да видиш такова тяло в костюм. Щеше да изглежда по-естествено в ролята на статист в някой холивудски екшън, може би с участието на Силвестър Сталоун или Арнолд Шварценегер. Беше по-нисък от Ърни, но много по-широкоплещест. А защо очите му изпитателно се плъзгаха по чорапите и обувките ѝ? Да не би да имаше бримка или нещо подобно?

Даяна устоя на импулса да погледне надолу. Защо да му доставя такова удоволствие? Както и да е, какво значение имаше какво си мисли той? Такъв мъж едва ли би оценил изисканите модни детайли.

— Майкъл, моля ви, госпожо Фокстън — каза той.

Гласът му бе плътен и, според Даяна, леко дрезгав. Вероятно и той е от бедните класи и се е издигнал сам подобно на съпруга ѝ. Е, какво пък, не обичаше да проявява снобизъм. Но беше прекалено млад, за да му се налага на Ърни да го ухажва толкова усилено.

— Тогава се разбираме и вие да ме наричате Даяна — каза тя и му отправи бляскава усмивка.

Настаниха се и Даяна и Майкъл си поръчаха питиета, а Ърни — лек обяд. Донесоха му хайвер от белуга, а той се зае да го поглъща сякаш е обикновено грахово пюре. Междувременно Майкъл отпиваше от еспресото си и наблюдаваше Даяна, докато разговаряше за бизнес с мъжа ѝ. Стараеше се да не я изпива с очи и докато минутите минаваха,

му ставаше все по-лесно да си наложи самоконтрол. Майкъл не бе срещал по-красиво и по-елегантно момиче, но, от друга страна, не познаваше и по-вятърничава, глупава и разглезена принцеса. Какви ги приказваше само! Обсъждаше озеленителя и се оплакваше от масажистите на така наречените си приятелки. Цените, които споменаваха небрежно, спокойно биха покрили месечния наем на мизерния му апартамент.

— Извинете ме. — Ърни се изправи. — Пейджърът ми се включи. Трябва да се връщам в офиса. Ето, Майкъл. — Той бръкна в джоба на стилния си костюм и му подаде визитка — от твърд картон, с малки златни букви. — На Джак Файнмън, моя адвокат, е. Той може да ти помогне, да те ориентира в цифрите и така нататък. Ще накарам да ти изпратят копие от договора.

— Благодаря — отвърна Майкъл. Прибра визитката, стана и стисна ръката на Ърни. — Ще се чуем.

— Както вече казах, не се бави много. Председателят на борда направо ми извива ръцете да сключи сделка с някого. Много искаме това да си ти.

— Разбрах. — Майкъл му се ухили и Фокстън си тръгна.

Той погледна Даяна Фокстън. Май не бе особено очарована, че остава с него.

— Ще си изпия кафето и можеш да си тръгваш — каза Майкъл.

Даяна повдигна леко вежди. Значи можела да си тръгва, така ли? За кого се мислеше този човек? Ърни я помоли да очарова клиента му и тя изпълни молбата — едва ли се очакваше нещо повече от нея. Испита леко раздразнение.

— Благодаря. Много мило — каза само тя.

— Нямам нищо против да прекарам още малко време с теб — добави Майкъл. Тонът ѝ бе направо леден. Надменна кукличка. Едва ли би имало полза, ако ѝ каже, че е време да порасне и да си намери сериозно занимание в живота.

— Какво облекчение. — Даяна изви гръб като доволно коте. — Но не бързам. Пропуснах няколко срещи, за да дойда тук, и вече няма смисъл да хуквам накъдето и да било.

— Съжалявам. Наистина. — Той се извиняваше. — Сигурно е било нещо важно.

— Беше жизненоважно. Чака се цяла вечност, за да те приеме Маркър Уолкър — осведоми го тя, леко намръщена.

— Това лекарят ти ли е?

— Моят маникюрист — нацупи се Даяна.

Майкъл се засмя. Не можа да се сдържи. Изпъна рамене и я погледна втренчено.

— За бога, момиче, чуй се само.

— Какво искаш да кажеш? — попита Даяна, силно засегната.

— Маникюристът ти едва ли е жизненоважен. Въздухът е жизненоважен. Водата е жизненоважна. Трябва да подредиш правилно важните неща в живота, госпожо.

— За мен е важно да изглеждам добре.

— Бих казал, че вече си го постигнала. — Майкъл ѝ се ухили бавно. — Защо не използваш мозъка си?

— Използвах мозъка си, за да накарам Маркър да ме вмъкне в списъка с клиентите си — сопна му се Даяна, — и много благодаря за съвета относно професионалното ми развитие, но мисля, че и сама се справям отлично.

Сисеро се помъчи да преглътне отговора си, но не успя.

— Е, омъжила си се за богаташ. Предполагам, че си изпълнила мисията си.

— Ти си изключително груб — каза Даяна и изпъна гръб. Отчасти за да го впечатли с превъзходството си, но и донякъде, защото, когато той се приведе напред, тя долови мъжественото му ухание и втренчения поглед на тъмните му очи. Беше смуцаващо първичен. Над горното копче на ризата му се виждаха гъсти тъмни косъмчета. Ърни бе гладък като бебе по гърдите.

— Често ми го казват. — Майкъл се изправи, а тъмните му очи все така я пронизваха. Ядосваше се на себе си, задето изгуби самообладание, и още повече се ядосваше на нея, че е такава празноглава кукла. Нямахше идеална жена; ако срещнеш някоя с приятна фигура и изискан стил, тя се оказваше алчна и глупава гъска.

Може би дори провали сделката. Сисеро изведнъж се разбърза да подпише договора, преди Ърни Фокстън да поговори с жена си.

— Добре, нека се погрижа аз. — Извади портфейла си и остави стотачка на масата.

Даяна погледна банкнотата така, сякаш е нещо мръсно, залепнало за подметката на обувката ѝ. Вдигна я с дългите си пръсти и му я върна.

— Не мисля. Сигурна съм, че това място е прекалено скъпо за теб. Ърни би искал аз да уредя сметката.

Майкъл се изчерви, прибра парите си и я остави, без да каже нищо повече.

„Каква надменна глупачка!“, каза си той.

* * *

Спря такси на улицата. След петнайсет минути бе в офиса си и Сюзън го посрещна с очаквателно изражение.

— Господин Сисеро, радвам се да ви видя отново. Как мина...

Той се обърна към нея и тя замлъкна. Лицето му бе леко зачервено, както ставаше, когато е много ядосан, а тогава не бе добра идея да си пред очите му.

— Не се получи.

Сюзън не настоя повече. Плахо му подаде дебелия пакет, който стоеше на бюрото ѝ от половин час.

— Това пристигна с пратеник от „Блейклис“. Казаха, че е договорът ви.

Майкъл разкъса опаковката и извади стотина страници ситно напечатан текст, пълен с правни термини. Измъкна от джоба си визитката с позлатени букви и я хвърли на асистентката си.

— Свържи ме с Джак Файнмън — нареди той. — Възможно най-бързо. Може да нямаме много време.

След като Даяна Фокстън се оплачеше на съпруга си, щеше да провали сделката му. „Блейклис“ му предлагаше съдружие. На Майкъл му идваше сам да се срита отзад. Защо не си държа езика зад зъбите пред онази разглезена принцеса?

Файнмън говореше отсечено и делово.

— С удоволствие бих ви представлявал в този случай, но не мога. Има конфликт на интереси.

— Разбирам. Кажете ми към кого да се обърна?

— Нека помисля... трябва ви опитен адвокат, който не е свързан с Ърни...

На Майкъл му се искаше да добави и че не бива да е прекалено скъп, но гордостта не му позволи да го изрече.

— ... Джейн Гренуил, тя е вашият човек. „Гренуил и Бифт“, кантората им е на Петдесет и четвърта улица. Препоръчвам я — уверено заяви Файнмън. Той издиктува телефонния номер. — Мога веднага да ѝ изпратя договора по факса, ако искате. Стандартен е, едва ли ще ѝ отнеме много време. О, и, Майкъл, Ърни Фокстън вече го е подписал от тяхна страна, така че ако ти го подпишеш в рамките на двадесет и четири часа, всичко ще е съвсем законно.

— Ами ако се забавя след този срок?

— Тогава ще трябва той да подпише друго копие. Предполагам, че са определили краен срок, в случай че междувременно договорят друга сделка, а ти се опиташ да ги принудиш да подпишат с теб.

— Благодаря — тихо каза Майкъл.

Изобщо не му хрумна да пита откъде Файнмън знае, че Ърни е подписал договора.

Обади се на Джейн, която звучеше много млада, енергична и леко разпиляна, но явно се ориентираше чудесно в правната материя. Предложи някои промени и го посъветва да не изпуска сделката.

— Ще трябва да уточним няколко неща обаче.

— Много важни ли са?

Майкъл изведнъж си представи как Даяна Фокстън се прибира вкъщи и хлипа на рамото на мъжа си. Ако подпишеше днес, тогава сделката оставаше в сила и Ърни нямаше да се отметне.

— Не. Ще изпуснеш срока от двадесет и четири часа, докато договорим всичко.

— След малко ще се свържа с вас отново — каза Майкъл.

Затвори телефона и огледа малкия си кабинет, вдъхвайки миризмата на мусака и агнешко с ментов сос от закусвалнята на долния етаж. Картините на стената му леко се поклащаха заради бумтенето на баса в звукозаписното студио, което се помещаваше в мазето на сградата.

Колебаеше се. А защо? Защото не харесваше Даяна и Ърни.

Но Ърни Фокстън му обеща съдружие, а не заплата. Бяха му предложили финансиране, редакторски права, разпространение, нов офис и премия от сто хиляди долара.

Ако подпишеше договора, щеше да има истинска компания. Истински офис. Ако подпишеше, щеше да си позволи да заведе Даяна Фокстън в изискан ресторант и да си купи костюм, за който да не му се присмиват.

Майкъл си представи надменно-снизходителния поглед на Даяна. Взе договора и го прибра в куфарчето си.

На вратата се почука. Майкъл вдигна очи и забеляза Сюзън Катц, която му се усмихваше притеснено.

— Е, какво мислиш? — попита тя.

Майкъл се ухили.

— Мисля, че сме в бизнеса — отвърна той.

ОСМА ГЛАВА

В сумрака на ранното утро Ърни Фокстън се събуди и погледна жена си. Първите лъчи на зората се плъзгаха над Манхатън, озаряваха суетенето край рибарските мрежи и пазарите за пресни плодове и зеленчуци, както и нетърпеливите брокери на Уолстрийт, които бързаха да стигнат до бюрото си преди колегата, и накрая се изкачваха по елегантните фасади на небостъргачите и красивите стари градски къщи покрай парка. От прозореца на спалнята се виждаше само небе и зеленина. Централ Парк бе приятна гледка, ако човек обича природата, което не важеше за Ърни. А и си имаше градина на терасата, за която се бе погрижила талантливата му млада съпруга.

Даяна лежеше до него, протегнала се удобно в леглото му — все още не можеше да мисли за него като за тяхното легло. Дългата ѝ изрусена коса бе разпиляна прелестно по възглавниците в сатенени калъфки, които тя поръча специално, за да не заплитат косата ѝ. Едната ѝ ръка бе праметната върху кремавите копринени чаршафи, а ноктите ѝ бяха оформени безупречно с френски маникюр. Даяна, разбира се, никога не би си позволила нещо толкова просташко като яркочервени дълги нокти, каквито обичаше Мира, за да може да драска с тях гърба му. Той копнееше да ѝ позволи да го направи, но щяха да останат следи. Мира казваше, че той го заслужава напълно, че е лошо момче, което трябва да бъде наказано. Усети тръпка в слабините само като си я представи.

Ърни огледа тялото на Даяна — слабо, но с изкусителни извивки. Не бе сигурен, че му харесват закръгленият ѝ женствен ханш и апетитните ѝ гърди, а и бедрата ѝ не бяха само мускули, като тези на Мира, когато го притискаше, докато го яздеше като конче.

Бе се възбудил невероятно силно, когато Мира седеше до него на вечеря и бе забила острия си ток в крака му. Там беше и младата му жена, идеалният образ на добро момиче, в разкошна вечерна рокля от розов шифон, с дълга до глезените пола, семпла прическа и грим, а съвсем наблизо беше и дребничката Мира, с момчешка фигура,

жестока усмивка и дръзко поведение, с невероятно къса черна рокля, без сутиен, така че твърдите ѝ зърна се очертаваха под плата. Мира бе свела клепки и го фиксираше с поглед през цялото време на снощната вечеря. Беше му много тежко, докато се опитваше да играе ролята си на Господаря на замъка пред всички важни гости, но онези черни бездънни очи бяха безмилостни. Тя сякаш го предизвикваше да не откъсва поглед от нея. А Даяна бе до него. И когато се наложи да извърне поглед, жестоката ѝ усмивка съвсем открито му обещаваха изкусително наказание.

Имаха среща вечерта след работно време. Мира не допускаше неподчинение, в никакъв случай. Само какво му причиняваше с онзи камшик! Но много внимаваше командите ѝ да не пречат на работата му. Тя харесваше малките глезотийки и подаръчетата, които той ѝ правеше, и се наслаждаваше на служебното му положение. Затова, когато му заповядаше, с рязък глас, да я чака на колене, съвсем гол и с превръзка на очите в клуба, тя посочваше седем и половина като час — достатъчно рано, за да я задоволи и да се върне в апартамента си навреме за вечеря.

Съпругата му изобщо не би могла да се мери с нея, а и как? Сексът им бе по задължение, никога страстен. Даяна го изтърпяваше и той рядко правеше секс с нея, а когато се налагаше, си мислеше за Мира, за да се възбуди.

Но Ърни не бе недоволен. Никой не можеше да се мери с Даяна в ролята ѝ на домакиня и представителна съпруга, стига да не пазаруваше без мярка. Последното ѝ парти имаше невероятен успех. На полицата над камината бяха наредени цял куп пликове с позлатени ръбчета, бяха толкова многобройни, сякаш съпругата му е най-популярната светска личност. А и другите мъже я гледаха с блясък в очите, което го радваше много. На Ърни му доставяше голямо удоволствие да знае, че има играчките, които всички други желяеха. Той оставаше „да работи“ до късно в офиса, за да има време за Мира, и се връщаше къщи за прекрасно поднесена вечеря или пък елегантно облечената Даяна го очакваше търпеливо с билети за опера в ръка. Съпругите на приятелите му също много я търсеха. Това означаваше, че е адски известна в Ню Йорк. Така че общо взето бе доволен от живота си, уверяваше се сам, докато гледаше тънката талия и изкусителната извивка на стегнатото ѝ дупе, без да я желае сексуално.

Даяна излизаше доста скъпо, но бе незаменима като връзки с обществото. Тя го огряваше с излъчването за висока класа, което той самият не би могъл да постигне. Да, като цяло тя се оказа добра инвестиция.

Телефонът на нощното шкафче се обади с нежна и приятна мелодия. Изборът бе на Даяна, за да не ги буди прекалено рязко.

Той вдигна слушалката.

— Шест без пет е — каза Ърни, — така че се надявам да имаш основателна причина да звъниш.

— Нямам нужда от основания за каквото и да било.

О, господи. Мира! Ърни седна в леглото, слабото му тяло настръхна, копирените чаршафи се свлякоха около слабините му.

— Не бива да се обаждаш тук. Може да събудиш жена ми.

— Мога да правя каквото си искам, червей нещастен! И престани да шепнеш.

— Аз... аз не мога — прегракнало изрече Ърни. Погледна надолу към спящата Даяна, която дишаше равномерно.

— Това не ме интересува, хленчещ глупако! Бъди на ъгъла на Шеста и Дванадесета улица след трийсет минути. И готов да бъдеш наказан подобаващо. Защото наистина заслужаваш наказание, нали?

— Да — промърмори Ърни и се изчерви. Беше напълно възбуден.

— По-силно! — Гърленият ѝ глас в слушалката го караше да обезумява.

— Да. Да — въздъхна той. — Разбрано. Ще бъда там.

— Гледай да си там.

Мира затръшна слушалката и Ърни затвори, вече силно нетърпелив. Какво ли щеше да направи тя днес? Май имаше само един начин да разбере. Внимателно отмести тялото си от това на Даяна, свали крака на дървения под и тихо пристъпи по полирания махагон към стола, където жена му бе приготвила костюма му за работа.

Трябваше му пет минути да си вземе душ, още толкова — да се облече и само трийсет секунди, за да излезе, като затвори тихичко вратата на апартамента.

Едва тогава шокираната Даяна Фокстън отвори красивите си сини очи.

* * *

„Как смее?“ — питаше се тя.

Задаваше си този въпрос за петдесети път тази сутрин, а бе едва седем часът. Камериерката мълчаливо сипваше свежа плодова салата в кристалната купичка пред Даяна и пълнеше чашата ѝ със сок от нар и шампанско, затова тя се усмихна мило и се престори на много заинтригувана от рубриката на Лиз Пост във вестника, докато разбъркваше с лъжичката от слонова кост кафето с аромат на ванилия и лешник. Не биваше да се показват емоции пред прислугата, но вътрешно цялата кипеше. Даяна отмести поглед от вестника, който не четеше, към пролетната красота на парка, макар да не можеше да я оцени в момента.

Сигурно е онази ужасна жена, която я засрами снощи. Не стига, че се появи цялата в черно, ами и роклята ѝ бе толкова прилепнала и провокативна, че повече подхождаше на някоя ученичка с лоша репутация. А Даяна се държа толкова мило с нея, настани я точно до Ърни — хм, каква ирония — разпитваше я за досадната ѝ работа, от която тя явно бе обсебена. Та тя дори се опита да ѝ даде безценни съвети за външния ѝ вид, препоръчвайки ѝ „Кларинс“, „Аведа“ и „Боби Браун“, за да се отърве от яркочервения лак и прекалено оскубаните си вежди. Толкова просташко. В стила на осемдесетте. А явно нейният съпруг — с когото се бяха оженили съвсем неотдавна — съпругът на Даяна Фокстън, най-желаната жена в Манхатън, предпочита онази евтина мръсница!

Какво унижение! „Дали можеше да има нещо по-лошо от това?“, питаше се Даяна, като разсеяно отпиваше от коктейла „Мимоза“, който ѝ бе нужен за кураж тази сутрин. Да лежи в собственото си легло и да го слуша как си урежда тайна среща с някаква мръсница.

Вгледа се изпитателно в отражението си в стъкления плот на масичката за закуска на терасата. Нима имаше някакъв недостатък в лицето, което се вираше в отговор насреща ѝ, в гладката кожа, леко издължените сини очи, красивото нежно носле... може би тъкмо заради носа... сигурно трябваше да е по-изразително очертан, като на моделите от модния подиум, но пък тя винаги смяташе, че мъжете харесват дребните несъвършенства в лицето ѝ, които я правеха, ами,

уникална. Дали пък веждите ѝ не бяха извити достатъчно, или зъбите ѝ не са избелени колкото е нужно? Не искаше да се съмнява в безупречния си усет към модата, но пък какво, за бога, би могло да накара Ърни да предпочете онази никаквица?

Бяха щастливо женени едва от шест месеца. Да, повтори си тя наум, наистина бяха щастливи през тези месеци.

Организираха прекрасни партита, вечери по повод последните успехи на Ърни в бизнеса, тя направи истински фурор с преустройството на апартамента, а и прелестната ѝ градина на терасата, наистина всичко бе идеално. Може би с изключение на секса. Сексът бе ужасно досадна история в крайна сметка, но Даяна гледаше да не се задълбочава. Най-общо казано, смяташе, че е по-мъдра от повечето си приятелки или по-честна към себе си.

Жените мразеха секса.

Мразеха го открай време. Умните жени проявяваха разбиране за нуждите на мъжете, оставяха ги да правят каквото искат и се стараеха да не протестираат прекалено. В крайна сметка кой се наслаждаваше наистина на секса? Мъжете. Мъжете получаваха оргазми непрекъснато. За да се възбудят, им бе нужно само триене.

Даяна отпиваше от питието си, наблюдаваше играта на слънчевите лъчи по високото столче на кристалната чаша и се наслаждаваше на мехурчетата, които нежно пощипваха езика ѝ. Шампанското беше „Кристал“, предпочитаната и модерна марка сред американските богаташи, макар че според нея не е толкова добро, колкото „Дом Периньон“ или „Татинджър“.

Много жалко, че жените са устроени толкова различно. Не беше срещала жена, която да стига до оргазъм с мъжа си, макар че списанията бяха пълни със статии по темата, които, според Даяна, си бяха опашати лъжи. В леглото всички просто стенеха, плачеха или се преструваха и брояха минутите — или секундите, в случая с Ърни. Сексът все пак е харесван от мъжете, а за жените е просто цена, която трябва да платят.

Даяна ненавиждаше секса. Беше като лош приятел — само обещания и след това пълно разочарование. Понякога, не често, но все пак се случваше, усещаше лека възбуда, някакво странно напрежение в долната част на корема и леко овлажняване между краката. А после, когато си легнеше с мъжа, оставаше разочарована и ядосана, докато се

мъчеше да отмести потното му и миришещо тяло от себе си, за да не дразни повече болезнено набъбналите ѝ зърна.

Така беше с Джак, лейтенант от флота, който бе първият ѝ любовник. Ърни поне не я разочароваше, защото поначало рядко я възбуждаше.

Най-хубавата част от секса в брака ѝ, ожесточено си помисли Даяна, беше мигът, когато Ърни се обръщаше и заспиваше. Разбира се, всичко продължаваше само няколко секунди. После почваше да хърка.

А дали Ърни не получаваше нещо по-добро от друга? Той самият не бе нищо особено в сексуално отношение. Пухтеше, ръмжеше и правеше някакви стряскащи мъртвешки физиономии. Може би другата жена бе по-добра в преструвките от нея. Откровено казано, Даяна смяташе за голяма глупост да лежи и пъшка като Мег Райън в „Когато Хари срещна Сали“. Ако започнеше с тези звуци, щеше да избухне в смях и тогава и бездруго малкият пенис на Ърни щеше да заприлича на провиснал червей.

Опита се да си представи Ърни с друга жена. Ревнуваше ли? Май не, реши тя все пак. Но пък се ядоса, много се ядоса. Никога не се оплакваше от жалките му сексуални изпълнения. Беше идеалната домакиня. А ето как ѝ се отплащаше!

— Консуела — извика Даяна.

— Да, госпожо Фокстън.

— Би ли ми донесла мобилния телефон и бележника ми?

— Веднага, госпожо — отвърна камериерката и побърза да изпълни поръчката.

Даяна сви юмрук и ядно разбърка с лъжичка плодовата си салата. Ърни си въобразяваше, че може да се отнася с нея като с глупачка, но горчиво се лъжеше. И тя имаше приятели тук. И щеше да свика кризисния щаб. Нямаше намерение да отстъпва мъжа си на някаква евтина американска мръсница.

— Скъпа, толкова се радвам да те видя. — Наташа Цукерман целуна въздуха от двете страни на лицето на Даяна. — Идваш точно навреме. Фелисити и Джоди тъкмо се чудеха какво е станало.

— Задръстване — измърмори Даяна, — много съжалявам, че ви накарах да ме чакате.

Извика трите дами, които щяха да ѝ дадат най-добрия съвет. Наташа и Джоди бяха щастливо омъжени за важни бизнесмени, а Фелисити бе разведена — нещо, което Даяна се надяваше да предотврати с нейна помощ. Замисли се дали да не покани и Клеър Брайънт, но се отказа. Клеър имаше по-скоро феминистки възгледи и това притесняваше Даяна. Тя вирна упорито глава. Клеър Брайънт щеше да ѝ каже просто да поговори открито с Ърни, да го заплаши с развод. Даяна не искаше да чува подобно нещо.

Тези момичета тук щяха да ѝ дадат съвета, който ѝ е нужен.

— Няма нищо — измърка Наташа. — Направо е убийствено да се опитваш да стигнеш до Вилидж по обяд. Но вече съм в по-добро настроение, защото си избрала „Моно“.

— Храната е страхотна и всичко се приготвя от билки, без никакви мазнини.

Даяна тайничко си помисли, че приятелката ѝ би могла да сложи малко месце върху кльоцавите си бедра, но реши да не се задълбава в темата. Беше много по-лесно да извика на среща момичетата в последната минута, ако знаеше къде се предлага прилична нискокалорична храна, макар че те винаги си поръчваха салати и сухари и всъщност нямаше голямо значение точно какъв ресторант ще избере.

— Радвам се да ви видя и трите. — Размениха си целувки и Даяна забеляза, че всички пият минерална вода „Перие“. Тя реши да рискува и си поръча огромна чаша „Шардоне“ — направо можеше да се изкъпе с нея.

— Миличка. — Джоди звучеше силно загрижена. — Цялата тази тайнственост, викаш ни в последната минута — какво, за бога, е станало?

— Нещо ужасно. — Донесоха ѝ виното и тя отпи голяма глътка. — Имам нужда от съвет.

— Да не би да е блокирал персоналният ти електронен органайзер?

— Камериерката ти е записвала разговорите по мобилния ти телефон?

— Данъчните искат да разследват Ърни? — развълнувано се обади Джоди.

— Не. Много по-лошо е.

— Че какво би могло да е по-лошо от данъчните? — ужаси се Фелисити.

— Мисля, че Ърни си има любовница — изрече Даяна.

Последва мълчание. А после, за нейна изненада, и трите ѝ приятелки избухнаха в смях.

— Какво смешно има? Не разбирам — засегна се Даяна.

— О, не го приемай така, скъпа. — Джоди потупа успокоително дланта ѝ. — Няма нищо наистина, но всички предполагахме, че знаеш. Разбира се, че Ърни си има любовница. Всички го знаят.

— Е, аз пък съм шокирана. Мисля, че е ужасно, дето Ърни кръшка зад гърба ти — подсмръкна Наташа. — Аз си мислех, че и ти знаеш. Говореше се, че двамата имате отворен брак.

— Отворен брак! — Даяна се изчерви от срам. — Разбира се, че не!

— Е, добре. — Фелисити остави чашата си с вода с много решителен вид. — Щом като не знаеш, Ди, някой все трябва да ти го каже. Не е само една любовница. Става дума за много. Ърни е женкар. Всички го знаят.

— Всички, с изключение на мен — обади се Даяна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Даяна се усмихваше, дъвчеше съсредоточено храната си, побутваше салатата из чинията и се стараеше да не показва силни емоции пред приятелките си.

— Но, ангелче, става дума за Мира Чен от неговия офис. Те редовно работят до късно. Съпругът на камериерката ми познава един от чистачите в „Блейклис“ — каза ѝ Наташа.

Фелисити ядно бодна въздуха с вилицата си.

— А преди Мира не беше ли Хенриета Джонсън?

— Жената на Морис Джонсън? — смая се Даяна. Семейство Джонсън бяха банкери и миналия месец се преместиха в Маями. За техен късмет. И само като си помислеше, че е играла тенис с Хенриета в онзи турнир на Лонг Айленд. А тя през цялото време си е мечтала за игра на смесени двойки с Ърни!

— Разбира се. Тя нямаше какво да губи. Всичко беше много дискретно, но аз разпознавам знаците — добави Нати.

— Мислехме, че и ти знаеш, иначе щяхме да ти кажем.

Даяна отметна косата от очите си.

— Ако знаех, нямаше ли да направя нещо?

— Не виждам защо — мъдро разсъди Джоди. — Толкова много съпрузи го правят. Така ние, момичетата, сме свободни да организираме собствения си живот.

Всички изглеждаха спокойни и уверени. Даяна не искаше да се показва прекалено наивна. Може би именно така стояха нещата в Америка.

— А не е ли прекалено цинично такова отношение? — попита тя.

— Предпочитам да го определям като практично — заяви Наташа.

Даяна отпи глътка от виното си.

— Вашите съпрузи кръшкат ли?

Останалите поклатиха глави шокирани.

— Разбира се, че не, скъпа — отвърна Джоди самодоволно. — Моят няма причина да го прави.

Даяна се изчерви; изведнъж се почувства крайно неопитна, чужденка в тази страна и, колкото и да ѝ бе странно, изпита усещането за провал. Беше бясна на Ърни, задето я излагаше на съжалението им. „Слава богу, че имам приятелки, каза си тя. Хора, на които мога да разчитам.“

— Може би прекарваш прекалено много време вкъщи, мила. — Наташа направи знак на сервитъора да им донесе сметката. — Не, не, нека аз, настоявам, днес имаш ужасен ден. Колко неприятно, че си разбрала. При това толкова време, след като всичко е започнало.

— Винаги сме насреща — внимателно каза Фелисити и я прегърна сърдечно.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо — предложи Джоди. — Каквото и да е.

И след куп въздушни целувки и топли ръкостискания те внезапно се разотидоха в слънчевия ден.

Даяна остана за миг загледана след приятелките си. Чувстваше се като пълна глупачка. Беше им благодарна, разбира се, но колко глупаво се държа. Може би съзнателно си е затваряла очите. Не обръщаше внимание на момичетата, които увисваха на рамото на Ърни на партитата. Той бе доста отзивчив, но тя смяташе, че е обикновен флирт. Все пак, в Англия, никоя любовница не би се държала толкова нагло, че да ухажва съпруга по време на вечеря в собствения му дом, и то в присъствието на половинката му.

Разсеяно взе палтото си и даде прекалено голям бакшиш на момичето на гардероба.

— Да ви извикам ли такси, госпожо? — попита я портиерът.

Даяна го погледна, без да забелязва блясъка в очите му, докато той оглеждаше розовата ѝ рокля от шантунг, която прилепваше плътно на всички подходящи места.

— Не, благодаря. Ще вървя пеша. — Тя се усмихна. Нямаше нужда да показва чувствата си на целия свят. Даяна мина през вратата, която някакъв друг мъж ѝ отвори, без да забелязва накъде е тръгнала. Трябваше да се поразходи и да си събере мислите.

В очите ѝ напиреха сълзи. Очевидно не бе толкова специална, колкото си мислеше. Ужасно я заболя, когато Джоди заяви, че, разбира

се, нейният съпруг няма причина да кръшка. Но явно Ърни бе изпитал тази нужда.

Какво, за бога, можеха Мира Чен и Хенриета Джонсън, и всички други любовници, да направят за съпруга ѝ, което тя да не може? Докато крачеше по улицата, я обзе гняв. Може би е заради факта, че се задоволява с малко и винаги е насреца. Сигурно Ърни я е излъгал, когато ѝ е казал, че иска да има съпруга в традиционния смисъл. Според Джоди и останалите, традиционната съпруга явно оставяше мъжа си да си развява байрака, без да вдига много шум, докато и тя върши същото — само дето техните мъже бяха изключение от това правило.

Каза си, че в бъдеще ще споделя повече с Фелисити. Тя самата бе преживяла един развод, така че не можеше да тържествува над Даяна. После се укори мислено, приятелките ѝ се опитваха да ѝ помогнат, да проявят разбиране. Много ѝ се щеше да повярва в това и си каза, че е вярно.

„Е, изпълнила съм съпружеския си дълг, повтаряше си Даяна и с всяка секунда се ядосваше все повече. Организирах партита заради него и забавлявах гостите му, обличах се перфектно, обзаведох дома му, погрижих се да наема помощен персонал и спях с него когато поиска. И няма да го отстъпя на някаква мизерна никаквица. Няма да си стоя у дома, докато той се преструва, че е на делова среща, както аз се преструвам, че стигам до оргазъм. И аз мога да работя, ако това му се иска. Мога да си намеря работа. Бих могла...“

Тук въображението ѝ изневери и тя тропна с крак. Неколцина японски туристи я зяпнаха, сякаш е някаква откачалка. Даяна се нацупи и спря едно такси.

— Не, разбира се, че не те смятам за луда — успокой я Мила.

Международната връзка пропукваше и прекъсваше на моменти, а на заден фон пищяха деца и нещо съскаше на готварската печка. Даяна ядно се запита защо ли Мила винаги звучи толкова щастлива и доволна от живота. Та тя тежеше поне пет килограма в повече, не бе женена за богаташ и работеше като роб.

— Винаги съм ти казвала, че трябва да си намериш работа. Помага за концентрацията на ума. В живота трябва да има и нещо

повече от обикалянето по магазини.

— Не виждам причина — разбунтува се Даяна.

— А и Ърни може да не ти изневерява в крайна сметка. Тези жени май не са ти чак такива приятелки. Според мен ти завиждат.

— Не ми завиждат. Доверявам им се.

— Ами, добре, миличка. Мери, престани, моля те. Остави го, вечерята ще е готова след малко. Но помисли си само колко бързо са ти дали всички онези имена. Престрували са се, че те съжालяват, а всъщност са злорадствали.

— Мила...

— Добре, добре — нежно я прекъсна по-голямата ѝ сестра, — само помни, че можеш да правиш всичко, с което решиш да се заемеш. Работила си за Вог. Вероятно може да се заемеш с нещо подобно и там.

— Отлична идея. Така отново ще се върна в играта — разсъждаваше гласно Даяна.

— Разбира се. Както и да е, сега трябва да затварям, защото картофите ми изкипяха. И не се доверявай прекалено на онези жени. Всичко хубаво, миличка.

— И на теб. — Даяна изпрати въздушна целувка на Мила и затвори.

Странно, но винаги се чувстваше по-добре, след като поговори със сестра си. Ърни щеше да я погледне с различни очи, след като отново започнеше работа. А най-хубавото бе, че можеше да приеме и работа с много ниска заплата.

Огледа се в кабинета на съпруга си и намери на бюрото неговия и нейния бележник с визитни картички. Някъде сред адресите и телефоните на всички известни фризьори и модни маникюристи бяха и старите ѝ контакти в Лондон; ако се обадеше на няколко души, можеше да събере доста информация и да започне отнякъде. „Само след седмица — възторжено си мислеше Даяна — ще имам прекрасна работа и той вече няма да е толкова сигурен в мен.“

Позвъни в кухнята и нареди на готвача да приготви патица с портокалов сос, любимото ястие на Ърни, за вечеря. Нямаше защо да вдига скандал. Още не си е намерила работа. А и Мила вероятно е абсолютно права. Ърни ѝ беше верен. Даяна реши, че сигурно е изтълкувала погрешно позвъняването сутринта. Може би наистина е делово обаждане. Ърни обичаше да печели пари, а и на нея ѝ

харесваше той да печели много. „Не мога да го виня, че работи много“, мъдро реши Даяна. Огледа разкошния и рядко използван кабинет и надникна покрай махагоновата стойка за бастуни към застланото с плочи входно антре, с картини в позлатени рамки по стените и дискретно осветление. Тук си живееше като в рая. Защо да клати лодката?

— Не ви разбирам — опита се да възрази Даяна. Кабинетът на главната редакторка бе безупречно обзаведен в бяло, а по стените имаше корици, поставени в рамки, и черно-бели фотографии на модели. — Видяхте портфолиото с работите ми за Вог. Защо нямате никаква работа за мен?

— Опитвам се да ви обясня, госпожо Фокстън. — Кати Либрънд се наведе леко и постави тънките пръсти на едната си ръка върху другата. — В Сити Уомън предпочитаме неомъжени момичета, а и бездруго сте с пет години по-стара, отколкото е приемливо за списанието ни.

Даяна преглътна и гнева, и гордостта си. Отново ѝ отказваха, както се бе случило и в американските редакции на Вог, Гламър, Мари Клер, Ел и всички други големи модни издания, които обиколи напразно миналата седмица. Тя, Даяна Фокстън, е „прекалено стара“. На двадесет и девет! Нямахше да пълзи на колене и да се моли в някое списание за домакини от рода на Редбук или Фемили Съркъл. Освен това имаше ужасното подозрение, че дори и ако си промени мнението, отговорът все така ще е отрицателен.

— Мога ли да бъда откровена?

— Разбира се — рязко отвърна Даяна. — Защо да спирате сега?

Кати ѝ се усмихна жестоко и продължи:

— Вие сте съпруга от светското общество, госпожо Фокстън, и това е прекрасно за вас. В Сити Уомън предпочитаме нашите сътрудници да са настървени, амбициозни и настъпателни.

— И аз съм амбициозна — подразни се Даяна.

— Да, но разполагате с личен шофьор. — Кати се засмя многозначително. — Трудно е да си представи човек, че ще се вълнувате особено и ще се трудите с пот на челото, за да се издигнете до поста на заместник-редактор със заплата между тридесет и

четиридесет хиляди на година, след като това е годишният ви бюджет за дрехи.

„Годишният ми бюджет за дрехи е много повече“, доста злобничко си помисли Даяна.

— В заключение искам да кажа, че ако търсите нещо, с което да си запълвате времето, бих ви предложила да се захванете с онова, което правят останалите съпруги от Пето Авеню — организират благотворителни балове и обеди и пишат писма до Таун енд Кънтри — с презрителна усмивка завърши деловата жена насреща ѝ. — Макар че лично аз не мога да разбера защо просто не дадат тези пари за благотворителни цели и да добавят и разходите, които се правят за организирането на подобно мероприятие. Вероятно защото ако напишат един чек, наоколо няма да има никакви папараци.

— Благодаря ви за мъдрите съвети — сдържано отвърна Даяна, — макар да предпочитам да не ги споделяте с мен.

— Предполагам, че точно така предпочитате. — Кати потропа по бюрото с дългите си пръсти. — И аз бих предпочела да не губите от служебното ми време само защото веднъж сте поканили шефа ми на обяд. Много хора се нуждаят от работата, която вие искате, за да могат да се изхранват — и те наистина влагат страст в работата си. Именно такива хора търсим.

Силно разгневена, Даяна скочи от мястото си.

— Сама ще намеря изхода — заяви тя с най-студения и сдържан тон, който използваше, когато някой отличните ѝ асистенти за пазаруване закъсняваше за уговорена среща или нещастен салонен управител не можеше да намери маса за двама им с Ърни в последния момент.

— Непременно — отвърна Кати, без изобщо да се впечатли от гнева ѝ.

Даяна поспря на вратата на кабинета с надеждата, че ще ѝ хрумне някоя остроумна и хаплива забележка — нещо наистина болезнено и грубо. Но не измисли нищо, а и главната редакторка вече бе заета с документите на бюрото си.

Даяна излезе решително от кабинета, като едва се сдържа да не затръшне вратата, което ще е детинска постъпка и само би доставило още по-голямо удоволствие на онази нахалница. Единствената разлика между това интервю за работа и останалите е, че този път обидите

бяха открито заявени. В предишните всичко бе завоалирано. Но Даяна усещаше подигравките.

Слизането с асансьора ѝ се стори безкрайно и потискащо. Усещането за потъване дълбоко в стомаха ѝ напълно отговаряше на чувството, че затъва и в живота. Даяна се загледа в красивата, слаба и с приятни извивки фигура, която се отразяваше в блестящите врати на асансьора. Прекрасно отражение, несъмнено. Но колко време щеше да остане такова? Бе на прага на трийсетте; не се е чувствала толкова депресирана, откакто стана на двайсет и вече не можеше да се нарече тийнейджърка. Прекалено стара, за да бъде моден консултант? Но това бе... несправедливо. Нелепо. Възрастова дискриминация. Искаше ѝ се да удари някого. Усети как в очите ѝ напират сълзи, а това не биваше да става, защото щяха да размажат спиралата ѝ и фондъотенът ѝ щеше да посивее.

„Аз съм най-желаната млада съпруга в града — каза си Даяна. — Тогава защо внезапно се чувствам изоставена и толкова безполезна?“

* * *

Когато се прибра, минаваше четири следобед. Слънцето все още беше високо в небето, а тя бе направо изтощена. Копнееше за дълга гореща вана и да си легне.

— Буенос диас, сеньора — посрещна я Консуела с широка и престошена усмивка. — Госпожа Фелисити и госпожа Наташа обадили се за вас. Казали да позвъните тях. А също господин Сисеро чака в гостната.

Даяна се облегна на парапета от тъмен дъб, докато асимилира казаното. Определено не ѝ се говореше с Нати и Фелисити в сегашното ѝ настроение. А кой, за бога, беше този господин Сисеро?

— Господин Сисеро ли?

— Си, си. Приятел на господин Фокстън.

— О! Тогава ще вляза да го поздравя — с мъка промълви тя. Ровеше из паметта си, за да се сети кой точно от стотиците делови познати на Ърни беше този господин. И защо е дошъл в дома им?

Набързо приглади полата си, залепи на лицето си усмивка, която не бе искрена, и отвори вратата.

— О, по дяволите — възкликна Даяна, — това си ти!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Месец по-рано Майкъл Сисеро крачеше решително по Седмо Авеню и хората забързано му правеха път, както е обичайно за Ню Йорк. Вярно, беше млад, но имаше излъчването на по-възрастен. Повечето трийсетгодишни мъже не носеха строги тъмни костюми и стилни вратовръзки. А и не бяха с телосложението на защитник от отбора на „Джайънтс“. Но пък и повечето трийсетгодишни мъже в този град не ръководеха собствените си компании от офиси в небостъргач в центъра.

Вечер, в някой бар, понякога вземаха Майкъл за глупак. Някои мъже — по-слаби от него — поглеждаха широкия му гръден кош, мускулестите ръце и здрави бедра и решаваха, че е поредният здравеняк красавец и пълен идиот. Майкъл не се ядосваше. В природата на човека е заложено да завижда. Също като при красивите руси жени, и за него си мислеха, че няма и грам мозък. Разбира се, бе много по-приятно да отвръща подобаващо на саркастичните забележки с думи, а не с юмруци. Освен това, когато Майкъл предложеше на някого да излязат навън и да се разберат по мъжки, другият обикновено само го поглеждаше по-внимателно и се отказваше.

Откакто бе започнал да носи костюми, получаваше малко повече уважение. Но не обръщаше особено внимание какво мислят дребнавите хорица, той щеше да ги принуди да го уважават. Действията бяха много по-красноречиви от думите.

„Грийн Егс“ беше неговият начин да се измъкне от гетото. Докато крачеше по тротоара и поглеждаше към високите сгради от двете му страни, Майкъл усещаше истинско главозамайване. Само преди седмица обикаляше из града и се опитваше да пробута някое и друго копие от книгите си на библиотеките. А сега изведнъж бе стигнал върха.

„Но бих могъл да имам всичко това и по-рано — каза си Майкъл. — Ако бях продал бизнеса.“ Той се поздрави мислено. Какво страхотно усещане. Успя да удържи малката си компания, отказа да

приеме заплата. Сега е съдружник със самия Ърни Фокстън. Имаше контрол над компанията си и пари от голямото издателство. Направо мечта — и беше негова.

Сградата на „Блейклис“ се извиси пред очите му. Майкъл се закова на място, а жените в строги делови костюми и мъжете, стиснали картонени чаши с кафе, продължиха стремително напред, като го заобикаляха и махаха на жълтите таксита, които пълзяха по задръстените улици, или се вмъкваха в подземните станции на метрото. Вдигна очи. Небостъргачът бе величествен, облицован в скъп полиран черен гранит. Блестеше под сутрешните лъчи на слънцето и светеше като мрамора на венециански дворец. Името на компанията беше гравирано на голяма месингова табела с кралскосини букви. Майкъл забеляза, че „Грийн Егс“ още не е добавена към списъка с фирмите, които се помещаваха в сградата. Трябваше да се погрижи за това.

Тази мисъл го зареди с невероятна енергия.

Въртящи се врати от масивно тъмно стъкло преграждаха входа към фойето. Можеше да се огледа в тях. Младият мъж, който го гледаше от стъклото, беше набит, в елегантен костюм, с решително изражение. Майкъл устоя на изкушението да си намигне. Ухили се и влезе в сградата. Време е да се залови за работа.

Ърни гледаше през прозорците си, когато Майкъл Сисеро пристигна, но не го видя как влиза. Беше се вторачил в рекламите на филми и джинси на „Дона Карън“, окачени сред бетонната джунгла на центъра, но не виждаше и тях. Малки червени светлинки примигваха и гаснеха на телефона, докато Марша се занимаваше с тях. Беше разсеян. Говореше с Мира Чен.

— Значи работата ти харесва? — нервно попита той, докато мачкаше вратовръзката, която сложи под самото „Армани“ за над хиляда долара. Скъпите дрехи не стояха съвсем на място върху Ърни, макар че той не го забелязваше. Обличаше се с най-скъпите и модерни за сезона сака и ризи. Само елитни марки, независимо как изглеждат. Според Ърни това му придаваше изискан вид.

— Значи ти харесва работата и какво? — настоятелно прошепна Мира.

— Исках да кажа... значи ви харесва работата... госпожице Чен — прошепна в отговор Ърни. Не смееше да я нарича „господарке“ по открита телефонна линия. Представяше си крехкото ѝ момчешко тяло, дългите ѝ крака, които завършваха с остри и жестоки токчета. Мира бе първата жена, с която изневеряваше на Даяна. Ърни знаеше, че тя умее да се отнася подобаващо с лошите момчета. Усети началото на страхотна възбуда.

— Имам нужда от повече пари и по-голям офис.

— Това е най-доброто, което мога да предложа засега... госпожице Чен — изхленчи Ърни.

— Не е достатъчно. Заслужаваш да бъдеш наказан, задето изобщо си помислил, че мога да приема това — сопна се Мира и затвори.

Ърни остана за минутка да се чуди какво ли би могло да е наказанието тази вечер. Сладка мисъл.

Вътрешната линия на телефона прекъсна бленуването му. Ърни усети възбудата му да спада.

— Да, какво има? — сопна се той на Марша.

— Извинете, сър — притеснено се обади секретарката му. — Забелязах, че сте приключили с госпожица Чен... бяхте помолили да ви уведомя, когато господин Сисеро дойде на работа.

Ърни веднага превключи. Усети прилив на адреналин. Мухата най-сетне се оплете в паяжината.

— От рецепцията ми се обадиха, че току-що се е разписал, господин Фокстън.

— Отлично. Ще проведе кратка среща за ориентиране в компанията — каза Ърни. — Можеш да прехвърляш обажданията за мен на Питър или Джанет.

— Да, сър.

Ърни слезе до етаж на Майкъл с обикновения асансьор, този за простосмъртните, както обичаше да го нарича. Обикновено използваше президентския асансьор, който бе целият в месинг и кадифе и с отлично действаща климатична инсталация. Можеше да се използва само от него и гостите му. Качваше се, без да спира, от фойето направо до шестнадесетия етаж. Но на Майкъл Сисеро не се

полагаха офиси близо до ръководството на „Блейклис“. Дадоха му две стаи на четвъртия етаж. На този етап нямаше смисъл да се влагат повече пари, отколкото е крайно наложително, в „Грийн Егс“.

Ако отделът за детска литература се окажеше печеливш за издателството, „Грийн Егс“ щеше да получи всички необходими средства, но дотогава Майкъл Сисеро нямаше да е част от компанията.

Ърни се усмихна при мисълта колко хитро постъпи Джек Файнмън. Тайното им споразумение с „Гренуил и Бифт“ означаваше, че договорът е представен пред Сисеро в най-изгодната му светлина. Имаше безброй вратички за измъкване от него за „Блейклис“ и почти никакви — за Сисеро. Щеше да разбере, че никой не може просто да обърне гръб на Ърни Фокстън.

Разбира се, не бе нужно Майкъл да го научава още сега. Всеки доволен служител е много по-продуктивен в работата си. Ърни искаше да вземе най-доброто от труда му, да използва максимално ума му, преди да го изрита.

Майкъл Сисеро е на трийсет, беше постигнал всичко сам и си въобразяваше, че знае всичко. Ърни вярваше, че ще изпита огромно удоволствие да му покаже колко грешни.

— Е, какво мислиш? — високо попита Ърни.

Влезе през обикновената дървена врата, без да почука, и с удоволствие забеляза как младата жена, вероятно секретарка на Сисеро, подскочи. Офисът бе скучно обзаведен, чист и практичен. Нямаше и следа от черната кожа и позлатените стенни часовници, които придаваха елегантност на другите офиси в „Блейклис“, какво остава за пищното обзавеждане на етаж на Ърни. При Сисеро нямаше ергономични столове „Иймс“, нито ръчно тъкани персийски килими. Вместо това имаше остъклени кабинки за сътрудниците и въртящи се столове от магазин за офис оборудване на ниски цени.

Но Сисеро крачеше из малкия си офис с гордо вдигната глава, сякаш Ърни му бе дал цяло крило в двореца „Версай“.

— Чудесно е. — Погледна към ъгловия кабинет — малко по-голям от двата съседни, където щеше да се настани той.

— Дори имаме собствена кухничка. — Майкъл се засмя. — Съюзът е във възторг, че вече няма да се налага да тича по два пъти на

ден за сандвичи.

— Значи си наел нови хора? — попита Ърни. Изобщо не го интересуваше мнението на Сюзън. Беше хубавица, но момичета като нея са на всяка крачка в Ню Йорк. Нямаше практика да повишава секретарките в компанията и не искаше да спи с нея, следователно изобщо не влизаше в полезрението му.

— Да. Говорих с Феликс миналата седмица. Всички ще дойдат днес и ще направят някои корекции в тиража, който сме подготвили. Разбира се, ще им се наложи да свикват с всичко тук. — Махна с мускулестата си ръка към кабинетите и Ърни разбра, че той няма да започне да се оплаква от липсата на лукс. За Майкъл Сисеро това тук беше лукс.

— Трябва да се качите с илюстраторите да се запознаят с Джанет и мен. — Ърни се усмихна топло на по-младия мъж. Адвокатите го бяха посъветвали да се погрижи за всеки един от творците лично, за да може наистина да изиграе Майкъл. Ни най-малко не желаше Сисеро да си тръгне, преди да е прибрал при себе си всичките му талантиливи сътрудници. — Ние много се гордеем с факта, че познаваме всеки от екипите, с които работим.

— Ще дойдем. — Майкъл потисна раздражението си. Мразеше корпоративния жаргон, в който наричаха служителите „екипи“ и „семејства“, а след това изобщо не се колебаеха да уволнят някого, ако не отговаря на очакванията им. Освен това англичанинът бе слабават, с маникюр на ръцете и май имаше изкуствен тен. Беше на светлинни години от представата на Майкъл за мъж. Но именно от него идваха парите. Засега нямаше никакви паметни бележки, никаква корпоративна намеса в делата му.

Майкъл си напомни, че вече няма да купува евтина хартия и да правят нескопосани корици. Никакво обикаляме из Бруклин и Лонг Айлънд с камион с продукти. За тази цел щеше да използва Ърни и корпоративните му възможности.

Ърни протегна кокалестата си ръка и Майкъл я стисна, като внимаваше да не я смаже със силата си.

— Радвам се, че ще работим заедно — каза Ърни. — Стремим се да се грижим добре за талантите. Смятаме, че наистина ще успеете да постигнете забележителни неща тук.

„Какво, по дяволите, иска да каже?“ — зачуди се Майкъл, но само се усмихна.

— Благодаря. Момчетата скоро ще пристигнат. Ще ги пратя горе, когато дойдат.

— Добре. Не забравяй, че вече си част от семейството на „Блейклис“ — увери го Ърни. После отпрати неискрена усмивка на Сюзън Катц и си тръгна.

Сюзън затвори вратата зад него и погледна красивия си шеф. Той се бе облегал на перваза и оглеждаше улицата. Още нямаше никого — творческият екип не се появяваше преди десет. За миг момичето се наслади на безумната фантазия как Майкъл се обръща към нея, вдига рязко тясната ѝ бургундскочервена пола, сграбчва бедрата ѝ над кремавата коприна на чорапите с жартиери, които си сложи днес, после я мята на бюрото и правят главозамайващ секс.

— Е, какво ще правим сега? — осмели се да попита тя.

Майкъл се обърна и ѝ подаде сгънат лист, който измъкна от джоба на самото си.

— Това е списъкът с обажданията за днес. Снощи го направих.

— Да, господин Сисеро — въздъхна Сюзън.

Разбира се. Работа. Сигурно е луда, за да си помисли, че в живота на Майкъл може да има и друго.

* * *

Майкъл Сисеро не би могъл да си спомни ясно първите си няколко седмици в бизнеса. Всичко се сливаше в дълго, объркано, вълнуващо преживяване. Докато Сет и останалите илюстратори работеха с екипа за предпечат на „Блейклис“, той наемаше търговци и правеше презентации. Вечер бе напълно изтощен, но въпреки това не му се тръгваше. Сюзън Катц, крайно неохотно, излизаше от офиса, в облаче парфюм, пожелаваше му лека нощ с очертаните си с молив устни и отметнала лъскавата си коса върху раменете, а Майкъл, потънал в мислите си, тръгваше към някой бар.

Серията се оформяше отлично. Откликът бе страхотен. Имаше усещането, че живее в някакъв облак от адреналин и чиста енергия. Понякога успяваше да погълне сандвич или хамбургер и намираше

време за тренировките си като ставаше час по-рано. Всяка вечер имаше желание да празнува.

Изпитваше необходимост от жена.

Момичета не липсваха, разбира се. Никога не му бяха липсвали. Горката Сюзън, ако я бе срещнал в някой бар, щеше да ѝ се нахвърли, без да се замисли. Но офисът е забранена територия за него. Поне три пъти седмично си намираще момиче, обикновено някоя жена, с която вече е спал; избираше си момичета, които познаваше, чистоплътни, глупави, прелестни момичета. Винаги бяха с големи гърди, малка талия и закръглено стегнато дупе. За съжаление, повечето момичета са глупави, а Майкъл не понасяше глупостта. Беше вежлив и не лъжеше никого. В девет от десет случая жените искаха да го видят пак. Харесваше Джанет, която носеше сутиен с два размера по-малък, така че бялата ѝ пухкава плът преливаше над черната дантела, и Елза, фитнес инструкторка, която имаше прелестно дупе, закръглено и мускулесто. Той ѝ се смееше, когато тя му се оплакваше от дупето си. Кога жените най-после щяха да разберат, че повечето мъже не обичат момчешките фигури? Всеки път, когато Елза се наведеше да вдигне нещо от пода, усещаше тръпка в слабините.

Но въпреки всички пакети с презервативи, които изхабяваше, и многото момичета, с които правеше секс с удоволствие, Майкъл оставаше незадоволен. Искаше момиче, с което да може да разговаря, след като тя приключи с френската любов. А ако техниката ѝ не е идеална, нямаше нищо против той да ѝ даде практически напътствия.

Бе решил, че е намерил подходящата жена, когато се запозна с Айрис. Беше в един бар на ъгъла на Двадесет и четвърта и Осма улица. Тя работеше в юридическа кантора и се надяваше някой ден да стане адвокат. Имаше разкошно тяло, закръглено дупе, чудесни гърди и знаеше няколко думички с повече от една сричка. Майкъл я покани на среща и с изненада установи, че няма да спи с него още първия път. Нито втория. Устоя цели три пъти, преди да се озове в леглото му, а когато това стана, той откри, че има много добра техника. Даже отлична. Не бе особено стилна, но човек трябва да прави известни компромиси. Адреналинът кипеше във вените му, а тя бе на разположение.

Една вечер, три седмици след началото на връзката им, след доста по-скъпа вечеря, отколкото можеше да си позволи, Майкъл я

доведе вкъщи, бяха правили секс и сега се чудеше колко трябва да изчака, преди да я помоли да си тръгне, без да изглежда прекалено груб. Да имаш жена в леглото е страхотно, но пък се налагаше да става рано.

Протегнатата върху завивките, Айрис четеше вестниците Нюз и Поуст, които Майкъл купуваше заради спортните страници. Айрис обичаше да звъни във всички магазини за бижута, които предлагаха отстъпка за диаманти, макар да не можеше да си ги позволи, а после минаваше на клюкарските рубрики. Бе се облегнала на лакти и гърдите ѝ се полюшваха изкусително, а зърната ѝ все още бяха настръхнали от ласките на езика му.

— Нещо интересно? — попита той. „Дръж се любезно“, въздъхна мислено.

— Да. Пишат за шефа ти.

— Къде? Дай да видя.

— О, значи сега се заинтригува — подразни го Айрис, но му подаде с готовност страницата. — Всъщност става дума за жена му.

— Даяна? Надменна малка фукла — необмислено изтърси Майкъл и се ядоса на себе си. Не биваше да говори така. Дори и пред Айрис. Дискретността е много важна в неговия бизнес.

— Познаваш ли я? — попита Айрис, седна в леглото съвсем гола и той се възхити на стегнатия ѝ корем. Тя въздъхна замечтано. — Непрекъснато публикуват нейни снимки. Изглежда прелестно. Организира най-стилните партита и всички искат да са сред поканените.

— Така значи — разсеяно се включи Майкъл. Набързо прегледа статията, за да види дали имаше нещо за Ърни. Нямахме, значи ще захвърли вестника.

— Разбира се. Всички знаменитости, политици, баскетболни звезди, всички... а дрехите ѝ, такива невероятни тоалети има!

Айрис продължи да бърбри, но Сисеро не ѝ обръщаше внимание. Гледаше снимката на Даяна, с мек кашмирен пуловер в небесносиньо и копринена широка пола, на излизане от вечеря в кметството. Изглеждаше напълно недостъпна за него. Изискана и стилна, като принцеса. Мисълта, че Ърни Фокстън спи с нея, бе буквално неразбираема за него. Опита се да си го представи и не успя.

Даяна Фокстън. Май трябваше да си спомни нещо, свързано с нея. Нещо, което бе имал намерение да свърши, но така и не направи.

„О, по дяволите“, изруга мислено Майкъл. Разбира се. Бяха се скарали, понеже е толкова надменна. От висока класа, определено, но пък отлично го знаеше, а той склучи сделката с Ърни, преди тя да изтича да плаче на рамото му и да провали всичко.

Всъщност тя не каза нищо. Ърни не е споменал каквото и да било. Никой не го е притеснявал. Госпожа Фокстън явно не е отворила изобщо пухкавата си и сексапилна уста.

Трябваше да ѝ благодари. Планира да го направи лично. Тя би могла много да усложни живота му, но предпочете да не го прави.

„Всекиму дължимото“, каза си Майкъл. Реши да я посети на следващия ден.

Погледна към Айрис, която лежеше по корем с вдигнати крака. Дупето ѝ бе вирнато нагоре. Беше сигурен, че нарочно се мотае гола. Все едно, страхотна е в леглото.

— Я ела насам — повика я той.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл Сисеро погледна Даяна.

Бе се настанил удобно на старинното чествърфийлдско диванче на Ърни, което тя откри с цената на много усилия и с помощта на двама декоратори за ужасно много пари. Даяна не можеше да го обвини в проява на грубост, поне не директно. Не бе положил крака на малката индийска табуретка, не пушеше и не тръскаше пепел върху персийския килим.

Но нещо в израза на лицето му я накара да застане нащрек. Усети как настръхва, когато забеляза тялото му, стройно и невероятно мускулесто, което изглеждаше още по-едро в новия му костюм. Беше се отпуснал удобно върху кожената тапицерна, спокоен и уверен. Сисеро не изглеждаше ни най-малко притеснен от факта, че се е излегнал върху диван, който струва петнадесет хиляди долара; не се тревожеше, че може да събори някоя от вазите от XVIII век. Не оглеждаше почтително картините и не изчисляваше мислено колко струват. Даяна шокирано установи, че изобщо не се впечатлява от всичко наоколо.

Костюмът му бе черен и ръчно ушит. Не можеше да определи кой е дизайнерът. Обувките — „Джон Лоб“ може би? Даяна не бе много веща в мъжката мода, но веднага забеляза, че Майкъл разполага с много пари и има добър вкус.

— Това не е най-любезният начин да посрещнете госта си, госпожо — каза Майкъл й се ухили предизвикателно. Погледът му се плъзна по тялото й и Даяна за пръв път го забеляза. Изчерви се леко и се стегна мислено, ядосана на себе си. Този арогантен тип е делови партньор на Ърни. „Няма да вляза под кожата на Ърни, ако нагрубявам колегите му“, помисли си тя.

Пристъпи плавно в гостната и му се усмихна с най-сърдечната усмивка, която може да изобрази.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така.

„О, по дяволите, това си ти“? — цитира Майкъл и се ухили още по-широко.

Даяна леко се обърка.

— Ами аз... май... получи се...

Сисеро вдигна ръка.

— Хей, няма проблем. Разбирам. Не се притеснявай.

Даяна прехапа устни.

— Ърни ли чакаш? Опасявам се, че ще се забави в офиса.

— Не. Дойдох при теб.

Тя замълча, тъй като не бе сигурна дали е чула правилно.

— Дошъл си при мен!

— Искаше да попиташ „на какво дължа удоволствието от това посещение“, нали?

— Нещо такова.

— Моля, заповядай.

Беше направо смайващо колко щедро я канеше да седне в собствения ѝ апартамент. Направи го с такава увереност, че Даяна се озова в креслото срещу него.

Майкъл забеляза как тя автоматично сви стройните си крака и ги прибра плътно един до друг, докато седеше. Гърбът ѝ бе скован, осанката — на истинска дама. Каза си, че дамата определено е от висока класа и, съдейки по облеклото ѝ, струваше толкова скъпо, колкото винаги си е представял, че е цената на подобни особи. Замисли се за Ърни Фокстън. Може пък да ѝ харесваха безскрупулните и безпощадни действия на Ърни, кой знае? Иначе какво друго би могла да хареса в мъжа си? Този тип се мотаеше наоколо в лъскавите си дрешки, обикаляше скъпите си офиси и беше невероятно хилав — сигурно никога в живота си не е докосвал гирички. А и нещо не бе наред, когато ги видя заедно с жена му в ресторанта. Дори не докосна ръката ѝ. „По дяволите, ако беше моя жена, нямаше да я изпусна от прегръдките си“, каза си Майкъл.

Реши, че скованият ѝ гръб се дължи на факта, че не изпитва оргазъм. Слабак като Ърни не би могъл да разтопи ледената ѝ обвивка. В никакъв случай.

Тръсна глава и бързо се върна в настоящето. Тя бе разглезена принцеса, но изглеждаше изтощена — вероятно от безкрайното пазаруване. Най-добре да каже каквото има и да се маха.

— Ами всъщност реших, че трябва да се отбия и да ти благодаря — каза Майкъл.

— Да ми благодариш за какво? Сигурна съм, че не ми дължиш нищо. — Даяна натисна някакво копче под масата и Консуела се появи в стаята. — Би ли ни донесла кафе и някакви курабийки, ако обичаш, Консуела?

— Няма нужда. Няма да оставам. Моята компания, „Грийн Егс“, подписа договор с фирмата на Ърни миналия месец.

— Така ли? Не обръщам голямо внимание на работата му — небрежно отвърна тя.

„Значи не я привлича неговият нюх към бизнеса — каза си Майкъл, — а става дума за старомодното използване на богат мъж.“ Не вярваше, че прелестното създание насреща му е способно да обича някого освен себе си, и определено не можеше да си представи, че е влюбена в Ърни Фокстън.

— Ами да. Сега имам нов офис, разполагам с повече пари, възможности за разпространение, повече служители, печатница...

— Поздравления — съдържано отрони Даяна. Защо, за бога, ѝ разказваше всичко това? Беше истинско мъчение да гледа този... този мъжага от бедняшките квартали, който седеше пред нея и се хвалеше с лъскавия си нов офис и куп служители и какво ли още не, докато тя самата не можеше да си намери дори мизерна работа като помощник-редактор.

— И донякъде трябва да благодаря на теб.

— Не виждам защо.

Майкъл преглътна с мъка. Именно от този момент се бе опасявал.

— В ресторанта бях малко груб с теб. А тъй като си жена на Ърни, предполагах, че ще изтичаш при него и ще му се оплачеш. Това би могло да провали сделката. Е, не напълно, тъй като побързах да подпиша договора, но можеше да останем без премии и допълнителни бонуси.

— Ако си дошъл да ми се извиниш за онова, което ми каза тогава, прощавам ти.

— Съвсем не. Не се извинявам за думите си — бързо отвърна Майкъл, като се стараеше да не ѝ държи тон, докато уж се опитва да ѝ благодари. — Искам само да ти благодаря, че не си се оплакала от мен.

Даяна настръхна. Искаше да го види как моли смирено за прошка, но явно това не влизаше в плановете му. Но как да реагира, след като е дошъл да ѝ благодари?

Сините ѝ очи се вторачиха в лицето му. Беше красиво и с решителна челюст. Представи си го с цял куп жени.

Именно това правеше мъжете самоуверени и надменни. Този тук се държа по същия начин, дори и когато се появи в ресторанта с евтиния си костюм и ужасни обувки.

— Няма никакъв проблем. — „Ще запазя самообладание, каквото и да ми струва“, каза си тя. — Нямам навика да клеветя хората. С кого работи Ърни, си е само негово решение. Надявам се, че сливането ще мине добре.

— Не е сливане, а съдружие.

— Каквото и да е. Надявам се да те направи богат.

— Аз се надявам да е от полза за компанията — спокойно отвърна Майкъл. — И за двете компании.

Даяна усети как я обзема пълно изтощение. В момента не беше в състояние да изслуша задълбочен анализ на успехите на този човек. Притисна тънката си длан до челото.

— Вижте, господин Сисеро... бих желала да ви помоля да ме извините. Имах наистина ужасен ден и просто искам да си взема вана и да си легна.

— Разбира се. — Той се изправи и тя забеляза, че не е много висок и е доста набит. Сигурно бе около метър и седемдесет и пет и затова изглеждаше още по-широкоплещест. — Съжалявам. Защо е бил толкова ужасен денят ти?

— Не можах да си намеря работа. — Даяна едва не запуши устата си с ръка. Нима наистина каза това? Сигурно е много изморена.

— Ти си се опитвала да си намериш работа!

— Трябва ли всички да се изненадват толкова? Да, аз работех, преди да се омъжа. Бях моден асистент във Вог в Англия. Ърни е американски гражданин и като негова съпруга имам право да работя тук.

— Хей, по-полека. — Майкъл отново седна. — Сигурен съм, че е така. И кои са тези „всички“? На колко интервюта си била?

Даяна се зачуди как ли се забърка в това, но нямаше смисъл да лъже.

— На седем. И последната жена бе наистина ужасно груба с мен.

— Съжалявам. — Майкъл се опита безуспешно да си представи как дамата пред него се явява на седем интервюта за работа. Седем за един ден означаваше, че сериозно си търси работа. — Значи се държа грубо, така ли? Какво ти каза?

— Че трябва да си седя вкъщи и да организирам благотворителни балове, на които да се тълпят папараци.

Майкъл избухна в смях и за Даяна това бе последната капка. Тя тропна с крак.

— Ти си по-лош и от нея! Как смееш да ми се подиграваш! Та ти си в моя дом!

— Чакай. — Майкъл потисна смеха си и отиде до нея, като внимателно сложи ръце на раменете ѝ. Докосването му бе силно, но нежно. — Искрено се разкайвам, задето се засмях преди малко. Тя наистина е била много груба.

Беше лъжа, но благородна. Тя не би се успокоила, ако ѝ кажеше, че се е засмял, защото и той самият мислеше същото. Сисеро изпита леко угризение. Все пак жената се стараяше, нали? Поне това трябваше да ѝ се признае.

— Груба беше.

— Много. Слушай, ако наистина сериозно си търсиш работа, би могла да вършиш нещо в моя офис.

— Например да го обзаведа? — Даяна се оживи. — Ще се справя отлично и на много разумна цена.

Това ще е супер. Можеше да се похвали на приятелките си, че е получила първата си поръчка за интериорен дизайн. Дори можеше да ѝ хареса.

Майкъл Сисеро я гледеше изненадано с тъмните си очи.

— Не. Цветът на стените ме устройва, имам си картина на стената и мебели.

— Вярвам, че мога да ти предложа нещо много интересно. Бих започнала с няколко ергономични стола и...

— Бюджетът ми за интериор е доста ограничен — отсече той. Дамата бе страхотна красавица, нямаше две мнения по въпроса, но определено започваше да го дразни. — Имах предвид, да речем, да бъдеш моя асистентка, да ми помагаш с документите, да се обаждаш по телефона...

— Да нося чай и кафе? — саркастично подметна Даяна.

Сарказмът ѝ не направи никакво впечатление на Майкъл.

— Точно така. Чай, кафе, ще изпращаш писмата ми, каквото има да се върши. Нещо като момиче за всичко. Работата няма да е лека, а заплатата е малка.

— Звучи чудесно.

— Виж, ако не искаш, разбирам. Ти си богата. Благодаря ти, че отдели време да ме приемеш — вежливо отвърна Майкъл и се поклонил учтиво.

— Не... почакай, моля те. — Даяна изтича и сграбчи лакътя му. Гордостта ѝ бе засегната. Той се съгласяваше с онази вещица от Сити Уомън, смяташе, че трябва да си седи у дома и да организира благотворителни балове. „Аз заслужавам много повече, ядоса се тя. Мога да се справя с всякаква работа! Защо всички, освен Мила, вярват, че ще се проваля?“ Мисълта за Мира Чен, онази дребничка жена в офиса, която вероятно и в момента имаше „делова среща“ със съпруга ѝ, направо я вбеси. — Много бих искала да започна работа. Няма значение каква е заплатата. Стига да започна веднага.

— Ще получаваш петнадесет хиляди годишно.

— Звучи прекрасно — упорито отвърна Даяна.

Майкъл се наруга мислено. Кой, за бога, би повярвал, че тази жена ще се съгласи? Но все едно. Щеше да напусне след седмица. Жена като нея — дама от светското общество с тяло на красавица от четиридесетте години — вероятно не е работила и един ден през живота си.

— Новият ни офис е в сградата на „Блейклис“. На четвъртия етаж. Опасявам се, че няма да си близо до Ърни.

— Не е проблем — увери го Даяна. — Кога започвате работа? В издателския бизнес това обикновено е към десет, нали?

— Точно така. Обикновено е към десет. Но в „Грийн Егс“ сме малко по-амбициозни от останалите. Аз отивам в офиса около осем и половина. Ще те очаквам утре по това време. Ако закъснея малко, охраната ще те пусне да влезеш. — Вътрешно се ухили, когато забеляза как пребледня. Всеки момент щеше да се откаже от предложението му. — О, и между другото... — Реши да добави и още малко масло в огъня. — Пия кафето си без захар и сметана и го обичам прясно сварено два пъти на ден.

Даяна преглътна с мъка. Непоносим човек. Нарочно си играеше с нея. Искаше да откаже работата.

— Ще се видим утре в осем и половина — отсече тя. — Ще те изпратя до вратата.

— Непременно. — Сисеро вече се бе запътил към входа. Ако се съдеше по надменната му походка, все едно той бе собственик на дома. — Нямам търпение да започнем да работим заедно.

Даяна се качи горе, напълни ваната с гореща вода и щедро сипа вътре от ароматното масло на „Флорис“ — „Момина сълза“, за да се наслади на благоуханния облак пара, докато потапяше дългите си крака във водата. Краката я боляха от обикалянето из града през целия ден, което бе съвсем ново усещане за нея — беше смайващо трудно да се намери такси по обяд в Ню Йорк — а и не бе свикнала с униженията, които ѝ се наложи да изтърпи. Е, какво пък, Ел и Мари Клер щяха да съжаляват горчиво, че не са приели новата Даяна, деловата жена, след като остави своята следа в издателския бизнес. Реши да гледа оптимистично на новата си работа. Петнадесет хиляди изобщо не бяха пари, а и, разбира се, ставаше дума за долари, а не лири. Но беше някакво начало. Това щеше да е резервният ѝ фонд или пък би могла да ги вложи в акции и след време да забогатее като Рокфелер. Имаше си и добри страни. Даяна се замисли за прелестната необходимост от съвсем нов гардероб, в който да преобладават костюмите, може би дори прословутите сака на тънко райе, кой знае? Възможностите бяха безкрайни, а освен това, разбира се, щеше да има нужда и от обувки и чанти, които да подходат на новите ѝ дрехи. Направо бе склонна да прости на Майкъл Сисеро забележката за кафето. Нима наистина очакваше от нея да му поднася кафе? Разбира се, че не. Сигурно се шегуваше. Все едно, щеше да му покаже, че не може да я разиграва както си ще в офиса.

Започна да си мечтае за живота на деловата жена. Търни щеше да остане запленил и изненадан и щеше да му се наложи да се съобразява с нея, когато иска да бъдат заедно. Тогава щеше да му остава по-малко време за извънбрачни връзки. Да, реши тя, явно го е улеснила прекалено много, след като винаги бе на разположение, когато той искаше да се порадва на компанията ѝ. Но всичко ще се промени.

Ободрена от сладостните мисли за отмъщение, Даяна излезе от ваната и се загърна в пухкавия тъмносин халат на „Ралф Лорън“. Лениво се протегна за лосиона си „Крем дела Мер“ и намаза с него ръцете и цялото си тяло, втри го старателно в коленете, болезнените прасци и стъпала. После отиде до гардеробната и се изправи, обзета от нерешителност, пред дилемата какво да облече. След няколко минути все пак избра розовата си копринена рокля на „Ричард Тайлър“. Едва сложи малко парфюм, и чу отварянето на входната врата.

Ърни си е у дома.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На пет мили от апартамента на семейство Фокстън, в Сохо, Фелисити Метсън обмисляше възможностите си, Даяна Фокстън е голяма глупачка. Никой не я харесваше — кой би одобрил съчетанието от перфектен стил на обличане и безумна наивност? Не беше честно да се появи без никаква репутация, единствено с богат съпруг, в град, където бе пълно с богати мъже, а и с този проклет акцент, и отгоре на всичко да превземе светското общество. Нямаше подходяща фигура, нито подходящи дрехи — с тези нейни перфектно ушити по поръчка невероятно стилни тоалети; дори и да са „Прада“ или „Гучи“, все пак успяваше да им придаде английски чар. Само като я погледнеш, човек си представяше кралица Мери с нейните... ами... дворци и малки лабрадори и какво още... а, да — онази тяхна глупава игра, която е потегчителна и от бейзбола? О, крикет; да, точно тя. Разбира се, Ърни е само поредният напорист момък, натрупал състояние, но това не е важно. Един богат съпруг е съвсем стандартна притурка.

Фелисити обикаляше из апартамента си и небрежно бършеше праха от италианските мебели — толкова стилни и неудобни, и от купчините книги на тема „Как да си намеря мъж“, които държеше като библия до леглото си. Защото в крайна сметка, макар съпругът да е необходим само като неизбежния фон, на който една жена да блесне, той все пак е нужен. Как би могла иначе да организира прекрасни, дразнещо перфектни вечерни партита като тези на Даяна Фокстън, без да има средствата, с които да наеме отличен готвач, да поръча прелестни малки букетчета за масите от зелени клонки и диви горски плодове, да купи френския кристал, от който всички пиеха питиетата си, и скъпия порцелан, от който всички се хранеха?

Много е жалко, нацупено си помисли Фелисити, че Хектор, нейният съпруг — когото улови в мрежите си след кампания, проведена с военна прецизност — бе решил, че в крайна сметка предпочита компанията на стройни, сексапилни млади мъже. Ужасно неловко е да е толкова млада и разведена. Хвърли поглед към

наръчниците си за лов на мъже — „Правилата“, „Как да стигнем до заветното «да»“, „Изкуството на войната в любовта“ — и се замисли за Ърни Фокстън. От какво, за бога, можеше да се оплаче Даяна? Ърни работеше много и явно ѝ е дал картбланш по отношение на домакинството и личния ѝ живот. Фелисити отиде до отлично заредения минибар и си приготви мартини с водка, като добави и голяма маслинка вътре, защото стилът означаваше преди всичко внимание към детайлите. Даяна е луда, истинска глупачка, да тича из града и да развява мръсното бельо на семейството си. А само какви физиономии направиха Джоди и Наташа, когато заявиха, че техните съпрузи не им изневеряват! Целият свят знаеше, че Цукерман спи с бавачката, когато му падне удобен случай, а Наташа се примиряваше с това, защото след като си е у дома, всичко оставаше под неин контрол. Тя само гледаше да сменя жената достатъчно редовно, макар да нямаше никаква опасност съпругът ѝ да се разведе — щеше да изгуби прекалено много пари за нищо. Фелисити вдигна тост за Наташа — съпруга, която знаеше правилата на играта. Беше ѝ изгодно да е омъжена, а и на съпруга ѝ му бе удобно да е женен. С това открито признание, с безсмисленото разгласяване, Даяна излагаше Ърни и себе си на подигравки.

Фелисити беше научила, че ако има нещо, което мъжете да не понасят, то това са подигравките.

Цукерман и Гудфренд вече сигурно бяха разтръбили всичко из целия град. Фелисити си държа устата затворена и мислено се поздравя за тактичността си. Когато слуховете стигнат до Ърни, той ще намери източника им и ще разбере, че тя, Фелисити, е единственият дискретен човек в цялата глупава ситуация. Каква глупачка е Даяна, след като се притеснява от онази ориенталска повлекана, която Ърни взе във фирмата си! Тя не е жена, за която би се оженил отявлен кариерист като Ърни с амбиции за издигане в обществото. Та тя никога не би могла да се държи подобаващо в „Метрополитън“ например, както умееха да го правят най-изисканите дами от китайски и японски произход. Тя е евтина мръсница, без никакви социални амбиции, която се задоволява с малко. Според Фелисити, вероятно изкопчваше от Ърни някой и друг платинен часовник или диамантена гривна, вместо да се стреми към малката златна халка, която е най-важна. Ърни не е

глупак. Не би сменил Даяна с някаква си Мира. Но ако съпругата му не внимава, може да се окаже, че я е заменил с друга.

Телефонът до леглото ѝ звънна. Беше Том. Остави да се включи секретарят.

„Здравей, скъпа. В последния момент ми дадоха четиридесет и осем часов отпуск. Чудех се дали не искаш да излезем на вечеря или нещо друго. Ще те потърся по-късно.“

Вечеря или нещо друго? Много романтично, няма що, презрително си помисли Фелисити, преди да изтрие съобщението с едно натискане на пръста си, чийто маникюр бе перфектен и лакиран с огненочервения цвят на „Шанел“. Том изобщо не я разбираше. Една наскоро разведена жена не можеше да си позволи да се появи където и да било без кавалер. Но заплатата на майор от военноморските сили изобщо не би могла да ѝ осигури живота, на който е свикнала. Та нали ако се омъжеше за Том, тя щеше да е по-богатият партньор от двамата и щеше да има нужда от предбрачен договор! А и кой би могъл да си я представи — нея, Фелисити Метсън — да обикаля от база на база и да се подмазва на жената на някой подполковник?

Размърда се притеснено на дивана, като се сети за развода си. Господи, какво клеймо! Млада жена като нея, отхвърлена от обществото! Никаква утеха не ѝ носеше мисълта, че Хектор се оказва хомосексуален. Ако беше проявила повече разум и му бе дала да разбере, много деликатно, че изобщо не обръща внимание на наклонностите му и че той може да спи с градинаря, момчето, което почистваше басейна, и главния готвач и тя изобщо няма да се шокира. Не беше много по-различно от положението на Наташа. Фелисити кръстоса кльощавите си крака. Каква нелепа грешка от нейна страна, да се опита да убеди Хектор, че положението му в обществото изисква от него да е хетеросексуален и че трябва просто да си затвори очите и да спи с нея. Беше го поставила в неудобно положение. Както сега Даяна поставяше Ърни в такова положение.

„Разбира се, аз бях омъжена цели пет години. А горката малка госпожица Идеална е женена едва от шест месеца“, тържествуваше Фелисити, докато отпиваше от мартинито си. Колко е забавно да гледа как красивата и надменна англичанка с акцента си и всички претенции за висока класа така бързо пропада до дъното и освен това е достатъчно глупава, че да го разгласи на двете най-големи клюкарки в

града! Те щяха да разправят всичко в СПА центъра на „Блис“ и салона „Орибе“ на Пето Авеню, всъщност из целия Ню Йорк. Мислено се обзаложи колко време ще мине, преди до Ърни да стигнат слуховете, че жена му се е разбърбила. Едва ли щеше да е много, съвсем не. А след това той щеше да потуши всички слухове.

Фелисити мислено се закани да научи всичко, което е известно за Ърни Фокстън. Ако се съдеше по жилището му, човекът печелеше много добре. И ако тя си изиграеше правилно картите, скоро той щеше да е свободен. Както и тя.

* * *

Даяна се настани срещу мъжа си на стола от гравирен дъб с висока облегалка. Бе поръчала да сложат малка маса в единия ъгъл на спалнята за най-интимните им вечери. Любимата му храна, шампанско, цветя, свещи. За много мъже това щеше да е специален случай, но тя го правеше за Ърни почти ежедневно. Уютният дом беше задължението в брака им. Защо той не спазваше своите задължения?

— Как мина денят ти, скъпи?

Сега, когато моментът настъпи, беше притеснена. Нямаше представа как да постъпи.

— Не беше зле. Имах много срещи. Все едно и също. — Акцентът на Ърни започваше да я дразни. — Нищо, което да те заинтригува. Ти забавлява ли се?

— Бих могла да се заинтригувам от работата ти, ако ми разкажеш за нея — мило го подкани Даяна.

Той изглеждаше изненадан.

— Съмнявам се. Ти никога не си се интересувала от нещо, на което не е окачен етикет.

— Бих могла. Работех известно време във Вог, преди да се оженим.

Ърни си бодна от агнешкото и размаха вилицата към нея, лукаво усмихнат.

— Това едва ли би могло да се нарече истинска работа. Просто си запълваше времето, докато чакаше да ти направя предложение.

Нямам нищо против. Какво, да не би да искаш да кажеш, че сега бихме могли да печелим два милиона и още дванадесет хиляди годишно?

Той се засмя високо.

— Вярно е, бях малко лекомислена — призна Даяна, потискайки раздражението си. Отметна коприненомеката си коса, за да блесне изкусително под светлината на свещите, но Ърни се интересуваше само от боровинковия сос.

— Но смятам, че животът на работещата жена има много предимства.

— Като например заплата. За твой късмет, на теб не ти е нужна.

— Мисля, че е важно да си независим — твърдо заяви Даяна. — Дори си потърсих работа. И си намерих. В издателския бизнес.

Това го впечатли. Ърни демонстративно остави вилицата и ножа и я погледна втренчено.

— В издателския бизнес ли? Но ти нямаш опит. Какво ще правиш? И за кого?

— Ще бъда асистент на един от твоите колеги. Майкъл Сисеро от „Грийн Егс“.

Ърни едва не се задави.

— Какво ще правиш?

— Ще работя за господин Сисеро — отвърна Даяна, като кръстоса дългите си, красиво оформени крака и леко размърда рамене, така че роклята ѝ се опъна върху примамливо сочните ѝ гърди.

Ърни забеляза чувствените движения на съпругата си, но те не му повлияха никак. Ако Даяна внезапно реши да прояви малко перверзност, да грабне камшик и да налага безмилостно задните му части, както направи Мира същата сутрин, може би щеше да изпита някакво желание към нея. Но любовницата му изцеди и последните сили и не би могъл да се възбуди от Даяна по никакъв начин. Значи сега искаше да работи за онзи негодник Сисеро, така ли? Е, той няма нищо против свой шпионин в онзи офис. Освен това така тя щеше да има по-малко време да се чуди къде се губи той вечер.

— Щом така искаш, скъпа, мисля, че идеята ти е добра.

Даяна се зарадва.

— Сигурна съм, че ще се науча да разбирам по-добре бизнеса ти, след като веднъж навляза в него.

— Да навлезеш в него ли? Та ти ще напуснеш само след седмица.

— Защо мислиш така? Разбира се, че няма да напусна. Ще се справя отлично. Сигурна съм, че скоро ще съм незаменима.

— Говори се, че Майкъл Сисеро е ужасно взискателен шеф.

„Само не ми говори за слухове“, каза си Даяна. Вдигна чашата си.

— Мога да се справя. Да вдигнем тост. За бизнеса.

— За бизнеса — послушно повтори Ърни, питайки се каква муха е влязла в главата на кротката му съпруга.

* * *

Веднага щом Консуела се зае да разчиства масата, той взе куп документи и се оттегли в кабинета си. Ако останеше тук достатъчно дълго, Даяна щеше да заспи и от него няма да се очаква да изпълнява съпругеските си задължения. „Подложен съм на стрес“, мислено се оплака Ърни. Затвори тежката дъбова врата зад гърба си и радостно включи компютъра, за да влезе в интернет. Обичаше мрежата, там имаше цял един кибер свят, който го изолираше от съпругата му — жена от плът и кръв. Досега Даяна не го бе обезпокоявала тук. Ърни самодоволно отбеляза, че поне в това отношение проявява разум.

Тъкмо бе намерил любимия си сайт за електронна търговия, когато чу изскърцването на вратата. Без да се обръща, нареди на Консуела да се оттегли за вечерта, тъй като няма нужда от нищо повече.

— Не е Консуела. Аз съм.

Ърни се обърна на въртящия се стол. Даяна стоеше на прага, а меката светлина на стенните лампи в коридора правеше дрехата ѝ прозрачна, очертавайки фигурата ѝ. Тялото ѝ много приличаше на това на Катрин Зита-Джоунс. Той предпочиташе стегнатото и по момчешки слабо тяло на Мира.

— Имам малко работа тук, мила.

— Жалко. — Даяна си пое въздух и погледна през прозорците, които стигаха до тавана, към градската джунгла от стъкло и бетон.

Манхатън бе подаръкът на Ърни за нея и сега блестеше като обсипана с бижута дреха. — Мисля, че трябва да поговорим, скъпи.

— Нали вече говорихме — отвърна Ърни, докато дълбоко в себе си изпита противното усещане за нещо неприятно. По дяволите! Дали го е разкрила? Почувства се така, сякаш майка му ще му се кара, както някога в училище, пред всички деца. Усети как в него се надига омраза.

— С кого говореше толкова рано онази сутрин? Чухте по телефона. Каза на момичето от другата страна да не говори толкова високо, за да не събуди жена ти.

— Откъде знаеш, че е момиче? Не беше. Обади се Питър Дейвиц, шефът на деловодството. Настояваше да се срещнем много рано и аз не исках да те безпокоя.

Даяна се успокои и Ърни си отдъхна. Оказа се много по-лесно да се измъкне, отколкото си мислеше.

— Виж се само, та ти ревнуваш. Не знаеш ли, че имам най-добрата съпруга в Ню Йорк? Знаеш, че се налага да работя от сутрин до вечер, миличка. За да ти купувам разни хубави неща. Както е било винаги. Нали?

— Добре — неуверено му се усмихна Даяна.

— Наистина трябва да довърша нещо тук. Защо не си легнеш, а аз ще гледам да дойда възможно най-скоро. Утре ти предстои важен ден. Нова работа. — Ърни се опита да остане сериозен, докато изричаше последните думи.

— Прав си. — Даяна прекоси кабинета, обува в пухкавите си марокански пантофки, които бяха извезани със златни нишки и блестяха, когато се движеше. Целуна го и той усети уханието на бебешка пудра по кожата ѝ. Много чисто, здравословно и наивно. Ърни реши, че трябва да намери начин да ѝ обясни как стоят нещата. Не искаше много от нея. Само да си затвори очите, та така се правеше открай време, нали? Коя съпруга не би приела?

Ърни я притисна до себе си и демонстративно вдъхна уханието ѝ.

— О, ухаеш прелестно, мила! Защо не минеш утре през „Тифани“ и не си купиш нещо, за да отбележим новата ти работа?

— Благодаря. Ще го направя. Не се бави много — каза Даяна, стисна по-здраво раменете му и излезе.

Ърни изчака, докато чуе затварянето на вратата на спалнята, после взе мобилния си телефон и набра номера на Мира. Ако имаше късмет, Господарката му ще си е у дома и вероятно щеше да му заповяда да се яви на нова сутрешна среща с нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Будилникът звънна в мрака и в продължение на няколко секунди Даяна не можа да разбере какво става. Лежеше полусъннена в копринените си завивки и се опитваше да схване защо този ужасен звук не спира.

Босият крак на Ърни я побутна и Даяна рязко седна в леглото. Сънено натисна копчето на алармата. В сумрака на ранното утро светещите цифри на часовника показваха шест без десет. В спалнята бе хладно, а възглавницата и завивките ѝ бяха изкусително топли и меки. За секунда се поколеба, но само толкова. Погледна към съпруга си, който похъркваше спокойно, и си представи наглата усмивчица на Мира Чен. Даяна Фокстън не беше от жените, които се предават. Скочи от леглото и се запъти към душа.

Двамата имаха отделни бани, защото Даяна не би могла да понесе Ърни да я гледа, докато прави тоалета си. Една жена трябваше да се обгръща с малко тайнственост. Когато трябваше да използва конци за зъби или да оскубе веждите си, нямаше нужда съпругът ѝ да гледа. Обичаше да се появява винаги в идеален вид и напълно готова. Завъртя масивните месингови кранчета на душа и предварително нагласената като температура вода заприижда. Време за събуждане. Масажиращите струи от различните отвори в кабинката бликнаха с все сила, Даяна плъзна настрани стъклените врати и пристъпи вътре.

О! Обикновено истински се наслаждаваше на просторната кабина, облицована с черен мрамор с вградени сребърни звездички, които внушаваха усещането, че се намираш под нощното небе, но днес водата я освежи рязко. Раменете и гърбът ѝ се събудиха под силните струи, а малки ручейчета се стекоха по челото и по лицето. Сънливостта ѝ сякаш се изпари и Даяна се поздрави за силната си воля, докато посягаше към шампоана. Вярно, че не живеела далеч от офисите на компанията, а имаше и шофьор, който е на нейно разположение денонощно, така че не се налагаше да чака такси. Но си бе оставила достатъчно време за обличане и гримиране. Подтикваше я

представата как влиза елегантно в офиса на Майкъл Сисеро, безукорно облечена и готова. Негодникът ѝ предложи работата на шега. Не очакваше дори да се появи навреме, какво остава да е готова за работния ден. „Но аз ще му покажа кой е прав“, развълнувано си каза Даяна.

Прекара доста време в убежището си от мрамор и злато. С косата бе лесно — винаги избираше естествения вид, с много мекота и блясък. С грима беше по-сложно. Във Вог можеше да изпробва модните стилове. В един обикновен офис вероятно не биваше да е прекалено предизвикателна. Без да бърза, Даяна се спря на естествен неутрален грим — лека основа, меко очертани устни с плодов нюанс на червилото, едва забележима спирала на очите и мъничко коректор, който да прикрие следите от липсата на сън. Прозорецът на банята бе с изглед към парка и в мига, в който зората очерта силуетите на небостъргачите в Ню Йорк и разкри дребните като мравки фигурки, които бягаха за здраве покрай езерото в парка, Даяна втри овлажняващия лосион „Ла прери“ в изваяните си прасци и си каза, че не е чак толкова зле да си работеща жена.

Позвъни в кухнята и нареди на Пола, готвачката, да ѝ приготви кафе с аромат на ванилия и да ѝ стопли кроасан. Цялото това суетене с тоалета ѝ отвори апетит. Приключи със сушенето на косата си, приглади я с малко гланц и избра вталената тъмносиня рокля с широк колан и копчета от яката до подгъва, най-подходящата дреха за работа, с която разполагаше в гардероба си. Пазаруването щеше да остане за след работно време или за уикенда. Може би щеше да си купи и онова прекрасно куфарче в бургундскочервено от „Коуч“.

Най-сетне бе готова. Напръска се с „Ароматикс еликсир“ на „Клиник“, внимателно прекоси спалнята, потрепвайки с токчетата на сините си сандали от „Маноло“, и слезе долу, пожела добро утро на Пола и се зае със закуската. Прясно изцеден сок, ароматно кафе и малък кроасан, за да не започва деня с празен стомах. След като Пола излезе от стаята, Даяна отпи от кафето и се възхити на отражението си в огледалото. Всичко бе съчетано в перфектна хармония. Всъщност, много приличаше на Грейс Кели.

„О, да!“, зарадва се Даяна. „Ще бъде страшно забавно да съм работеща жена.“

Майкъл се събуди в седем и петнадесет, така както обичаше най-много, което означаваше, че устните на Айрис бяха около пениса му, а езикът ѝ палаво го галеше. Откровено казано, малко бе закъснял със събуждането; вероятно заради бурния секс до ранни зори с жената в леглото му. Но сега езикът ѝ си играеше с него и го докосваше като перце, после стигаше до мястото, където обожаваше да усеща женски устни, и след това го поемаше целия в уста. О, да, сега вече е буден. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Господи, колко е добра. На заден план в съзнанието му се появи въпросът откъде точно е придобила такава вещина, но това бе разсейваща мисъл и той се постара да я отхвърли. Момичето се обличаше добре, не беше глупаво, имаше красиво лице и тяло, което би могло да качи някой и друг килограм, но общо взето не бе никак зле. Беше прекалено сериозна понякога, но иначе е приятно момиче. Поне така си мислеше. Разбира се, отговаряше на повечето му критерии. Много малко момичета устояваха на чара на Майкъл; обикновено съпротивата им траеше няколко часа, а не няколко срещи. Затова имаше известни надежди за точно това момиче. Макар никога да не го бе изричал гласно, Майкъл много уважаваше семейната институция и един ден, може би, щеше да се ожени. В Ню Йорк имаше хиляди момичета, с които можеше да спи — омъжени, сгодени, такива, които направо му предлагаха секс — това ужасно го отблъскваше — такива, които излизаха с други мъже, както и съвсем обикновените леки момичета, готови да се съгласят с всяко извратено желание. Бе спал с някои от тях. Някога спеше с всички. Когато бе малко по-млад, Майкъл носеше цял пакет презервативи в задния си джоб. Но сега жените му се струваха по-малко привлекателни. Когато се събудеше до някоя от тях, се чувстваше леко омърсен и му ставаше противно. Все едно да изядеш огромна кутия захаросани фъстъци по време на мач и после да ти е зле на стомаха. Освен това го имаше и все по-дразнещия проблем за това как да ги изгони от леглото и от апартамента си. Дори престана да дава номера си, за да не се разправя с хленченето им по телефона. Айрис сложи край на всичко това. Имаше репутацията на добро момиче, затова не обичаше да се замисля над въпроса къде е придобила уменията, които демонстрираше в момента.

Айрис се усмихна лукаво, наведе се назад и го пое по-дълбоко в гърлото си, при което Майкъл простена. Вече не бе толкова важно колко е часът. По дяволите. Беше страхотна. А и пенисът му бездруго винаги се събуждаше преди него сутрин.

— Трябва да вървя — прошепна той.

— Не веднага, скъпи. — Тя вдигна глава и го погледна предано.

— Престани с приказките — изръмжа Майкъл. Отново придърпа устните ѝ към тялото си и се протегна удобно в леглото. Изрусената ѝ коса подскачаше нагоре-надолу по изкусителен начин.

Дали не трябваше да прави нещо специално в офиса днес? Не си спомняше. Вече не помнеше нищо. Дори не знаеше къде се намира. Не можеше да мисли за нищо, освен за набъбналия си пенис и за топлата уста на Айрис около него.

Майкъл пое дълбоко дъх и се предаде на мига. Такова събуждане беше за предпочитане пред всеки будилник.

Излезе от станцията на метрото на ъгъла на Седма и Петдесета улица час по-късно, изкъпан, обръснат, с нов костюм, прочистен ум и разтоварено тяло. С Айрис имаха среща довчера, но сега не мислеше за нея. Беше на заден план в мислите му. Служителите от различните компании, които пътуваха с метрото всяка сутрин, се изкачваха по мръсните стъпала и излизаха в центъра на града, всеки потънал в мисли за задачите през деня, забързан да изкара заветните долари, за да плати космическия си наем. Майкъл се питаше как се получи така, че сключи страхотна сделка и годишната му премия се равняваше на шестдесет хиляди, а финансовите му проблеми изглеждаха по-големи от всякога.

Бутна входната врата на сградата на „Блейклис“ и поздрави служителя от охраната. Майкъл поздравяваше всички. Когато работеше като портиер — една от четирите работи, с които се издържаше, докато бе в колежа — хората се отнасяха с него като с неодушевен предмет, дори и тези, с които се срещаше всеки ден. Сисеро не позволяваше на никого да го подценява, но знаеше, че учтивостта не струва скъпо. А в Манхатън вежливите обноски те отличаваха от тълпата.

Асансьорът дойде и той огледа доста приличния си костюм. Първото нещо, което направи след подписването на договора, бе да вземе заем от банката и да инвестира в нови дрехи. Обувките и костюмите не бяха евтини. Трябваше му и нов апартамент; за две хиляди долара месечен наем си намери малко жилище на първия етаж, с една спалня и съвсем тясна ниша, която служеше като кабинет, но пък се намираше в „Трайбека“ и районът бе много добър. Отсега нататък щеше да се появява в обществото и не бе зле да започне с приличен адрес, а личните удобства оставаха на втори план. Имаше място за едно двойно легло, но това бе всичко, което му е нужно. Сметките вече се трупаха, затова имаше много малко мебели. Какво пък, и бездруго минимализмът е на мода. Не че се интересуваше от подобни неща. Устройваше го да живее на това място, а хорското мнение не го засягаше ни най-малко. Айрис се изненада първия път, когато я доведе вкъщи, но щом забеляза израза на лицето му, реши да замълчи.

Четвъртият етаж бе пуст, както обикновено. Майкъл се замисли по-сериозно. Днес щеше да има нещо различно. Какво ли е? Помоли Джоуи да се качи горе с ключовете и докато човекът отваряше и включваше осветлението, той си спомни: Даяна Фокстън трябва да е тук. Майкъл се ухили мислено. Запита се кое е по-вероятно да се случи — да закъснее или изобщо да не се появи?

Колкото по-скоро разбере, че идеята е крайно глупава, толкова по-добре. Нямаше нужда от служител, който просто си губи времето в офиса му.

Даяна слезе от асансьора на четвъртия етаж. В офиса вече светеше; вероятно някоя разсеяна чистачка е забравила да угаси лампите предната вечер. До вратата имаше малка и съвсем обикновена табелка с надпис „Грийн Егс Букс“. Дъщерна компания на „Блейклис“. Откровено казано, изобщо не бе впечатляващо. Направо на светлинни години от гравирания бронзов плакет и запазеното лого на „Блейклис“, които посрещаха всеки гост в централния офис на компанията, където името на съпруга ѝ бе изписано с огромни букви. Трябваше да оправи нещата в това отношение.

Тя побутна вратата и се огледа доста разочарована. Съдейки по облеклото на Сисеро, предположи, че се е сдобил с доста пари. Офисът му бе чист, просторен и функционален, но само толкова. По стените, боядисани в кремаво, имаше окачени архитектурни скици, а когато надникна в отделните кабинети, забеляза, че мебелите са съвсем обикновени и доста старомодни — от тъмно дърво. Вярно, бяха с изчистени линии и функционални, но нима не можеше да са малко по-екстравагантни, сътворени с повече въображение? Скоро щеше да убеди Сисеро, че мястото се нуждае от нейната намеса, за да се освежи обстановката и...

— Радвам се да те видя най-сетне.

Даяна подскочи стреснато и се завъртя на пети. Насреща ѝ, облегнат на единствената отворена врата в целия офис, бе Майкъл. Изглеждаше отпочинал, самоуверен и надменен. Беше повдигнал едната си вежда и оглеждаше тоалета ѝ.

— Какво правиш тук? — зяпна от изненада тя. — Изплаши ме.

— Доста хора се плашат от мен. Но не виждам защо и ти трябва да си сред тях. Осем и двадесет и пет е.

— Не съм закъсняла — настръхна Даяна, като се чудеше откога ли стои там. Дали я е видял как се повдига на пръсти, за да надникне във всеки кабинет? Изчерви се. — Ти каза осем и половина.

— Казах, че аз идвам в осем и половина, следователно ти трябва да си тук в осем и четвърт. Закъсня с десет минути.

Обикновено щеше да се излежава в леглото си поне още половин час. Даяна преглътна с мъка.

— Съжалявам. Няма да се повтори.

Майкъл си отбеляза мислено, че тя не се оправда, но не изпита особено удовлетворение. Тази жена е скандално красива. Как си въобразява, че може да се появява в офиса му в този вид? Добре че Айрис се постара сутринта, иначе цял ден нямаше да се съсредоточи.

— Може ли да си поговорим за облеклото ви, госпожо Фокстън?

— Можеш да ме наричаш Даяна. И, да, може да поговорим. — Спокойно зачака комплиментите, които знаеше, че ще завалят, макар и против волята му. Сисеро сигурно много се измъчваше. — Давай.

— Дрехите ти не са подходящи за офиса.

Даяна се стресна. Правилно ли чу? Явно да, той стоеше насреща ѝ, скръстил ръце, и я гледаше втренчено с тъмните си очи.

— Какво не е наред с облеклото ми, Майкъл?

Той замълча за миг. Всъщност нямаше време да обмисли отговора. Деколтетото ѝ не е прекалено дълбоко, а полата ѝ е под коляното. Копринената материя прилепва по всеки сантиметър от тялото ѝ, но изобщо не прозира. Може би е достатъчно старомодна и носи тънък комбинезон или пък изобщо не е сложила бикини. О, по дяволите! Слабините му започваха магически да се съживяват. „Престани да мислиш за това, Сисеро, скастри се сурово той. Спри на секундата.“

— Обувките ти — хвана се за сламка той. — Сандали с тънки каишки не са подходящи за офиса. И предпочитам да ме наричаш господин Сисеро, Даяна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна се помъчи да запази самообладание.

— Предпочиташ да те наричам как?

— Господин Сисеро. Това е моята компания и аз съм неин президент. Обичам формалните обръщения; така се създава уважение.

Едрият мъж насреща ѝ я гледаше строго. Беше напълно сериозен. Даяна ядно се замисли дали да не поиска в отговор да я нарича „госпожо Фокстън“, но ѝ се стори детинско. Да върви по дяволите!

— След като имате официални правила за работното облекло, господин Сисеро, трябваше да ме уведомите, преди да дойда на работа. Тогава щях да се съобразя с тях — отвърна му тя.

Майкъл потисна одобрителната си усмивка. Много бързо се окопити, макар да е разглезена богаташка. Но нямаше да ѝ отстъпи нито за миг — тук Майкъл е шефът и сега имаше служители, които са с десет години по-възрастни от него и въпреки това му се подчиняват. Беше много важно да запази контрол над всичко, иначе ситуацията щеше да му се изплъзне. А на него изобщо не му харесваше подобен сценарий.

— Наистина имаме строги правила за работното облекло — отвърна той, — но си права, че ги нямаме в писмен вид. Може да дойдеш с бележник в кабинета ми, след като ми приготвиш кафе. И това ще е първата ти задача като мой асистент. По-късно ще се срещнеш и с останалите, на които ще се подчиняваш.

— Останалите ли? Мислех, че ще съм твой асистент — отчаяно промълви Даяна.

Имаше ужасното предчувствие, че тази работа няма да се окаже забавна, както си я представяше.

— Ти си един от асистентите ми — най-младшият, както ти казах, „момиче за всичко“. Сюзън е старшият ми асистент, затова ще отговаряш на телефоните, когато тя е заета, ще ѝ правиш кафе и ще

копираш или печаташ всичко, от което има нужда. Тя ще ти покаже всичко необходимо.

— Супер — възкликна Даяна с горчив сарказъм, който изобщо не впечатли Майкъл.

— Ела с мен. Ще ти покажа кухнята.

Даяна се намръщи зад широкия гръб на Сисеро, докато подтичваше на токчетата си към кухнята. И тя бе функционална като всичко останало, но много тясна. Не беше виждала толкова малка кухня от времето, когато делеше квартирата си с приятелките си в Лондон.

— Ето чайника за вода, кафе машината, чай, кафе и курабийки. Има мляко и обезмаслена сметана в хладилника, където всеки служител може да си държи и личната храна, ако си носи сандвичи или салата. Едно от задълженията ти ще е да поддържаш кухнята чиста и добре заредена. Бюджетът ни е четиридесет долара седмично за всичко, затова гледай да се ограничаваш. Чашите са тук, горе.

— Къде е машината за миене на съдове? — ужасена попита Даяна. Да не би да й казваше, че трябва да чисти кухнята?

— Няма такава. Ти ще се заемеш с миенето. Но няма да прекарваш много време в кухнята.

— Добре — слабо отрони Даяна.

— Ще бъдеш прекалено заета с печатане и копиране.

Тя се постара да не залитне. Дали само си въобразяваше, или обувките наистина започваха да я стискат? Не можеше да понесе повече подобни инструкции, а работният ѝ ден дори не е започнал. Но Сисеро я гледаше втренчено — с тези токчета той бе с около сантиметър-два по-нисък от нея, но въпреки това имаше усещането, че я гледа отвисоко.

Даяна бе разглезена и мързелива, но освен това и безкрайно упорита. Гордостта ѝ я накара да вдигне високо глава, докато приглаждаше роклята си.

— Звучи чудесно.

— Значи да се залавяме за задачите си. Направи ми кафе и едно за себе си, ако искаш, и после ела в кабинета ми в дъното на коридора, за да започнем.

— Отлично — съгласи се тя.

Загледа се след него, докато той се завъртя рязко на пета и закричи нататък по коридора. „Мразя го“, каза си тя наум. Ядно включи кафе машината и се зае да търси хартиените филтри. Слава богу, че Фелисити не можеше да я види сега. Беше невероятно унижително.

Ърни я покани да дойде от любопитство. Ежедневно се сблъскваше с нахални бизнес репортери и много лесно разпознаваше завоалираните намеци, когато чуеше такива. Тази Фелисити, добре изглеждаща дама, бе една от приятелките на Даяна, бегло си я спомняше. Беше странно жена да се обажда на мъж. Все едно, Ърни обичаше клюките. Бе сключил няколко изгодни сделки от разни подхвърлени случайно реплики от непредпазливи съпруги. С кого беше тази Фелисити? Не си спомняше. Но Мира не му се обади тази сутрин — вероятно заповядваше на някой друг нещастник, мръсницата — затова Ърни имаше време да се помотае у дома.

Нареди на Консуела да приготви обилна закуска и да я сервира на терасата, която Даяна отскоро бе превърнала в градина. После я освободи и се настани в очакване. Не биваше да се допуска прислугата да подслушва, когато се говори за бизнес. Тези нещастници може да се обърнат към някой брокер в интернет и да купят акции, като спечелят на твой гръб в крайна сметка. Ърни не знаеше дали английският на Консуела е достатъчно добър за подобна операция, но не искаше да рискува. Бе забогатял, следвайки няколко основни принципа, един от които е никога да не приема каквото и да било за даденост, а друг — да не вярва на никого.

Фелисити бе поканена на терасата след около четиридесет минути и Ърни не се разочарова. Беше елегантна малка дама, която много повече отговаряше на стандартите на Ню Йорк, отколкото неговата Даяна. Жената бе слаба като вейка, с лъскава платинена коса и семпла къса рокля от коприна с цвят на червени боровинки, с подходящи — отлична идея! — обувки с високи и остри токчета. Можеше сериозно да го заболи, ако се разходеше с тях по гърба му. Ърни си представи как острите им върхове се забиват в плътта му. Слабините му потръпнаха леко. Беше го заинтригувала.

— Фелисити, радвам се да те видя отново. Заповядай.

„Ужасен акцент“, каза си Фелисити, като внимаваше да седне така, че да му предостави отличен изглед към бедрата си, стегнати в горната част от много здрави жартиери. Все пак носеше бикини, ако изобщо можеше да се нарече така прозрачното творение на „Келвин Клайн“, което се държеше на съвсем тънки лентички. Какво уютно гнезденце си имаха тук. Английска провинциалистка като малката Даяна изобщо не би могла да оцени късмета си.

— Забележителна градина. Даяна е надминала себе си — започна с похвалите си тя, докато сядаше срещу Ърни.

— Да, наистина. Искаш ли сок?

Ърни взе каната с прясно изцеден сок от червени портокали и посегна да ѝ налее. Чувстваше се извън свои води; никога не знаеше какво точно да каже в непредвидена ситуация, както се удаваше с лекота на Ди. Острите точета на жената направо се набиваха в очите му. Не можеше да се съсредоточи. Ърни се загледа с възхита в дългите ѝ нокти, огненочервени, също като на Мира Чен. Хм. Прекрасно.

— Благодаря. Предполагам, че се чудиш защо съм тук.

— Мина ми през ума подобен въпрос, да. Макар да е истинско удоволствие да те видя, разбира се — добави Ърни възможно най-галантно.

— Надявам се... надявам се, че няма да ме сметнеш за прекалено нахална, ако те помоля да запазиш в пълна тайна онова, което ще ти споделя — измърка Фелисити.

Ърни се оживи. Господи, тази дама се канеше да му издаде нещо наистина ценно.

— Аз съм крайно дискретен човек и обичам и приятелите ми да са такива. Що се отнася до мен, приятната ни закуска тази сутрин изобщо не се е състояла.

— Много се надявах да го приемеш точно по този начин — отрони Фелисити. — Честно казано, не знаех към кого другото да се обърна. Но съм доста притеснена за скъпата Даяна и реших, че ти би трябвало да знаеш какво приказват хората.

Ърни свъси вежди и се наведе силно напред на стола си от ковано желязо.

— И какво по-точно казват хората, Фелисити?

Ърни нахлу в офиса си и метна палтото си към стреснатата Марша.

— Какъв е графикът ми за днес? — попита той.

— Имате среща с „Голдмън Сакс“ в десет и половина, обяд с Дом Флойд от...

— Няма значение. Просто го разпечатай и ми го донеси. С кафето. И побързай — сопна се Ърни.

— Да, сър.

— И ми донеси продажбите за миналия месец по региони. Какво чакаш?

Марша усети настроението му и хукна с едва изречено извинение. Ърни тръшна вътрешната врата на кабинета си и се отпусна на въртящия се кожен стол, който се наклони опасно, а вътрешно изпитваше такъв гняв, че му идеше да разкъса някого.

Слава богу, че Фелисити бе имала благоразумието да се обърне към него. Какво ли би правил, ако тя не бе му казала всичко? Ърни обичаше клюките, но категорично ненавиждаше тези, които го засягаха лично. Какво право имаше Даяна да хленчи и да се оплаква пред куп нюйоркски повлекани като Джоди Гудфренд и Наташа Цукерман? Днес съпрузите им щяха да му се подиграват, докато обядват в клуба си. Вероятно историята вече е обиколила целия Ню Йорк. Ърни не се съмняваше, че ще прочете за случая в клюкарските рубрики на вестниците през седмицата. Погледна през прозорците си към каменната гора на централната градска част. Беше пълно с хора, които може би и сега четяха за него... обсъждаха го... присмиваха му се.

Отначало на Ърни му бе много трудно да се изкачва по стълбата на успеха в Ню Йорк. Успехът дойде с промяната на социалния му статус. Даяна и Ърни бяха новата златна двойка в града. „Аз съм добър съпруг, повтаряше си Ърни. Тя харчи като английската кралица, но никога не съм ѝ правил забележка, а ето че при първия дребен проблем хукна да вади на показ мръсно бельо и да ме прави за смях.“

Направо си представяше заглавията. „Принцеса Даяна в брачен скандал!“ Прекрасният му имидж щеше да пострада заради едно нищо. Та Даяна дори не обичаше секса, а и той не я бе изложил публично — не е водил Мира в никой от обичайните им ресторанти, нито я е придружавал на някое публично събитие. Ако Даяна е

смятала, че има проблем, би могла да се обърне към него, нали така? Но, не, ядосваше се Ърни все повече. Не се бе обърнала към него, а към някакво сбирнище от вещици, което е все едно да го публикува на първата страница на Ню Йорк Таймс.

Завъртя се на ергономичния си стол и отпи от ароматното кафе, което Марша му сервира в чашка от лиможки порцелан. Нищо не можеше да го успокои. За какво са му богатството и властта, ако е смешен в очите на околните?

Само след пет минути мрачни размисли Ърни се убеди, че именно той е жертвата в случая. Той е накърнената страна. Каква глупачка се оказа жена му. Истински срам.

Извади един от докладите за разпространението от чекмеджето на бюрото си и го нашари целия с жълтия си маркер, като задраскваше параграфи и намираще допълнителни места, където можеха да съкратят още работници и да се повиши печалбата. Как тази проклета компания е оцеляла толкова дълго, без да фалира, бе истинска мистерия за него. Тук имаше толкова излишен баласт и за какво? За така наречената „златна“ репутация? Единственото „златно“ нещо, което искаше наоколо си, бяха акциите му, размишляваше Ърни. Както и да е. Трябваше да се върне към по-наболелия проблем — още нещо, за което да се тревожи. В компанията имаше отдел „Връзки с обществеността“, който се справяше с проблемите, свързани с пресата, от негово име и високоплатените служители на отдела действаха много ефикасно. Даяна беше негов личен отдел „Връзки с обществеността“, но този път му навлече непоносимо обществено внимание, трябваше да го избегне.

Защо не може да прояви малко разбиране? Това е големият въпрос. Ърни потъна в мрачните си мисли. Марша се появи отново с доклада за продажбите и той го грабна от ръката ѝ, без да каже и дума. Кого залъгваше Даяна всъщност? Между тях имаше негласно споразумение от самото начало относно брака им. Не бяха много жените, които си живееха като кралици, без да се налага да мръднат и малкия си пръст, нали? В началото сексът с Даяна беше съвсем наред, но сега е отегчителен до смърт. Тя просто не е на нивото му.

„Аз работя като дявол, за да осигурявам на тази глупачка живот като на кино звезда, мислеше си Ърни. Полага ми се поне малко

удоволствие. При това съвсем дискретно, без скандали и без никакъв шум.“

Замисли се за Фелисити. Тази жена си я биваше, добра приятелка се оказа. Явно смяташе, че той трябва да бъде предупреден, но не каза и думичка срещу Даяна. Шегуваше се, сякаш не вярва на историята, която бе съчинила Даяна, но дори и да се окаже истина, какво толкова е станало? „Добрата съпруга върши едно, а любовницата — съвсем друго. Това може да ти се стори по европейски освободено, нали...“ — и се засмя. Ърни не бе съвсем сигурен откъде янките бяха останали с впечатлението, че в Европа всеки женен мъж си има любовница и това е обществено приета норма — по негови наблюдения бе точно обратното — това бе именно американският стил на живот. Но шегата на Фелисити му допадна и той се засмя заедно с нея. Тази дама имаше правилно разбиране за живота. За кого ли е омъжена? Не си спомняше. Като се замисли, не можа да се сети да е забелязал венчална халка на ръката ѝ. Трябваше да провери. Марша му бе приготвила цял бележник с избрани факти за всеки, когото познаваше. Ако се обадеше Джо Блогс, да речем, той можеше да се поинтересува как е малката Джейни или да го попита за последния му риболовен излет в Канада и да остави впечатлението, че е човек, който наистина се интересува от другите.

Реши да подари на Фелисити един „Ролекс“. Като знак на благодарност. Сега поне щеше да има възможността да ограничи щетите. Снощи се почувства гузен, когато Даяна го попита за телефонното обаждане. Сега, наранен, ядосан, огорчен, Ърни кипеше от възмущение. Налагаше се да си поприказва открито с нея и да ѝ изясни положението.

— Марша — извика той, след като натисна бутона на вътрешната линия, — свържи ме с Мира Чен. И се погрижи да ми уредиш среща с връзките с обществеността около пет следобед.

— Да, господин Фокстън — отвърна Марша, като много внимаваше тонът ѝ да остане равен.

Ърни издиша бавно. Едва сега се почувства по-добре. Все едно, ако на Даяна правилата не ѝ харесат, може веднага да си събере багажа.

Даяна залитна, докато отваряше вратата, която разделяше тясната ѝ работна кабинка от малкия спретнат офис на Сюзън Катц. О, по дяволите! Отиде още една каишка. Съсипа обувки за петстотин долара, направо не ставаха за нищо вече! Погледна към нокътя на десния си показалец и забеляза, че е счупен. Счупен! Какъв смисъл да издири най-добрия маникюрист в града и да чака седмици за посещение при него, а после да обикаля със счупен нокът? Направо ѝ се плачеше. Спиралата ѝ се размаза от потта и се наложи да я изтрие съвсем, глезените ѝ бяха подпухнали от цялото тичане напред-назад и непрекъснато трябваше да носи кафе на кого ли не, сякаш е шестнадесетгодишна сервитьорка.

Телефонът на бюрото ѝ звънна пронизително.

— Само минутка — извика тя на Сюзън Катц, която току-що я повика отново. Грабна бързо телефонната слушалка. — „Грийн Егс“, офисът на господин Сисеро.

По дяволите! Толкова е унизително да изрича това. Майкъл Сисеро се държеше като че ли е самият Юлий Цезар. Разбира се, асистентите вършеха и това, но не и тя, Даяна Фокстън. Да си работеща жена се оказа доста тежка работа.

— Даяна! Скъпа, обажда се Клеър.

Даяна прехапа пълните си устни, докато се изчервяваше до ушите. О, господи! Клеър поне има собствен бизнес в областта на интериорния дизайн. Сега ще разбере колко ниско е паднала Даяна.

— Как си? Чух, че си започнала нова работа.

— Ако може да се нарече такава.

— Не бъди глупава. — Клеър се засмя топло и смехът напомни на Даяна за сестра ѝ Мила. — Почти всички започват като секретарки. Това може да доведе до нещо голямо, да знаеш. А и най-добрите асистенти печелят доста пари. Джош направо е загубен без своя.

— Е, това е само временно. — „Само докато Ърни усети колко му липсвам.“ — Бях започнала да се отегчавам — излъга убедено Даяна.

— Браво на теб. Знаех си, че си прекалено умна, за да се размотаваш по магазините и да пазаруваш като онези момичета на Милър.

Даяна сви юмрук. Много си беше добре, докато обикаляше по магазините.

— Много си мила, Клеър, но трябва да затварям. Шефът ме вика.

— Всичко хубаво. И поздравления — сърдечно ѝ пожела Клеър.

Даяна затвори и побърза да отиде в стаята на Сюзън.

— Извика ли ме, Сюзън? — попита тя притеснено. Беше затънала до уши в архивирането на разни молби за отпуск. А Сюзън ѝ бе позвънила преди пет минути. Какво ли е толкова важно?

— Да — хладно отвърна Сюзън с явно удоволствие. „Каква гаднярка. Злобна вещица!“, помисли си Даяна, но не каза нищо, защото онзи противен Майкъл ѝ бе заявил, че Сюзън Катц е прекият ѝ началник. „Истинска драка. Сюзън Хиената“, мислено продължи да нарежда Даяна.

— Искам билков чай, когато си готова.

— В момента съм заета с архивирането. Защо сама не си направиш чай? — сопна ѝ се Даяна.

— Да не би да има проблем, който искаш да обсъдим с господин Сисеро? — мило се поинтересува Сюзън.

— Не. Всичко е наред.

— Тогава го донеси, когато си готова. Това е всичко — каза Сюзън и ѝ махна с ръка да тръгва.

Даяна погледна часовника си. Можеше ли да е само два следобед? Струваше ли си? Сигурно имаше и по-добър начин да привлече вниманието на Ърни.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сюзън се загледа в гърба на отдалечаващата се Даяна и се намръщи. Не беше за вярване. Тя работеше за Майкъл неуморно от много време, преди да се нанесат в лъскавите нови офиси и открай време бе незаменима. Вършеше какво ли не, освен да печата и архивира документи — организираше целия му делови живот. И винаги се е обличала с голямо внимание, без нито веднъж да протестира заради безкрайното работно време и пълната липса на флирт от страна на красивия си шеф. А сега и това.

Коя, по дяволите, е Даяна Фокстън, че да кацне тук? Кой е чувал някога за двадесет и девет годишно „момиче за всичко“? Сюзън вече я мразеше. Както и нейната сексапилно вталена рокля с копринена подплата — чиста коприна, разбира се — с красив колан, която много напомняше стила на военноморските сили, като някаква славна героиня от Втората световна война. Никой нямаше право да изглежда толкова добре.

Сюзън не се зальгваше относно красотата на Даяна. Знаеше точно какъв тип жена е тя — не е идеална като моделите от подиума, защото въпреки многото пари, похарчени за поддържането на кожата, за избелването на зъбите и за лъскавата ѝ коса, всичко в идеална форма като на безценен състезателен кон, тя никога не би могла да се впише в мерките им, които предполагаха слаба като закачалка и по момчешки плоска фигура — като на Гуинет Полтроу например. Но старомодният мъж, онзи тип, който Сюзън осъзнаваше, че харесва, макар самата тя да си имаше приятел — този мъж би бил привлечен като с магнит към Даяна.

Като жена, която оглежда съперничка, Сюзън наблюдаваше как Даяна се отдалечава по коридора, залитайки на глупавите си токчета, и я прецени с критичния си взор. Страхотно дупе. Сюзън тичаше с часове в парка и вдигаше тежести с петите си, но никога нямаше да има такова стегнато и закръглено дупе. Трябваше ли и да го поклаща така? Това вероятно се дължеше на токчетата. А какви скули и устни!

И Сюзън използваше грим в неутрални тонове, но никога не съумяваше да постигне вида на Даяна — само намек за цвят върху скулите, сякаш кожата ѝ съвсем естествено меко блести...

„Бих казала, че Майкъл спи с нея, ядно си помисли тя, само че той не спи със свои подчинени, а и сега е с онази Айрис, а пък и лейди Даяна е жена на големия шеф в «Блейклис».“

Това трябва да е причината. Не защото Даяна е последната играчка на Майкъл, а защото съпругът ѝ им е дал допълнителни средства и възможности. Майкъл сигурно правеше услуга на Ърни Фокстън.

Сюзън ненавиждаше Айрис — но си имаше основателна причина. Не ѝ беше съвсем ясно защо толкова мрази тази дама тук. Сега поне Даяна не изглеждаше чак толкова изискана и стилна, след всичката работа, с която Сюзън я натовари. Взе прилежно разпечатания правилник за облеклото в офиса, който Даяна написа, и изброи мислено нейните нарушения. Ниски обувки. Съвсем лек грим за жените. Никакви бижута, освен часовник, семейни пръстени или венчална халка, както ѝ никакви религиозни символи. Дължината на полата трябва да е до коляното или под него. Ако се съди по днешния ѝ тоалет, госпожа Фокстън е модна икона. Нямаше никакво съмнение, че ще напусне. Ниски обувки? Как ли пък не.

Сюзън работеше много и делеше апартамент с още четири момичета, а Даяна вършеше тази работа само за да се покаже и...

Вътрешната линия на телефона ѝ звънна.

— Сюзън, би ли ми донесла доклада за продажбите на книгите, ако обичаш?

— Веднага, господин Сисеро — отвърна тя и настроението ѝ мигновено се оправи.

Даяна седеше в стаичката с архива и бършеше гневно сълзите от лицето си. В никакъв случай нямаше да позволи злобната Сюзън да я види така. Нито пък някой от останалите в офиса. Джейк Харолд е новият отговорен редактор, Рейчъл Лили — шеф на разпространителите, Феликс Кастър в деловодството и Майкъл. Даяна искрено ненавиждаше всички — само ѝ крещяха заповеди, нареждаха ѝ да прави едно или друго, независимо какво се опитваше да довърши

в момента. Рейчъл, Феликс и Джейк си имаха собствени асистенти и те също бяха направо ужасни. Добре. Даяна избърса с ръкав очите си и остави купчината документи в архива. Архивирането бе много противно занимание, истинска напасть; но сега трябваше да почака, защото Сюзън Катц искаше билковия си чай.

Кухнята бе пълна с хора; Кара и Хелън, асистентките на Джейк и Феликс, се бяха облегли на стената и ядяха плодово мляко. Замълчаха, щом Даяна влезе. Незабавно залепи вежлива усмивка на лицето си.

— Как е? — промърмори тя.

— Горещо-долу. — Остана с впечатлението, че червенокосата Хелън е говорила за нея току-що. Не й хареса многозначителната усмивчица на девойката. — Ние тъкмо обсъждахме...

— ... движението по улиците — побърза да довърши Кара.

— О, направо е ужасно. Истинска лудница. — Даяна се опитваше да се държи дружелюбно. — Извинете ме, трябва да приготвя билков чай за Сюзън.

Двете се дръпнаха да й направят място.

— Къде живеете, момичета?

— В Ийст Вилидж.

— Алфabet Сити. — Двете си размениха многозначителни погледи. За кого ги взема англичанката? Всички знаеха, че тя живее в Сентрал Парк Уест и жилището ѝ е по-голямо от цялата сграда, в която са техните апартаменти.

— Трябва да ида до центъра довечера — излъга храбро Даяна. — Бихме могли да ви закараме с колата.

— Съпругът ти ще те вземе от работа? — възкликна Хелън. Тя придърпа ръкава на тъмносиния костюм, който бе купила на разпродажба в „Сиърс“ миналата седмица. Беше на трийсет и осем и шансовете да си намери съпруг намаляваха драстично с всеки изминал месец. Тя бе отскоро в компанията, но не харесваше Даяна. Когато млади жени се омъжваха за по-стари мъже, това означаваше, че по-възрастните жени съвсем нямаха шанс да си намерят свестен съпруг.

— О, не. Ърни обикновено работи до късно. Ще извикам шофьора си, когато приключи.

Ще извикам шофьора си? — помисли си Кара. А тя самата все още изплащаше студентския си заем.

— Ще се оправим сами — сухо отвърна Хелън.

И двете се завъртяха на пети и излязоха, хвърляйки злобни погледи към Даяна.

„По дяволите, каза си тя, какво им става?“

Уморена, съсипана и в ужасен вид, Даяна едва издържаше в първия си работен ден. Нейната стаичка бе съвсем тясна и без външен прозорец, Сюзън я торможеше цял ден, бе се порязала от различните листове и изпочупи ноктите си, а работата, която я караха да върши, беше безобразно тягостна. Обувките ѝ бяха напълно съсипани, лекият ѝ фондъотен отдавна измит и тя се чувстваше изтощена. На всичкото отгоре всеки ѝ се присмиваше. Присмиваха ѝ се! На нея!

Опита се да се утеши с мисълта, че само бюджетът ѝ за козметика и разкрасяване би погълнал половината заплата на Сюзън, но продължи да се чувства грозна, натежала и тромава. През прозореца на Кара, от другата страна на коридора, забеляза, че е завалял лек и потискащ дъжд, а сивите облаци бяха надвиснали над небостъргачите. Даяна въздъхна и за хиляден път погледна часовника. Четири и петнадесет. Времето сигурно нарочно минаваше толкова бавно в офисите.

Телефонът ѝ звънна и тя мрачно натисна копчето.

— Здравсти, Сюзън. Билков чай или кафе?

— Не е Сюзън, аз съм.

Само това ѝ липсваше. Даяна прехапа устни.

— Да, господин Сисеро. — О, това беше болезнено. Господин Сисеро. Идваше ѝ да го удари, но едва ли бе разумно. Проклет да е, задето ѝ предложи тази мизерна работа, проклет да е, задето се подсмиваше многозначително, като показваше — да — че гордостта ѝ не ѝ позволява да напусне! — Какво мога да направя за вас?

— Нищо! Ела тук. И си вземи бележник.

— Добре. — Даяна изръмжа тихичко. От другата страна на линията се чу приглушен смях.

— Внимавай, изглежда, проявяваш прекален ентузиазъм — подигра ѝ се гласът на Майкъл.

Даяна се отправи към кабинета му, като затвори вратата зад себе си. Пое си дълбоко въздух, изпълнена с облекчение.

Майкъл стоеше прав до прозореца и наблюдаваше бавното движение на колите по мократа настилка на Седмо Авеню. Даяна се вторачи в едрите му рамене и широкия му гръб, чиито мускули се открояваха дори и през плата на ушития по поръчка костюм. Той се обърна и ѝ се усмихна широко, като наклони леко глава, и тя забележа отново счупения му преди години нос.

— Прочетох правилника за облеклото в офиса, който си написала — каза той. — Седни.

Даяна се настани на стола насреща му и се намръщи.

— Нещо нередно ли има в него? Смятам, господин Сисеро, че бихте могли да направите забележка и по-рано.

— Едва сега го прочетох — с равен глас заяви той. — Имах по-важни дела.

„Разбира се, че е било така“, каза си наум Даяна.

— Ясно.

Сисеро взе двата напечатани листа в огромната си длан и ги размаха към нея.

— Прочетох това. Бях доста изненадан.

— Едва ли е чак толкова зле — възрази Даяна разгневена.

„Каква жена само!“, възкликна мислено Майкъл. След това се скастри, че не бива да мисли за външния вид на служителките в офиса си. Беше го смутила сутринта, щом се появи с царствената си походка, толкова красива и стилна, а сега, когато изглеждаше така, сякаш е изкарала десет рунда с Майк Тайсън, беше направо... зашеметяваща. Неотразима. И все така надменна. Аристократично повдигнала брадичка, леко и предизвикателно нацупила устни... Сисеро изпита силно желание да я притисне до себе си и да заличи с целувки тази нейна борбеност.

— Не е зле — каза той с най-равния тон, на който бе способен. — Защо не ме оставиш да довърша?

— Съжалявам, господин Сисеро.

— Всъщност е много добре направен. Дадох ти съвсем бегли насоки, а ти си съставила ясни правила. Имаш отличен усет към изчистената фраза.

„Благодаря за урока по граматика“, каза си Даяна.

— Радвам се, че ви е харесало. Това означава ли, че ще получа повишение?

Кръстоса крака, за да прикрие, доколкото е възможно, скъсаната каишка на обувката си, и отметна косата назад върху раменете си.

— Не, не означава. Повишение не се получава след първата добре свършена задача. Но вероятно ще увеличи задълженията ти. Ще ти възложи и други задачи в офиса, както да съставиш и други правилници. Като например списък с правила при зареждането с офис материали. Тук си нямаме офис мениджър и всичките ми шефове на отдели сами се грижат за това.

— Звучи вълнуващо — измърмори Даяна.

— Не бъди саркастична, Даяна, ако обичаш. Всички започват от дъното.

— И вие ли сте започнали така? — попита тя. Знаеше, че трябва да остави тази тема, но думите сами излязоха от устата ѝ.

— Зависи. — Шефът ѝ се отпусна назад в стола си в типичния му самоуверен стил. Тъмните му очи я накараха да се размърда на мястото си. — Ако работата по осемнадесет часа на денонощие и обикалянето с велосипед с два кашона книги от врата до врата, за да се опитам да ги продам, може да се нарече започване от дъното, тогава, да.

Даяна сви рамене. Не ѝ се слушаше за трудния живот на Майкъл Сисеро. „Тук никой не дава и пукнат грош за мен, каза си тя. Защо аз да им обръщам внимание?“

— Ето, вземи това. Тук са правилата ни за отсъствие по болест, планиране на отпуск и зареждане с офис материали. Искам да ги напечаташ подредено, както направи с правилника за облеклото. Може би е добре да направиш отделна папка за всеки и в нея да подредиш различните правилници на компанията. Това може да е твоят проект.

„Колко вълнуващо“, възкликна мислено Даяна.

— Ами архивирането и печатането на различни други документи?

— Ще продължиш да го вършиш. Другото ще е допълнително.

Даяна скочи на крака, силно разгневена, и пристъпи към Майкъл. Ядът ѝ нарасна, след като той се ухили широко.

— Напускаш ли? — попита Сисеро. В гласа му се долавяше весела нотка. — Няма проблем. Това е съвсем елементарна работа, която много младежи с удоволствие биха вършили. Но разбирам защо ти не искаш да продължиш. Не се нуждаеш от заплата.

— Това няма нищо общо със заплатата — кипеше Даяна. — Свързано е с работата.

— Каква работа? Трябва само да архивираш документи, да вдигаш телефона и да правиш кафе. Нямах представа колко много се налагаше да работи Сюзън Катц в началото, когато започна при мен. Може би смяташ, че да се напечатат няколко доклада е тежък труд?

— Разбира се, че не. — Тя отново седна. — Нямах намерение да напускам... господин Сисеро.

— Тогава защо скочи на крака и ме пронизваш гневно с поглед?
Даяна поклати глава.

— Аз само... се протягах. Много добре се чувствам тук — заяви тя, настръхнала от враждебност — и с удоволствие ще напечатам всички ваши доклади.

— Добре. — Майкъл свали поглед към бележника си, където намери убежище за очите си, по-далеч от заплахата, струяща от гърдите ѝ. — Тогава да започваме.

Беше едва четири и половина, когато Даяна излезе от офиса.

— Имаш ли нещо против, ако си тръгна по-рано, Сюзън? — попита тя. — Имам ужасно главоболие. Предполагам, че се обажда мигрената ми.

Сюзън Катц се подсмихна.

— Разбира се, че нямам. Аз ще остана поне още два часа. Ако си почистила хладилника, може да се прибиращ.

Изразът на лицето ѝ издаваше, че няма търпение да съобщи за това на Майкъл.

— Е, много важно.

— До утре тогава — отвърна Даяна престорено жизнерадостно.

Изключи компютъра си и подреди документите върху бюрото, за да не дава допълнителни поводи на Сюзън да я кастри. Бе толкова бясна, че не можеше да разсъждава трезво. Искаше само да се качи в лимузината си, да се прибере у дома и да се потопи в ароматната вана. Защо направи глупостта да каже на Майкъл Сисеро, че не иска да напуска? Е, какво толкова. Щеше да го направи утре. Сега нямаше търпение да се измъкне оттук.

Когато вратите на асансьора се затвориха зад нея, Даяна усети настроението ѝ да се оправя. Утре щеше да напусне и всички онези зловни секретарки можеха сами да се заемат с архивирането и с билковия си чай. Щеше да намери друг начин да привлече вниманието на Ърни. Ваканция например. Да. Точно сега идеята ѝ звучеше много примамлива. Даяна излезе от сградата и с радост забеляза познатата физиономия на Ричард, шофьора ѝ, в лимузината, която тихо ръмжеше с включен мотор до тротоара. Когато той ѝ отвори вратата с пожелание за приятна вечер, Даяна усети от раменете ѝ да пада огромен товар. Имаше нужда от вана. Американците предпочитаха да вземат душ, но тя искаше да се потопи във водата, да прекара поне час, обгърната от облак пара, ароматизиран с помощта на маслото на „Флорис“, а после да масажира тялото си с лосион с масло от ший на „Л’Оситан“. „Щом се преоблека за вечеря и сваля тези обувки, които ужасно ми стискат, каза си решително Даяна, ще се почувствам като бял човек.“ Би могла да се обади на Фелисити и да помислят къде да излязат, например да гледат някое шоу като „Рент“ или „Чикаго“ отново. А може би най-доброто е да се обади по спешност на Ан-Мари, францужойката рефлексолог, която да масажира краката ѝ поне час.

Ърни обичаше да разполага с добре зареден минибар в колата, макар рядко да пиеше през деня. Но пък така впечатляваше другите шефове на компании. Точно сега Даяна бе много благодарна за този бар. Сипа си бърбън и кока-кола и отпи от дебелията кристална чаша, докато гледаше през затъмнените прозорци на лимузината как минават безщумно покрай сградите на центъра.

Постепенно започна да се успокоява. Напрегнатите мускули на гърба ѝ се отпуснаха леко. Навън бе мрачно и студено, но тяхната жилищна сграда се издигаше пред погледа ѝ добре осветена и приветлива. Мизерната ѝ работа изведнъж ѝ се стори като нелепа шега. Определено щеше да напусне още утре. Нека онази зловарка Сюзън да си прави сама кафето.

Портиерът примигна изненадано, когато тя нахлу във фоайето и му се усмихна автоматично. Даяна не разговаряше с обслужващия персонал, но обикновено се усмихваше любезно и се стараяше да бъде вежлива. Ърни не им обръщаше никакво внимание. Тежката врата на асансьора с позлатени орнаменти се плъзна леко, Даяна пристъпи

вътре и натисна бутона за мансардния етаж, като завъртя ключа в ключалката.

Жилището бе осветено, макар Консуела да имаше половин почивен ден. Вероятно е забравила да угаси лампите. Даяна изрита обувките от краката си и изпъшка, предчувствайки удоволствието от дългата вана.

После замръзна. Откъм спалнята чу глас. Женски. Даяна познаваше обслужващия персонал и приятелките си, а този глас не бе на никоя от тях. Цялата настръхна от прилива на адреналин. Дали не е крадец? Невъзможно. Охраната е отлична. Дори и в асансьора бяха монтирани аларми. Може би Консуела е поканила своя дружка, докато господарката на дома е на работа. Ако беше така, трябваше сама да се погрижи за проблема. Търни щеше да побеснее. Даяна въздъхна и отново се обу, преди тихичко да се приближи до спалнята.

Наистина бе жена. Висока и много по-слаба от нея, направо кльоцава откъм гърба. Стоеше приведена с лице към специално проектираната ниша, която служеше за гардеробна на Даяна — малкото помещение, което бе нейното светилище, лична територия, където не припарваше нито съпругът ѝ, нито най-близките ѝ приятелки. Сърцето ѝ се сви от гняв, когато забеляза с какво е облечена жената: една от нейните дрехи — червена вечерна рокля от копринено кадифе на „Ричард Тайлър“, скроена, така че да пада тежко върху изкусителните ѝ извивки като тога върху тялото на римска богиня. Тоалетът висеше върху кльоцавите рамене на натрапницата. Вътрешно кипяща от безсилен гняв, Даяна погледна към краката ѝ. Бяха обути в чифт от съвсем новите ѝ обувки „Маноло“, сандалите с тънки каишки, които с такова удоволствие купи от бутика преди седмица. Сега изпита отвращение. Знаеше, че никога повече няма да ги сложи. Нима напоследък е толкова лесно да си намериш работа в Америка, че Консуела е посмяла да стори това на един добър работодател?

Даяна най-сетне успя да намери сили да се обади със сковано гърло.

— Извинете — високо и студено каза тя. — Какво си мислите, че правите?

Натрапницата се завъртя и подскочи, зяпнала с отворена уста.
Беше Мира Чен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна я изгледа отвисоко. Умът ѝ бе скован, както и тялото ѝ.

Колко отвратително. Отблъскваща гледка. Нелепост. Мира Чен. Името измъчваше мислите ѝ дни наред, а ето че сега жената е пред нея от плът и кръв. Една мъничка част от мозъка ѝ — онази, която обикновено ѝ казваше „пияна си“, когато наистина е така — не можа да се сдържи да не огледа лицето и фигурата на съперницата си. Почти не ѝ обърна внимание на последното вечерно парти, имаше само блед спомен, че никак не хареса прилепналата долнопробна рокля, която Мира носеше тогава.

Червената ѝ рокля висеше върху Мира прекалено широка. Изпита неувереност по отношение на тялото си. Излишните гънки на плата, които падаха свободно върху Мира, ѝ се сториха като обида. Даяна мислено се укори, че би трябвало да отслабне. Повече никаква сметана и яйчен жълтък в хайвера. Опита да се отърве от хаотичните мисли. Истината бе, че имаше само три ключа за асансьора. Консуела не би се сприятелила с жена като Мира Чен, а вторият ключ е прибран на сигурно място в чантичката на Даяна.

Ърни е пуснал Мира вътре. Той ѝ е позволил да мери дрехите на Даяна. Може би ѝ е извадил собствен ключ.

Жената се бе изчервила силно и се задъхваше като риба на сухо.

— Не мислехме, че ще се прибереш — изрече тя накрая.

Даяна се опря на масивната дъбова рамка на вратата. В главата и сърцето ѝ нахлу кръв. Отчаяно се мъчеше да се съвземе. „Ние“?

— Ърни тук ли е? — успя да произнесе.

Вратата към личната баня на Ърни се отвори и той влезе в спалнята. Слабото му тяло бе мокро от душа, загърнато в тъмносин кашмирен халат. „Аз му го подарих за Коледа“, помисли си горчиво Даяна.

— Подранила си — каза той и я изгледа неразбиращо. — Защо си вкъщи?

— Имам главоболие.

Не го попита какво правят те. Беше болезнено и смуцаващо едновременно. Спомни си думите на приятелките си. Всички знаеха. Целият град говореше за това.

Помъчи се да изрови и последните си резерви от достойнство. Колко малко държеше той на нея, за да ѝ причини това. Да прави секс с тази мръсница в тяхното жилище. Да ѝ позволи да облича дрехите ѝ. „Какво ли друго е мерила?“, зачуди се Даяна. „С какво ли се е труфила?“

Обърна се към Мира.

— Сваляй дрехите ми и се махай от апартамента.

Дребната жена вече се опитваше да махне роклята от тялото си.

— Побързай — студено отсече Даяна, — иначе ще извикам охраната.

Погледна към Ърни. Беше почервенял от смущение, а когато се обърна към нея, по лицето му се четеше омраза.

— Не можеш да извикаш охраната — нагло се обади той, — аз я поканих тук.

— Разбирам това. — Гласът ѝ сякаш принадлежеше на някой друг, на жена, която се намираще в далечния край на огромен тунел. — Но аз не съм я канила, затова, освен ако не предпочиташ всичко да се появи на първите страници на вестниците, остави ме да се оправям.

Ърни изведнъж млъкна. Даяна усети как в очите ѝ напират сълзи, докато се бори да запази самообладание. Нахвърли се на съперничката си.

— Побързай, Мира, ако обичаш. Не е ли време да тръгваш? Мисля, че някои от редовните ти клиенти на Четиридесет и втора улица вече са нетърпеливи.

Беше направо горда с тази реплика. Може и да не е особено остроумна, но не бе зле за импровизация в последния момент. Даяна се вторачи в Мира Чен. Беше невероятно кльоцава, а косата ѝ — с изпокъсани краища. И с тази жена е прекарвал нощите си мъжът ѝ, докато тя го е чакала сама?

— Ърни е единственият ми редовен клиент — самодоволно отвърна Мира.

— Съмнявам се. А сега се махай! — сопна се Даяна. — Искам да говоря със съпруга си.

Мира погледна за миг към Ърни, докато се мъчеше да се напъха в панталона си, но той избегна погледа ѝ.

— Ще се видим по-късно, скъпи — измърка тя и се измъкна покрай Даяна, като нарочно се блъсна в лакътя ѝ.

— Ооо! — Даяна стисна нос. — Следващия път се постарай да използваш по-малко от ароматизатора за тоалетна, с който си се напръскала. Ще оставиш вонята си по дрехите ми. — Мира отвори уста за хаплив отговор, но Даяна не я остави да продължи. — Махай се. Клиентът за еротичния танц вече те чака. Много старци в долнопробните сепарета, натъпкани с „Виагра“, искат да получат качествено обслужване.

Тя изтика любовницата на Ърни в асансьора и натисна бутона за фойето, след което се обърна към съпруга си. Ърни съсредоточено затягаше мекия колан на халата около кльощавото си тяло. Косата му бе сплъстена от пот. Даяна знаеше, че никога няма да заличи тази картина от съзнанието си. Според нея сексуалността е нещо, което е най-добре да се избягва. Но макар и да не бе сигурна какво я възбужда, определено знаеше какво убива желанието ѝ. Мира в собствените ѝ дрехи? Стомахът ѝ се разбунтува. Повдигаше ѝ се.

Усетила слабост, Даяна се облегна на един от масивните дивани. Сега, когато онази мръсница си тръгна, усети, че няма какво да я крепи. Централ Парк се залюля пред погледа ѝ през огромните им прозорци, коленете ѝ се подкосиха и Даяна се отпусна тежко на кожената тапицерия.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш?

Ърни се бе стегнал и ѝ крещеше гневно. Тънките му вежди бяха склучени, а лицето му бе мораво. Избърса потта от челото си.

— Върна се по-рано. Грешката си е твоя.

— О, да — немощно промълви Даяна, — разбирам. Моя грешка е, че ти ми изневеряваш с някаква мръсница в спалнята ни?

— Може да е мръсница — гадничко се обади Ърни, — но поне знае как да прави секс.

Даяна си пое дълбоко въздух. Времето сякаш спря за нея.

— Значи поне единият от двама ви знае как — сопна се тя.

Беше напълно объркана. Какъв ли е разумният изискан и стилиен отговор на една жена, когато хване мъжа си в изневяра? Чувството ѝ за стил не ѝ подсказваше нищо. Нямахше представа как да реагира.

Гърлото ѝ бе свито, а предателските сълзи напиреха в ъгълчетата на очите, независимо колко се мъчеше да ги сдържи.

— Аз съм фантастичен любовник — настоя Ърни. Гласът му бе изтънял и пресекваше. — Ти си тази, която има проблем. Мира казва, че аз съм най-добрият, с когото е спала.

— А колко ѝ плащаш, за да каже точно това?

— Точно ти нямаш право да говориш. И ти съвсем не си евтина, миличка.

— Аз съм ти съпруга. Заслужавам повече — изхлипа Даяна.

— О, така ли? — В тона на Ърни имаше злобни нотки. — И какво по-точно заслужаваш? След като си разтръбила личните ни отношения пред куп клюкарки, които са ни разнесли из целия град? Нима не можа да дойдеш при мен? Но не, направи така, че да заприличам на пълен идиот и някакви жени да ми се обаждат...

— Какви жени? Кой ти се е обаждал? — хлипаше Даяна. — Аз говорих с теб, Ърни! И ти ме излъга!

— Но не и преди да ме подхвърлиш на онези хиени. Нека си изясним нещо, скъпа. — Ърни скръсти тънките си ръце и се вторачи в нея. — Теб не те бива в секса, а един мъж се нуждае от това. Мислех, че ще бъдеш дискретна. Ще проявиш разбиране. Ако не си беше пъхала носа в работите ми, нямаше да пострадаш.

— Трябва да зарежеш тази мръсница. Искам да я уволниш — каза Даяна, като се мъчеше да не забелязва огромната сълза, която се отрони от миглите ѝ и пълзеше по носа. Слава богу, че се наложи да изтрие спиралата си по-рано през деня. Тези, които рекламираха като водоустойчиви, никога не издържаха напълно.

— Ами това не би било справедливо. Би могла да ме съди за сексуален тормоз. И ще спечели делото. Не искам да поемам такъв риск.

— Поне я премести някъде. В друга държава.

— Не — замислено отвърна Ърни, — не смятам да го правя. Вината не е нейна. Харесва ми да е наоколо. Може би ако ти бе по-добра в леглото, нямаше да имам нужда от нея. Както и да е, работя дяволски много и трябва да ме приемаш такъв, какъвто съм.

Даяна се изправи, изпъна рамене и избърса сълзите си.

— Трябва да вземеш решение, Ърни. Ако наистина имаш нужда от малката мръсница, добре. Но ще трябва да избираш. Тя или аз.

— Не се опитвай да ме заплашваш — изръмжа Ърни зад гърба ѝ.
— И не си мисли, че ще се местя в някакъв си хотел. Платил съм за това уютно гнезденце и ще се прибирам тук, когато ми е удобно.

— А кога ще бъде това? — попита Даяна, облегната на вратата. Беше ѝ трудно да гледа през сълзите.

— Когато ми се прииска — сопна се Ърни, — може би след като свърша с Мира. Ще ти кажа нещо, Ди. Недей да ме чакаш.

Даяна се разплака и избяга от стаята.

Изтича на улицата и се опита да спре такси, но в момента движението бе най-натоварено и нямаше свободна кола. Със сетни сили се сдържаше да не рухне. Нямаше таксита и трябваше да ходи по улицата със скъсаните си сандали на висок ток, а краката я боляха адски. Зърна отражението си в една витрина. Косата ѝ бе объркана, глезените подути, очите ѝ зачервени, а гримът ѝ се бе размазал. Тя отправи мислено молба към небето да не я види някой познат.

Някаква кола наду клаксон. Даяна не обърна внимание и продължи напред, стиснала здраво чантичката си.

Клаксонът отново прозвуча настойчиво.

— Даяна!

Тя се завъртя на пети и видя Фелисити Метсън, надвесена през прозореца на БМВ-то си, много свежа и стилна, с нова розова шапка и слънчеви очила, които отразяваха залязващото слънце.

— Какво е станало?

— О, Фий, слава богу, че си ти — изхлипа Даяна. Изтича през движещите се коли и Фелисити се наведе през седалката да ѝ отвори задната врата.

— Скъпа, качвай се. Какво се е случило, за бога? Да не са те обрели на улицата?

— Нищо подобно. О, Фелисити, не мога да се върна у дома — измъчено отвърна Даяна. — Би ли ме завела у вас? Мога ли да остана тази вечер?

— Разбира се, че може, скъпа. Макар че не мога да си представя защо ще го правиш. — Фелисити сви тържествуващо юмрук, скрита от предната седалка.

Явно нещо бе станало. Нещо лошо. Безкрайно сдържаната Даяна плачеше насред улицата. Фелисити имаше намерение да я посети, да я

покани на обяд на другия ден и да се опита да изрови и други мръсни тайни за разклатения ѝ брак.

Самата Фелисити изглеждаше така, когато разбра, че съпругът ѝ си пада по мъже. Това е лицето на жена, стигнала дъното. Която се чувстваше напълно и окончателно предадена. И която щеше да позволи на Фелисити да събере парчетата от разбития ѝ живот.

„Супер, каза си тя. В ръцете ми е.“

Докато стигнат до центъра, отново започна да вали. Даяна се бе свила на неудобното кожено канапе на Фелисити, загърната в пухкав бял халат. Стоя дълго в горещата вана по настояване на приятелката си — „абсолютно нищо не може да изглежда чак толкова страшно след една гореща вана, скъпа“ — и сега се чувстваше малко по-добре. Още плачеше, но поне лицето ѝ бе чисто, беше захвърлила глупавите си обувки, а Фелисити ѝ донесе голяма чаша топъл шоколад и кутия хартиени кърпи. Шоколадът беше с обезмаслено мляко и безвкусен, но поне бе топъл. Точно сега Даяна би приела каквото и да е.

Скъпата Фелисити. Каква приятелка се оказа! Даяна ѝ се усмихна признателно и се заслуша в дъжда, който трополеше по покрива.

— Не искам да те притискам, мила — любезно се обади Фелисити. Ако махнеше грима, елегантната рокля и високите токчета, Даяна Фокстън изглеждаше — ами... красива. За съжаление. Какво ли бе станало? Фелисити прибра един платинен кичур зад ухото си, на което висеше диамантена обица, и се наведе напред, като се мъчеше да прикрие хищния блясък в очите си. — Разкажи ми когато си готова. Или не ми казвай нищо! Както се чувстваш по-спокойна.

— Ърни е виновен. — Даяна сведе очи и взе нова кърпичка. Много се срамуваше, но нямаше как да го избегне, а и Фелисити се оказа истински ангел. Появи се неочаквано и я спаси, после ѝ напълни прекрасно ухаеща топла вана, даде ѝ пантофи и приготви за нея малката си гостна стая. Можеше да ѝ се довери. Тя самата е разведена, ще разбере болката от изневярата на измамния съпруг. — Аз... аз го сварих с друга.

— Сварила си го? — Фелисити се преструваше, че не разбира, но цялата настръхна от радостно вълнение.

— Да. Той... правеше секс.

— С друга? — Фелисити успя да демонстрира изумлението си.

— О, Даяна! Мислех, че нещо си се объркала, когато говорихме онзи ден. Кого, за бога, би могъл да предпочете пред теб?

— Знаеш ли кого? — с мъка отрони Даяна. — Няма да повярваш. Мира Чен. Тя беше. И като си помисля, че е била на вечеря вкъщи. Именно тя беше, малката мръсница...

— О, не. Каква трагедия. И какво каза ти?

Даяна изхлипа и шумно издуха носа си.

— Ще ти кажа, всичко ще ти кажа. Фий, бих ли могла да остана тук? Само за няколко дни? Той не иска да напусне апартамента, а аз не мога да понеса мисълта да се върна там.

— Разбира се, че можеш. — Фелисити се протегна и погали мократа коса на Даяна. — Остани при мен, скъпа, и не се притеснявай за нищо.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна се събуди преди звъна на будилника. Погледна светещите цифри на електронния часовник до леглото в апартамента на Фелисити и видя, че е едва шест и петнадесет, но въпреки това стана. Нямахше да заспи повече.

Фелисити бе запалила дървата в печката предната вечер, но сега, под светлината на зората, беше останала само студена пепел. Празната бутилка „Шардоне“, която си поделиха, стоеше на плота. Никой не я бе изхвърлил. Даяна огледа апартамента. Приличен, над средното ниво за Манхатън, определено. Но не би могъл да се сравнява с изискания й живот с прислуга и стилни мебели, които Даяна бе избирала сама за себе си и Ърни. Нейният съпруг.

Даяна изстена. Чувстваше се зле от алкохола, а на краката си имаше мозоли. Освен това нямаше дрехи. Освен ако не искаше в „Грийн Егс“ да я видят в тоалета от предния ден. Нямахше избор. Трябваше да се прибере у дома.

Изгледа преценяващо отражението си в огледалните стъкла на кухненските шкафове на Фелисити. Под красивите й очи имаше тъмни кръгове, а стресът и алкохолът сякаш бяха добавили десет години към възрастта й. Даяна се стресна, посегна към чантичката си и извади оттам слънчевите си очила „Гучи“. Бяха с розови стъкла, така че светът щеше да й изглежда розов. Много смешно. Какво розово имаше в живота й?

Ню Йорк вече бе буден и устремен напред. Даяна видя китайски продавач, който препускаше по улицата с колелото си, решен да купи най-пресните стоки от пазара преди конкурентите си. Манхатън бе истински Дарвинов експеримент и само до вчера тя гледаше много одобрително на конкурентния дух на града. В своя ограничен кръг тя бе една от най-важните личности. Там оцеляваха най-стилните. Кое то никой не би могъл да й отрече.

Сега цялата „мафия“ на прислугата щеше да разбере какво е станало с нея. Портриерът е видял Мира да влиза; Ърни дори не бе

проявил достатъчно уважение към нея, че да не я води в дома им. Вероятно щеше да отнеме ден-два, за да се разпространи новината из всички кръгове на манхатънското общество, още три дни, преди намеци за случката да се появят в клюкарските рубрики. Враговете ѝ щяха да тържествуват; още по-лошо щеше да ѝ се отрази съжалението на приятелките ѝ. Новината, разбира се, щеше да стигне и до Англия. По дяволите!

Даяна притисна пръсти до пулсиращите си слепоочия. Нямахше как да го избегне. Въпросът бе какъв би бил най-достойният отговор от нейна страна? Да живее с Ърни и да се престори, че нищо не се е случило? Дума да не става, та той дори не уволни Мира. Да остане тук? Отново се озърна в спретнатия малък апартамент с перленобели стени към спалнята на Фелисити. Слава богу, че имаше поне една добра приятелка, но не биваше да ѝ се натрапва, а и колко унизително би било да споделя всяка вечер с нея подробностите за мизерната си работа и разклатения си брак. Не, най-добре е да наеме луксозно и напълно обзаведено жилище с парите на Ърни, докато той се вразуми. Даяна усети как гневът се надига в нея. Нямахше да остави да му се размине. Само като се сетеше за приказната сватба, за която плати скъпият ѝ татко!

Оживлението по улиците в ранното утро нарастваше. „Не искам никой да ме вижда така“, каза си Даяна. Отиде на пръсти до стаята за гости и набра номера на шофьора си. За щастие Ричард отговори веднага и обеща да я вземе след двадесет минути.

Облече се, направи си кафе и се опита да се съсредоточи върху по-важните въпроси. Какво щеше да си облече днес? Даяна внезапно изпита благодарност, че има мизерната си работа. Това означаваше, че ще може да се скрие от Ърни, Консуела и дори Фелисити. Можеше да позвъни от офиса си и евентуално Фелисити или Наташа биха могли да ѝ предложат някое подходящо жилище. После ще накара Консуела да ѝ събере багажа и готово, щеше да се изнесе само временно от живота на Ърни. Докато той се вразуми.

Тя сви юмруци, като се взираше в Сохо. Къде ли се губеше шофьорът ѝ? Тихичко взе чантата си и излезе на пръсти от апартамента на Фелисити, като внимателно затвори масивната врата зад гърба си. Коридорът в жилищната сграда на приятелката ѝ бе сив и доста студен, нямаше отопление. Даяна потрепери. Колкото по-бързо

разрешеше проблема с Ърни, толкова по-добре. Натисна бутона на асансьора; по-добре да почака Ричард във фоайето и да избегне допълнителните въпроси, с които Фелисити можеше да я засипе. Не понасяше вече да стои в мръсни дрехи. Въздъхна; приятелката ѝ бе много мила, но искаше да знае абсолютно всичко. Вероятно това е нейният начин да прояви съпричастност. Но Даяна не искаше да разисква всеки дребен детайл от брака си. Искаше да оправи нещата и да се върне към предишното си положение.

Седна на удобното черно кожено канапе във фоайето и се загледа към улицата. Какво щеше да му струва, за да си я върне? Да изпъди Мира в чужбина, да ѝ обещае никога повече да не ѝ изневерява и да ѝ купи нещо наистина скъпо. Имаше едно колие с изумруди и диаманти, както и подходящи обеци за него, в „Картие“, много красиво инкрустирани и блестящи като морски капчици, заобиколени от звезди — африкански изумруди, които бяха бледозелени като плитчините на морето, плискащо се на гръцкия бряг.

Даяна скочи в колата, когато я видя да спира до тротоара, и изгледа смразяващо Ричард, за да не я пита каквото и да било. Не носеше дрехите си от предния ден от времето, когато бе тийнейджърка. Ричард шофираше уверено и спокойно сред сутрешния трафик и се държеше така, сякаш не я забелязва.

Внезапно изпита неприятното чувство, че е правил това и преди. Вероятно много пъти. Оставял е Ърни у дома или е водил Мира? Или пък някое друго момиче?

Когато вкара колата в подземния паркинг, той ѝ отвори вратата. За щастие всички съпрузи в жилищната им сграда бяха тръгнали за Уолстрийт, а жените им още не се бяха събудили. Даяна повика асансьора и дори успя да вирне глава, пренебрегвайки пиколото. „Как съм облечена, си е моя работа“, решително си каза тя.

Слезе на етаж и влезе в апартамента. Консуела побърза да ѝ отвори вратата и се затюхка, когато забеляза измореното ѝ лице.

— Госпожа Фокстън, къде била сте? Аз се тревожила...

— При една приятелка в центъра. Няма за какво да се притесняваш. Господин Фокстън вкъщи ли е?

Камериерката поклати глава.

— О, не, той излязъл преди час.

Даяна въздъхна облекчено. Поне нямаше да има неприятни сцени тази сутрин.

— Консуела, ще гостувам на моя приятелка за известно време. Искам да ми опаковаш летните дрехи и гримовеите и да се обадиш на госпожа Фелисити Метсън. — Грабна една от писалките „Мон Блан“, които Ърни държеше до телефона, и й записа номера. — А също и бижутата ми.

— Да, госпожо. Вие тук ли ще сте да наглеждате?

— Не. — Даяна погледна часовника си. — Ще взема един душ набързо и после трябва да ида на работа. Би ли ми донесла закуска в спалнята?

— Да, госпожо. — По лицето на Консуела личеше, че според нея Даяна вероятно е изгубила ума си, но тя и бездруго смяташе, че англичаните са луди, така че не понечи да спори.

Даяна изтича горе, метна роклята в коша за пране и с радост се пъхна под душа. Докато се сапунисваше и изплакваше, тя прокара пръсти по златните звезди, гравирани в метала. Щеше да й липсва това място. Дано не се наложи да отсъства дълго. Само колкото да даде урок на неверния си съпруг.

Часовникът на стената отсреща показваше, че е седем и половина. Даяна бързо се избърса с кърпата и пусна сешоара на най-силната степен, преди да се зарови в гардероба. Да, ето го елегантното зелено сако на „Прада“, което можеше да съчетае с пола до коленете на „Джоузеф“ в същия цвят и черни обувки с нисък ток на „Ралф Лорън“, както и съвсем тънък и напълно прозрачен чорапогащник от „Уулфорд“. Наистина нямаше време да се гримира, затова отново позвъни на Ричард и използва само малко матов овлажнител за лице и неутрален гланц за устни.

Искаше да иде рано на работа днес. Ърни не би очаквал тя изобщо да се появи, нито пък Сисеро. Щеше да иде навреме и да изненада и двамата.

Консуела отвори вратата и едва не изтърва таблата на пода.

— Госпожа Фокстън! Добре ли ви е?

Госпожата никога не се бе приготвяла толкова бързо, откакто я познаваше. Да не би да отиваше при някое бебе? Или някой е болен?

Даяна само кимна и се нахвърли върху махагоновата табла.

— Всичко е наред, Консуела.

Взе кристалната чаша с прясно изцеден портокалов сок, изпи го на един дъх, грабна кроасана, както си бе върху салфетката, и хукна към асансьора.

Консуела зачака тя да се върне обратно — щура жена. Когато това не стана, камериерката въздъхна, отпусна се тежко на леглото и се зае с кифлата с шоколад, която Даяна остави. Опаковането на багаж бе тежка работа, от която човек огладнява. Нямаше смисъл да се хаби храна. А и кафето ухаеше прекалено хубаво, за да го изхвърли.

Майкъл погледна към спящото тяло на Айрис. Кожата ѝ бе все още влажна след всичко, което правиха заедно по-рано, когато се задъхваше и извиваше под него. Тя определено е много отзивчива, но пък според Майкъл всички жени са такива — когато попаднат на подходящия мъж.

Слава богу, че в съня си се бе търколила встрани. Не понасяше да се притискат в него, но не искаше да я събуди, за да ѝ го каже. Понякога му харесваше топлината на тялото ѝ, особено когато тя отъркваше закръгленото си дупе в него и го възбуждаше, а той само повдигаше леко крака ѝ и проникваше в нея. Айрис имаше и хубави гърди, вероятно леко подобрени с хирургическа намеса, стегнати и кръгли. Беше много слаба, но отказваше да се храни, макар че определено харесваше секса. Спомни си за предната вечер, когато тя запази маса в ресторанта и се появи с онази къса яркочервена рокля с голямо деколте и нищо отдолу, само гола кожа, спретнато поддържано венерино хълмче — вече влажна и гореща за него...

Погледна спящата жена. Гърдите ѝ изпъкваха като твърди дини, когато лежеше по гръб, но не това го притесняваше. Момичето се грижеше за себе си. Добър знак. Роклята ѝ снощи ѝ придаваше малко долнопробен вид, макар че го бе възбудила... може би е добре да ѝ купи по-подходящи дрехи за случаите, когато излизаха заедно.

Свали силните си крака от леглото и отиде до гардероба си. Определено най-лошата част от това да имаш постоянна приятелка е, че не можеш да я изриташ от апартамента на сутринта. Айрис спеше като пън, освен ако пенисът му не я пробудеше. Вероятно тя е идеалната жена — никога не му се пречкаше.

Наведе се, взе две осемнадесеткилограмови гирички и направи няколко серии с тях. Кръвта и млечната киселина направо кипяха в мускулите му и караха кожата му да настръхва. Усети как мозъкът му се прояснява. Навън почти никой в „Трайбека“ още не се бе размърдал. Реши, че може да си вземе душ, да се обръсне и да иде в офиса в седем и половина. Това бе много важна седмица за компанията. Искаше да е във форма.

Ърни Фокстън бе противен и дребнав английски негодник, каза си мислено Майкъл, после изръмжа, вдигна железните тежести и си напомни, че не бива да го съди предубедено. Какво значение има, стига бизнесът да върви добре. Нека шефът на „Блейклис“ да се разхожда с неговите скъпи костюми и изкуствен тен. Все пак осигури на Майкъл изключително добра дистрибуторска мрежа и професионални и евтини печатни услуги. А и търговските им представители нямаха търпение да заработят с новите му продукти. Според Сисеро разполагаха с най-ефективната система за продажби, което сигурно се дължеше на факта, че Ърни бе вдигнал квотата на всеки търговец и уволняваше онези, които не се справяха.

Джийн Фелоус беше шеф на отдела за детска литература в „Блейклис“. Тя бе едра и космата жена, която не се притесняваше от огромната брадавица на брадичката си, нито от черните косъмчета върху горната си устна. В света на издателския бизнес не се говореше с добро за нея. Шест секретарки бяха подали оставките си само за осем месеца. Но пък това изобщо не бе негов проблем, напомни си Майкъл.

Той имаше визия за бъдещето на „Грийн Егс“ и „Блейклис“ щеше да му помогне за постигането ѝ. Вярно, бе наистина неприятно да се качва до шестнадесетия етаж всеки понеделник и да дава отчет за плановете си, но какво пък, нищо не идваше даром. Майкъл бе на прага на пускането на първата си поредица от книги. Сет работеше непрестанно върху тях и привлече и няколко свои приятели. Майкъл се свърза с един човек, който разработи нов печатен шрифт, приличащ на лесен за четене ръкописен текст, както и с една възрастна жена в Куинс, специализирала се в изписването на сложно изрисувани главни букви в началото на параграфа. Те напомняха на Майкъл за онези, които бе виждал в средновековните ръкописи. Проучи точно колко тежи хартията, кориците, фотографските процеси и обърна внимание на всеки аспект от производството на поредица истории, които нямаше

да приличат на нищо от онова, с което бяха свикнали децата — освен ако не бяха родени в началото на миналия век.

Остави тежестите, протегна се и се пъкна под душа. След пет минути вече бе изкъпан и обръснат. Костюмът му и бележките за презентацията на продажбите бяха на стола. Майкъл се облече и се замисли дали да не си приготви кафе. Май по-добре да не го прави. Горещото ухание можеше да събуди Айрис, а тази сутрин не трябваше да се бави, нито дори заради усещането от влажните ѝ устни, които се плъзгат по пениса му. „Престани, Майкъл!“ Той се ухили на отражението си и прокара длан по гладките си бузи. Към средата на следобед брадата му отново щеше да е набола, но сега е в идеална форма. Беше готов за тръгване.

Усещаше адреналина във вените си. Тихо излезе от апартамента и прекоси улицата към входа на метрото, без да забелязва останалите пътници, докато си пробиваше път в претъпкания влак.

Вече не можеше да мисли за книгите по начина, по който си ги бяха представяли със Сет, когато стояха до късно в малкото му студио в Алфавет Сити, хапваха пица и се стараеха да не забелязват хлебарките, мъчейки се да решат дали да изберат „Пепеляшка“ или някоя по-малко популярна приказка като „Козлето Били“. Наливаха се с немска бира и се опитваха да си спомнят какво е да си дете.

— Хората си мислят, че децата са глупави, там е проблемът. — Сет тъпчеше пица в устата си и гледаше с любов снимката на наскоро починалия си приятел, което по-рано направо стряскаше Сисеро, но напоследък свикна с навика му. Сет не се оправдаваше за стила си на живот и заслужаваше уважение за това. Стига да не целува други мъже пред очите на Майкъл. Чак толкова толерантен не беше. По дяволите!

— Така е. Децата до голяма степен отговарят на очакванията, които имаш за тях.

— „Цар Лъв“. — Сет се намръщи. — Не можем ли да се справим по-добре? Барни? Това ли е идеалът?

— Чу ли — сериозно подхвана Майкъл, като внимателно изговаряше съгласните, защото не искаше да проличи колко бира е изпил — за онова училище в Алабама? Някаква нова учителка там объркала класовете си, решила, че изоставащата група всъщност е напредналият клас. Зарязала предварителната програма и започнала да ги запознава с Шекспир.

— И какво?

— Всички станали отличници.

— Видя ли? Ще представим на хлапетата ранните текстове. Интелигентни истории. С истински прилагателни. Многосрични думи.

— Ти какво, да не си писател? Ти рисуваш картинките.

— Страшни картинки. С тъмни гори.

— Високи и мрачни планини. Дай малко пица, лакомнико. Чудовища. С големи зъби. Високи замъци, които наистина изглеждат като замъци.

— А не като Вълшебния замък на Мики.

— Ще станем милионери — ухили се Майкъл.

Сега вече не мислеше за децата. Може би това го правеше лош човек, поредният алчен бизнесмен в костюм, но днес ставаше дума за продажбите. Представянето на поредицата пред търговците бе само първата стъпка. Трябваше да се подготвят кориците, да се ухажват критиците, да се осигури реклама в пресата, а после оставаше и въпросът с мястото на продажбите. Каква полза, ако „Барнс и Нобъл“ поръчат цялата поредица, ако не сложат книгите му на предната витрина? Най-важното е да се поставят на стелажите до входа на магазините, където майките щяха да ги видят, докато пазаруват.

Една нова поредица винаги има шанс, много добър шанс. Но ако книгите не се разпродадат през първия месец, тогава ги местеха встрани, заменяха ги с най-новия евтин трилър за тийнейджъри или някоя адаптация на телевизионен сериал от типа „Гимназия Суит Вали“. И неговата малка компания повече нямаше да получи подобна възможност; поне не в близките години.

Отваряше му се страхотна възможност, мислеше си Майкъл, докато слизаше от влака. В центъра на града все още бе почти пусто. Можеше да иде в офиса си и да репетира презентацията си. Най-напред трябваше да убеди хората на „Блейклис“, после търговците, а след това и читателите. Предстояха му безброй срещи. Представянето му днес щеше да определи бъдещето на „Грийн Егс“

На рецепцията беше Хари. Майкъл го поздрави и потърси ключовете си, но получи отговор, че дамата вече ги е взела. Това го изненада; Съюзън е много усърдна, но не очакваше да се появи толкова рано.

Майкъл излезе от асансьора, отвори вратата на офиса си и замръзна. Най-забележително закръгленото дупе, което някога е виждал, в плътно прилепнала тъмнозелена пола, която бе пристегната на много тънка талия, вирнато пред погледа му. Пое си рязко въздух и усети нежелана тръпка в слабините. Знаеше, че трябва да каже нещо, но стоеше като закован на мястото си.

Тя се изправи и се обърна.

— Зяпнал си ме — сопна му се Даяна Фокстън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фелисити намери бележката от Даяна и прочете кратките любезни думи. Да, определено си е тръгнала. Щяла да се настани в хотел „Пиер“, а след това да си потърси обзаведен апартамент.

Тя почука с твърдото бяло листче по загорялата си кожа. Обзе я радостно вълнение. Затананика си тихичко и отиде до спалнята, където се зае да се приготвя за предстоящия ден.

Докато изплакваше русата си коса с ухаещия на жасмин балсам, който приготвяха във „Фредерик Феккай“ специално за нея, Фелисити много лесно успя да убеди сама себе си, че всъщност прави услуга на Даяна. Ърни Фокстън никога нямаше да се промени и ако Даяна се притесняваше от малко секс, от стандартните съпружески забежки, ами, явно той не е подходящият мъж за нея. Човек трябва да е отворен към новите неща. Самата Даяна имаше нужда да отслабне с няколко килограма, за да се впише по-добре в нийоркското общество. Фелисити излезе от душа и изсуши косата си с модерния си професионален сешоар, докато мислено преценяваше какво да облече и как да се гримира за важния ден пред нея.

Най-напред трябваше да обсъди цялата ситуация с Нати и Джоди. Важно бе да разпространи новината за разклатения брак на семейство Фокстън, да извади всичко в сферата на клюките, спекулациите и многозначителните намеци в пресата. Фелисити замислено избра бледожълти вталени панталони с копринена блуза, разголена на раменете ѝ. Чувствено меката материя я обгръщаше като разтопено масло, прилепваше към слабото ѝ тяло и подчертаваше тена ѝ. Не, Даяна изобщо не е подходяща за нийоркското общество, реши Фелисити в ободряващ пристъп на праведност. Може би отвъд океана нещата са по-различни. Толкова шум за нищо! Беше по-добре да помогне както на нея, така и на Ърни да се справят с положението.

Не можеше да се отрече, мислеше си Фелисити, докато разресваше русата си коса и я пръскаше с гланц, че Даяна превърна в истински успех първите си месеци тук. Но колко бързо изпадна в

немилост; прояви глупост по отношение на онази Мира Чен и взе, че разправи всичко на другите съпруги; освен това налетя на Ърни, а после — колкото и невероятно да звучи — се изнесе от дома. Фелисити се вгледа одобрително в скулите си, докато нанасяше лек руж върху тях. Защо Даяна просто не отстъпи и не се престори, че не е видяла нищо? Какво толкова е станало... Тя направо си просеше някой да се намеси. Вероятно именно това иска подсъзнателно, разсъждаваше Фелисити. Да, доктор Модал, терапевтът ѝ, определено би решил, че така.

Тя отиде в малката си кухничка и включи машината, за да приготви безкофеиновото си кафе с аромат на орех. В хладилника имаше плодова салата — само това си позволяваше сутрин. Беше много важно да контролира теглото си.

Омъжена само шест месеца! Дори и в Америка с колко ли пари би могла да си тръгне първата съпруга за толкова кратък брак? Едва ли с много. Разбира се, в Ню Йорк имаше отлични адвокати по бракоразводни дела. Но и двамата от семейство Фокстън бяха британци, въпреки двойното гражданство на Ърни. Фелисити си сложи яркочервено червило с професионални движения. Не беше ли чела някъде, че англичаните имат много смахнати закони относно разводите и присъждат на жената само някаква издръжка? Трябваше да разбере.

Наля си кафе и огледа внимателно отражението си в голямото огледало на гардероба си. Очарователно. Изглеждаше свежа, както се полага на богата дама от Манхатън, за която е светотатство да е разведена. Фелисити бе изстрадала своя период на изгнание в повъншните кръгове на обществото, беше изключена от всяко важно парти, освен ако не им е нужна допълнителна бройка в дамите, седеше на най-забутаните маси на благотворителни балове и напълно бе зачеркната от списъка с гости за вечеря на определени дами, а и я настаняваха на най-лошите маси във всички важни ресторанти.

Фелисити потръпна. Никога повече. Изтърпя наказанието си и научи урока си, а сега ѝ се струваше, че по някаква случайност светът ѝ предлага втори шанс. Този път щеше да го използва правилно.

Щом веднъж тръгнат слухове за истеричното поведение на Даяна Фокстън, всяка необвързана млада дама в града ще разбере, че Ърни Фокстън отново е в играта. Само ако действаше много бързо, би могла да спечели съревнованието.

Изпита прилив на благодарност към Даяна. Като се обърна към нея, глупавата англичанка ѝ даде предимство пред всички останали и ако не успееше да хване плячката в мрежите си, то нямаше да е от липса на старание.

Обади се на Наташа и Джоди и ги покани на малък интимен обяд в „Четири сезона“. И двете приеха незабавно, което означаваше, че очакват тя да сподели някаква гореща клюка. След това набра номера на Ърни, но се включи секретарят, така че затвори. Потърси го в офиса и Марша ѝ обясни, че Ърни има среща, но ще ѝ се обади по-късно. Тя остави номера си и закрачи из стаята, нетърпеливо очакваща обаждането му.

Фелисити Фокстън. Толкова добре звучи.

— Не те зяпам. — Сисеро успя да върне самообладанието си. — Просто се изненадах, че те виждам тук толкова рано.

— Няма защо. — Даяна изпъна рамене и го погледна с ледено достойнство. Майкъл огледа преценяващо облеклото ѝ — ниски черни обувки като на ученичка и елегантен втален зелен костюм. По лицето ѝ имаше наполовина по-малко грим, отколкото вчера, косата ѝ бе прибрана назад и нямаше как да не признае, че тя е най-зашеметяващата жена, която някога е зървал. — Вчера каза, че съм закъсняла. Не исках да се повтаря.

— Разбирам. — Майкъл потисна импулса си да се почеше по главата. — Много добре. Тогава би могла да ми направиш кафе.

— Вече е готово — отвърна Даяна. Думите бяха любезни, но тонът бе отсечен, саркастичен, направо обиден. Сините ѝ очи бяха истински лед, когато ги вдигна към него. Вероятно му заявяваше съвсем недвусмислено, че жена като нея е извън възможностите му.

Е, той пък нямаше време за битки. Ако се опитва да го впечатли днес, щеше да ѝ се наложи да използва много повече от един леден поглед. Майкъл имаше собствени проблеми и нямаше никакво време да се занимава с нейните.

— Добре. Донеси ми го в кабинета — отсече той. — И ми намери папките за новата поредица.

Отдалечи се от нея. Извън „Грийн Егс“ може и да е важна дама и да се държи като принцеса. Но в този офис е приела работа, дадена ѝ

по милост. Майкъл усети доброто му настроение да се изпарява. Ако Даяна не бе омъжена, мислеше си той, вероятно щеше да излезе някъде с нея, да я притисне силно до тялото си и да я целува, докато ѝ омекнат коленете и не започне да го моли за телефонния му номер, а тогава нямаше да ѝ го даде. Е, сигурно щеше да преспи с нея веднъж или два пъти. Вероятно два пъти. Но само толкова. Жени като Даяна струват много скъпо, а това води до проблеми. Майкъл си каза, че няма желание да полага големи усилия за някаква лична връзка. Достатъчно труд хвърляше в работата си.

А и бездруго Даяна е омъжена за онзи мръсник, шефа му.

Каза си, че изобщо не бива да мисли за нея. Срещаше се с Айрис.

Майкъл включи осветлението и извади от бюрото бележките си. Всичко е тук, дебел куп жълти листове, осемнадесет страници, изписани с неговия почерк. Може би надутата богата госпожа отвън би могла да му ги напечата. Изпита лека тръпка от представата как тя се мъчи на клавиатурата с перфектно поддържаните си лъскави нокти, докато печата записките му. Да. Щом иска работа, нека се потруди за заплатата си.

Вдигна телефона и набра номера на Сет, който го наруга с толкова пиперливи фрази, че биха направили чест на някой особено разгневен моряк.

— Трябва да ставаш. Размърдай си задника и идвай! — твърдо му нареди Майкъл. — Може да ми е нужна подкрепа, а и има вероятност да искат да поговорят с някой от художествените редактори.

— Аз такъв ли съм? Художествен редактор? — От другата страна на линията се чу болезнено изпъшкване. — Обаждаш ми се посред нощ и ми говориш като на рекламен шеф. Аз не съм бизнесмен в костюм, Майк. Ти си такъв.

— Само за един ден. Домъкни си задника тук, мързеливецо. — Майкъл закри с ръка слушалката. Даяна Фокстън бе влязла с папките и чаша димящо кафе. Стомахът му изкъркори тихичко. — Остави ги на масата, Даяна. Та какво казваше?

Сет продължи с протестите си. Майкъл не разбираше защо другите не са толкова всеотдайни към работата си като него. Даяна още се мотаеше в полезрението му и талията и краката ѝ ужасно го

разсейваха. Това, че ги е покрила с парче плат, не означаваше, че не ги забелязва.

— Гледай да си тук до десет без петнадесет най-късно — каза той и затвори телефона. Изглежда строго Даяна. — Донесе ли бележките ми?

Тя кимна и отсечено посочи към папката, която остави на бюрото пред него. Огромният пръстен на лявата ѝ ръка проблесна на светлината. Сигурно струваше повече от целия му апартамент. Майкъл настръхна.

— Какво чакаш? Нямах ли си работа?

— О, имам достатъчно работа. — Хладният ѝ английски тон бе толкова уверен и изискан. — Но се боя, че трябва да възразя относно езика ви.

Майкъл примигна.

— Моля?

— Ще приема извинението ви. Този път — каза тя.

— Не мисля, че разбирам за какво става дума — сковано отвърна Майкъл. Тази дама определено имаше голям кураж. Да му прави забележки в собствения му кабинет, след като той ръководи цялата фирма. Да не би да си въобразява, че след като е жена на Ърни, може да командва всички? Ако е така, с удоволствие ще разбие илюзиите ѝ. Намръщи се. — Не съм използвал лош език към теб.

Тя остана решително на мястото си и го гледаше сурово, сякаш е пиян бездомник, който се е намъкнал без покана на някое от изисканите ѝ партита.

— Не, не към мен. Но в мое присъствие. Помолихте ме да се обличам подходящо за офиса, господин Сисеро, и аз се съобразих. Но бих искала да ви помоля да използвате подходящ език в офиса пред една дама.

Майкъл се изчерви от смущение.

— Предполагам, че ще искаш да ме съдиш за сексуален тормоз — рязко отвърна той.

Тя се засмя деликатно. Смях за милион долара. Или повече.

— Едва ли. Аз... ние... не се нуждаем от пари. А и това е американски обичай. Аз не съдя никого, просто се справям с положението.

„О, така ли било? Много смели думи от човек, който с работил един-единствен ден в живота си“, каза си Майкъл. Леко наклони глава.

— Много добре, Даяна. Взимам си бележка. Можеш да си вървиш.

— Благодаря ви, господин Сисеро — тихо отвърна Даяна и излезе от кабинета му, като затвори вратата зад себе си.

Майкъл се облегна на стола си, отпиваше от кафето и се опита да се съсредоточи върху бележките си. Беше му трудно. Да я вземат мътните тази разглезена светска дама. По дяволите! Погледна часовника си. Дано Сюзън побърза, помисли си той, защото наистина му е нужна тук.

— Не може да бъде — въздъхна Нати Цукерман.

— О, вярно е — прошепна Фелисити с премерена загриженост и внимание в гласа си. Джоди Гудфренд не каза нищо, а само поклати идеално фризираната си руса коса.

Бяха настанени на една от най-добрите маси в „Четири сезона“. Зоркият поглед на Фелисити улови Бари Дилър и Дейвид Гефън, магнатите от развлекателния бизнес, както и Синди Крауфорд и Ранди Гербер. Имената на госпожа Цукерман и госпожа Гудфренд бяха свършили работа. Тя самата никога не би си намерила място в последната минута без тях и в никакъв случай в такова престижно място, където дамите можеха да гледат кой седи наоколо и съответно да бъдат забелязани от останалите. Дискретните златни халки на пръстите на двете по-възрастни от нея жени проблясваха като лаврови венци на победата в очите на Фелисити. Госпожа Ърни Фокстън може би нямаше да се радва на същото влияние, но щеше да е много близо до него. „Дайте ми само шест месеца, каза си тя, и направо ще откажат място на Синди заради мен.“

Сервитьорът се приближи с още шампанско. „Кристал“ в този ресторант струва колкото самолетен билет до Европа — ако пътуваш в туристическата класа, разбира се. Фелисити кимна величествено. Гостенките ѝ бяха напълно уверени в социалния си статус и следователно можеха да пият на обяд, ако така са решили. Все едно, та нали в шампанското на практика нямаше никакви калории? Всички супермодели го пиеха. Напоследък Фелисити не би могла да си

позволи бизнес класата, а в никакъв случай не би летяла в туристическата, но се бе отпуснала за шампанското и обяда. Познаваше тези жени от години и когато бе наистина госпожа Метсън, бяха доста близки. Сега отчаяно се стремеше да си спечели уважението им.

Тихата музика и приглушеното осветление, малките порции и огромните скъпи чинии — всичко това успокояваше опънатите нерви на Фелисити като балсам. Това бе животът, за който е родена тя. Дали Джоди и Нати биха подкрепили своеобразен преврат от нейна страна? Реши да опипа почвата много внимателно.

— Тревожа се за Даяна. Събрала си е дрехите и мисля, че наистина ще се изнесе.

— Разкажи ни повече — измърмори Джоди, докато побутваше къдравите листа на салатата си в чинията от фин порцелан.

— Ами. Това трябва да си остане абсолютно между нас, разбира се. Трябва да мислим и за Ърни — подхвана Фелисити, като предпазливо снижи глас. — Но Даяна е нахлула в стаята, без да почука, и явно го е сварила в... компрометираща поза.

Нати Цукерман закри уста с длан и повдигна елегантно оформените си вежди.

— Не! Нахълтала е направо?

— И е видяла всичко — с престорена мъка продължи Фелисити. — Тя мисли, че прислугата ги е чула. Много смущаващо.

— Много — съгласи се Нати с прекалено голям ентузиазъм. — Всичко ще се разнесе из града незабавно.

— Знаете как приказват хората — съгласи се и Джоди. Сега можеше да разправи всичко на приятелките си и да обвини за клюките камериерките и портиера на Даяна. Ужасно пикантна история. Каква глупачка е тази Даяна Фокстън. — А е толкова популярна в светските кръгове. Какви блестящи отзиви имаше за последните ѝ две партита в Поуст...

— Да. „Кралицата на Ню Йорк“ — цитира Нати Цукерман.

Фелисити се постара да прикрие тържествуващата си усмивка. Не можеше да понася тези двете, както и те нея, но бяха в един отбор. Наташа и Джоди от години организираха изискани вечерни партита, но никоя не бе спечелила вниманието на светските хроникьори, така както

направи Даяна. Завиждаха ѝ и тя веднага разбра, че двете споделят желанието ѝ да видят англичанката в калта.

— От това се опасявам и аз. Заради Даяна, както и заради скъпия Ърни, разбира се. Не бива да забравяме, че и Ърни е наш приятел.

— Добър приятел — кимна Джоди.

Наташа бодна от здравословните, задушени на пара, броколи в чинията си и погледна Фелисити право в очите.

— Ако искаш приятелски съвет, скъпа моя — каза тя, — дългът ти повелява да обсъдиш всичко това с Ърни. Не бива да позволяваме той да е напълно компрометиран.

— Къде ще отседне Даяна? Ще се върне ли у дома? — попита Джоди Гудфренд.

— Мисля, че в хотел — престори се, че не знае Фелисити, — а после ще си наеме временно обзаведен апартамент.

— Отлична идея. Лично пространство, за да се охладят страстите. Вероятно би могла да идеш и да поприказваш лично с Ърни — каза Джоди.

Фелисити вдигна чашата си с шампанско и отпи замислено, сякаш това никога не ѝ е хрумвало. Наташа ѝ кимна лекичко. Това бе зелена светлина. Съпругите щяха да са на нейна страна и англичанката изобщо нямаше да разбере какво я чака. Направо ѝ дожаля за Даяна. Нейното време определено бе свършило.

— Ще го направя — съгласи се тя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ърни огледа пълната с хора зала и се усмихна доволно.

Майкъл Сисеро бе приковал вниманието на търговците. Всяка следваща корица на „Грийн Егс“ се посрещаше с топли усмивки и одобрителни кимвания. Всички се бяха привели напред в очакване, сякаш вече чуваха звъntenето на парите в касите. Винаги си личеше, когато един търговец се преструва; това тук бе истинско вълнение. Онзи хомосексуалист Сет Грийн ги заинтригува, когато представяше екипа от илюстратори. Показа им големите букви със сложно изрисувани елементи — пълни глупости според Ърни, но личният му вкус не бе важен в случая. Децата бяха по-силни от него. Ърни и бездруго мразеше децата — хленчещи малки глезльовци, които не умееха нищо. Освен, разбира се, да изнудват родителите си за книжки.

Секторът с детски книги в Америка замираще безславно. Та кой ли четеше вече, след като има „Дисни“ и „Бъфи“? Да не би родителите да отделяха време, за да четат на децата си? Не. Просто ги слагаха пред видеото. Ако малката компания на Сисеро можеше да вдъхне живот на тази част от бизнеса, толкова по-добре. Имаха нужда от нов Хари Потър.

Освен това търговците и дистрибуторите не гледаха към Сисеро. Ефикасните служители от отдел „Връзки с обществеността“ бяха свършили високоплатената си работа и сега за всички Майкъл Сисеро бе само поредният амбициозен младеж, „продуктовият мениджър“ на поредицата. Такива хора бяха заменими. За акулите в бизнеса Ърни Фокстън, магьосникът на Уолстрийт, преуспелият бизнесмен, е родителят на блестящата идея. Ако се увенчаеше с успех, той щеше да получи всички похвали. Ако се провали — Майкъл Сисеро ще поеме вината.

Презентацията най-сетне приключи с бурни аплодисменти, след което всички се втурнаха към отделите за продажби. Да! Тънките пръсти на Ърни се свиха тържествуващо в юмрук под бюрото му, докато приемаше поздравленията. Сега, когато вече имаха готовия

продукт в суров вид, истински приятната част от поглъщането на „Грийн Егс“ можеше да започне. Ърни не бе забравил унизителния начин, по който се наложи да моли Майкъл Сисеро. Копнееше за разплата. След като хората му от производствения отдел видяха стоката на този наглец, който действаше толкова потайничко в онзи мизерен офис на четвъртия етаж, можеха да копират всичко.

Независимо дали щеше да има добри или лоши отзиви от клиентите, Майкъл Сисеро беше бита карта.

Ърни погледна през прозореца си към колите, които пълзяха по Седмо Авеню, и огромните рекламни табла на Бродуей. Мира се бе постарала доста тази сутрин, а и Даяна му се махна от главата. Какво го интересуваше нервното ѝ избухване? По-добре, че го хвана, мислеше си той. Така щеше да ѝ стане напълно ясно, без да се налага той да ѝ обяснява как стоят нещата. Сисеро, Даяна, всеки, който го дразнеше, щеше да си получи заслуженото. Бляскавият Манхатън го обичаше. Какво значение имаше всичко останало?

Стискаше ръце на костюмираните бизнесмени и кимна, престорено вежливо, на Сисеро, който мина забързано край него на излизане. Беше любезен с Ърни, но нищо повече. Този Сисеро не знаеше ли, че от Ърни зависи бъдещето му? Целият настръхна. Щеше да научи този каубой на малко уважение. Погледна към вратата и забеляза застаналата там Марша да го гледа предпазливо. Крайно време беше да я смени. Да я премести някъде, за да избегне съдебно дело. А заместничката ѝ можеше да е по-млада жена, с по-стегнато тяло, слаба и усърдна като Мира Чен. Не и Мира обаче. Трябваше да внимава със законите тук. Освен това Ърни си мислеше, че вече е време някоя друга да вземе в ръце камшика, образно казано. В Манхатън имаше много жестоки жени с високи и остри токчета и предпочитания към силно изрязани бикини.

— Дай ми списъка с обажданията, Марша — усмихна ѝ се той, за да я успокои, че не я чака уволнение.

Тя му подаде листа почтително.

— Заповядайте, сър. Преди малко имаше още едно обаждане за вас. Госпожа Фелисити Метсън.

— Фелисити. — Ърни се усмихна. — Интересно. Набери ми номера ѝ и задръж другите обаждания, докато не приключи с нея.

Клюки за Даяна? Ново предупреждение? Стилна дама е тази Фелисити. Точно такъв тип жена му бе нужна в момента.

Може би знаеше какво е намислила съпругата му.

Ърни погледна към преддверието на кабинета си. Всички вършеха работата си, никой не гледаше към него. Това го устройваше. Стига да печелят пари за компанията, можеха да са тихи като лабораторни мишки, натъпкани с успокоителни.

Страхотно е да си господарят на замъка, мислеше си той.

* * *

Даяна седеше на бюрото си и набираше нещо на компютъра, когато звънна телефонът. Днес се зае сериозно с мизерната си работа. Нямаше какво друго да прави, освен да провери докъде е стигнала Консуела и да остави съобщения на приятелките си. Джоди и Нати не си бяха у дома, нито Мелиса или Робин, затова се зае усърдно с досадната работа, която ѝ възложи Сюзън Катц. Беше в лошо настроение и изобщо не се опитваше да завърже разговор с другите асистентки в офиса. Носеше им билков чай и кафе, когато поискаха, после се връщаше в стаята с архива или на бюрото си. Докато тичаше наоколо, печаташе, архивираше и вършеше куп други задачи, без да губи и секунда време, те леко се дръпнаха от нея, сякаш се стреснаха. Даяна си каза, че вероятно още не са чули за отношенията ѝ с Ърни. Сигурно си мислеха, че готви коварен план да изгони всички от фирмата.

Добре. Нека се тревожат. Тя е заета.

Онзи грубиян Майкъл беше хукнал към горните етажи с цялата си тайфа за глупавата им презентация. Даяна печаташе графика за срещите през деня, както и записки от конферентни срещи, проверяваше за правописни грешки документи, копираше на машината, изпращаше факсове и носеше папки напред-назад, докато ръцете ѝ се покриха с порязвания от хартията и глезените ѝ отекоха. Сега се зае с обърканите му ръкописни бележки относно правилата за работа в офиса, както и с графика за отпуските, и ги подреждаше в спретнато формулирани правилници. Все пак беше нещо по-интересно от архивирането. Даяна искрено се изненада от себе си, че влага

голямо старание в задачата. Взискателният Майкъл и бездруго я навикваше непрекъснато, нямаше защо да му дава още поводи. Не искаше Сюзън Катц да тържествува.

Телефонът ѝ звънна и тя вдигна слушалката.

— Офисът на Майкъл Сисеро.

— Скъпа, ти ли си? — Фелисити се засмя звънко и Даяна се размърда измъчено на стола. Супер. Сега Фелисити знаеше, че тя, Даяна Фокстън, не е нищо повече от секретарка. Всъщност бе подчинена на секретарка. Изчерви се до корените на косата си. — Колко освежаващо, звучиш много делово.

— О, толкова е забавно да ходиш на работа — успя да отвърне Даяна, — напълно ново преживяване за мен.

— Да. Може би това ще накара Ърни да размисли — предположи Фелисити.

— Наистина не ме е грижа дали ще размисли или не — излъга Даяна, — много е приятно. Нещо, което мога да направя за себе си.

— Точно така. Страхотно е, че си имаш хоби — измърка Фелисити. — Както и да е, порових се малко, скъпа, и се обаждам да ти кажа, че съм ти съставила кратък списък с обзаведени апартаменти, който може да ти е от полза.

Даяна се трогна. Хубаво е да има на кого да разчита.

— Благодаря, Фий — каза тя. — Изпрати ми го по факса.

* * *

През първата седмица Даяна се настани в хотел „Пиер“ и се наслади на обстановката. В апартамента ѝ имаше телефон, факс, сребърна ваза със свежи яркочервени рози, които сменяха с нови всяка сутрин, и гледка към парка, която ѝ напомняше за дома. Вземаше си дълги вани, ползваше сауната, масажи, маникюр и педикюр, и успя да се почувства малко по-нормално. Проблемът бе, че от „Пиер“ ѝ се бяха обаждали в работата, това превърна така наречените ѝ колеги в истински тирани. Те явно не можеха да понесат мисълта, че някой се забавлява. Ужасно се дразнеха от факта, че всяка сутрин шофьорът ѝ я оставя пред офиса и вечер тя се прибира в луксозния си апартамент. Освен това, мислеше си леко гузно Даяна, докато отпиваше от прясно

приготвеното си кафе с аромат на бадеми и гледаше от балкона към топлите цветове на парка, сметката май ставаше прекалено голяма.

Тя се отдаде на работата си, купи си изцяло нов гардероб за офиса с парите от картата на Ърни и неохотно се зае да си търси жилище.

— Но всичко е толкова мизерно — оплака се тя пред Фелисити. — Няма гледка, няма дизайнерски мебели...

— Не е чак толкова зле, мила — успокои я Фелисити, — трябва да покажеш на Ърни колко добре можеш да се справиш и сама. А и е само временно.

Бяха в мансарден апартамент близо до „Флетайрън“, с една спалня, за три хиляди на месец. Стените бяха от червени тухли, банята — боядисана в бяло, а шкафовете — от дъб.

— Напомня ми за „Холидей ин“ — отбеляза Даяна.

Фелисити я погледна и позволи на нарастващия си гняв да вземе превес в чувствата ѝ. Никой не бе карал насила малката примадона да идва в този мизерен жилищен блок, който е по-подходящ за съпруга на някой мениджър от средно ниво. Никой не я бе принуждавал да се изнесе от разкошния апартамент на Ърни и да се пренася тук, където дори нямаше прилична гардеробна. Даяна сама си бе постлала леглото и сега не ѝ оставаше друго, освен да си понесе последствията.

— Ами сигурна съм, че Ърни вече ти е звънял да те моли да се сдобрите. Може би трябва просто да се върнеш у дома.

Седна внимателно на леглото и опипа дюшека. Беше на буци. Никакви интериорни дизайнери за Даяна Фокстън вече. Отсега нататък трябваше да е доволна, че има легло и баня, и покрив над главата. Фелисити знаеше със сигурност, че всичките ѝ познати я отбягват. Вечерите се бяха превърнали в обеда, а пък те — в по едно питие набързо след работа. Е, както е добре известно, никой не иска да е свързан със срамното петно от предстоящ развод. Наистина бе ужасно неприятно. На съпругите винаги им се струваше, че може да е заразно, като грипна епидемия.

В крайна сметка властта е в мъжете. Те винаги можеха да се отърват от една жена или да я заменят. След определена възраст единствените приятели на жената оставаха адвокатът ѝ по бракоразводни дела и предбрачният договор. Кой би искал да се ожени за нея, след като мине трийсет и пет? Навсякъде е пълно с двадесет и

осем годишни девойки. Затова съпругите никак не понасяха жена, която привличаше вниманието на мъжете им към темата за развода.

Сега Даяна е заразената и я бяха сложили под карантина.

Фелисити обърна внимание на малките бръчици, които се появиха на идеално гладкото ѝ чело. Разбира се, че Ърни не се е обаждал. Прекара цяла седмица в компанията на бракоразводните адвокати, с които го бе свързала тя.

— Нужно му е още малко време — въздъхна Даяна. — Малко и грозно е, но поне е чисто. Предполагам, че бих могла да се примиря временно, докато той се вразуми.

— Точно така. — Фелисити се стараше да я убеди. Погали русите ѝ коси и си каза, че това ще е тема на разговори години наред. — Ще се обадя в „Пиер“ и ще им кажи да ти изпратят багажа тук.

— Но първо трябва да подпиша договора за наем и всичко останало — леко се озадачи Даяна.

Фелисити небрежно махна с костеливата си ръка.

— Скъпа! Вече разговарях с наемодателите и имаш предварителното им одобрение. Само им напиши чек за шест хиляди и можеш да се нанесеш още днес. Вече дори са включили телефона и електричеството в апартамента.

Даяна отвори уста и пак я затвори, без да каже нищо. Не знаеше как да реагира. Фелисити ѝ бе голяма опора, но дали не избързваше малко. „Едва ли мога да се оплаквам, че всичко се нарежда прекалено лесно, каза си Даяна. Сигурно е много ефикасна в действията си.“

— Благодаря, Фий. Какво бих правила без теб? — Тя я прегърна. — Ще ти звънна утре и ще си направим чудесна късна закуска в неделя.

— Скъпа, нямам търпение. — Фелисити докосна леко ръкава на сакото ѝ. — Колко жалко, че трябва да бягам сега. Бихме могли да си организираме малко парти за новия ти апартамент с другите момичета.

Даяна вдигна ръце.

— О, боже, не. Мисля, че направо ще умра, ако някоя от тях ме види тук. Слава богу, че не е за постоянно.

— Разбира се, че не е — съгласи се Фелисити и излезе от апартамента с усмивка, като махна за довиждане.

Даяна седна на обикновения си фотьойл, тапициран в скучно бежово, и се опита да потисне самосъжалението, което я налегна.

Изпита усещане за самота, след като Фий си тръгна, и май нямаше на кого друго да се обади. Защо Джоди Гудфренд ѝ звънна само два пъти? Беше страшно неудобно да оставя куп съобщения. Хората наистина не бяха много коректни. Тя мислено задраска имената на няколко души от списъка с гости за следващото си вечерно парти. Дори и Нати бе излязла само два пъти с нея, и то за по чаша бяло вино в „Рейнбоу Рум“. Даже не си струваше да излизат за толкова малко. „Божичко, нещастно си каза Даяна, стигнала съм до там, че да се питам дали да не поканя Сюзън Катц да пийнем по чаша чай след работа.“ Не че изобщо имаше сили след осем часа изнурителен труд. Какъв провал се оказа работата ѝ. Ако целта ѝ е да накара Ърни да допълзи обратно в краката ѝ, то съвсем не бе постигнала желания резултат. Би напуснала още сега, ако не бяха подигравките на Сисеро и съпруга ѝ.

Телефонът звънна и Даяна подскочи. Кой ли можеше да е? Не бе дала номера си на никого? Тя самата не го знаеше все още.

— Госпожа Фокстън? Обажда се Карлос от хотел „Пиер“, госпожо. Искан да се уверя, че пиколото има точния адрес, за да достави куфарите ви.

Той прочете с делови тон информацията, която му бяха дали.

— Да. — Даяна успя да отвърне с приповдигнат тон, за да покаже, че изобщо не се притеснява от адреса си. — Тук съм само временно.

— Разбира се, госпожо — съгласи се Карлос с безкрайно незаинтересован глас.

Усети, че ѝ се завива свят. По дяволите! Стигнала е дотам, че да се оправдава пред хотелския персонал.

— Просто ги донесете тук — нареди тя и затвори.

За да се разсее, Даяна слезе до фойето и написа чек на управата на сградата. Дадох ѝ ключ, телефонния номер и пропуск за фитнес залата. Би могла да поплува в малкия басейн на залата, когато ѝ донесат дрехите.

Много важно е да не оставя обстоятелствата да я сломят. „И няма аз да се обаждам на Ърни, твърдо си каза Даяна. Не ме интересува колко време ще отнеме. Нека той да дойде с подвита опашка.“

* * *

Ърни тъкмо изпращаше сър Ангъс, когато Фелисити се появи в апартамента му. Той ги запозна и забеляза как хищните ѝ очички светнаха. Но пък дамата беше много разбрана. Не бе като Даяна. Докато вечеряха предната нощ, тя му сподели, че според нея повечето бракове само печелят от някоя дребна изневяра. Важна била дискретността. По дяволите, напълно е съгласен с нея.

През цялата седмица на Ърни му се налагаше да изтърпява завоалираните намеци в Поуст и Нюз, снимките на съпругата му, излизаща от „Пиер“ с тъмни очила и загърната в палтото си, като че ли е Джаки Онасис. Дори бяха публикували снимка на Мира Чен, полугола — кадър от някакъв порнографски филм, в който явно е участвала, докато е била в колежа. Хубава снимка всъщност. Испита известно съжаление, докато зяпаше наперените ѝ гърди, надничачи над кожения корсет, с който се бе пристегнала. Но се наложи да нареди на отдел „Личен състав“ да прекратят договора ѝ, задето е излъгала за криминалното си досие. Тя се опита да го спре, но Ърни само се изсмя.

— Не мисля, че ще се подчиня на заповедите ти, скъпа. Не и този път. — Мира се опита да го увещава, но той знаеше, че вече няма да пълзи на колене пред нея. — Бъди добро момиче и не си създавай излишни неприятности. Обещавам ти, че ако само една думичка за мен стигне до пресата, ще насъскам по теб ченгетата.

— Как можеш да говориш така? — изхленчи Мира.

— Много лесно. — Усещането за собствената му власт го възбуждаше. Не беше като удоволствието от секса, а нещо по-добро. Повтаряше си, че има хиляди като Мира на този свят, но той е единствен. — Може би ще ти изпратя някакво дребно подаръче, но край. И изобщо не си помисляй да ме изнудваш, защото ще ида направо в полицията. Не забравяй, че цялата компания вече видя с какво разполагаш.

— Ърни, смятах, че имаме специална връзка — изплака тя.

— И аз също — отвърна той и затвори.

Бе изчакал три дни. След като тя не се обади повече, той ѝ изпрати чифт диамантени обеци, анонимно. Можеше да ги продаде, преди да си намери нов любовник. Не изпитваше вина. Любовта е

романтична залъгалка за наивници. Нима малката мръсница си е въобразявала, че може да му стане съпруга? Неговата съпруга никога не би правила френска любов в спалнята на друга жена. Качествата, които търсеше в една жена, бяха да е стилна, опитна в светските кръгове и невзискателна. Сега погледна към Фелисити. Вероятно тя би могла да заеме мястото, овакантиено от Даяна. Изглежда, ясно разбира как стоят нещата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Феликс Кастър влезе в кабинета на шефа си с топлата усмивка на човек, който носи добри новини. Беше на петдесет и отначало не прие с ентузиазъм идеята да работи за два пъти по-млад от него шеф. Но го бяха уволнили от „Харпър Колинс“, а повечето работодатели в Америка са толкова пристрастени към младостта, че неговият дългогодишен опит всъщност му попречи в търсенето на нова работа. Накрая прие това, което му предлагаха. Сисеро бе упорит, напорист и умът му сечеше като бръснач. Сега, когато сметките вече бяха приключени, Феликс щеше да изглежда като истински гений. Печалбите, допълнителните заявки, невероятно ниските разходи на тези съвсем простички офиси — компанията имаше най-добрия баланс, който е виждал от години.

Това щеше да е първият му отчет и той ще е забележителен.

Кастър се усмихна на колегите си. Беше му малко странно да е в печеливш отбор, а който хората дори се харесваха един друг. На улицата под тях бе оживено и всички бързаха нанякъде, огромните неоновии реклами с примигващите си послания превръщаха гледката във футурметичен пейзаж. По-рано центърът на града само го изнервяше. Сега отново започна да го харесва, също като хлапе.

Майкъл Сисеро бе толкова решителен, че заразяваше всички с енергията си. Дори и Хелън, разсеяната му секретарка, започна да прекарва по-малко време в подреждане на пасианси на компютъра си и повече бе заета с актуализиране на информацията в календар-бележника му. Джейк Харолд, отговорният редактор, както и Рейчъл Лили, която координираше дистрибуцията, също изглеждаха доволни. Нищо чудно. Цифрите в отчета биха накарали всеки да се гордее. Дори съпругата му отново започна да се хвали с работата му.

Всички в този офис бяха толкова щастливи, че човек направо очакваше да се появи някоя русокоса красавица и да запее за безгрижните птички в полята и горите.

На вратата се почука.

— Влез — весело се обади Феликс.

На прага му се появи Даяна Фокстън. Доброто настроение на Кастър леко се помрачи. Невероятно красиво момиче, но никой тук не забелязваше това. Все едно да гледаш цвят на лотос, затворен в кубче лед. Даяна вършеше добре работата си, ако нейното изобщо можеше да се нарече така. Никой не говореше с нея, защото бе богата и студена. На челото ѝ сякаш беше татуирано с големи светещи букви „Не се приближавайте“. Феликс също я мразеше и затова ѝ прехвърляше цялото архивиране на финансовите документи. Тя приемаше задачите, без да се оплаква, заемаше се с тях веднага и се справяше отлично и мълчаливо. Беше толкова тиха, че направо стряскаше околните. Хапваше на бюрото си и се прибираще у дома точно в шест часа.

Но не можеше да се отрече, че я бива в работата, имаше отличен усет към думите. Но когато Феликс си направеше труда да я поздрави за добре свършена задача, тя отвърщаше с краткото „Благодаря ви, господин Кастър“ и го изричаше с тон, от който и ледник би замръзнал.

— Сюзън се обади, че е болна, и господин Сисеро ме помоли аз да водя бележки за тази среща — каза Даяна.

— Седни — хладно я покани Феликс. — Къде е Майкъл?

— Разговаря по телефона с Ърнест Фокстън — отвърна тя и го погледна със сините си очи така, сякаш нямаше нищо общо с този човек. Това дразнеше Феликс. Дамата сигурно шпионираше „Грийн Егс“, за да докладва на съпруга си, а се държеше така, сякаш никога не е чувала за него.

— Всеки момент ще дойде.

Даяна кръстоса крака. Много красиви крака, със стройни прасци, тънки глезени, обути в скъпи чорапи... личеше си по това как проблясваха на светлината... и стигаха от ниските ѝ обувки от крокодилска кожа чак до семплата бледосиня пола. Бе я съчетала с копринена млечнобяла риза и сако с цвета на полата, а върху бледата ѝ шия имаше дискретен наниз от перли. Около нослето ѝ се забелязваха няколко дребни лунички, а устните ѝ бяха пухкави и плътни. Феликс хладнокръвно прецени, че тя е сред най-красивите жени, които някога е срещал. Истинска съпруга за показ на Фокстън. Едва ли слуховете за предстоящ развод са верни. Къде би намерил Ърни по-добро украшение за себе си?

Вратата се отвори рязко и Майкъл Сисеро нахълта. Феликс се стегна. Нещо в излъчването на Майкъл караше всички да изпъват рамене и да се съсредоточават. Приличаше на главнокомандващ пред важна битка. Винаги когато Кастър се замислеше за възрастта на шефа си, напористият устрем на Майкъл го караше да забрави разликата. Просто нямаше време да се притеснява от това. Майкъл умееше да намира работа на всички наоколо.

— Чувам добри новини — каза Майкъл. Никакви предисловия, разбира се. Не си падаше по любезностите. — Ще се спра поотделно на всеки от докладите ви. Но най-напред ми изложете основното. Какво имаме?

— Аз ще започна първа — обади се Рейчъл и погледна косо Даяна. Жените тук я мразеха повече и от мъжете. Рейчъл също бе симпатично момиче, малко над трийсетте, с хубава руса коса, но не можеше да накара никой да се обърне след нея. Може би Даяна не разбираше колко отблъскващо действаше на мъжете с поведението си на ледена принцеса. — Нашите продавачи направо са затрупани от клиенти в малките магазинчета, а „Барне и Нобъл“, „Б. Долтън“ и „Уолдънбукс“ са сложили поредицата ни точно до касовите си апарати. Опитваме се да осигурим равномерна дистрибуция из цялата страна, за да сме справедливи спрямо хората. Имаме и много международни обаждания, но за да се справим с подобно търсене, ще ни е нужен много по-голям тираж.

— Пресата направо ни обожава — намеси се и Джейкъб Харолд, за да не го засенчат. — Дори успех да получа покана за участие на Ърни Фокстън в сутрешното шоу на националната мрежа.

Майкъл кимна.

— Отлично, но защо не са поканили мен? Това е наша поредица. Сянка на объркване мина по лицето на Джейк.

— Знаеш, че работя с отдел „Връзки с обществеността“ на „Блейклис“, Майкъл. Казаха ми, че ти си отказал.

Сисеро замълча за миг.

— Може и така да е било. — Намести едрото си тяло по-удобно на стола, докато усилено мислеше. После тръсна леко глава и се обърна към Феликс: — Какво е положението ни, шефе?

— Много добро. — Кастър направо грейше от удоволствие. — С теб решихме да подберем ограничен на брой ръководен персонал,

който да действа многофункционално, и да съкратим драстично проектобюджета за разходите...

— Имаш предвид, че наехме само шепа хора и си избрахме обикновени и евтини офиси — поясни Майкъл.

— Точно така. Като съберем това с успеха на първия тираж от поредицата и това, което Джейкъб ми каза за липсата на допълнителни разходи, бих обобщил, че печалбата за първото тримесечие е...

Феликс се усмихна сърдечно и им съобщи цифрата.

— Уха — не се сдържа Рейчъл.

Майкъл примигна.

— Сигурен ли си?

— Проверих цифрите няколко пъти. Те зависят от известни променливи...

— Значи си сигурен?

— Да — ухили се Феликс. — Сигурен съм.

— Прав ли съм да предположа — започна Джейк, докато разхлабваше яката на ризата си, — че това ниво на доходност означава, че ще получим премията, обещана в договорите ни?

— Точно така. Двеста и петдесет хиляди долара на човек. — Феликс замалко да си оближе устните, предвкусвайки успеха.

— Преди да се размечтаете съвсем, нека чуем докладите — сухо ги прекъсна Майкъл. — Имаме още работа.

* * *

Шестнадесет етажа по-нагоре, в неговия палат от хром и стъкло, Ърни Фокстън също обсъждаше финансовите успехи.

— Красота. — Джийн Фелоус въртеше в ръцете си книгата за Пепеляшка на „Грийн Егс“, но не говореше за плътната лъскава хартия, нито за изящните рисунки с водни бои. Очите ѝ бяха вперени в цифрите за продажбите, които Питър Дейвиц им показваше на отсрещната стена. — Никога не съм виждала такива продажби на детска литература. Заради илюстраторите е.

— Имате ли имената и адресите им? — попита Ърни Фокстън.

Фелоус се извърна тромаво към президента на компанията.

— Да, точно както наредихте, господин Фокстън. Взех имената и адресите им и подписах с всеки от тях индивидуален договор от името на „Блейклис“. Ексклузивни договори, включващи клауза за забрана за работа в конкурентна фирма. За една година.

Ърни потри длани.

— Отлично. Това ще им върже ръцете.

Лицето му светна от мисълта за собственото му коварство. Такива клаузи обикновено имаше в договорите на президентите на филмови компании и на инженерите, но защо да не ги използва и за разни драскачи и художници? Това означаваше, че ако откажат да работят за „Блейклис“, няма да могат да рисуват за никой друг — например за някоя нова фирма, която Сисеро може да направи, след като разбере какво му се е случило. Единствената работа, която можеха да си намерят, е да сервират в някое заведение за бързо хранене. Ърни започваше да разбира по нещичко за така наречения артистичен темперамент. Сет Грийн нямаше и представа какво е подписал, но проблемът си е лично негов. Щеше да рисува за „Блейклис“ или изобщо нямаше да рисува. За човек като Сет — противен женчо, по мнението на Ърни — това би било непоносимо. Същото се отнасяше и за другите хлапаци, които Сисеро бе наел.

— Говорихте ли с търговците? С „Амазон“ и другите интернет компании?

— Разбира се — прилежно отвърна Джанет Дженсън. — Те не се интересуват от вътрешната политика на компанията ни. Искат да са сигурни, че поредицата ще продължи. Всички са ви гледали по телевизията, господин Фокстън. Смятат, че заслугата е ваша.

— Така и трябва — безсрамно заяви Ърни. — Това е продукт на „Блейклис“, а аз ръководя издателството.

— И при това много добре — угоднически му се усмихна Джанет.

Ърни нямаше нищо против. Какво пък? Нали е вярно.

Довечера щеше да се обади на Джейн Гренуил в кантората ѝ, за да ѝ каже как да съобщи лошите новини. Бе планирал чудесна изненада. Даяна също щеше да си получи заслуженото, и то в двоен размер, което досега не се бе случвало. Фригидна глупачка! Фелисити имаше право. По-добре, че се отърва от нея.

Мислите му се прехвърлиха от победата към новата камериерка, която Фелисити нае да се грижи за личните му нужди. Дребничка, спретната девойка от евро-азиатски произход, с млечнобяла кожа и дръпнати очи. Ходеше из апартамента му с много тънки токчета, високи поне десет сантиметра, и къси черни роклички, прилепнали по момчешката ѝ фигура. Харесваше му да си представя неприличните думи, които биха се излели от устата ѝ, ако ѝ даде възможност. Фелисити гледаше да не е с него поне три от всеки пет нощи. Правеше каквото ѝ каже, освен в спалнята, където бе особено настойчива и драскаше гърба му с дългите си нокти. Възбуждаше го много лесно. Почти не ядеше нищо, беше много добра във френската любов и настръхваше под докосванията му, които тя сама насочваше. С удоволствие похапваше от голото ѝ тяло. Понякога тя дори заплиташе с миниатюрни панделки малкото къдрави косъмчета, които бе оставила по венериния си хълм.

Предната вечер излезе за пръв път с нея в града и с удоволствие забеляза втренчените погледи на околните.

Фелисити му напомняше, че целият град ще следи как точно ще се справи със ситуацията с Даяна. Така както следяха отблизо и бизнеса му, мислеше си Ърни. Добре. Нека гледат, щеше да им покаже как се оправят истинските мъже.

— Чудесна работа сте свършили всички. — Тонът му подсказваше, че трябва да се омитат. Звънна на Ема, заместничката на Марша. — Ема, свържи ме със сър Ангъс Картър. Веднага.

* * *

Майкъл направи нещо, което никога не бе правил, като даде на всички почивка следобеда. Хелън и Кара подсвириха, взеха си чантите и се ометоха за по-малко от две минути. Ръководителите на отдели не изразиха толкова бурно радостта си, но изобщо не възразиха. Навън бе топъл слънчев ден и можеха да се приберат по домовете си преди пиковия час, да поседнат на сянка в дворовете си, да хапват парче диня и да си мислят за двеста и петдесетте хиляди долара, които щяха да получат, задето са му повярвали и са работили с него.

Много му се искаше и той да се измъкне навън днес. Обичаше работата си, но човек не всеки ден разбира, че е на път да стане милионер за една нощ. Баща му се разплака, когато му се обади да му каже. Точно сега, мислеше си Майкъл, най-много му се искаше да прави секс с Айрис, да има до себе си бутилка изстудено шампанско „Татинджър“ и... останалото щеше да измисли по-късно.

Тъкмо довършваше работата с Даяна Фокстън. Въздържа се да ѝ предаде благодарностите му към Ърни. Беше си заслужил напълно златната премия. Неговите хора получаваха тези пари, защото „Блейклис“ бяха изкарали много пъти повече. Не биваше да забравя това.

Даяна му подаваше последната купчина писма, които се нуждаеха от подписа му. Слабо се вълнуваше от днешните новини. За нейния стил на живот един милион долара — и то преди да се обложат с данъци — не е кой знае какво.

— Почти сме готови. — Майкъл ѝ кимна. — Предполагам, че Съюзът ще се върне утре. Но ти се справи отлично днес. Сега можеш да си вземеш почивка до края на деня и да идеш да пазаруваш.

Тя го изгледа студено.

— Откъде знаете какво ще правя с времето си?

— Просто предположих...

Даяна се засмя звънко и отсечено.

— Разбира се. Нали всички го правят. Но предпочитам да не си въобразявате нищо за моя сметка.

Сисеро не обърна внимание на назидателния ѝ тон.

— Тогава за какво ще използваш свободния си следобед?

Тя примигна. Нима някой ѝ бе задал личен въпрос? Всички в това проклето място я пренебрегваха седмици наред, също като предполагаемите ѝ приятелки, които вече не ѝ обръщаха внимание. Даяна бе прекалено опитна в светските игри, за да не забележи знаците. Очевидно имаше връзка с раздялата ѝ. Но не можеше да си обясни защо. Ърни я изложи в обществото. Тя показа на тези нийоркчанки как трябва да се държи една дама, а сега ревнивите глупачки използваха възможността да ѝ натрият носа.

— Щях да обиколя музеите.

Бе имала намерение да се разходи из магазините, но защо да оставя Сисеро с убеждението, че я познава напълно? Заля я вълна от

горчивина. Приглади бледосинята коприна върху коленете си. Защо, за бога, не ѝ се обаждаше Ърни? Сигурно полудява без нея. Понякога нощем едва успяваше да се сдържи и да не му звънне.

— Така ли? Чух, че имало страхотна изложба в „Метрополитен“.

— Има няколко — сопна му се Даяна. Надменен грубиян. Никак не ѝ беше приятно да я смятат за идиотка. Тя не е някоя вятърничава глупачка като Хелън или Кара. — Мислех да посетя изложбата „Свети Франциск от Асизи“. В момента тук се показват много значими творби от Средновековието, които са взети назаем от Италия, след като земетресение разрушило църквата там.

Майкъл вдигна едната от гъстите си вежди. Гръдният му кош ѝ се стори много широк, когато се наведе над нея, за да разпише писмата. Изненадващо и за себе си, Даяна изпита внезапно силно желание. Толкова дълго време мина, откакто я бе докосвал мъж. После си напомни, че винаги когато се е възбуждала и си е лягала с мъж, е стигала до горчиво разочарование.

Разбира се, имаше предвид Ърни. Даяна се замисли за това как всички жени, които идваха в офисите им, най-безсрамно флиртуваха с Майкъл. Вероятно го правеха просто заради властта, с която той разполага.

Сюзън Катц, онази злобна глупачка, определено го желаше. Беше съвсем ясно. Даяна бе истински доволна, че той си има приятелка. Не можеше да понася Сюзън и нейната грубост.

За нея бе истинска загадка защо всички тези жени преследват мъж като Майкъл — без пари или влияние в обществото.

Даяна вдъхна уханието на тялото му. Не използваше одеколон, долавяше се само много слаб мъжествен аромат на мускус. Тя задържа дъха си, за да не потръпне от желание. Би било непростимо този тип да си помисли, че си пада по него.

Той я погледна косо изпод гъстите си мигли.

— Не знаех, че разбираш от изкуство — подхвърли Сисеро.

— Не разбирам много. Но знам какво ми харесва.

Майкъл се ухили. Даяна Фокстън — изкуствовед. Воден от спонтанен импулс, той извади две скици от чекмеджето на бюрото си — пробни корици за втората поредица книги на „Грийн Егс“.

— Какво мислиш за тези двете?

Даяна наклони глава и семплите златни обеци на ушите ѝ проблеснаха под слънчевите лъчи. Майкъл лениво си представи какво ли би било да прокара палеца си по меката извивка на шията ѝ.

— Тази е много по-добра. — Тя посочи лявата рисунка, една от творбите на Сет. — Реалистична е. Другият слон прилича на плюшена играчка.

— Интересно. Ами тези?

Майкъл извади още две рисунки. Даяна се приведе леко напред и посочи дясната.

— В тази цветовете са използвани по-деликатно. Повече ми харесва изящният рисунък.

Сисеро се изненада. Същото мислеше и той. Извади албума с варианти на кориците в умален вид.

— Коя от тези би използвала за корица на Седемте малки шивачи!

Даяна приседна и несъзнателно го избута от бюрото му. Вече бе забравила колко ненавижда шефа си и потъна в картинките, изолирайки се от всичко останало. Майкъл се приведе над нея. Забеляза горната част на гърдите ѝ, деликатно разкрити от строгото деколте на копринената ѝ блуза. Усети как мигновено се възбужда.

Каза си, че е заради вълненията от деня. Имаше нужда от Айрис. Нуждаеше се от секс.

— Тази. — Даяна отгърна страницата и му показва малка черно-бяла рисунка, скицирана само с молив. Не бе я забелязал досега. Понякога направо му се виеше свят, след като бе прегледал стотици варианти на предложенията за корици.

— Ако беше цветна, може би с акварелни бои. Погледнете линиите, детайлите. Сякаш направо ще изскочи от листа.

Сисеро разгледа по-внимателно рисунката и остана шокиран. Беше съвършена. Абсолютно подходяща за книгата. Беше я пропуснал, защото не бе завършена картина, а само черно-бяла скица.

Беше по-добра от избраната от него. По-добра от онези, които бяха предложили Сет и Джейкъб, а Даяна се спря на нея веднага.

— Знаеш ли, мисля, че може би си права — бавно отрони той.

— Разбира се, че съм права. — Господи, колко студена е само! — Това е очевидният избор.

— Утре ела по-рано — каза Майкъл. — Може да имам още работа за теб.

Даяна изпъна гръб сковано. Той се ухили, когато видя угрижеността, изписана на лицето ѝ. За миг си представи как повдига полата ѝ над съблазнителните извивки на дупето, навежда я върху бюрото си и нежно я гали, докато тя започне да го моли да проникне в нея.

— Не мисля, че може да ми бъде възлагана още работа — каза Даяна. — И така си имам достатъчно задължения.

Сисеро ѝ подаде писмата и ѝ намигна, което ужасно я подразни.

— Е, аз пък не смятам така. Ела в осем сутринта.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Доколкото мога да преценя, госпожа Метсън е права.

Ърни се усмихна на сър Ангъс Картър. Адвокатът имаше онзи гърлен аристократичен английски акцент, който Ърни, момчето от бедняшкия квартал, винаги бе презирал. Проклети сноби. И Даяна бе от същата високомерна пасмина. Но нямаше как да не хареса думите, които чу, макар гласът да го дразнеше.

Сър Ангъс прелисти документите.

— Госпожа Фокстън не би могла изобщо да спечели в Обединеното кралство. Била е омъжена само седем месеца, един от които е прекарала извън семейното огнище по собствено желание. Напуснала е без предупреждение и не е правила опит да се свърже с вас, господин Фокстън. Непримирими противоречия... каквото искате. Според мен никой съдия в Кралството няма да ѝ даде и пени.

— Освен това тя наскоро започна работа — добави услужливо Фелисити. Ръката ѝ бе под лакътя на Ърни, а огненочервените ѝ нокти си почиваха върху ръкава му. Беше с много високи обувки с тънки токчета и прилепнала розова рокля.

— Точно така. — Сър Ангъс побутна очилата с тънки рамки върху орловия си нос. — Което означава, че трудно ще докаже, че господин Фокстън е възнамерявал да я издържа.

— Аз взех няколко предварителни мерки — каза Ърни. — Събрах целия ѝ багаж в кашони и прехвърлих всички средства от общата ни сметка, като оставих там само десет хиляди долара. Не исках да я закривам. Реших да постъпя деликатно.

„Деликатно“, помисли си сър Ангъс. Каква ти деликатност, този нафукан богаташ пред него бе толкова деликатен, колкото и яркооранжева бална рокля на вечерно парти. Даяна Фокстън може и да не е проявила разум по отношение на предбрачното уреждане на финансовото си положение, но определено заслужаваше похвала за вкуса си към мъжете. Тя щеше да загуби милиони в този развод. Но

лично той смяташе, че това е малка цена за възможността да се отърве от господин Ърнест Фокстън.

— Хмм, да. Мисля, че това е разумно. Госпожа Фокстън има само един силен коз в това дело. Тя може да оспорва и да забави развода.

Американката с дългите червени нокти направо пребледня.

— Колко дълго?

— Пет години — сериозно отвърна сър Ангъс.

— Неприемливо. — Фелисити скочи на крака. — Трябва да има нещо, което може да се направи.

— Има. Можете да ѝ направите предложение. Всеки адвокат, към когото се обърне за съвет, ще ѝ обясни какво е финансовото ѝ положение.

— Ами имиграционните власти? Щом не е съпруга на Ърни, тя няма право да остава в страната, нали така?

— Имиграционното право не е моята област, госпожо. Предполагам, че това е допълнителен аргумент, който бихте могли да изтъкнете пред нея.

Ърни се изправи, великодушно настроен.

— Оформете предложението, Ангъс... — Адвокатът замръзна. Той бе заслужил с много усилия рицарското си звание. — ... Предайте ѝ, че ще ѝ дам двеста и петдесет хиляди в американски долари, ако подпише документите за развода, а ако забави нещата повече от година, няма да получи абсолютно нищо. — Ърни се направи, че не забелязва пребледнялото лице на Фелисити. — Кажете ѝ, че мога да чакам. Всички можем.

Колкото и дразнещ да бе Майкъл Сисеро, Даяна се почувства длъжна да отскочи до Метрополитън и да види изложбата, в случай че на другия ден му хрумне да я изпита по някакъв начин, и откри, че много ѝ харесва. Наситените и топли цветове на картините отпреди деветстотин години все още можеха да очароват и запленяват. Изпита желание да иде до катедралата „Свети Патрик“ и да влезе вътре. Беше много успокояващо — свещите горяха, коленичили, хората бяха потънали в молитвите си или стояха с наведени глави пред изящните статуи на светците. Усети такова душевно спокойствие, че вместо да се

впусне в пазаруване в „Сакс“, се отби в „Барнс и Нобъл“ на Пето Авеню и си купи книга. В това имаше някаква ирония: божият храм се намираще точно до храма на Мамон.

Даяна внезапно изпита силно желание да остане насаме и освен това усети зверски глад. Влезе в най-близкото заведение за бързо хранене. Бе идеално: абсолютно никой от познатите ѝ не би се показал тук за нищо на света. Поръча си мазен чийзбургер и пържени картопки и изяде всичко заедно с голям шоколадов шейк, докато четеше романа, който си взе. За няколко часа успя напълно да забрави за нарежданията на Сисеро, за мълчанието на Ърни и за предателството на приятелките си. Разпусна стегнатия кок и остави косата си да се стеле свободно върху раменете ѝ. Остана в заведението да чете и да наблюдава минувачите, наслаждавайки се на всяко пикантно резенче картоф и всяка глътка от сладката шоколадова напитка.

Взе такси до вкъщи и реши да си измие косата, да се преоблече и да излезе навън. Може би щеше да се обади на Фелисити — единствената, която все още говореше с нея.

Все пак нали живееше в града, който уж никога не спял. Сигурно имаше милион приятни неща, с които една млада и заможна жена би могла да се забавлява.

Малко след като се прибра, телефонът ѝ звънна. Даяна подскочи; напоследък телефонът ѝ изобщо не звънеше. Бе се превърнала за нула време от кралицата на светското общество в презрян парий. Вдигна слушалката с разтуптяно сърце. Може би най-сетне Ърни се е вразумил.

— Ало? — обади се приятен глас. — Даяна?

Изпита разочарование. Не беше съпругът ѝ, нито дори Наташа или Джоди. Обаждаше се Клеър Брайънт.

— Здравей, Клеър — отвърна тя.

— Даяна, къде се изгуби? — Приятелката ѝ звучеше сърдито, което не е в стила ѝ. — Когато решиш да потънеш в неизвестност, наистина успяваш. Цели седмици се опитвам да те издирия. Накрая се наложи да звънна на Фелисити и да изкопча телефонния ти номер от нея.

Даяна се почувства гузна. Защо не се бе обадила на Клеър? Вярно, че тя я накара да се почувства малко глупаво, задето си въобразяваше, че „работа“ е неприлична дума, но Клеър винаги я е

подкрепяла. Другите ѝ така наречени приятелки се бяха отдръпнали, когато напусна съпруга си, освен Фелисити, разбира се. А Клеър дори бе положила усилия да я открие.

— Честно казано, исках да остана малко насаме. Двамата с Ърни имаме... малко недоразумение.

— Малко недоразумение ли? Чух, че е много по-сериозно. — Клеър замълча за миг. — Слушай, мога ли да ти дам един напълно нежелан съвет?

Даяна приседна на леглото.

— Давай.

— Трябва да се видиш с адвокат и веднага да се върнеш в дома си. Ако ти изневерява, кой би могъл да знае какво се опитва да изкопчи от него любовницата му? Защо трябва да живееш в някакъв малък апартамент, след като ти си му съпруга? Иди и поговори с него, недей да слушаш гордостта си. И си намери добър адвокат, за всеки случай.

Адвокат!

— Уверена съм, че няма да се стигне дотам — възрази Даяна. — Ърни просто трябва да разбере, че не може да се отнася така с мен. Когато ме помоли да се върна, ще го направя.

— Надявам се, че няма да се стигне дотам, но не можеш да оставиш всичко в неговите ръце. Запиши си един номер. Това са моите адвокати и са много добри.

— Но аз мислех, че всичко между теб и Джош е наред.

— Така е, но аз съм била в клуба на момичетата скаути. Бъди готов, нали знаеш? И се обаждай понякога. Аз съм насреща.

Даяна затвори и замислено разресваше косата си, за да върне нормалния ѝ бляскав вид, когато на вратата се позвъни.

Тя отвори.

— Госпожица Даяна Фокстън? — попита Стив Сантуро.

Той примигна няколко пъти. Стив разносяше документи по цял ден — бракоразводни документи, съдебни призовки, известия, с които се уведомяваха хората, че ги съдят. Америка беше страната на съдебните спорове, а Манхатън бе центърът на цялата съдебна истерия. Стив печелеше добре, затова се примиряваше с ругатните на пияни съпрузи, които съдеха за издръжка на децата, или на разни затлъстели съпруги, изритвани от дома. Но никога не му се бе случвало да попада на такава дама.

Беше със семпла памучна розова рокля, с къси бухнали ръкави и кръгло деколте, което разкриваше красивите ѝ рамене и златиста кожа. На едната ѝ китка имаше дебела златна гривна, косата ѝ бе прихваната с фиби, краката ѝ бяха дълги, а извивките на тялото ѝ биха накарали и слепия да прогледне. Сантуро мислено изруга. Косата ѝ бе руса и блестяща, сякаш излязла от реклама на скъп шампоан. Струваше му се, че тя всеки миг ще я отметне настрани, за да я улови по-добре камерата. А какви гърди само! Стив усети, че се изпотява. Меки и пухкави, сякаш се мъчеха да се измъкнат от белъто ѝ. Дори изглеждаха естествени. Че коя жена в днешно време се задоволява със собствените си гърди?

— Госпожа Ърнест Фокстън — поправи го красавицата.

Ърнест Фокстън е пълен кретен, който и да е той, мислеше си Стив. Може пък да си пада по мъже. Да остави такава сладурана? А и какъв сексапилен акцент! Страшно му харесваше как говорят тези англичанки.

— Хм. Да. Госпожа Фокстън, точно така. — Стив се изчерви и реши да се маха по-бързо. — Аз, ами, имам доставка за вас. Бихте ли подписали?

— Разбира се — каза тя. Усмихна му се и внимателно написа името си на квитанцията. — Какво е? Цветя ли?

— Не, госпожо. Опасявам се, че не. — Стив почервения като догат. — Разни правни документи.

Той тронаво ѝ подаде пакета.

Даяна не разбираше. Взе документите и обърна пакета. Прочете написаното на хартията. „Картър и Картър, Адвокатска кантора, «Грейс ин», Лондон“. Какво, по дяволите, е това?

— За какво става дума? — властно попита тя.

Пъпчивият младеж се сви и измърмори смутено, че всичко било описано вътре.

— Приятна вечер, госпожо — каза той и изхвърча по стълбите.

Таксито се гмурна в забързаното движение по улиците на Ню Йорк, влизаше от една лента в друга, бързаше да хване светофарите и надуваше клаксон. Даяна седеше отзад и изобщо не забелязваше шума и тълпите навън. Беше толкова бясна, че не усещаше нищо, освен

изпепеляващ гняв. За кого, по дяволите, се мисли Ърни? Развод? Да се разведе с нея след седем месеца? Сякаш тя е сгрешила с нещо, след като именно той спеше с онази мръсница в офиса си пред очите на всички. Тя бе идеалната съпруга, а ето как ѝ се отплащаше. Тя е Даяна Фокстън и не е от момичетата, които може да използва и после да захвърли като парцалена кукла!

В общата им сметка имаше почти десет милиона долара. Първото, което щеше да направи на другия ден, бе да се отбие в „Тифани“ и да си купи някое наистина скъпо бижу.

Това е най-малкото, което Ърни може да направи за нея. Толкова време очакваше извинението му, за да загърбят цялата тази неприятна история, а той ѝ предлагаше... това!

Имаше наглостта да ѝ подхвърля някакви си мизерни двеста и петдесет хиляди долара? Та той имаше поне десет пъти повече! Сега си седеше в апартамента, който Даяна избра, в стаите, които тя обзаведе, на дивана, който тя намери с много усилия, и ѝ даваше трохи, за да се разведе бързо с него?

„Ще му покажа аз на него, каза си Даяна и сви малкото си юмруче. Ще му покажа какво може да очаква от жена като мен.“

Таксито спря със свистене на спирачки пред сградата, в която бе апартаментът им. Каква наслада е да се прибиращ на приличен адрес! Престорените ѝ приятелки никога не се срамуваха да я посещават тук. Когато приключеше с Ърни, щеше да се заеме с тях. Даяна си представи прелестните партита, които щеше да организира за съвсем различен кръг от хора този път, който определено нямаше да включва Наташа, Джоди и останалите надути глупачки от групичката им.

Хвърли на предната седалка двацетдоларова банкнота и каза на лудия шофьор да задържи рестото. Човекът не понечи да възрази; за американците нямаше такова понятие като прекалено много пари. Таксито изчезна със свистене на гуми и Даяна влезе във фойето, без да обръща внимание на мазните усмивки на портиера и служителя на рецепцията, качи се с асансьора до мансардния етаж. Пиколото в асансьора понечи на няколко пъти да каже нещо, но затвори уста, след като тя го погледна сурово. Добре. Наистина не ѝ е до мнението на прислугата точно сега.

Вратите се отвориха безшумно и тя пристъпи в застланото с каменни плочи фойе. Долови приглушени гласове. Ърни явно имаше

гости. Е, толкова по-зле. Имаше сериозен повод да му вдигне скандал.

Отвърна разсеяно на поздравите на Консуела и Пола и решително прекрачи прага на гостната.

Ърни седеше на дивана, прегърнал Фелисити Метсън.

Той вдигна очи.

— Какво правиш в апартамента ми? — попита мъжът ѝ.

* * *

Майкъл протегна едрата си длан и сграбчи Айрис. Гърдите ѝ подскачаха изкусително, точно както му харесваше. Потънал дълбоко в нея, той се движеше с ритъма на кръвта си. Беше мускулест и изпотен, както ставаше винаги, докато правеше секс. Дупето ѝ опираше в коленете му и бе прекалено кльощаво за вкуса му, но не и съвсем зле. Тя обичаше да се протяга назад и да обгръща внимателно тестисите му с нежните си пръсти, докато го възсядаше. Русата ѝ коса се бе разпиляла пред лицето ѝ и се стелеше върху гърдите ѝ. Движеше се енергично, но не спираше да говори, което го изнервяше. Беше му трудно да се фокусира върху удоволствието си, докато го разсейваше по този начин.

— Един... милион... долара — простена Айрис. — О! О! И това е само началото, сигурна съм.

Майкъл потъваше дълбоко и се отдръпваше, намествайки се така, както знаеше, че ѝ харесва.

— Млъквай, скъпа.

— Ти си гений — задъхано продължи Айрис. Кожата ѝ бе покрита с влага, а зърната ѝ бяха потъмнели от притока на кръв. — Винаги съм знаела, че няма да си останеш беден. Знаех си, че не си глупак.

Частица от съзнанието му долови думите ѝ, но сега нямаше нужда да се тревожи за това. Целият му свят бе съсредоточен в сладката топлина на стегнатото ѝ тяло, което пулсираше вътрешно, търсейки докосването му.

— Просто млъкни, става ли? Замълчи.

— Но... толкова е... възбуждащо... — бърбореше тя. — Истински милионер!

Майкъл изстена гърлено. Щом тя не млъкваше, той щеше да ѝ затвори устата. Повдигна костеливото ѝ тяло и я наведе върху коленете си, прониквайки дълбоко в нея. О, да, така усещаше как докосва онази мека и разтапяща всички прегради точка вътре в нея, която караше всяка жена да губи ума си. Тя изстена и се опита да се отдръпне. Често се случваше първоначалното усещане да е толкова силно, че жените не можеха да го понесат. Той безмилостно я задържа на мястото ѝ, затвори очи и продължи да се движи в нея, докато тя започна да се задъхва, да потръпва и крещи от удоволствие. Усещаше пулса ѝ, мускулите на слабините ѝ се свиха силно около него, после се отпуснаха и отново рязко потръпнаха. Неговият оргазъм също приближаваше и той усети сладостното напрежение в тялото си, но не спря да се движи, дори и след като тя утихна съвсем. Светът сякаш избухна пред очите му, така че вече не чуваше и не усещаше нищо друго, освен удоволствието от пълното освобождаване.

Майкъл си пое дълбоко въздух, после отново и излезе от вцепенението си. Разтърсващото и заличаващо всичко останало удоволствие от секса с Айрис се изпари като утринна роса, след като получи оргазма си. Повдигна я нежно и се търкулна върху леглото.

Тя пъшкаше и мърмореше.

— О, Майкъл, това беше невероятно. Направо фантастично.

Той я погледна. Сега изобщо нямаше изискан вид — беше зачервена и потна, а косата ѝ бе залепнала за ъгловатото ѝ лице. Забеляза, че на талията ѝ са останали малки бели следи от палците му. Зърната на гърдите ѝ още бяха настръхнали и вирнати към него като дула на пистолети.

— Какво искаше да кажеш преди малко с това, че не съм глупак?
— попита тихо той.

Айрис сви рамене, все още задъхана.

— Каквото казах. Че винаги съм вярвала в теб. Знаех, че ще започнеш да печелиш много пари, че няма да си останеш обикновен смотаняк, който живее в тази дупка, нали разбираш, и си няма дори кола.

Майкъл я погледна безизразно.

— Ами ако не бях получил тази премия?

Айрис се изправи и протегна стройното си тяло. Сега, когато страстта му бе утолена, Майкъл я разгледа по-критично. Определено

трябваше да се храни повече и да прави малко упражнения за седалищните си мускули. Имаше нужда от по-голямо дупе. Беше направо дразнещо да се натъква на кокалите ѝ, докато правеше секс с нея.

Айрис прекоси на пръсти стаята, грабна голяма хавлиена кърпа и свенливо се загърна в нея, сякаш той не е видял всичко, което имаше да покаже, и то от всеки възможен ъгъл.

— Сериозно ли питаш? — Тя прокара ръка през косата си и я отметна назад. — Защо да търсим проблеми, които не съществуват? Аз правех повече компромиси във връзката ни, но знаех, че това няма да продължи вечно. — Тя се запъти към банята. Не понасяше да я гледат, ако не е в безукорен вид. — Важното е, че ти получи премията и ще стигнеш далеч, така че нямаме никакви проблеми.

Усмихната лукаво, тя му отправи въздушна целувка и влезе на пръсти в банята. Когато е боса, Айрис непрекъснато ходеше на пръсти. Майкъл предполагаше, че за нея това е все едно да е на високи токчета. Тя определено е от скъпите момичета във всяко отношение. Значи нямали никакви проблеми, така ли? Трябваше пак да си помисли. Той остана на мястото си и с досада си представи как отново се налага да скъса с поредната жена в леглото му. Още една използвачка. Нима жените си въобразяваха, че е много приятно да чуеш, че вече си ценен за тях, защото изкарваш милион долара? Всички ли разсъждаваха така? Беше изтощен от секса и прекалено уморен да мисли за това сега. Айрис си вземаше душ, после бе негов ред и след това щеше да се строполи безпаметно в леглото. Щяха да си поговорят сериозно утре вечер. Той наистина щеше да стигне далеч, но определено без нея.

Майкъл се бе излегнал на кушетката и гледаше високите кули на Уолстрийт през прозореца си. Луната изгряваше на небосклона, както и неговата звезда. Утре щеше да се качи при Ърни Фокстън и да приеме чековете за себе си и за служителите си.

Беше станал милионер. Беше успял. Това бе един от най-сладките мигове в живота му.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Алармата я сепна. Даяна се протегна и натисна бутона, за да изключи сигнала. Беше будна от часове. Имаше да мисли за прекалено много неща, за да се унесе в сън, а и трябваше да иде в офиса в осем часа.

Надигна се от твърдото си легло и погледна навън към сивото и мрачно утро над Манхатън. В центъра на града, високо в мансардния ѝ апартамент, където въздухът бе по-чист и имаше изглед към зеленината на парка, онази лицемерна кучка Фелисити Метсън спеше в нейното легло със съпруга ѝ. Даяна изстена. Предната вечер сигурно е изглеждала ужасно нелепо, закована на вратата и със зяпнала уста като риба на сухо.

Прокле се за глупостта си. Когато всичките ѝ познати се разпръснаха като пилци, тя се довери на Фелисити. Трябваше да предположи, че крои нещо. Даяна огледа малкия си функционален и напълно безличен апартамент с омраза. Тъкмо Фий предложи тя да се настани тук и да се изнесе от семейното жилище незабавно — сега бе ясно — за да направи място за нея.

Клеър имаше право за коварната любовница. Само дете въпросната особа не е Мира Чен. А най-добрата ѝ приятелка.

— Разбира се, че бях твоя приятелка, скъпа. — В съзнанието ѝ изплува образът на Фелисити, усмихната като гладен крокодил, който се кани да погълне плячката си. — Бях приятелка и на двама ви с Ърни. Ти вдигна такава ужасна врява и го изложи напълно. Съвсем явно е, че той не е подходящият мъж за теб. Просто ти помагам да приключиш нещо, което сама започна.

— Аз ли съм го започнала? Аз ли спях с Мира Чен?

— Не беше само Мира. — О, колко самодоволен изглеждаше Ърни от тази своя забележка. — Ти отлично знаеше правилата, когато се омъжи за мен, надута глупачке! Твоята фригидност ме подтикна към това.

Даяна стоеше на мястото си и местеше поглед от единия към другия. Представи си смеха на Фелисити, докато разказваше всичко, дума по дума, на Наташа, Джоди и останалите. Вероятно го е правила през цялото време. Мислено видя богатите съпруги, седнали комфортно на най-добрата маса в Руската чайна, да си бърбят за Мира и Ърни, за сцената в апартамента ѝ и за мизерното ѝ сегашно жилище, докато отпиват шампанско от кристалните си чаши. Не можеше да помръдне. Сякаш бе попаднала в кошмар, в който краката ѝ бяха залепнали за пода.

— Негодник! — промълви тя.

Ърни се изсмя.

„Негодник“ — имитира я той. — Това ли е всичко, на което си способна, скъпа? Видяла си предложението ми, нали? Според нашия адвокат нямаш никакъв шанс. Можеш сама да провериш; били сме заедно само седем месеца, при това именно ти си ме напуснала.

— Защото ми изневеряваше — изтъкна Даяна. Езикът ѝ сякаш залепна за небцето. — Ще те съдя тук, в Америка. Няма да ти остане и пукнат грош.

Ърни се засмя. Невероятно как е успяла да заблуди сама себе си. Беше си въобразявала, че той я обича.

— Не мисля така, съкровище. Подадох молба за развод в Англия, а ти започна работа тук, изнесе се от дома, не се обаждаш, нищо. Между другото не си мисли да опразваш общата ни сметка. Вече се погрижих за това.

— Какво? — възкликна Даяна. Потърси опора в ниското диванче, което бе открила след месеци безплодно търсене на един търг за изящни предмети в Амстердам.

Ърни махна снизходително с костеливата си ръка.

— Не се тревожи. Оставил съм ти десет хиляди. Не искам бившата ми жена да е на улицата. Хората ще започнат да приказват. Би трябвало да ти стигнат. Плюс двеста и петдесет хиляди, ако си добро момиче.

— Но аз съм твоя съпруга — каза Даяна. Примигна няколко пъти, за да скрие сълзите, които не искаше да пророни пред Фелисити — тази самодоволна, проклета двуличница, — но нямаше избор.

— Не за дълго — подсмихна се Ърни.

Даяна изхлипа и с препъване излезе във фойето. Когато пристъпи в асансьора, я застигна едва приглушеното хихикане на Фелисити, което сякаш се надигаше от мехурчетата в казана на някоя вещица. Беше слязла до входа, обляна в сълзи, и момчето в асансьора трябваше да забодне поглед в обувките си, което накара Даяна да се почувства неловко.

За щастие шофьорът на таксито не ѝ зададе никакви въпроси. Намираха се в Ню Йорк и нещастieto бе често срещана гледка. Тук хората гледаха само себе си.

Сега Даяна тръсна глава, за да се отърве от спомените. Всичко бе истина. Ужасният кошмар е самата реалност. Предната вечер се сблъска челно с действителността, а тази сутрин осъзна, че дори не би могла да си плаща наема за повече от два месеца. Ърни бе решил да я изхвърли от живота си и да я превърне в просяк. Тя внезапно изпита благодарност, че разполага с жалката си и досадна работа.

Твърдо решена да се справи със ситуацията по най-добрия възможен начин, Даяна огледа умореното си лице в огледалото. Беше истински професионалист в разкрасяването. Имаше време да се погрижи за тъмните сенки, да измие косата си, да си облече най-хубавите дрехи и да се обгърне в облак от „Джой“ — най-скъпия аромат на света. Независимо колко лоши изглеждаха нещата, все още разполагаше с красотата си.

„Винаги съм разчитала на нея, каза си Даяна, и все още мога да го направя.“

* * *

Даяна се появи в офиса в осем без пет. Бе облякла един от най-сексапилните си делови костюми — от бежов памучен плат, със силно вталено сако, което подчертаваше пицните ѝ гърди и дупе, както и тънката ѝ талия. Лицето ѝ блестеше нежно от лекия фондьотен с бронзиращ ефект, който бе използвала, коректорът беше изтрил сенките под очите ѝ, а косата и бе вдигната в строг френски кок. На лявата ѝ ръка все така предизвикателно проблясваха годежният ѝ пръстен и венчалната халка. Около нея се носеше благоуханен облак от парфюм, стига човек да посмее да я приближи. Напълно прозрачен

чорапогащник от „Уулфорд“ и кремави обувки на нисък ток от „Патрик Кокс“ допълваха тоалета ѝ.

Наслаждаваше се на всяко подсвиркване и одобрително подвикване по улиците, макар да се преструваше, че не ги забелязва. „Мъжко признание, каза си Даяна, ето какво ми е нужно в момента.“

Настроението ѝ леко се подобри. В дванадесет и половина на обяд имаше среща с Хърб, най-добрия, най-коравия бракоразводен адвокат в Манхатън. След като чу името Фокстън, асистентката му незабавно ѝ насрочи час за среща с него. Щеше да даде на Ърни да разбере къде може да си завре мизерните двеста и петдесет хиляди. Най-много би я зарадвало, ако го остави без пукнат грош.

Междувременно трябваше да се разправя с Майкъл.

Шефът ѝ я очакваше. Даяна забеляза тъмния му костюм, черните обувки, мускулестия му гръден кош. Сисеро изглеждаше както винаги. Испита леко вълнение. Какво ли ново мъчение е измислил за нея? Още работа? Сякаш имаше нужда от подобно нещо тъкмо сега.

— Тук съм — обади се тя.

Сисеро я погледна. Какво прелестно създание. Мислено свали памучната дреха от забележителните ѝ гърди и отлично оформеното ѝ дупе. Дразнеше го със способността си да изглежда в идеална форма във всеки миг от деня. Как би искал да плъзне тясната пола нагоре по бледите извивки на ханша ѝ, да я наведе върху бюрото си и да изпише с език името си върху изпъстрената с лунички падинка между гърдите ѝ. Вярваше, че може да накара зърната ѝ да станат по-твърди и от камъчетата на морския бряг само за двадесет секунди. Представи си я как изгубва самоконтрол, лъскавата ѝ коса — влажна и разпиляна — покрива гърдите му, плоският ѝ корем се повдига към него, а дългите ѝ пръсти го стискат здраво, докато тя се извива страстно назад...

Майкъл си наложи да вдигне поглед. Слава богу, че панталоните му бяха скроени широко. Не биваше да позволява тази жена да го изважда от равновесие. Освен това е омъжена. Беше абсолютно забранена територия.

Но пък бе убеден, че е гъвкава като змиорка.

— Виждам. — Тонът му беше забележително делови и спокоен. — Имам нова задача, в която искам да опиташ силите си.

— Мисля, че вече съм се нагърбила с толкова, колкото мога да понеса.

— Това го решавам аз — безцеремонно отсече Майкъл. — Искам да прегледаш още някои рисунки и скици.

— Защо? — Даяна приглади косата си. Той си представи как я хваща в ръка и запушва с нея устата ѝ, докато завързва ръцете и краката ѝ, за да си поиграе с тялото ѝ, докато накрая тя безпомощно започне да се извива към него. — Вие не архивирате рисунките. Не ми казвайте, че сте решили да започнем да правим архив и на всички картини.

Майкъл ѝ се усмихна широко. Възможно най-наглата и самоуверена усмивка на света.

— И какво ще направиш — ще тропнеш ядно с крак ли? — попита я.

Даяна помръкна.

— Не съм в настроение.

— Много жалко, но пък аз съм — отвърна Сисеро.

Той завъртя ключа в бравата. Беше много старомодно да се отварят офисите с ключ. На горните етажи навсякъде имаше кодове и пароли за достъп. Но Даяна знаеше колко ненавижда излишните разходи шефът ѝ. Какъв контраст със съпруга ѝ — дали все още бе неин съпруг? — който е ненаситен към лукса. Колко ли струва на акционерите частният му самолет, двата хеликоптера, ежемесечните полети до Атлантик Сити, както и голф турнирите за супер агентите и авторите на бестселъри? Много, но пък Ърни не се интересуваше от чуждите разходи. Вълнуваха го само собствените му пари, от които напълно я бе отрязал.

Някой се качваше тежко по стълбите. Тя се обърна и видя мъж в костюм да се приближава към тях. Позна го — Реджи Шроптън, един от адвокатите в компанията на Ърни.

— Здравей, Реджи — любезно го поздрави Даяна.

На бледите му страни се появи яркочервено петно от смущение, но той не вдигна поглед. Стискаше две папки с документи.

— Здравейте, госпожо Фокстън. — Тя примигна, по-рано я наричаше Даяна. — Господин Сисеро. Опасявам се, че ви нося някои документи.

Сисеро протегна ръка и ги грабна.

— Документи? Май сте започнали доста отрано днес?

— Може да се каже. — Реджи вдигна глава и вторачи воднистите си очи в Майкъл. — Трябва да ви помоля да ми дадете този ключ.

— Моля? — сопна се Майкъл.

— Това са заповеди за прекратяване на договора ви, както и този на госпожа Фокстън. Такива са връчени и на всички останали служители на „Грийн Егс“. Компанията оттегля финансирането си и замразява всяка дейност на този етап. Както е според договора ви, получавате едномесечна заплата вместо предупреждение.

За миг Майкъл не можа да каже нищо. Опитваше се да асимилира чутото, но нещо не се връзваше.

— Предполагам, твърде наивно е да вярвам, че се шегувате?

— Никога не се шегувам — с тънко гласче го увери Реджи.

— Но явно някой в „Блейклис“ си пада по глупави шеги. Аз имам договор.

— С клауза за консолидиране на компанията, валидна за първите осем месеца, която анулира всякакви по-нататъшни задължения от страна на „Блейклис“, включително осигуряване на офиси, покриване на производствени разходи, здравни застраховки и премии — изрече на един дъх Реджи. В очите му имаше противно пламъче.

Даяна го разпозна. Това е любимият израз на Ърни. Сърцето ѝ се сви. Работата ѝ се бе изпарила като дим. Колкото и незначителна да е, тя бе всичко, което имаше.

— Трябва да помоля и двама ви да напуснете. Надявам се, че ще го направите мирно и тихо и няма да се налага да викам охраната — продължи адвокатът.

— Няма да е необходимо — тихо отвърна Даяна. Тя кимна на Сисеро. — Тръгваме си. Можеш да предадеш на съпруга ми, че моят адвокат ще се свърже с него още днес.

— Както и моят — добави Сисеро. Масивният му здрав врат бе почервенял от гняв.

— Разбира се — отвърна Реджи Шроптън с тон, който казваше, че му е все едно.

Двамата излязоха заедно. Беше крайно неприятно преживяване. Стиснали прекратените си договори, те минаха покрай неколцина служители на „Блейклис“, след като асансьорът ги свали във фойето. Една от тях бе Джанет Дженсън; тя се ухили широко, когато Даяна мина покрай нея.

Майкъл Сисеро не бе промълвил и дума, но тя усещаше искри от гнева му с кожата си, сякаш излъчваше статично електричество. Той безмълвно я хвана за ръка и я поведе да пресекат Седмо Авеню. Не каза нищо, докато не стигнаха до ъгъла на Бродуей и Петдесет и първа улица. После отдръпна ръката си от лакътя ѝ и я изгледа гневно.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Откъде бих могла да знам? — възкликна Даяна и ядно отметна косата си. — Не ме гледай така, сякаш имам нещо общо.

Сисеро се изсмя кратко.

— Господи, каква шега! Вие, англичанките, можете да се престорите на толкова мили и невинни, когато решите. Все едно не знам, че си омъжена за онзи хилав слабак от шестнадесетия етаж.

Даяна прехапа устни, за да не отвърне подобавашо. Несъмнено разводът ѝ щеше да бъде на страниците на всички вестници още утре, но докато това не стане, нямаше защо той да знае всичко. Слънцето блестеше в прозорците на небостъргачите и огряваше билбордовете, които рекламираха различни постановки на Бродуей. Тя стоеше на тротоара, но ѝ се струваше, че губи равновесие, все едно сънуваше всичко това. Цялата ситуация бе толкова нереална.

— Не знаех нищичко — ледено отсече Даяна. — Не съм посветена в плановете на Ърни. И аз съм уволнена.

— Пълни глупости!

— Имаш ли нещо против да не използваш подобни изрази? — строго каза тя.

Майкъл я зяпна, сякаш бе паднала от небето.

— Знаеш ли какво, скъпа? Имам нещо против. Смешно, а? Човек работи цял живот, за да създаде собствена компания. Нощем. Денем. Спи на пода. Накрая се получава нещо хубаво. Отказва много различни оферти. Приема тази и някой му отрязва крилата, само за една нощ, ти как би нарекла този тип? Измамник? Мошеник? Аз предпочитам да го нарека задник. Мисля, че е по-точната дума.

— Аз също работих усърдно за тази компания. Това, че не си се защитил от правна гледна точка, не е моя грешка.

— Точно така. — Тъмните очи на Майкъл я пронизаха безмилостно. Беше толкова първичен и яростен. На светлинни години от слабото и немощно тяло на Ърни. — И ти работеше, вярно — също като Мария Антоанета, когато се е предрешавала като доячка. А сега

какво? Ще свирнеш на шофьора си и ще се прибереш в мансардния си апартамент до Сентрал Парк.

— Това не е справедливо — намуси се Даяна.

— Не е, по дяволите! Искаш ли да знаеш защо останалите момичета в офиса толкова те мразеха?

— Не държа особено.

— Е, въпреки това ще ти кажа. Канеше ги да пийнете по нещо заедно след работа и да ги закараш до домовете им. Те едва изкарват достатъчно за наема си, а ти се хвалиш с лимузината и шофьора си.

Даяна се изчерви.

— Не се хвалех. Просто им предлагам да ги повоза.

— Даяна, колко от офис служителите мислиш, че пристигат на работа с лимузина?

— Офис служител — изръмжа тя, — точно така. Това съм била за вас. Послушно кученце. Някой, когото ви доставя удоволствие да подритвате само защото има малко повече пари и много повече стил и изисканост от всички вас. Абсолютно неподправена завист. А аз се стараех заради мизерната ти компания.

— Мизерна значи? Така ли каза и на мъжа си, когато изтича в кабинета му, за да докладваш какво си научила?

Даяна побесня.

— Не съм те шпионирала. Защо не престанеш да обвиняваш други за собствените си проблеми и не се погледнеш в огледалото. Или още по-добре, престани да хленчиш и направи нещо полезно.

„Каква проклета жена, мислеше си Майкъл. Красива, но ужасно проклета.“

— Отлична идея. Отивам при адвоката си.

— И аз също — отвърна Даяна. — Довиждане, господин Сисеро. Тя се завъртя на пети и се отдалечи решително от него.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Какво сте направили?

Хърб Брилстайн, адвокатът, който Клеър ѝ препоръча, я зяпна ужасено. Фотьойлът, на който седеше, макар и от тъмнозелена кожа, внезапно ѝ се стори крайно неудобен. Даяна се размърда на мястото си. Погледна навън към Пето Авеню през прозорците на осемнадесетия етаж, където се намираше кантората на „Брилстайн и Брукс“, неопитните бракоразводни адвокати в Манхатън. Когато им се обади, те направиха всичко възможно възможно по-бързо да се срещнат с нея. Съпругата на Ърнест Фокстън. Но по време на предварителната среща с шефа на кантората Даяна усети как с всяка изминала минута температурата в залата охлажда с няколко градуса.

— Напуснали сте семейното огнище? По своя воля? И не сте потърсили контакт със съпруга си седмици наред? И макар по-рано да не сте работили, наскоро сте приели платена работа?

— Точно така — изчерви се Даяна. — Просто не исках да съм близо до него.

— Тогава трябваше да го накарате той да иде на хотел. Не сте били женени дълго, госпожо Фокстън, по-малко от година. Позицията ви е много слаба. Трябва незабавно да се върнете в дома си. А колко време сте се срещали, преди да се ожените?

— Две години — измърмори Даяна.

— Може би е добре да започнем с това. Но се налага да се приберете вкъщи, госпожо Фокстън. Веднага.

Даяна излезе от кантората леко замаяна. Според адвоката всичко бе много просто, но тя не смяташе така. „Трябва да влезете във владение на семейното жилище.“ Не бе очаквала да стигнат до развод, а само Ърни да види каква ужасна грешка е допуснал и да се върне на колене при нея. Тя потрепери под бледите лъчи на зимното слънце. Дали нейната грешка щеше да се окаже фатална? Сдобряването не беше сред възможностите. Не и след като смехът на Фелисити още кънтеше в кошмарите ѝ нощем. Не искаше да се върне в родината си, а

и адвокатът по имиграционно право ѝ каза, че може да остане, тъй като бракът ѝ с американски гражданин е сключен с най-добри намерения. Вечерните партита, отразени на страниците на жълтата преса, го доказваха. Но сега загуби дори и мизерната си работа. Замисли се колко ли взима на час адвокатът ѝ и се стресна. Офиси като техните означаваха големи разходи. Да, задължително трябваше да измъкне прилична сума от Ърни. Ако се налага да преглътне гордостта си и да поживее няколко месеца с него, така да бъде.

Не си правеше никакви илюзии. Ърни уволни Майкъл Сисеро, както и много други преди него. Но отлично знаеше, че и тя работи в онзи офис. Уволнението беше преднамерена обида.

Предстоеше ѝ битка.

Нямаше и представа колко жестока битка.

Таксито спря пред жилищната сграда в Сентрал Парк Уест и Даяна слезе внимателно, като се стараеше да не изцапа в кишата мокасините си „Ралф Лорън“. Бе подбрала грижливо тоалета си — тъмна рокля на „Дона Карън“, съчетана с чанта на „Хермес“, семпъл и класически избор. Беше се гримирала старателно, а русата ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Засега пресата не бе надушила за раздялата им, нито уволнението ѝ, но ако наоколо дебнеше папарак, Даяна искаше да е подготвена. Замисли се дали да не извади слънчевите си очила от чантата, но се отказа. Ърни можеше да реши, че се опитва да прикрие зачервените си очи, а тя не искаше да показва слабост.

Влезе в сградата и се запъти към асансьора.

— Извинете, госпожо. — Беше гърленият тексаски акцент на Брад, служителя от охраната. Приблужи се до нея, леко се изчерви и наведе глава. — Имате ли уговорена среща?

— Разбира се, че не. Аз живея тук.

Брад се изчерви още по-силно.

— Опасявам се, че ви е нужна предварителна уговорка, за да се срещнете с господин Фокстън, госпожо.

Даяна повдигна изненадано вежди.

— Познаваш ме, Брадли. Аз съм Даяна Фокстън. Госпожа Фокстън. — Тя отвори чантата си, като нарочно размаха ръка, за да

проблесне годежният ѝ пръстен, после извади ключовете си. — Виждаш ли? Живея на мансардния етаж. Мога и сама да се кача.

— Съжалявам, госпожо. Апартаментът е закупен само на името на мъжа ви. Той помоли управата на сградата да не ви допуска горе.

Даяна рязко си пое дъх. В гърдите ѝ се надигна гняв и болка.

— Може би е по-добре да ми дадете тези ключове — предложи Брад и пристъпи към нея.

Тя се стегна и го закова на мястото му само с един леден поглед.

— Дори не си помисляй да ме докоснеш, освен ако ти и компанията не сте готови да отговаряте за непровокирано нападение. Ще задържа ключовете.

— Да, госпожо. — Охранителят веднага направи крачка назад. — Но ще разберете, че те вече не са ви нужни. Господин Фокстън ни помоли да ви информираме, ако се появите, че е сменил бравите.

Тя поклати глава.

— Чудесно. Тогава ще се върна със съдебна заповед.

— Да, госпожо — учтиво и невъзмутимо отвърна Брад.

* * *

Даяна се върна в жилището, което беше наела, и се обади на Хърб Брилстайн.

— По дяволите! Изобщо не е трябвало да се изнасяте оттам.

— Е, направила съм го — сопна се тя. — Как да оправим това?

— Трябва да го призовем в съда. Ще поемем делото ви, като ще ни платите само в случай че спечелим, така че не се безпокойте за хонорара ни.

— Ако спечелите, колко ще е таксата ви? — попита Даяна.

— Петдесет процента — отвърна ѝ адвокатът. — Междувременно ще се наложи да живеете с каквото имате. Моля, пазете всички документи за разходите си.

— Ще се постарая — отвърна тихо тя.

И затвори.

Даяна се огледа с недоумение.

Апартаментът, който се даваше под наем, бе малък и мизерен. Вместо мебели с антикварна стойност и изящни ориенталски килими, тук всичко сякаш бе дошло от „Икеа“. Стените бяха от червени тухли и по тях висяха черно-бели плакати на бебета, а на пода имаше големи стайни растения в теракотени саксии. Малък телевизор и кухненски бокс — не би нарекла стаичката кухня — с микровълнова фурна, хладилник и почти нищо друго. Когато попита: „Къде е съдомиялната?“, Рита, нейната бъдеща съквартирантка, само се изсмя.

Нейната стая — която човекът от агенцията толкова й бе хвалил — беше с изглед към някаква газ станция на Десето Авеню. Беше тясна и в нея имаше само единично легло от непретенциозна борова дървесина, застлано с бяла памучна покривка.

— Харесва ми покривката за легло — излъга Даяна. — Откъде си я взела?

Евентуалната й бъдеща хазяйка се вторачи в яркия и евтин лак на ноктите си и отвърна:

— От разпродажба. На половин цена.

— Страхотно — отрони немошно Даяна. — Добра сделка.

— Да, добра. Като този апартамент. — Отново се зае да изследва ноктите си. — Само хиляда долара на месец, като предварително се плаща едномесечен депозит.

Даяна се сви от срам, но знаеше, че трябва да го направи.

— Хиляда са прекалено много. Мога да си позволя само деветстотин.

Рита вдигна очи от ноктите си и се вторачи в Даяна.

— Има трима други кандидати, които искат стаята. За хиляда.

— Да, но поемаш риск с тях. А аз съм тих и отговорен човек.

Жената се замисли.

— Ако почистваш целия апартамент веднъж седмично, ще се съглася на деветстотин. Харесвам англичаните. Много чисти хора. Аз също обичам чистотата.

Даяна преглътна с мъка. Огледа хола, в който сякаш бе паднала бомба: празни картонени кутии от пица, кутии от бира, разпилени хартиени салфетки и препълнени пепелници. Сигурно имаше и хлебарки. После се сети за лошите новини, които й съобщи адвокатът й: имаше много нищожен шанс да спечели в съда. Най-добрата й възможност бе да откаже да му даде развод и да се надява, че

Фелисити толкова отчаяно копнее за годежен пръстен, че ще накара Ърни да ѝ предложи по-голяма сума за извънсъдебно споразумение.

За момента не разполагаше с много, а това поне бе апартамент в Манхатън, със собствена спалня и работеща пералня.

Даяна бе прекалено горда, за да се върне с подвита опашка в Англия или да приеме милостиня от Клеър.

— Съгласна съм — каза тя.

Пренесе три куфара с дрехи в спалнята си. Нямаше място за останалите. Наложил се да плати и да остави повечето си неща на склад — поредният разход, който не можеше да си позволи. След като разопакова всичко, като внимателно изваждаше всяка дреха от меката хартия, в която бе увита, се оказало, че разполага с четири костюма, пет рокли, шест ризи, четири панталона и само четири чифта обувки. Направо ѝ се късаше сърцето.

— Толкова много дрехи! — зяпна от изумление Рита, като я гледаше подозрително. Никой нормален човек с такива дрехи не би живял в този апартамент. Сигурно са втора употреба или пък англичанката ги е откраднала. — Никога не съм виждала такива изискани неща.

— Благодаря. — Даяна се постарала да преглътне напирещите язвителни думи. Сега гордостта ѝ трябваше да отстъпи. Имаше нужда от тази стая.

— Е, добре. Ще ти покажа нещата за чистене. Ела.

Даяна последва пълничката си съквартирантка към кухнята, където в една мръсна кофа имаше парцал за пода, четка и мърлява кърпа, които бяха напъхани под откритата мивка.

— Нямам си препарат против хлебарки — оплака се Рита. — Трябва да си купим. Както и да е, излизам. Ти почисти.

Тя взе някакви противни на вид свещи с изображения на ангелчета по тях и се изниза през вратата, а след нея остана миризмата на евтин парфюм и цигарен дим.

„Можеш да се справиш, каза си Даяна, преглъщайки сълзите, които се надигаха в гърлото ѝ. Вярно, че е срамно сама да чистят мръсотията, но и аз ще живея тук. Иначе ще трябва да търпя това бунище.“

Цели пет часа търка пода, събира боклук и ми чинии. Събра три големи торби боклук и с мъка ги свали по стълбите от шестия етаж до препълнения контейнер на гърба на сградата. Малката прахосмукачка събра толкова много мръсотия, че бургундскочервеният килим се оказа всъщност цикламен. Даяна завърза кърпа пред носа и устата си и изтупа малките постелки през прозореца сред облаци от прах, които щяха да задушат гълъбите.

Отне ѝ цяла вечност, но когато приключи, малкият апартамент наистина бе чист. Под купищата боклуци откри малко кожено диванче и един фотьойл. Подът бе от масивен паркет и тя се надяваше, че ще успее да убеди Рита да изхвърлят противния килим. Дори и въздухът ѝ се струваше по-чисти по-свеж, след като обра толкова мръсотия. Изхвърли някои от най-грозните растения, уверена, че новата ѝ съквартирантка изобщо няма да забележи. Напълно изтощена, Даяна смъкна мръсните си джинси и тениска и се замъкна до банята, за да си вземе душ. Естествено нямаше вана. Щеше да се наложи да живее без такъв лукс.

Разтърсена емоционално, изтощена физически и нещастна, Даяна влезе в малката си и гореща стая, протегна се върху завивката на леглото и затвори очи. Щом главата ѝ докосна възглавницата, заспа.

* * *

Не се обади на никого. Какво би казала? „Живея в истинска мизерна дупка, уволниха ме от работа, с брака ми е свършено и сега чистия апартамент, за да платя част от наема си.“ Не, прекалено уничително е. Реши да си потърси нова работа. Беше млада, от висока класа и донякъде скандално известна. Вярно, че сега не би могла да си позволи най-добрите ресторанти, нито да получи покана за благотворителен обяд, но нямаше да се остави това да я съкруши. Тя е Даяна Фокстън — все още — и има глава на раменете си.

Без да каже нищо на Рита, Даяна преглътна гордостта си и отново посети редакциите на всички списания, в които се съгласяваха да я приемат. Навсякъде чуваше едно и също.

„Изискваме опит.“

„Търсим по-млади момичета.“

„Нямаме свободни места в момента, сладникаво я бе уверил служителят в «Личен състав» на Вог, но непременно ще ви потърсим, когато се появи нещо.“

Опита и на други места. Дори в издателския бизнес. Не получи друго, освен мазоли по краката и вторачени погледи. Това не е ли бившата жена на Ърни Фокстън? Даяна седеше и понасяше търпеливо ужасните интервюта, хапливите коментари, острите въпроси. Явно това, че е работила за бързо закрыта дъщерна компания на Ърни не означаваше нищо.

— Да, ясно. Това не е било истинска работа, госпожо Фокстън. — Служителите на „Харпър Колинс“ бяха много вежливи, но и тук чуваше все същото. — В компанията всеки месец пристигат стотици молби от кандидати за работа, които са завършили колеж, както и квалифицирани служители, работили вече тук.

— Разбирам.

Даяна сведе отчаяно поглед към коленете си. Седмици наред се унижаваше, а какво получаваше в замяна? Може би трябваше да се предаде и да приеме милостинята на Ърни. Или да се прибере в Лондон с подвита опашка.

— Мога ли да ви предложа нещо?

Стилната млада жена зад бюрото ѝ се усмихна любезно, нещо, което не бе виждала отдавна.

— Разбира се. — Даяна сви рамене. — На този етап бих се вслушала във всичко.

— Трябват ви контакти — каза жената. — Приятел, който ще ви вземе на работа. Защото никой друг не би ви наел.

Даяна успя да мине цели три пресечки, преди сълзите ѝ да бликнат. Предателска буца стегна гърлото ѝ. Всяка сутрин ставаше от леглото, измиваше косата си и се гримираше със скъпата козметика, която скоро нямаше да може да си позволи.

Ставаше ѝ все по-трудно да държи главата си вдигната. Никоя от предишните ѝ приятелки не ѝ говореше. Наташа я нямаше когато и да я потърсеше. Беше оставила четири съобщения на Джоди, на които не получи отговор, и пет на Лора, преди да осъзнае ужасната истина. Беше се превърнала в парий и никой не искаше да има нищо общо с нея. Освен Клеър, разбира се. Клеър винаги ѝ казваше, че и сама може

да си намери работа. Струваше ѝ се, че да се обърне към Клеър и да я моли за помощ би било най-страшно от всичко.

Не искаше да звъни на Ърни. Отчасти заради гордостта си, но също и защото не бе сигурна, че ще приеме обаждането ѝ. Даяна си представяше как секретарката му я слага на място. „Съжалявам, госпожо Фокстън, не може да говори с вас в момента. Ще оставите ли съобщение?“

Поклати глава. Никога няма да стигне дотам. Нито пък ще изтича при баща си. Колко би се зарадвала на такава развързка Фелисити Метсън.

На ъгъла на Четиридесета улица и Парк Авеню имаше заведение за бързо хранене. Даяна влезе и си поръча голяма чаша кафе с малко ликьор „Амарето“ в него. Взе я и седна на тиха маса в ъгъла, където можеше да помисли над възможностите си. Ако имаше такива.

На дървени поставки бяха наредени различни вестници. Даяна разсеяно взе един брой на Нюз и зяпна с ужас последната страница. Собственото ѝ лице — красиво и тъжно — я гледаше над дребния шрифт. Изглеждаше изтощена и тъкмо влизаше в една от станциите на метрото.

Съседната снимка бе на Фелисити в дълга вечерна рокля на „Келвин Клайн“ — каква липса на въображение, каза си Даяна, — натруфена с диамантено колие и дълги висящи обеци. По нея блещукаха толкова много камъни, че направо можеше да потъне. Ърни, в някакъв безвкусен смокинг и с пояс на кръста, стоеше до нея. Бяха ги снимали при влизането им на престижния бал на нийоркския литературен кръг — едно от благотворителните мероприятия, които я бяха канили да председателства, спомни си с болка Даяна.

„Старата — навън, да влезе новата“ — крещеше с големи букви заглавието.

„Никой не може да обвини Ърни Фокстън, че не следва собствените си съвети. Политиката на безмилостни съкращения в компанията му явно се простира и в семейните му отношения. Бившата «кralица» на светското общество «лейди» Даяна сега си купува билетче за метрото, докато новата «изгора» на Фокстън Фелисити М.

блести по-ярко и от фойерверките на Четвърти юли. Говори се, че Даяна отчаяно си търси работа. Пожелаваме ѝ късмет. Ако може да успее в този град, значи може да успее навсякъде.“

„Боже мой!“, смая се Даяна.

— Добре ли си, скъпа? — Сервитьорката се бе приближила, за да ѝ долее още кафе. — Изглеждаш бледа.

— Добре съм. — За да го докаже, Даяна отпи от сладкото си кафе. — Благодаря.

— Щом казваш — съгласи се жената и я остави.

Сълзи на срам и унижение напиреха в сините ѝ очи, но Даяна ги спря със силата на волята си. Нямаше да се разплаче пред хората и в никакъв случай няма да се прибере у дома. Стомахът ѝ се бе свил на топка от гняв. Проклетата да е Фелисити! Представи си как ѝ се присмива с останалите от клуба. Малкото ѝ юмруче удари предизвикателно по масата.

„Ще си намеря работа, зарече се Даяна, дори и да стана сервитьорка.“

Какво ѝ бяха казали на всички интервюта?

Няма опит. Няма препоръки.

Даяна погледна през прозореца към Парк Авеню и към богатите дами от висшето общество, които наемаха специални хора да им разхождат кучетата, видя и портиерите пред жилищните сгради, които тя някога отхвърляше като недостатъчно престижни. Това бе нейният свят, а не този тук! Прелисти вестника, като се спираше само на някое и друго заглавие. Това ѝ помагаше да не изтърве нервите си пред хората. Англичаните са пословични с хладнокръвието си.

Изведнъж спря. В бизнес страниците, които тя никога не четеше, имаше малко заглавие, закътано в левия долен ъгъл.

„След яйцата... сега и бекона.“

„Кой млад предприемач — макар и само за пет минути — започва отначало? В същия офис в Ийст Вилидж, откъдето се изнесе само преди месец? Е, какво пък... спечеленото лесно, лесно се губи, нали, Майкъл?

Надяваме се, че Източна единадесета улица не е прекалено ниско ниво за теб, след като си бил в небостъргача на мултинационална компания...“

Сърцето ѝ подскочи. Той е. Трябваше да е той.

Даяна стисна здраво чашата си. Майкъл Сисеро през цялото време се държа грубо, направо отвратително с нея. Беше ли дотолкова отчаяна, че да потърси неговата помощ?

Лек ветреца отгърна страниците на вестника и тя отново видя собствената си снимка. Диамантите на Фелисити проблеснаха подигравателно от черно-бялата страница.

Тя взе чантата си, излезе на улицата и спря едно такси. Никакво метро повече.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Нищо не можем да направим, господин Сисеро. — Джон Мота, адвокатът от италиански произход, който го прие, поне бе достатъчно любезен да му обясни. — „Гренуил и Бифт“ не са наети директно от „Блейклис“, така че няма явен конфликт на интереси. Казахте, че сте подписали обяснителната записка.

— Тя ме излъга. От началото до края.

— Така е. Вероятно ще получи някакви пари от техните адвокати. Трудно доказуемо е. Ще струва скъпо, а ние не бихме поели такъв случай, при положение че ще получим хонорар само ако спечелим. Прекалено е рисковано. — Той се усмихна, разкривайки златната коронка на един от предните си зъби. — Да съдиш адвокати винаги е много сложно.

Майкъл не можеше да помръдне.

— Кажват ми, че могат да ми вземат работата, компанията ми, моите шрифтове, илюстраторите и контактите ми и аз не мога да направя нищо?

— Нищичко. Накарали са ви да повярвате, че сте в съдружие?

— Точно така.

— Никога не е имало подобно нещо. Били сте техен служител, докато не се стигне до изплащането на първата премия. Прекратили са договора ви, преди това да стане, без предумисъл.

Майкъл скочи на крака и закри из луксозния офис, с изглед към кулите на финансовите къщи в южната част. В спокойната и приятна обстановка на кантора „Грийнбаум и Фишър“ слушаше думите на адвоката, който съвсем спокойно му заявяваше, че с мечтата му е свършено.

— На мен ми се струва съвсем предумишлено. Трябва да започна отначало. От нулата.

— Това е правен термин. — Мота сдържа усмивката си. Възхищаваше се на страстта и всеотдайността на този човек. Жалко, че

не бяха подплатени с поне малко реализъм. Фокстън му изигра мръсен номер.

Мота, който обикновено бе много резервиран, изпита съжаление, че трябва да му съобщи и други неприятни новини.

— В договора ви има клауза, че не може да работите в същата сфера за една година.

— И какво означава това? — попита Майкъл с опасно кротък глас.

— Означава, че не можете да започнете отначало, не и в издаването на детска литература. Нищо, което има връзка с детски книги. Свързано е и със Сет Грийн, и другите ви художествени ръководители — могат или да работят за Фокстън, или изобщо да не работят. Поне не и в бизнеса с книги. Ако искат да продължат с илюстрирането, ще трябва да изчакат да мине година, за да се върнат при вас.

Майкъл усети как сърцето му прескача. Значи край. Не можеше да не работи цяла година. Това означава гейм, сет и мач за Фокстън.

— Ще се обадя на Сет — промълви след малко. — Той трябва да рисува. Все едно да накараш звездата в отбора на янките да зареже бейзбола.

Адвокатът кимна.

— Съжалявам, но не можем да ви помогнем.

— Вината не е ваша. — Майкъл понечи да си тръгне, после спря. — Един последен въпрос. Забранено ми е да работя само в сферата на детската литература или изобщо с всякакви книги?

— Нека да проверя.

Майкъл усети как пулсът му се ускорява, докато по-древният мъж прелистваше документите. Вече бе започнал да крои планове за отмъщение. Можеше да се обърне към поезията, нещо по-достъпно или пък пътеводители, или дори...

— Да. — Тонът на адвоката бе абсолютно категоричен. — Съжалявам. Не можете да работите в бизнеса с книги през следващата година.

— Благодаря — отвърна Сисеро.

Плати сметката си веднага при касиера на фирмата. Искаше този епизод от живота му да приключи веднъж завинаги.

Представи си с какво нетърпение е очаквал Ърни Фокстън да си отмъсти, задето го накара да му се моли, за да се върне в офиса му на насрочената среща. Не можеше да не признае постижението му. Смазането му бе пълно.

Мръсен негодник, каза си Майкъл. Ще ти го върна.
Проблемът бе, че нямаше представа как.

* * *

Най-напред Майкъл прави секс с Айрис. После ѝ каза:

— Нямам пари, няма премия, нито компания и работа. Отсега нататък ще си готвим сами и ще пазаруваме от намалените продукти в магазина в края на деня. Ти ще готвиш, докато аз обикалям за работа.

Айрис го погледна и се засмя.

— Шегуваш се, нали?

— Не.

Майкъл забеляза ужаса, изписан по лицето ѝ, и му стана забавно. Кожата на тялото ѝ все още бе зачервена и потна от страстното изпълнение преди малко. Откакто разбра, че той е спечелил двеста и петдесет хиляди, Айрис бе дори още по-ненаситна.

Не би могъл да откаже на жена в нужда. Макар и прекалено слаба за неговия вкус, Айрис поне е изобретателна в секса. Вкопчваше се в него, сякаш животът ѝ зависеше от това, и се опитваше да го яхне като победител в рудео. Но Сисеро не оставяше жените да поемат контрола. Бе съвсем лесно да се протегне и да сграбчи и двете китки на Айрис с едната си ръка, като се забавлява от усилията ѝ да се освободи, докато той потъва все по-дълбоко в нея. Това винаги я възбуждаше неимоверно. Когато той поемеше нещата в свои ръце, толкова лесно и безпощадно, полупресторените ѝ стонове се превръщаха в съвсем истински викове на екстаз, мускулите ѝ се стягаха около него и той усещаше как контракциите започваха да разтърсват плоския ѝ корем.

Майкъл не харесваше феминистките. Споделяше напълно мнението на онзи скандален радиоводещ, който ги наричаше „феминацистки“. Според Майкъл световната история бе история на мъжете. Говореше се много за равните възможности пред двата пола,

но за всяка жена като Рут Бейдър Гинзбург или Маргарет Тачър имаше по десет като Айрис или Даяна Фокстън. Красавици, които заменяха работата за сватба. За тях това си оставаше най-бързият и лесен начин за забогатяване.

— Не е шега. Не получих нищо, а тъй като не мога да готвя, се надявам ти да знаеш много рецепти, скъпа.

Тя вика и бесня десет минути, а след това, както си знаеше, че ще стане, Айрис си събра багажа и се изнесе от живота му.

— И изобщо не си прави труда да ми звъниш — каза тя.

— Ще се постарая да го запомня — иронично потвърди Майкъл. За да я ядоса още повече, я шляпна по дупето, докато излизаше.

Използвачки. Жените търсеха само богатството в един мъж, деветдесет и девет процента от тях са такива. Какво получиха от сексуалната революция? Нищо, поне доколкото той може да прецени. Всяка жена би зарязала работата си, без да се колебае, ако има възможност някой да я издържа.

Спомни си за онзи виц, който Сет му разказа, за един шеф на студио в Холивуд, когото уволнили и той се обадил на красивата си жена от телефонен автомат. „Но ти все още ме обичаш, нали? — попитал я. — Скъпи, разбира се, че те обичам — мило отвърнала тя — и много ще ми липсваш.“

Айрис направо щеше да си счупи краката от бързане, когато разбра, че той няма да ѝ осигури луксозен живот. Майкъл се зарадва. Това му спестяваше неизбежната сцена, която би последвала, ако той я нарежеше. Обичаше нещата да са ясни и чисти.

Отне му седмица да си събере мислите и никак не му бе лесно. Изтънялата му банкова сметка щеше да покрие наема му тук най-много за още два месеца. Сюзън Катц му се обади разплакана, за да го попита кога ще се върне на работа, а той не можеше да ѝ отговори. Всички контакти, които си създаде през последната година, бяха безполезни. Не можеше да започне работа в издателския бизнес. Дори не можеше да основе друга компания. Фокстън му бе стъпил на врата.

Обадиха му се от „Барнс и Нобъл“. Също и от „Уолдънбукс“. Две от най-престижните независими издателства в Ню Йорк му предлагаха работа като консултант. Но Майкъл не можеше да се примири с това. Пак щеше да работи с книги, но нямаше да се занимава с творчество, нямаше да има влияние. Щеше да се занимава с цифри.

Отказа учтиво предложенията и нае малко помещение на Източна единадесета улица, където отвори малка консултантска фирма. Само дето Мота му бе казал, че не може да консултира никой в издателския бизнес, което превръщаше заниманието му в чисто академично.

Майкъл не можеше да си позволи асистентка, която да вдига телефона, но нямаше и нужда, защото апаратът почти не звънеше. Един приятел от „Амазон“ му плати две хиляди долара да напише доклад за това как се основават независими издателски компании и как те могат да се включат в интернет разпространението. Това бе единствената му поръчка и беше капка в морето от разходи, което представлява животът в Ню Йорк.

Седеше на един разклатен стол в тесния си офис, бършеше потта от челото си и се опитваше да се съсредоточи върху думите, които примигваха на екрана на лаптопа му. Вътре бе горещо като в сауна и силната миризма от съседното заведение за бързо хранене направо щеше да го задуши. Сакото му висеше на закачалка до вратата. Вече бе изгълтал две големи кани студен чай и скоро трябваше да излезе и да си купи трета.

В целия офис нямаше нищо спретнато, освен месинговата табелка на външната врата. На нея пишеше „Сисеро — консултанти“ с малки стилни букви. Майкъл поръча да я изработят на ръка. Коства му седемдесет долара, които отдели с голяма мъка, но си струваше.

Малкото звънче, което бе сложил над вратата, звънна. Майкъл се изправи на стола си, притеснен, че са го сварили без сако. Най-сетне клиент. Слава богу. Страшно се нуждаеше от такъв в момента. Може би представител на някоя голяма верига магазини ще иска да реформира изцяло политиката им за зареждане с нова стока. Или още по-добре — някоя агенция търси помощта му. Бе успял да направи звезди от петима напълно непознати творци, преди да затворят фирмата му.

Вратата се отвори рязко.

— Здравей, Майкъл — поздрави Даяна Фокстън.

Той я зяпна. Беше със семпла, памучна рокля с индийски мотиви, сандали на равна подметка и с голяма чанта. Косата ѝ бе пристегнатата на конска опашка, която я правеше още по-млада, а край нея се носеше леко ухание на парфюм.

— Дошла си да злорадстваш ли? — попита Майкъл. — Ако е така, моля, заповядайте, госпожо Фокстън, и после се махайте оттук. Аз съм зает човек.

— Виждам — каза Даяна и огледа празния офис. Нямаше друго, освен факс апарат и телефон.

— Очарователна както винаги. — Майкъл стисна зъби. — След като вече можеш да представиш доклада пред съпруга си, моля те, остави ме да си върша работата.

Тя стоеше колебливо в средата на стаята. Мина му през ум, че за пръв път вижда Даяна Фокстън притеснена.

— Мога ли да седна?

— Щом се налага. — Сисеро бе озадачен, но може би й бе прилошало от жегата. Не искаше жената да падне от изтощение в неговия кабинет. Посочи й стола, който беше точно пред бюрото му. — Заповядай.

— Трябва да те помоля за услуга — пророни Даяна.

Майкъл повдигна вежди.

— Така ли? Много забавно. И за каква услуга става дума? Да осигуриш на съпруга си още забавни анекдоти за това как малката му шпионка е събирала информацията си ли?

В очите й проблесна пламък.

— Казах ти, че не съм шпионирала за него. И не ми е съпруг.

Сисеро сви рамене.

— Ако не си Даяна Фокстън, то тогава си нейна абсолютна двойничка.

— Аз съм Даяна Фокстън. Засега. Освен това съм разделена със съпруга си и в процес на развод. — Тя подхвърли на бюрото му броя на Нюз. — Това съм аз, а това е бившият ми съпруг. Разбрах за „Грийн Егс“ в същия ден, когато научи и ти. Ърни ми връчи документите за развод предната вечер. Мисля, че това е представата му за остроумна шега.

Майкъл гледеше скептично. Даяна седеше срещу него, изчервена от притеснение, че е принудена да споделя лична информация. Той беше толкова суров. Невероятно мъжествен. „Като някаква горила, каза си тя, с тази лъскава черна коса.“

— Така ли? Искаш да ми кажеш, че наистина си се старала в работата си?

— Изпълнявах си задълженията, нали? — студено попита тя. — Не мисля, че е редно да се интересуваш от мотивацията ми. И вършех всичко, което ми нареждаше. А сега имам нужда от препоръка.

Сисеро изведнъж се засмя.

— Дошла си да искаш препоръка от мен?

— Да. — Даяна се размърда неловко на стола си; стройното ѝ тяло с изкусителни извивки бе великолепно гледка. — Аз... аз... — Тя се изчерви и замълча.

— Продължавай — подкани я безмилостно Майкъл.

— Не мога да си намеря работа. — Страните ѝ пламнаха.

— Нямам препоръка от теб, а явно това, че съм работила в компанията на съпруга си, не се брои.

— Но ти си богата. Защо просто не се върнеш в Англия?

— Не се отказвам толкова лесно — отсече ледено Даяна.

Сисеро не можа да сдържи възхищението си. Сигурно ѝ струва ужасно много да дойде на крака и да го моли за помощ. Значи малката разглезена принцеса се е сблъскала с реалния живот. Той погледна към снимките на бюрото си. На едната бе изтощената Даяна, а на другата — бляскавата Фелисити, и си каза, че Ърнест Фокстън е кръгъл идиот, след като е предпочел втората.

— Няма да те питам за мотивите ти — каза Майкъл, — защото не ме интересуват. Но явно съм те преценил погрешно. Предполагам, че ти дължа услуга. Първо, трябва да ти кажа, че препоръка от мен няма да има никаква стойност, защото от „Блейклис“ очерниха името ми. Второ, непременно ти трябва препоръка, за да си намериш работа. Това е като омагьосан кръг. Трябва да имаш работа, за да си намериш работа.

Даяна сведе сините си очи.

— Прекрасно. И как да се измъкна от този капан? През целия си живот съм работила само осем месеца, и то на друг континент.

— Можеш да започнеш при мен — каза Майкъл.

Това я изненада толкова, че тя отвърна грубо:

— Да работя при теб ли? Не мисля.

— Това е най-доброто предложение, което ще получиш — сви рамене Сисеро. — Виж какво, скъпа, и аз не те харесвам особено, но това тук е офис. Не е нужно да ме харесваш, трябва само да правиш каквото ти кажа и да идваш навреме. Мога да те наема за месец.

Времето е кратко, знам, но накрая ще получиш препоръка. Мога да ти платя осемстотин долара, без други бонуси.

Даяна го погледна прямо.

— Приемам — заяви тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дните се нижеха и температурите се покачваха.

Даяна научаваше неща, които никога не би повярвала, че може да научи, и това я изненадваше. Например как да става двадесет минути по-рано, за да избегне най-натовареното движение в метрото. Започна да сравнява цените в супермаркетите и кварталните магазини, за да купи най-евтиния прах за пране, и си вземаше по намалени цени месо и риба в края на деня. За да няма хлебарки в апартамента, свикна да чисти по два пъти на ден. Купи си малък вентилатор и започна да спи само по бикини и сутиен, без да се завива. Жегата в Манхатън се надигаше от тротоара, сгъстяваше се в тесните долини между етажите на бетонните небостъргачи и нахлуваше през мръсните прозорци на апартамента ѝ. Изискваха се непрестанни грижи само да запази кожата си хладна и грима си на мястото му.

Освен това се налагаше да се справя и с Майкъл Сисеро.

Не го харесваше, но не можеше да не го уважава. Всеки ден си търсеше работа. Понякога тръгваше в девет и обикаляше навън до четири и половина. Даяна седеше в малкия му офис и гледаше телефона, който изобщо не звънеше. Правеше каквото може. Почисти мястото и го подреди, зае се с някои малки поправки и дори преобоядиса една от напуканите стени. Носеше кафе и списания и се преструваше на заинтригувана. Разбра се с един счетоводител на свободна практика как да увеличат данъчните облекчения за Майкъл.

Даяна бе сигурна, че, ако е на негово място, отдавна да се е отказала. Това бе проява на упоритост и глупост едновременно. Сисеро имаше диплома и трудов стаж; можеше да се хване на работа другаде. Като учител по английски или нещо подобно.

Но Майкъл не се интересуваше от друга работа. Идваше всеки ден в офиса, занимаваше се с поредната дребна поръчка — ако изобщо имаше такава — тропаше по различни врати, които си оставаха затворени, и после си тръгваше.

А тя седеше на бюрото си в задушния офис и четеше списания.

Времето им изтичаше. И на двамата.

Камбанката над вратата звънна и Майкъл влезе, облечен с бяла риза и прилежно изгладени панталони. Не приличаше на човек, който е на път да се провали.

— Как мина?

Той сви рамене.

— Както обикновено. А при теб как е?

— Реорганизирах офиса — излъга Даяна. Беше го направила преди две седмици, но предположи, че така ще го накара да се почувства малко по-добре.

— Браво.

Майкъл ѝ се усмихна широко и многозначително и тя се изчерви. Сисеро имаше дразнещия навик да я разсъблича с поглед. Държеше се официално и сдържано, но въпреки това тя имаше усещането, че смъква роклята от раменете ѝ и сваля сутиена. Даяна се ядоса на себе си, когато усети как зърната ѝ настръхват.

Желанието бе само измама. Винаги оставаше незадоволена.

Той се приближи към мястото, където седеше, надвеси се над нея и Даяна се отдръпна инстинктивно, както винаги.

— Какво четеш? — попита я.

Тя му подаде списанието.

— Има статия за интернет и това как компютрите карат децата да затъпяват. От името на „загрижени родители в Америка“, все неща от този род.

— Да. — Майкъл прелисти набързо страниците. — И напълно ги разбирам.

— Може ли да те питам нещо? — обърна се към него Даяна.

Сисеро се изненада. Погледна надолу към нея, което бе грешка. Тя се бе навела напред и пълните ѝ, леко обсипани с лунички гърди се озоваха точно под носа му. Зърна частица от дантелата на сутиена ѝ с цвят на карамел. Проклятие. Какво тяло само!

— Разбира се — отвърна Майкъл, като полагаше неимоверни усилия да не затъне съвсем. Не бе спал с жена, откакто Айрис си тръгна. Слабините му вече реагираха болезнено. По дяволите! Той се премести, така че да не наднича в деколтето ѝ.

— Онзи ден, когато Ърни ни уволни и двамата. Какво се канеше да ми възложиш като задача?

Майкъл се усмихна леко.

— Ти много се ядоса. Всъщност бях доста впечатлен от способността ти да преценяваш кориците на книгите. Мислех си да ти предложа да работиш заедно с илюстраторите, да избираш рамки и да преглеждаш рисунките в книгите.

Даяна остана с леко отворена уста. Сисеро си представи как я затваря със своята. Устните ѝ бяха пухкави и червени, уязвимо меки. Щеше да ги захапе нежно и да я накара да ги разтвори, за да я погали с език, докато тя притиска великолепните си гърди към него...

— Наистина ли си мислеше, че мога да се справя?

Стоп. Край.

— Да, ти имаш истински талант да определяш външния вид.

— Хареса ми онова, което видях — замислено отвърна Даяна. — Никога не съм могла да рисувам добре, но мога да избирам красивото. Погледни това например. — Посочи към голямо цветно каре, което рекламираше някаква компютърна енциклопедия. — Скучно, банално. Защо едно дете да се заинтригува? Знам, че не би му обърнало внимание.

Сисеро погледна по-внимателно списанието в ръката си. Беше права. Нямаше какво да заинтригува едно хлапе...

Той затвори рязко списанието и сграбчи ръката на Даяна.

— Какво толкова казах? — попита тя.

— Нищо. И всичко. — Майкъл изпъна рамене и всички сексуални помисли се изпариха от главата му. — Прекрасна си. Откри го. Успя. Отново сме в играта!

Накара я да остави бележка, че офиса е затворен, и да включи телефонния секретар.

— Да не би да си вземаме свободен ден? — попита Даяна.

— Не ставай глупава. Никога не си вземам свободен ден. Ще проведем делова среща.

Майкъл я поведе на запад, обратно към Вилидж, където на ъгъла на Шеста и Дванадесета улица влязоха в малък френски ресторант. В приятната атмосфера на изисканото заведение, сред небрежно облечените поети и мързелуващи студенти, които бавно отпиваха от фрапетата си, той усети как отново го обзема старото въодушевление и адреналинът потича устремно във вените му. Избра една маса и пъргави млади сервитьорки веднага се втурнаха да ги обслужват. Даяна

бе идвала тук и сама, но тогава трябваше да чака половин час да ѝ донесат менюто. Сега се забавляваше, като гледа как се надпреварват да му угодят. Супер. Едва ли можеха да демонстрират по-явно желанието си да ги забележи, дори ако направо си бяха разкопчали блузките.

— Знаеш, че ми е забранено да се занимавам с издателска дейност — започна той, след като донесоха кафето с аромат на ванилия и лешник заедно с неговото еспreso.

— Да, вече ми стана ясно.

Майкъл нетърпеливо махна с ръка.

— Въпросът е, че така моят опит отива нахалост.

— Вярно е. На гробищата е по-оживено, отколкото в нашия офис.

Идеята на „Грийн Егс“ бе да представи в нова светлина стари истории. Да даде на децата нещо привлекателно като представяне, нещо, което си струва да прочетат.

Даяна отпи от кафето.

— Разбирам, книгите бяха хубави.

— Какво правят децата днес? Игрят компютърни игри. — Прелисти списанието ѝ. — А тази статия твърди, че повечето компютърни игри са пълни боклуци, от които се затъпява.

— Разбира се, че е така.

— Но няма защо да е така. Доказах, че мога да продавам висококачествени и стойностни книги. Американските родители надават вой, че няма нещо ценно, което да възпитава децата им. Ами ако просто се насочим към компютрите?

Някакво странно, непознато усещане се зароди в Даяна. След миг разбра какво е. Като пърхане на пеперуда. Изпитваше силна възбуда.

— Това е... отлична идея — бавно каза тя.

— Идеята е направо велика. — Той я погледна, но тя разбра, че не я вижда. Явно в мислите си градеше огромна империя: лимузини, акции на борсата, корицата на списание Форбс. Скъмността не е сред отличителните качества на Майкъл. — Все още имам познати в издателствата, които ми се обаждат често, а повечето притежават собствени отдели за производство на дискове.

— Но това си остава в сферата на издателския бизнес, нали?

Лицето му помръкна.

— Да. По дяволите.

— Внимавай с езика — разсеяно го смъмри Даяна.

— Все едно. Добре, значи трябва да се обърна към някой производител на компютърни игри и да го убедя да започне да създава образователни програми.

— Но ти не познаваш никой в този бранш.

— Нищо хубаво не идва лесно, скъпа. Нужна ми е помощ. Работата ти ще се промени. Ти ще търсиш хакери и програмисти, както и специалисти в графиката. Ще пишеш презентациите ми и ще идваш с мен в банките.

— Каква полза от мен в банките?

— Имаш изискан вид — изтъкна очевидното той.

— Но... но, Майкъл...

— Не ме интересуват възраженията ти. Канеше се да ми кажеш, че месецът почти изтече, и да ме питаш как ще ти платя заплатата, нали?

Даяна се изчерви.

— Май нещо такова.

— Не се тревожи. Остави ме аз да се погрижа за това — твърдо отсеке Майкъл. — Ако не си получиш чека, имаш позволението ми да си тръгнеш.

— Благодаря — сухо отвърна тя.

Отначало работата ще е тежка и неблагодарна. Няма да идваш в девет и да си тръгваш в пет. Никакви списания и пилене на нокти по цял ден. Съгласна ли си?

Даяна погледна съжалително към ноктите си и се запита дали някога ще може да си позволи приличен маникюр.

— Съгласна съм — каза тя.

* * *

Майкъл съвсем не се шегуваше. Даяна започна да настройва будилника си за шест часа и да се прибира в осем, макар че изобщо не ѝ липсваше допълнителното време в тесния и задушен апартамент. Приемаше непрекъснат поток от обаждания, печаташе презентации и

брошури, регистрира новата компания, занимаваше се с всичко — от адвокати до новите рекламни послания. Майкъл нямаше време да ѝ помогне с нищо. Намирането на първоначално финансиране за компанията бе като изкачването на висок връх без кислород — главозамайващо трудно. Даяна посети толкова финансови институции, че вече банките се сливаха в едно за нея. Подготвяше примерни графики и подреждаше в папки документите на Майкъл. Излязоха ѝ мазоли на краката и се научи да върви въпреки тях. Вечер се прибираше толкова изтощена, че нямаше сили за друго, освен да хапне порция спагети, да си вземе душ и да потъне в безпаметен сън.

В събота и неделя чистеше, за да умилюсти Рита, зареждаше с продукти и редактираше проектопрезентациите за новата седмица.

Един-два пъти се обади и на адвокатите си, за да получи поредната порция лоши новини; Ърни бе обвързал всичко с предварителните иски процедури. Можеше да минат месеци, преди да успее да измъкне пари от него.

Когато Майкъл най-сетне се върна с осигурено финансиране, вече бяха на косъм да се откажат. „Ситибанк“ бяха готови да поемат риска. Бизнес планът, който представиха, бе одобрен и им отпускаха двадесет хиляди долара за наемане на персонал и за разработване на първия проект.

Сисеро намери и първия програмист. Казваше се Опи 3., осемнадесетгодишен, опърпан и гениален. Към младежа го насочил Сет Грийн, който бе много нещастен в позлатената си клетка в „Блейклис“.

Сега седеше в офиса с нов климатик и зяпаше втренчено обувките си.

— Човече, не си падам много по работното време от девет до пет. И имам досие. Не мога да се занимавам с „Майкрософт“. — Опи 3. замислено изплю дъвката си в коша. — Нито пък да работя за онези умници в Силиконовата долина. „Семейството на изобразителното изкуство“. — Той се намръщи. — Нямам семейство, а ако имах, едва ли щяха да искат да ми гледат автобиографията.

— Точно така — съгласи се Майкъл. Момчето е интелигентно, предизвикателното му облекло и походка на уличен гангстер не можеха да скрият пъргавия му ум. Какво толкова. — Ако започнеш да работиш

за нас, ще получаваш минимална заплата. Ще пишеш собствените си кодове. Когато аз получа повече пари, и ти ще получиш повече.

Опи се замисли.

— Но аз не си падам много по стриктното работно време.

— Няма проблем — побърза да го прекъсне Сисеро. — Ако се появиш в девет и пет, просто продължавай нататък по улицата, защото няма да си ни нужен. Това е напълно сериозно.

„Как може да е толкова хладнокръвен?“, питаше се Даяна, която стоеше наблизко с кана студена вода за госта им. „Толкова много се нуждаем от това момче, че направо ми се плаче. Без него сме за никъде.“ Опи гледаше намусено, предизвиквайки Майкъл да отстъпи, но той просто си седеше със скръстени ръце и облегал на стола, сякаш малкият пънкар насреща му няма с какво да го стресне.

Хлапето първо отмести поглед.

— Добре. Но по-добре да не закачаш кодовете ми, човече — каза той.

— Човече — отвърна му в същия тон Сисеро, — нямам никакво намерение да го правя. — Протегна едрата си длан и стисна ръката на момчето. — Добре дошъл в „Империал“ — каза му той.

Първият опит да създадат игра бе пълен провал. Тромава, бавна и пълна с толкова проблеми, че можеше да послужи за сюжет на филм на ужасите. Даяна мизерстваше с минималната си заплата, докато Опи успее да оправи всичко.

Но когато беше готов, резултатът бе отличен.

Майкъл нахлу в офиса.

— Какво има? — скочи на крака тя, притеснена от израза на лицето му. Той се втурна към нея и я вдигна в мечешка прегръдка, като направо я накара да изпищи от шока. Майкъл никога не се държеше по този начин. Той бе най-сдържаният човек на света.

— Ето. Това е. — Той плесна шумно дланта на слисания Опи. — Имаме чек за разработка от „Нексус Геймс“. Много харесаха програмата „Чета/Пиша“. Искат да продължим. Погледни.

— Уха! — Опи се вторачи в чека. — Не съм виждал толкова нули даже и на концерт на „Бекстрийт бойс“. — Той се засмя на собствената си шега.

Майкъл погледна към Даяна.

— И ти също получаваш увеличение на заплатата — каза той. — Обади се на някоя агенция за подбор на персонал. Наеми още хора. Отново сме в бизнеса.

Месец по-късно Даяна си мислеше, че най-странното от всичко е, че е много забавно. Сега в малките им офиси имаше шест души, които работеха върху първата цялостно завършена игра. Тя имаше собствена секретарка, Мона. Едро и тромаво момиче, но много умно, което не правеше опити да флиртува с Майкъл. Последното окончателно я издигна в очите на Даяна. Беше ужасно досадно непрекъснато да се разправя с изблиците на женски хормони.

Новата ѝ задача бе да надзирава графиката. Работеше под ръководството на Майкъл, търсеше идеи за опаковките, редактираше езика на играта, опитваше се да го направи разбираем за децата. Шефът ѝ искаше от нея да намира нови илюстратори.

— Какво разбират те от компютри? — озадачено го попита тя.

Той отново ѝ отправи един от обичайните иронични погледи.

— Нищо. Но можем просто да сканираме работите им.

Тя се почувства глупаво и това я накара да му се сопне.

— Чудесно. Ще измисля нещо.

Майкъл беше истински робовладелец, взискателен господар, и очакваше от Даяна да се сети за всичко сама. Когато ѝ трябваше чанта, тя отиваше в „Хермес“. А къде трябваше да иде човек, когато му трябват талантиливи творци? Най-накрая, след като всичките ѝ връзки не стигнаха доникъде, Даяна се обърна към първоизточника. Под парещите лъчи на августовското слънце всички, които разполагаха с много пари, бяха избягали от града. Единствените останали в ада бяха бедни и настървени за работа. Когато се отби във „Форбидън планет“, „Блу кейп“ и другите известни на колекционерите магазини за комикси, хората там бяха достатъчно любезни да ѝ дадат някои имена. Срецна се с шестима художници, избра двама и ги заведе при шефа си.

— Не мога да повярвам, че намери тези симпатяги — каза Майкъл.

— Знам, че не можеш да повярваш — сопна му се Даяна. — Но успях.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Първата игра не постигна никакъв успех. Втората успя да реализира някакви продажби. Достатъчно, за да поискат банков заем.

Когато лятото свърши, Сисеро вече бе преместил офисите си. Настани се на Западна четвърта улица, в елегантна стара сграда. Петима програмисти и шестима илюстратори, всички подбрани от Даяна, работеха по дванайсет часа на ден, но никой не се оплакваше. Майкъл им даваше дял от печалбата от авторски права и от премиите и така неговият успех бе и техен.

Даяна установи, че работи прекалено много, за да се наслади на новия си стандарт на живот. Не беше богата и не бе се върнала на предишното си високо положение в обществото, но поне отново е в средите на уважаваните хора. А през септември ѝ се обади Хърб Брилстайн.

— Той има предложение за теб — каза Хърб.

Даяна стисна слушалката на телефона в малката си спалня в апартамента на Рита и отправи мълчалива молба към небето. Тук бе уютно, но мястото е прекалено тясно, за да се примирява вече с него. Зачуди се дали съквартирантката ѝ подслушва разговора от другата стая. Парите, които печелеше сега в „Империал“, бяха достатъчно, за да си позволи прилични дрехи, храна и здравни осигуровки, но не ѝ оставаше много за наем. О, колко хубаво би било отново да е богата. Бившият ѝ съпруг имаше милиони. Какво ли е успял да измъкне за нея Хърб?

— Не иска да се явява в съда. Освен това има планове да се жени отново.

Фелисити. Даяна сви юмрук ядно. „Каква идиотка съм била да ѝ се доверя, помисли си тя. Но ще си отмъстя.“

— Ясно му е, че можеш да оспорваш развода в Обединеното кралство, макар да не си в изгодна позиция, след като си се изнесла от семейното жилище, той иска да приключи с този проблем. Но в Англия са доста строги. Адвокатите му заявиха, че са готови да ни чакат

колкото се наложи, тъй като сте били женени по-малко от година, вие сте започнали работа, а когато сте напуснали дома, не сте потърсили контакт със съпруга си и...

— Да. Знам какво съм направила, господин Брилстайн — нетърпеливо го прекъсна Даяна. — Какво е предложението му?

— Седемстотин и петдесет хиляди.

Тя пресметна наум. Седемстотин и петдесет. След като плати на адвокатите... Оставаха ѝ триста двадесет и пет хиляди. Едва щяха да ѝ стигнат да си купи едностайно жилище в приличен квартал и дори нямаше да покрие поддръжката на апартамента. Ърни имаше поне десет милиона според изчисленията ѝ. Но ако откажеше на такова споразумение, щеше да остане закотвена тук.

Даяна погледна през прозореца към гълъбите, които подскачаха по пластмасовата рамка, където съхнеше бельото ѝ. Дрехите, които се нуждаеха от химическо чистене, вече преливаха от малкия килер и висяха преметнати на вратата и на стола. Толкова силно искаше да се измъкне оттук, че изпитваше физическа болка.

— Върнете се при него и му поискайте един милион. Кажете му, че ако откаже, ще наложим заповест за цялото имущество, което сме придобили по време на брака. Може и да не съм купила апартамента от името и на двама ни, но аз обзаведох жилището. — Пое си дълбоко въздух. — Масите, столовете, антикварните диванчета, картините, килимите... за всичко съм подписвала чекове аз. „Виза“ със сигурност пазят тази информация. Предайте му, че ако не иска да заведе любовницата си в празен апартамент, трябва да ми даде тези пари. А ако откаже, още днес подайте иск за заповест.

От другата страна на линията настана мълчание.

— Ако мога да отбележа, госпожо Фокстън, трябвало е да станете адвокат.

Тя се усмихна тайничко.

— Човек трябва да проявява твърдост. Ърни винаги го е знаел. Сега и аз го научавам.

Трябваше да мине цял ден, преди да разбере, че ще получи парите. Половин милион за Брилстайн и лъскавата му кантора и половин милион за нея. Подписа документите в офиса и с брака ѝ бе свършено.

Даяна свали двата пръстена от лявата си ръка и ги изпрати по куриер на Ърни в „Блейклис“. Когато златото и диамантите се плъзнаха по пръста ѝ, тя изведнъж се почувства така, сякаш се е скъсала верига, която я оковаваше.

Отново бе сама и се чувстваше отлично.

За голямо съжаление на Рита, тя се изнесе от апартамента.

— Направи услуга на себе си, скъпа — каза ѝ Даяна и тикна в ръцете ѝ парцала и четките. — Научи се да си оправяш сама леглото.

— Каква точно е моята работа? — попита тя Майкъл една съботна вечер, докато хапваха китайска храна от картонени кутии.

Той погледна за миг към нея, лицето му бе осветено от примигващия екран на компютъра му.

— Каквато решиш — отвърна той.

Типично за Майкъл. Беше ѝ увеличил заплатата, даваше ѝ премии и хвалеше професионалните ѝ умения, но само толкоз.

Тя сви рамене. Значи Майкъл не я харесваше. Чувството определено бе взаимно. Стига да получаваше своя дял, какво я интересува?

Освен това сега си имаше приятелка. Клеър Брайънт я бе подкрепяла през цялото време и дори дойде с нея да си потърси апартамент. Даяна внимаваше да не говори прекалено много за Майкъл. Беше задънена улица, а и защо да показва пред Клеър колко силно ѝ въздейства той всъщност?

Намери си ново жилище до река Хъдзън, много елегантен едностаен апартамент, който дори разполагаше с допълнителна малка стая, която тя превърна в работен кабинет. Обзаведе го с ограничен бюджет, което за нея бе ново преживяване — да няма пари и свободно време. Избра като стил класическия модернизъм: гол дървен под в тъмнокафяво, малък кремав килим, който бе много шик, античен бюст и разтегателен диван. Единственото друго обзавеждане бе нисък диван, телевизор и бюро. Така пространството не изглеждаше толкова малко. Човек дори можеше да се обърне спокойно.

Покани Майкъл на партито, което организира по случай пренасянето си в новото жилище, но той отклони поканата.

— Няма да успея. След месец ни предстои пусков срок. Трябва да прегледам договорите за разпространение — каза той.

— Разбира се. — Даяна приглади блестящата си руса коса. Беше направо вбесяващо колко лесно отхвърли предложението ѝ. Не че се интересуваше от мнението му. Но всички останали от офиса щяха да дойдат. Сякаш нарочно я отблъскваше, а кой е Майкъл Сисеро, че да я отблъсква?

— Но има нещо, което исках да ти кажа за новия ти дом.

Тя се обърна към него, обнадеедена.

— Можеш да получиш данъчни облекчения за домашния си офис, ако го декларираш.

— Благодаря — отвърна Даяна и демонстративно му обърна гръб.

Отново започна да пазарува. Бе успяла да се справи някак с дрехите, които накара Ърни да ѝ изпрати от апартамента им, внимателно използваше грима и парфюмите си, обличаше се семпло. Бе се принудила дискретно да продаде половината си тоалети в един от магазините за използвани дизайнерски дрехи, с които е пълно в Ийст Вилидж. Най-сетне можеше да си позволи да влезе в „Блуминг дейлс“.

Даяна си купи розова копринена рокля на „Миу Миу“ с копчета от яката до подгъва ѝ се появи с нея в офиса, комбинирана с чифт високи и елегантни сандали с тънки каишки в лавандулов цвят.

Майкъл изобщо не я забеляза.

Тя ядно се нахвърли на работата си.

— Ела и виж само какво става — обади се Опи и повика с костеливия си пръст Майкъл.

Сисеро въздъхна, но стана да види какво иска. Опи непрекъснато се хвалеше за някой сложен код, който е успял да разбие, или за гладкото движение на графичните му линии. Майкъл не го разбираше; оставяше техническото изпълнение на тайфата от професионалисти в бранша. Въпросът бе да се насърчават служителите. Той смяташе, че Опи и Джени Фароу са двамата му най-добри програмисти по отношение на кодовете за компютрите. Част от успеха на „Империал

Геймс“ се дължеше и на ентузиазма и всеотдайността на хората, които работеха във фирмата. Майкъл настояваше всички да идват навреме на работа, но това бе единственото му изискване за дисциплината.

Неговите илюстратори и програмисти се обличаха с къси панталони и тениски, на които имаше какво ли не — от „Металика“ до герои от боксовите мачове, докато шефовете на отдели обикновено носеха костюми. Беше се замислял дали да не забрани на момичетата поли над коляното, но това не е издателство. Офисите му бяха пълни с хлапета, а те не се развиваха добре, когато ги потискат.

Трябваше да признае, че Даяна Фокстън прие ролята си на офис мениджър присърце. Създаде най-подходящата атмосфера за служителите. Работеха в половината от една градска къща и Даяна се стараеше да е заредена с всичко необходимо, така че да се чувстват като у дома си. Бе намерила най-доброто оборудване на цени, които му се струваха невероятни, но по-важното бе, че се стараеше всеки ден да има свежи цветя, достатъчно чай и кафе, кошници с пресни плодове, кока-кола и курабийки за програмистите, които си падаха по калорични закуски. Беше заредила лак за коса, парфюми и одеколони в баните и се грижеше да им доставят храна и бира в офиса, когато момчетата работеха до късно.

Хората споделяха с Майкъл, че им е приятно да идват на работа.

На него също му бе приятно. В момента осъществяваше мечтата си. След всеки малък успех усещаше как кръвта във вените му пулсира по-бързо и той искаше още, ако може дори вчера! Все още живееше в малкото си студио просто защото не можеше да отдели време за преместване. Единственият лукс, който си позволи, бяха два-три нови костюма, тъй като непрекъснато ходеше по срещи.

Сега влезе в малката стаичка с изглед към улицата, където компютрите бяха разположени под красив акварелен пейзаж на Мартас Винярд.

— Погледни само — ухили се Опи.

Беше една от новите интерактивни игри от класическата поредица. „Хенри V“ от Шекспир. Графиката бе много плавна и интересна. Може и да не е конкуренция на „Туум Рейдър“, но вярваше, че родителите лесно биха накарали децата си да научат нещо с тази игра.

— Много е добра — каза Майкъл. — Не, направо е фантастична. Продължавай в този дух...

— И може би ще получа свободен уикенд?

— Нека не прекаляваме — подразни го Майкъл. — Къде е Даяна?

— В предния офис е. Затворила се е там вече цял час с някакъв мъж.

— Ясно.

Сисеро се извърна, за да не забележи Опи тъмната сянка, която премина по лицето му. Бе се опитал да свикне с Даяна. Всеки божи ден тази жена се появяваше с тоалет, който караше кръвта му да кипне. Или някой втален, лек като пух, небесносин костюм, или рокля без презрамки, която, макар и с консервативно деколте, я обгръщаше като втора кожа й очертаваше стегнатите извивки на дупето й и заоблените й гърди. Дори и обувките й го смущаваха; деликатни и с тънки каишки, които дори и когато бяха на равна подметка, го караха да си представя жартиери или дантелено бельо. Гримът й бе много лек, но все така подчертаваше пищната пълнота на устните й, високите й скули и черни извити вежди, плътни, а не изскубани до косъм. Косата й винаги бе с различна прическа. Понякога се чудеше как ли ще се появи на следващия ден. Елегантен кок, по младежки свежа конска опашка, сложно заплетена плитка или леко подвити пищни букли, които го подсецаха за реклама на скъп шампоан.

Всеки ден си казваше, че трябва да я смъмри да не се облича толкова провокативно.

И всеки ден разбираше, че няма никакъв шанс, защото няма за какво да се хване.

Даяна бе много коварна. Знаеше точно как да спази буквата на правилника за облеклото в офиса, като в същото време напълно престъпваше духа. Как би могъл да възрази срещу дълга до пода бяла рокля с малки къси ръкави? Но и как би могъл да не забележи деликатната дантела върху вдлъбнатината между гърдите й, гальовната прегръдка на памука върху дупето, плоския й корем и начина, по който асиметрично скроената пола подчертаваше всяко дребно движение на ханша й?

Днес нямаше определена среща. Сисеро се гордееше, че знае абсолютно всичко в работния й график. Ако ставаше дума за

формалната страна на бизнеса, Даяна Фокстън бе сред основните активи в компанията му. Банките и адвокатите по бизнес делата направо я обожаваха. Харесваше му да я наблюдава как работи с тях. А тя знаеше точно как да подходи към всеки — кръстосваше дългите си стройни крака с красиво оформени прасци, които винаги бяха в много елегантни обувки, идеално подходящи на тоалета ѝ, разтърсваше буйните и пухкави кичури на косата си, докато с класическия, ледено недостъпен английски акцент представяше накратко същността на „Империал“.

Наблюдаваше как я слушат мъжете, напълно запленени. Дали беше заради успехите на компанията му или заради нейния акцент, заради неговите продукти или заради нейните очи? Жените на ръководни постове също бяха очаровани. За малко преставаха да флиртуват с него, за да я погледнат внимателно; тя винаги бе свежа и абсолютно хладнокръвна.

Но винаги е знаел, че ще дойде и този миг. Даяна не е срамежлива монахиня, ядосано си мислеше Майкъл, съвсем не. Отлично съзнаваше каква власт има над мъжете. Усмиваше се, отмяташе блестящата си коса, обличаше се така, че да подчертае прелестите на фантастичното си тяло. Рано или късно щеше да доведе приятеля си в офиса и Сисеро бе готов да го намрази. Сигурно щеше да е някой двуличен негодник като Ърни Фокстън. Даяна имаше ужасно лош вкус за мъжете и той, Майкъл, нямаше намерение да търпи подобни типове в офиса си.

Мина през предната зала, без да обръща внимание на различните молби да прегледа едно или да подпише друго. Вратата към залата, където провеждаха срещите с инвеститори и пазарни анализатори, бе затворена.

Той потропа ядосано.

— Даяна?

Последва тишина. След това я чу да говори тихо и настоятелно на някого.

— Да, Майкъл. Имам среща.

Хладният ѝ тон го вбеси. Без да мисли, завъртя бравата и нахлу в залата.

Даяна стоеше, а някакъв по-възрастен мъж бе стиснал ръката ѝ. Сисеро отбеляза, че човекът изглеждаше богат и от джобчето на сакото

му се подаваше кърпичка. Носеше дори жилетка към костюма си, въпреки жегата в ранната есен. Майкъл веднага го намрази.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — тихо попита Сисеро.

Мъжът се извърна и го огледа, сякаш виждаше нещо гадно, което се налагаше да остърже от подметката си.

— Не, не мисля. Имах лични дела с госпожа Фокстън.

Майкъл се престори, че не забелязва почервенялото лице на Даяна.

— Нейните дела са и мои дела. Аз съм Майкъл Сисеро.

— Да, знам кой сте, сър. — В устата му обръщението прозвуча като обида. — Но исках да говоря лично с Даяна Фокстън.

Майкъл скръсти ръце пред гърдите си и с огромно задоволство забеляза разтревожения поглед на дребничкия мъж към бицепсите му, очертани под ризата.

— Мисля, че приключих тук — побърза да каже той.

— Точно така. Нека ви изпратя до изхода — с равен глас предложи Майкъл. Забеляза, че Даяна е много ядосана, но това си е неин проблем. Нямах право да флиртува с поредния си ухажор в работно време.

— Знам пътя...

Човекът събра документите си и побягна навън, като измърмори тихичко „Приятен ден“, докато минаваше край Майкъл.

Сисеро се обърна към нея. Даяна бе с розова права пола и розово сако с къси ръкави и асиметрични ревери. Цветът чудесно подходеше на топлите летни кичури с цвят на зряло жито в косата ѝ, а в добавка го бе подчертала с лек парфюм с ухание на роза.

Беше се наконтала заради този тип? Никога нямаше да разбере жените. Парите явно означаваха ужасно много за тях. Нима тя не печелеше достатъчно?

За миг си представи предишния ѝ апартамент. Вярно, в сравнение с мансардния етаж до Сентрал Парк, настоящото ѝ жилище не можеше да се нарече богато. Бе идвала на работа с едни и същи дрехи — винаги в различна комбинация — няколко пъти. Може би това не ѝ стигаше. Тя все още се държеше като светска дама и вероятно точно такава искаше да е.

Също като Айрис.

После си каза, че това не е негова работа. Бизнесът си беше бизнес.

— Какво правеше този мъж тук? — сопнато попита Майкъл. — Това е моят офис. Не е място, където да развличаш личните си познати.

— За кого се мислиш? — възкликна Даяна. Лицето ѝ бе преbledняло и сините ѝ очи блестяха. Приблужи се решително към него. — Мисля, казах ти, че имам лична среща. Да не би да си въобразяваш, че можеш просто така да нахлуеш?

— Мисля, че мога да правя каквото си поискам. Аз съм шефът. Тя се засмя.

— Нима не съм си заслужила правото на петнадесет минути лично време? Работя ден и нощ за твоята компания, шефе.

— Смяташ, че си жертвала нещо заради „Империал“? Дори нямаш представа какво означава това — презрително отсече Сисеро.

Даяна посегна и го удари силно през лицето. За миг той остана толкова шокиран, че изобщо не реагира. Ако беше го очаквал, щеше да блокира ръката ѝ. Не позволяваше на жените да го удрят. Ако някой мъж се бе опитал да го стори, щеше да го остави в безсъзнание до средата на следващата седмица. От страна на жена, като Даяна, не бе нещо повече от опарване. Но проявеният от нея кураж направи го смая.

За миг си представи как я премята върху коляното си, повдига изкусителната ѝ пола и я наплясква по дупето. Това определено щеше да ѝ е от полза.

— Би ли била така добра — с равен глас подхвана Майкъл — да ми обясниш какво си въобразяваш, че правиш?

— Правя каквото ми се иска — сопна се тя. — Значи не смяташ, че съм направила достатъчно жертви за тази фирма? Нека ти кажа нещо. Този човек е адвокат.

Сисеро примигна.

— Обясни ми.

— Да ти обясня ли? — възкликна Даяна и отметна косата си. Гледаше го ядосано, провокираше го — беше истинско предизвикателство. Представи си как смъква сакото от крехките ѝ рамене и раздира на две роклята ѝ. Това, разбира се, не означаваше нищо — фантазираше си за нея, както би го направил за някое друго красиво момиче. — Значи искаш обяснение. Какво ще кажеш за това,

че си толкова зает да заповядваш на всички в проклетия си офис, че изобщо не ме забелязваш! Аз имах личен живот, преди да дойда тук, Майкъл. Опитвах да си върна поне частица от него. Без никаква помощ от твоя страна. Мислех, че можем да бъдем приятели, вероятно съм сбъркала. — Даяна грабна документите и ги хвърли към него. — Това е споразумението за развода ми. Адвокатите ми току-що измъкнаха половин милион от мен, защото са направили няколко телефонни обаждания.

Майкъл не си направи труда да ги вдигне.

— Съжалявам. Но сама си си виновна.

Даяна не повярва на ушите си.

— Моля?

— Така е. — Господи, колко унижително бе да я гледа с тези очи, с гъсти черни мигли, сякаш той знае всичко, а тя е глупава кукла. — Ще те извиня за избухването ти само този път. Но не ме обвинявай за грешките си. Била си прекалено надменна. Не си отишла при адвокат от самото начало. Би могла да сключиш по-изгодна сделка, ако не бе чакала до последния момент. И защо това да е моя грешка?

Даяна направо побесня. Понякога го мразеше. Беше толкова самоуверен. Усети как кръвта ѝ отново кипва. Искаше да излее гнева си и без да мисли, замахна с ръка отново да го удари.

Но Майкъл бе прекалено бърз за нея. Той протегна ръка и сграбчи нейната за китката, като я стисна здраво. Бореше се с него, но не можеше да се измъкне. Само след миг я притисна към себе си, а после ръцете му обхванаха лицето ѝ и принудиха устните ѝ да се вдигнат към неговите и той започна да я целува безпаметно.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Утрото озари Рим, златно и топло, с обещанието за поредния жарък ден. Фелисити Метсън въздъхна. Тук бе толкова скучно; да се влачи навсякъде след скъпия Ърни се оказа по-тежко, отколкото смяташе отначало. Надяваше се, че той ще се откаже от идеята си да купи някой от струващите милиони апартаменти, разположени в театъра на Марсел, сътворен преди повече от две хилядолетия. Изобщо не я вълнуваха безбройните паметници от Древния Рим, които бяха обрасли в диви макове и ги обитаваха малки черни гущери, стрелкащи се напред-назад като езика на новата камериерка на Ърни. Колкото до ренесансовите църкви със скулптури на Да Винчи, картини на Рафаело и кой ли още не, Фелисити се чувстваше неудобно вътре. Такова глупаво разхищение. Защо да се излагат такива съкровища, за да ги зяпат всякакви простосмъртни? Дълбоко в себе си тя изпитваше погнуса, че нещо толкова велико като например „Мойсей“ на Микеланджело в „Санта Мария Маджоре“ стои там, за да могат разни затлъстели италиански домакини и работници със загорели ръце и евтини костюми да го зяпат след неделната служба. Как биха могли те да оценят подобно изкуство? По-добре да се прибере в някой музей или, за предпочитане, да се продаде. Например на нея.

Фелисити за миг си позволи удоволствието да си представи как доставят „Мойсей“ в новата ѝ градска къща, която Ърни щеше да купи за нея след сватбата, и навсякъде кръжат телевизионни репортери с камери и микрофони. Разбира се, засега той нямаше чак толкова пари. Но имаше големи надежди, че новата сделка, която в момента се подготвя между сеньор Берталони от италианския конгломерат „Медиа Синк“, ще уреди най-сетне и този въпрос. Защо да мечтае на дребно? Нима Майкъл Айзнър не е доказал, че човек може да натрупа истинско богатство, като ръководи една компания?

Позвъни за рум сървис. „Консул Марк“ бе най-новият и най-люксозен хотел в Рим, само на няколко преки от Колизеума, и предлагаше всички удобства на по-изисканите си гости. Фелисити

заяви на Ърни, че е задължително тя да разполага със собствен апартамент... отчасти за да се подлага на разкрасителните си процедури, без той да я гледа, и отчасти за да може Юнг-Ли — най-новата от поредицата източни „камериерки“, които тя наемаше за годеника си — да го посещава необезпокоявано сутрин. Фелисити отлично разбираше, че успехът ѝ в тази връзка зависи изцяло от това Ърни да е доволен от живота си. И двамата чудесно ги устройваше да се преструват, че не знаят какво върши другият.

Фактът, че Юнг-Ли и всичките ѝ предшественички бяха наемани от Фелисити от една много скъпа и изключително дискретна „мадам“ на Западния бряг, е нещо, което Ърни не биваше никога да научи. Нито пък някой друг. Фелисити плащаше в брой и използваше чуждо име. Освен това се обаждаше от улични автомати и използваше услугите на добрата стара пощенска служба, като изпращаше пакетите от различни места в града — веднъж дори бе отишла до Бруклин.

Според Фелисити, обективно погледнато, всичко това донякъде е унижително. Но Ърни не знаеше, че тя знае, нито пък някой друг. Историята с Даяна ѝ подсказа какво задоволява Ърни, а Фелисити не харесваше грубия секс. Нито пък социалната изолация, ето защо Ърни се оказа идеалният изход. Можеше да заглуши онзи слаб вътрешен гласец, който все още копнееше за истинска любов и сродна душа. Любовта е просто вълшебна приказка или в най-добрия случай — въпрос на късмет. Трябва да срещнеш подходящия мъж на подходящото място и в подходящия момент. Късметът бе изневерил на Фелисити и тя никога не се замисли сериозно да даде шанс на връзката си с военноморския подполковник. Трудно се живее без пари. Погледна към Рим и се поздрави мислено за честността си. Да, нейният терапевт ѝ помогна да разбере, че човек трябва да е верен на себе си.

Нямаше как да отрече, че харесва охолния живот. Ако някои жени предпочитат романтиката и бедността, това си е техен избор. Фелисити е реалистка.

Появи се служителят от рум сървиса — красив сервитьор с очарователен акцент. Фелисити се постара да му покаже загорелите си и стегнати бедра, които се подаваха под сатенения ѝ халат с цвят на праскова, докато го насочваше към огряната от слънцето тераса. Той се усмихна и се поклони леко, докато сервираше чаши от ирландски

кристал, порцеланови чинии и посребрени прибори. Закуската ѝ бе малък грейпфрут, препечена филийка черен хляб, чаша прясно изцеден портокалов сок и половин бутилка шампанско. „Перие — Жуе розе“. Нямахте нищо по-хубаво от малко шампанско сутрин или по което и да е време на деня. Обичаше да пийне глътка рано сутрин, колкото да се поотпусне.

Сервитърът леко докосна гърдите ѝ, докато тя му даваше бакшиш от десет хиляди лири. Толкова отдавна не бе изпитвала оргазъм с мъж. Ърни никога не би могъл да я задоволи — нито пък някоя жена, ако трябва да е откровена. Но веднага се дръпна и се задоволи с ледена усмивка, отпращайки прислугата.

Фелисити добре знаеше какво се говори за италианските мъже в леглото. Но някакво си половинчасово приключение не би могло да се сравнява с новия ѝ диамантен годежен пръстен, нито с фантастичния ѝ гардероб или лятната вила в Мартас Винярд, която бе последният засега подарък от Ърни. Постигна отлични резултати, напътствайки го по време на развода му; няколко умело премерени дарения за благотворителност, добре подбрани гости за вечерно парти и Мира Чен бе забравена.

Ърни се присмиваше на разюзданото въображение на жълтите вестници и никой не смееше да му се подиграва — поне не в лицето.

Фелисити си наля от розовото шампанско и вдигна тост за себе си. Непрекъснатото подмазване на дамите от висшето общество в Ню Йорк и липсата на стремеж да ги засенчи я издигна в очите им много повече от горката Даяна. В крайна сметка онова момиче е англичанка и не разбира, че ако натриеш носовете на членовете на клуба, със сигурност ще те изритат от него.

Даяна се оказа недостойна за вниманието на Джоди Гудфренд и приятелките ѝ, мислеше си доволно Фелисити, докато гребваше от грейпфрута си и гледаше мотористите, които обикаляха по улиците на Рим. Момичетата бяха с много оскъдни къси джинси и бронзовите им стройни бедра стискаха здраво метала, без каски на главите. Тук всички пушеха и пиеха и не започваха деня без еспreso, което бе толкова силно, че лъжичката можеше да стои права в него. Всички ядяха сладолед непрекъснато и бяха кльоцави като модели, докато не родят едно-две деца и изведнъж се превърнат в забрадени в черно отпуснати матрони. Сякаш слънцето ги правеше безсмъртни. Сигурно

и Даяна Фокстън се бе смятала за безсмъртна, а изчезна безследно от обществото. Никой не знаеше къде е. Един милион мизерни долара и никой повече не чу за нея.

Фелисити отпи от чашата си и се наслади на леденото шампанско, което се стече от гърлото към стомаха ѝ и стопли кръвта ѝ. Даяна не е неин проблем; вече не бе ничий проблем. Най-належащата ѝ задача сега е да направи добро впечатление на малкия прием, който Ърни даваше за италианците. Скоро трябваше да звънне на личната си асистентка, за да ѝ донесе бележника. Сеньор Ермати обичаше кубински пури; сеньорина Витело бе запалена по бейзбола и Фелисити намери за нея топка, подписана специално от Марк Макгуайър. Не се съмняваше, че с Ърни ще очароват всички.

Слънчевите лъчи пълзяха по древните зидове и по оцветените с ванилова светлина в охра стени. След около час, пресметна Фелисити, Юнг-Ли щеше да приключи „личните процедури“ на Ърни с „масаж“. След това тя ще се отбие при него, преди той да излезе по работа; посещение на добра воля, за да знае скъпият ѝ годеник колко високо го цени.

— Значи това е всичко.

Ърни се изправи и огледа самодоволно малкия кабинет, облицован в тъмно дърво. Офисите на „Медиа Синк“ бяха претъпкани и тесни в сравнение с неговия дворец от хром и стъкло, но зад тях стоеше сериозно финансиране. Можеше да спечели битката във всякаква обстановка. Медисън Авеню, Уолстрийт или дори тази стая в бургундскочервено и махагон, с тихия звук на климатика, който не успяваше да разпръсне миризмата на дима от пурите на стария джентълмен, както и лекия дъх на анасон от бутилката „Самбука“. Берталони обичаше да я оставя отворена на масата, когато поднасяше кафето. Вярно, че много се бе подразнил от начина, по който се засмяха всички, когато помоли за безкофеиново кафе. Никой в тази окаяна страна не ядеше нискокалорична храна, нито пък пиеше диетична сода или безкофеиново кафе. Тяхна си работа, нека се смеят. Той ще се смее последен, когато „Блейклис“ излязат на пазара с отдел за детски играчки и дял в европейския телевизионен бизнес. Той,

Ърнест Фокстън, вече бе извел издателството от тъмните дебри на миналото и сега е време да разпери криле. Чувстваше се непобедим.

— Си, си. — Берталони му се усмихваше със скована деловитост, но Ърни внимаваше сърдечната му усмивка да не помръкне дори и за миг. Господата в бизнеса тук бяха като мафиотите във филмите; много държаха на уважението. Берталони бе създал мултимилionна империя в тази страна, с нейната откачена политика и нестабилна валута и старият глупак много държеше да се отнасят с него като с уважаван човек. Ърни можеше да го понесе. Беше специалист в подмазването когато му е изгодно. — Тази вечер ние прием, празнуваме, аз ще срещна ваша съпруга.

Ърни се замисли за Фелисити с надеждата, че тя се е подготвила добре и има подръка всякакви малки подаръчета и подобни глезотии. Сигурно е готова. Не се съмняваше в нея.

— Всъщност тя не ми е съпруга. Моя годеница е. Разведен съм — каза той и мигновено съжали. Тъмна сянка пробяга по набръчканото лице на стареца.

— Развод? Не е добре. Семейство много важно.

— Да, съгласен съм. Но жена ми ме напусна. — Ърни се престори на силно огорчен. Вътрешно се ухили обаче. — Разводът приключи неотдавна и с годеницата ми се надяваме да се оженим в най-скоро време.

— О! — Берталони кимна. — Жена напуснала, това е тъжно, сеньор Фокстън. Но бракът е добре.

— Довечера ще се запознаете с Фелисити — обеща му Ърни — и съм уверен, че много ще я харесате.

Неговите хора кимаха и си бърбеха с италианците, докато излизаха навън и Ърни много се гордееше с тях. Имаше способността да подбира подходящите хора за всяка работа, това поне е сигурно. След като се върне в Съединените щати — той мислено се потупа по гърба — ще обяви новите договори, ще назначи нови хора за шефове на отдела за играчки и ще се превърне в още по-голяма звезда в развлекателния бизнес. Ърни си представи как всички дребни душици, които сега се страхуваха от него, направо ще се изпокрият в ъглите си. Щеше да се превърне в новия Доналд Тръмп, с Фелисити до него, ще се появява в най-отбраното общество и на най-престижните места. А междувремевно враговете му щяха да са смазани. Както стана с Даяна,

онази глупачка, която имаше шанса да се наслаждава на всичко заедно с него, но го пропиля. Както и Майкъл Сисеро. Какво удоволствие му донесе да откъдне печелившата компания изпод носа му! Мислеше се за голяма работа, накрая му се моли на колене, притисна го до стената.

„Смазах го като гнусна буболечка, каза си Ърни. Може би, когато се върна в Ню Йорк, ще се поинтересувам с какво се е заел сега и отново ще го смачкам.“ Много важно бе да покаже на всички какво става с онези, които го ядосват.

Даяна не мислеше какво прави, защото Майкъл не ѝ оставяше нито миг. Устата му върху нейната бе безмилостна. Секунда по-късно ръцете му я обвиха и я притиснаха до болка. Беше толкова силен, толкова невероятно... голям. Никога не бе докосвала мъж с толкова мускули. Бицепсът му бе голям почти колкото бедрото ѝ. Чувстваше се победена и смазана, меките ѝ гърди бяха притиснати до твърдия му гръден кош. Усети как в долната част на корема ѝ се разстила топла вълна, много по-мощна от обърканите ѝ копнежи, които бе изпитвала досега. Разсъдъкът ѝ казваше, че сексът изобщо не си струва. Но топлината в тялото ѝ настояваше, че го желае. Нежните косъмчета по ръцете и врата ѝ настръхнаха, усещаше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват като зрели черешки от нахлупата в тях кръв. Слабините ѝ се напрегнаха и тя усети как се овлажнява. Опита да се отдръпне, но той не ѝ позволи. Дъхът на Сисеро изгаряше лицето ѝ, шията ѝ. Притискаше се силно до роклята ѝ. Беше огромен. Толкова различен от противния малък член на Ърни. Стори ѝ се малко по-дълъг от обикновеното, макар че не познаваше много мъже, но особено се впечатли от дебелината му. За миг се запита дали няма да я нарани, когато проникне в нея. Ръцете му бяха върху дупето ѝ, галеха го и го масажираха, потъркваха нежното местенце в долната част на гърба ѝ. Дъхът ѝ се учести. Желанието я подлудяваше.

Майкъл се дръпна на сантиметър, колкото да зърне лицето ѝ.

— Махаме се оттук.

Гласът му бе тих и настоятелен. Нелепо бе дори да си помисли да възрази. Той просто не би го позволил. Не ѝ оставяше възможност да диша, да мисли трезво.

— Да — отрони тя.

Майкъл отвори вратата и закри решително напред. Опи отново се бе запътил към тях. Даяна изпита внезапен ужас, че той може да промени решението си, да си върне здравия разум и да се заеме с работата.

— Имаме среща — заяви рязко Майкъл, сопвайки се на Опи. Той се дръпна. Когато Сисеро е в това настроение на гладен алигатор, най-добре да не го закача човек. Погледна със съжаление към Даяна. Явно този път е загазила сериозно.

Тя държеше главата си наведена и следваше Майкъл. Беше в агония от страстно желание и ужасен срам. Не искаше никой от колегите ѝ да види зачервеното ѝ лице, блесналите ѝ очи, влажните ѝ леко разтворени устни. Сигурно приличаше на трескава. Вторачи се в силните мускули върху гърба на Майкъл, които се очертаваха под дрехата му. Може би наистина е полудяла. Така беше. Трябваше да се измъкне...

— Майкъл — тихо се обади тя.

Едно такси се закова със свистене на спирачки пред Сисеро. Той се обърна и я погледна, смъквайки дрехите ѝ с очи, и погледът му се спря точно между краката ѝ. Сякаш груби пръсти бяха докоснали тялото ѝ. Тя не може да се сдържи и въздъхна.

— Влизай — каза кратко той.

Качи се в таксито и Майкъл се настани до нея. Наведе се напред, за да даде адреса на шофьора и сложи ръка на коляното ѝ.

— „Уест Бродуей“ и „Хъдзън“ — нареди той.

Даяна слезе от таксито и се опита да си придаде спокоен вид. Искаше да се съвземе малко по време на пътуването, но се оказа невъзможно. Майкъл пъкна едната си ръка зад гърба ѝ и започна настоятелно да я гали. Играеше си с нея, сякаш е играчка. Понякога изпитваше притеснения за дупето си, но сега усещаше желанието му, възбудата му и това възбуждаше и нея. Сисеро я масажираше и галеше, докато си бърбеше свободно с шофьора за катастрофалното представяне на отбора на „Метс“, а единственото, което тя можеше да направи, бе да се сдържа с всички сили да не изстене от удоволствие и страст.

Бельото ѝ бе от тънък шифон. Дупето ѝ бе направо голо под полата. Даяна усещаше как оскъдните ѝ бикини залепват за слабините

й заради влагата, която бликаше от нея. Прехапа здраво устни и не каза нищо, докато колата не спря и Майкъл не я измъкна.

Той хвърли двайсетачка на човека и набра кода на електронната ключалка. Във фоайето имаше някакъв служител от поддръжката на сградата. Майкъл весело го поздрави, но Даяна с мъка потисна стенанието, което напираше в гърлото ѝ. Нейното състояние със сигурност бе видно за мъжа. Не я зяпаше нахално, но как би могъл да не забележи? Как би могъл някой да пропусне? Цялата ѝ кожа пареше. Майкъл се обърна към нея.

— Ще трябва да се катерим доста. До десетия етаж.

— Няма нищо — успя да каже тя. Лицето ѝ бе зачервено. — Свикнала съм да се качвам пеша.

Тя тръгна решително по стълбите. О, господи! Защо го каза? Първи етаж, втори, едва забелязваше изкачването. Майкъл още бе долу и си бърбеше с човека. Страхотен начин да си прекараш деня. „И защо не?“, ядосано си каза тя. Стигна до площадката и го чу как тича нагоре, прескачайки по две-три стъпала. Настигна я. Забеляза, че дори не се е изпотил.

— Не мога да повярвам, че каза това пред онзи човек. — Очите ѝ блестяха гневно. — Винаги ли държиш да показваш завоеванията си пред други мъже?

— Завоевание. — Тъмните му очи я пронизваха. — Това ли мислиш, че си? Може би излишно се ласкаеш, Даяна. Тук непрекъснато вода илюстратори. Мъже и жени. Той е свикнал.

Сисеро отвори вратата и сложи ръка на лакътя ѝ, побутвайки я навътре.

Жилището му бе много малко и безукорно чисто. Даяна видя ниското и твърдо на вид легло, изпънато като на войник, зад гърба му. Изведнъж се почувства съвсем мъничка до него.

— Може би идеята не е особено добра — заекна тя.

Той се засмя. Протегна ръце и обхвана гърдите ѝ, повдигна ги леко, сякаш искаше да усети тежестта им. Нов изблик на разтърсваща страст прониза слабините ѝ. Тя потрепери и Майкъл я притисна до себе си.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В първата минута Майкъл бе внимателен и нежен. Дебелите му пръсти се мъчеха с копчетата на роклята ѝ. Успя да я свали, без да я разкъса. Внимателно я преработи на облегалката на един стол.

Даяна изстена тихичко. Очакването да я докосне бе истинско мъчение. Коленете ѝ трепереха, сякаш не можеха да я държат. Никой мъж не я бе докосвал с такава увереност и властност. Тя забрави, че сексът винаги е противен и е нещо, с което жените просто се примиряват. Тялото ѝ откликваше на докосването му, притискаше се в него, но Майкъл я задържаше, леко развеселен.

— Спокойно, момичето ми. — Дъхът му изгаряше кожата на шията ѝ. — Всяко нещо с времето си.

Пресегна се към гърба ѝ и разкопча сутиена. Гърдите ѝ изскочиха от бежовата дантела, топли и натежали от възбуда, и тя чу как той шумно си пое въздух при вида им.

— Като розови пъпки. Тъмна роза — измърмори той.

— Какво?

— Цветът на зърната ти. Питам се какви ли са. — Сисеро посегна и погали с върха на палеца си лявата ѝ гърда, без да докосва набъбналото зърно, само кръжеше около него.

Даяна не издържаше повече. Диво се хвърли към него. Той се ухили и посегна към слабините ѝ, обгръщайки ги с дланта си. Усецаше влагата ѝ през тънкото бельо.

— Искам да те погледна — каза той. — Завърти се. Нека те огледам.

Даяна бавно се завъртя на пети, докато той изрита обувките си и смъкна панталоните. Толкова бе възбуден, че изпитваше болка. Тя бе зашеметяваща; една от малкото жени, които изглеждат по-добре голи, отколкото с дрехи. О, боже, какво дупе само. Стомахът ѝ бе толкова плосък, че върху него спокойно можеше да се балансира чаша шампанско, мускулите на стомаха ѝ бяха съвсем леко очертани, а ханшът ѝ постепенно се разширяваше в стегнато пищно дупе,

закръглено и толкова женствено, че направо го побъркваше. Гърдите ѝ бяха меки, пълни и естествени. Отгоре им имаше малки като песъчинки лунички. Сисеро усещаше как решимостта му да я дразни се стопява. Трябваше да я има. Веднага. Рязко смъкна ризата си и се приближи до нея, ръцете му не можеха да се наситят на топлата ѝ кожа. Тя откликваше бурно, но някак неопитно. Ако не знаеше, че е била омъжена, би могъл да си помисли, че е девствена.

Даяна се изви, когато усети как ръцете му я сграбчват здраво и мъжествеността му се притиска в гърба ѝ. Отчаяно го желаше, но размерът му я притесняваше.

— Ще ме нараниш ли? — измърмори тя, докато го обхващаше с ръка.

Майкъл я блъсна решително върху леглото.

— Не. — Гласът му бе дрезгав от страстта. — Ще започна бавно. Отначало.

Ръцете му се протегнаха и приковаха нейните високо над главата ѝ, а устните му се впиха, целуваше я, притискаше я с тялото си, тя разтвори крака и той проникна в нея много нежно, сантиметър по сантиметър.

— Трябва да се връщаме в офиса — неохотно промълви Даяна.

Държеше главата си сведена. Взе си душ и отново бе облечена, но се притесняваше от присъствието на Майкъл. Нямаше никаква представа, че сексът може да е такъв.

Той я прониза толкова мощно, сякаш щеше да я разкъса на две. Изобщо не би могла да мисли за друго, както правеше с Ърни по време на секс. Ръцете му шареха по цялото ѝ тяло, пръстите му галеха нежното местенце под пухкавите косъмчета на слабините ѝ, докато проникваше в нея, целуваше гърдите ѝ, насочваше тялото ѝ, така че да получи максимално удоволствие. Никога не бе усещала, че доставя някому толкова наслада. Бе свършвала безброй пъти — малки сладостни оргазми, които я подготвяха да се предаде напълно, точно преди и той да стигне върха, така че тя можеше единствено да усеща сладостното напрежение в слабините си и как то все повече нараства и я кара да иска още и още, докато не остана единствено той, гърдите му, силните му ръце, а светът експлодира и я остави изтощена и без дъх.

Беше удивена от преживяването. Не можеше да си представи как ще го погледне отново в лицето. Майкъл се опита да я целуне, когато най-сетне успя да си поеме дъх, но тя се дръпна и отиде в банята. „Какво ли си мисли за мен?“, питаше се тя. „Вероятно ме смята за истинска развратница.“ Реакцията на собственото ѝ тяло бе истински шок за нея и тя се замъкна неуверено в банята, където с удоволствие остана под душа, докато се опита да въведе в ред мислите си.

„Мили боже, мислеше си тя, никога вече няма да погледна този мъж в очите.“

— Какво има? — попита я Майкъл, след като и той си взе душ.

Даяна се облече и прилежно закопча всички копчета на роклята, а сега опъваше косата си в строга френска плитка. Тя му посочи с поглед кафето, което бе направила с неговата машина, като много се стараеше да не зяпа мускулестите му гърди и стегнатите бицепси. Какъв е той всъщност? Нагъл красавец с мускули. Не биваше да си губи ума по мускулите му.

Новата ѝ кариера е важна за нея. В „Империал“ научи, че не е само едно красиво лице. С изненада установи, че не иска да рискува положението си.

И бе уплашена от пълното подчинение на тялото си пред този мъж. Вече усещаше леко напрежение в слабините си. Сякаш — каква шега само! — сякаш го искаше отново.

— Няма нищо. Просто закъсняваме за работа — отвърна тя. — В офиса ще ни чакат.

Майкъл ѝ обърна гръб и махна кърпата от тялото си, за да се облече. Даяна преглътна сухо. Мускулите по гръба му бяха изсечени като на някоя мраморна ренесансова статуя. Дупето му бе плоско и твърдо. Беше огромен. Погледна чистата риза, която сега си обличаше, и се запита дали не си ги шие по поръчка.

— Права си — спокойно каза той. — Ще викнем такси и се връщаме.

Тя нацупено прехапа устни. „Права си?“ Само това ли щеше да каже? Даяна си помисли, че не иска да става нахална, но много се надяваше той поне да поспори с нея.

Не всеки ден се случваше човек да си легне с жена като нея. Или пък не е така? Той се държеше така, сякаш не е станало нищо извънредно.

Даяна вирна глава. Е, тази игра беше за двама.
— Отлична идея — съгласи се тя.

Когато таксито спря на Западна четвърта улица, Майкъл слезе и задържа вратата за нея. Даяна кимна леко, не би могла да му благодари. Манхатън се бе изнизал пред погледа ѝ, докато двамата пътуваха в пълно мълчание. Майкъл изглеждаше съвсем спокоен.

Тя гледаше през прозореца, докато вътрешно кипеше. Ами ако за него е само поредната бройка? Пфу! Едно бързо търкаляне в леглото по обяд, поредното завоевание?

„Какво съм си въобразявала?“, упрекуваше се сама. „Не съм се противила изобщо. По-лоша съм и от момиче, което си ляга с мъжа на първата среща. Той дори не ме покани на среща. А Майкъл и бездруго е толкова надменен.“

Нямаше смисъл да се преструва, че за нея случилото се не е нещо специално. Даяна се извърна настрани от Майкъл, а гърбът ѝ бе скован от напрежение. Изчерви се силно, спомняйки си как подскачаше от докосванията му, как стенеше и крещеше, как го дращеше с нокти и викаше, цялата в пот. Само какви неща бе направил с нея. Колко властно и непреклонно я бе пронизал, колко сладко я бе изтезавал с езика си, с ненаситните си ръце.

Прехапа бузата си отвътре. Е, не можеше да промени как се държа преди малко, но можеше да контролира поведението си сега.

„Ще бъда безукорен професионалист“, обеща си Даяна.

Наведе се напред.

— Спри това радио — сопнато нареди тя. — Тази музика ме подлудява.

Шофьорът побърза да се подчини. И много умно постъпи, каза си Даяна. В това настроение не е разумно да се застава насреща ѝ.

Мина покрай Майкъл и влезе в офиса си, като затвори здраво вратата зад гърба си. В бележника ѝ бяха имената на много търсени графични дизайнери, с които трябваше да говори. Вдигна телефона, твърдо решена да забрави Майкъл Сисеро и тялото му.

— Още шампанско, сър? — предложи стюардесата.

Флиртуваше най-безсрамно, но Фелисити се бе отпуснала на мястото си с превръзка „Гучи“ на очите си, прилежно събрала ръце в скута. Спеше или се преструваше на заспала. Стюардесите можеха да пърхат с мигли колкото си искат. Ърни бе доволен от нея. Организира страхотно парти за италианците, забавлява дъртите негодници като истински професионалист, без да забравя и съпругите им. И знаеше точно кога да се престори, че не вижда нищо.

— Мислех, че барът е затворил преди час — каза Ърни, докато оглеждаше гърдите ѝ.

Тя ги изпъчи още малко.

— Така е, господин Фокстън, що се отнася до останалите редовни пътници в първа класа. — Стюардесата снижи глас: — За един от най-специалните си гости винаги можем да направим изключение.

— Донесете ми още една чаша розе — съгласи се Ърни. Не му се пиеше, но му доставяше удоволствие да получава онова, което е недостъпно за другите. Светът наистина е в краката му.

Сделката с Берталони бе сключена и „Блейклис“ щеше да разполага с още повече средства. Игрите и играчките бяха голям бизнес и не виждаше причина той да се ограничава само с книгите. Колкото повече влияние имаш, толкова повече уважение получаваш. Авиокомпаниите бяха само поредният пример. Те изкарваха печалба от големия бизнес, от богати пътници като него, които с удоволствие плащаха за място, което можеше да се смъкне чак до долу. Лениво се запита дали, ако замъкне стюардесата горе, в частната тоалетна, тя би правила секс с него направо там, или щеше да му даде номера на хотелската си стая. И в двата случая не си струваше трудът. Можеше да има Юнг-Ли по всяко време, без изобщо да си мръдне пръста.

Сега момичето се наведе над него и му наливаше в кристалната чаша шампанско на тънка струйка, която тихичко съскаше с мехурчетата си. Ърни се пресегна и хвана тънкото столче с дългите си пръсти. Разбрала, че я отпращат, жената се изпари безследно.

Той отпи глътка, наслаждавайки се на изстуденото вино. Някога, много отдавна, шампанското за него бе невъобразим лукс. В тийнейджърските си години можеше да си позволи само „Асти Спуманте“. Сега е част от ежедневието му, почти досадна част. Ърни бе научил кои са по-престижните марки, дори запомни и годините на

добрите реколти. Истината е, че всички имаха един и същи вкус за него. Но сега можеше да се оплаква, ако напитката не е от добра реколта, и да се хвали, че и камината си не би почистил с „Лансон“. Ърни страшно мразеше да му се подиграват.

Самолетът завиваше плавно и се снижаваше над Канада, бяха много близо до Ню Йорк. Беше се обадил и дал инструкции на Джек Файнмън. Най-напред щеше да има пресконференция, на която да обяви последните си успехи. Но след това Файнмън трябваше да го информира подробно. Явно имаше новини за Сисеро, както и за бившата му съпруга. Ърни не се вълнуваше особено с какво се занимава тя; след като се отърва от нея, тя никога нямаше да се появи отново в доброто общество. Фелисити щеше да се погрижи. Освен това Даяна нямаше голямо богатство, а в Америка, ако не разполагаш с много пари, не струваш нищо. Даяна повече нямаше да го излага. Не мислеше, че и Майкъл е способен да го направи.

Но нямаше намерение да подценява онзи негодник. „Ако веднъж съм смазал някого, мислеше си ядно Ърни, така трябва и да остане.“ Файнмън щеше да му помогне да осъществи плановете си.

* * *

Слънцето се спусна ниско и огря дългата редица стари сгради от червени тухли, като заливаше със злато дърветата пред прозорците им. Даяна подреди документите по бюрото си и ги събра на спретнатата купчинка. Бе успяла да потъне в работа цял ден, като се обаждаше на програмистите, наглеждаше какво се върши в отдела по маркетинг, редактираше текстовете на поредната серия от игрите им и бягаше към машината за вода винаги когато Майкъл се появеше наблизко. Бе се оказало по-лесно, отколкото очакваше. Компанията се разрастваше и всеки ден телефонът и факсът ѝ не спираха да звънят. Нямаше време да мисли какво е направил с нея на обяд, да си представя стегнатия му корем, едрите му ръце, дланите му, които изследваха всеки сантиметър от тялото ѝ. Но сега тези мисли се връщаха в ума ѝ. Веднага щом суетнята на деня позагълхна, Даяна усети как тялото ѝ я предава.

Казваше си, че няма страшно. Щеше да се измъкне оттук веднага. Може би щеше да се отбие в „Блис“ за масаж или да отскочи

до „Бергдорф“ да оправи веждите си. Каквото и да е, само да е далеч от него. Бързо прибра документите си в куфарчето и се обърна към вратата. Майкъл стоеше на прага и препречваше изхода.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита тя. Направо се гордееше с тази реплика. Звучеше делово и безлично приятелски. Защо да му показва колко силно я е развълнувал?

— Да, можеш.

— Добре. Само секунда, веднага ще включа компютъра.

— Нямах това предвид. — Усмихна ѝ се самоуверено. — Какво ще правиш тази вечер?

— Ами аз... аз...

Даяна заекна и се наруга мислено. Защо не можеше да измисли нещо? Умът ѝ бе блокирал.

— Искаш ли да вечеряме? Знам страхотен ресторант на улица „Блийкър“ — предложи той.

Тя се изчерви.

— Виж, Майкъл. Мисля, че трябва да знаеш, че обикновено не правя такива неща. — В мига, в който го изрече, се почувства още понеловко. „Обикновено не правя такива неща.“ „Не съм такова момиче.“ Колко ли жени го бяха казвали, след като са стенели до премала в обятията му?

Той повдигна вежди.

— Обикновено не вечеряш? А би трябвало. Напоследък изглеждаш прекалено слаба.

— Знаеш какво имам предвид. Мисля, че трябва да установим някои правила.

— Да, сигурен съм, че така искаш. — Намигна ѝ. Намигна ѝ! — Добре, ще го направим на вечеря.

— Не мога. — „Бъди твърда!“, каза си Даяна. — Трябва да се прибера и да си взема душ, да се преоблека. Цялата лепна.

— Ммм, знам — съгласи се Майкъл, докато галеше с очи кожата ѝ. — Значи ще мина да те взема в осем.

Даяна се изчерви до уши.

— Не знам... мисля...

— Мислиш прекалено много — отсече той и излезе.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Майкъл, имам предложение — каза Даяна.

Отметна дългата си тъмна коса над раменете и го погледна над ръба на фината порцеланова чашка с английски чай. Откакто започнаха да излизат заедно, тя се почувства достатъчно уверена в себе си, за да се върне към естествения си цвят. Отначало изпита шок, седнала сред позлатения декор на „Орибе“, докато гледаше как яркото платиненорусо на косата ѝ се смекчава и минава през червено към наситено кестеняво.

— Сигурно мразите този цвят, нали? — попита смаяната стилистка.

— Не. — Даяна не можеше да откъсне очи от отражението си. — Цветът е естествен и подхожда на кожата ми. Така изглеждам с пет години по-млада.

— Е, щом така ви харесва.

Жената изпъхтя. Според нея всички трябваше да са руси. Но госпожа Фокстън бе отказала съветите ѝ. Нима не четеше клюкарските рубрики? Кончита не бе сред най-тактичните хора, но дори и тя не посмя да изтъкне, че Фелисити Метсън, новата дама в живота на Ърнест Фокстън, е съвсем типична за нийоркските представи за красота: по-млада, по-руса и по-слаба от Даяна. Може би тя е депресирана, след като разводът бе обявен окончателно и Фелисити размахваше шесткаратовия си годежен пръстен пред всяка камера, която ѝ попаднеше пред погледа.

Но това не би обяснило факта, че винаги когато клиентката ѝ идваше за процедура, тя сякаш блестеше вътрешно, кожата ѝ бе свежа, а очите грееха. Каквито и разкрасителни процедури да използваше Даяна, сигурно бяха много скъпи, мислеше си Кончита, размишлявайки над размера на издръжката ѝ.

Ако Кончита можеше да види тайната за разкрасяването на Даяна, седнал насреща ѝ в претъпканото бистро, щеше да остане изумена.

Майкъл Сисеро отпиваше от кафето си и изпиваше с очи Даяна. Макар да бе с него всяка нощ и да посягаше към нея всяка сутрин, все не можеше да ѝ се насити. Все едно се опитваше да улови сапунен мехур в клетка; той вдигаше летвата на очакванията си, а тя я прехвърляше с лекота.

Сега закусваха заедно близо до апартамента му. Беше с черен костюм, ушит специално за него в „Джийвс и Хоукс“, в Англия. След като игрите на „Империял“ започнаха да се продават добре, вече можеше да си го позволи. Сисеро мразеше лукса като самоцел, но обичаше да изглежда като професионалист. Мисли като сицилианец, обличай се като англичанин. Ризите, обувките и костюмите му бяха безукорни. Дискретни златни копчета за ръкавели проблясваха под лъчите на утринното слънце.

Майкъл никога не се замисляше за външния си вид, освен че се грижеше да е елегантно облечен. Може би това бе една от причините винаги да изглежда дяволски добре.

Даяна обаче бе съвсем друг случай и това го тревожеше. С разрастването на „Империял“ се промени и работата ѝ. Тя бе дясната му ръка в бизнеса и той ѝ плащаше съответно.

Като я гледаше, понякога му се струваше, че всеки цент отива за дрехи.

Майкъл не бе моден специалист, но знаеше кое колко струва. А тоалетите на Даяна струваха много. Почти всеки ден, сякаш да компенсира времето на относителна бедност, тя се появяваше в офиса с нов тоалет. Костюми на „Шанел“. Чанти на „Прада“. Обувки от „Маноло Бланик“. Вероятно имаше нужда от всичко това заради многото срещи, на които я изпращаше да представлява компанията.

Но Сисеро не бе сигурен. В Даяна все още личеше част от предишната разглезена принцеса. Но пък тя работеше здраво и парите си бяха нейни.

Затова ли се караха? Бизнесът му вървеше добре, но не чак толкова. Майкъл погледна Даяна. Дали щеше да се обърне и да поиска от него да я издържа в онзи охолен стил на живот, който ѝ бе осигурявал Ърни Фокстън?

Някой и друг хубав костюм съвсем не можеше да го превърне в магнат. Майкъл си спомни за Айрис. Когато премията му се изпари във въздуха, същото се случи и с нея. Мразеше използвачките от все сърце.

Но не можеше да мрази Даяна. Тя не му позволяваше. Докъде бяха стигнали всичките му усилия да остане безразличен и да не ѝ се нахвърли? Доникъде, щом си помисли, че насреща му стои любовникът ѝ.

Страстта на Майкъл не можеше да бъде заглушена онзи ден.

И добре че стана така. Ако не я бе целунал и не я бе завел в дома си, можеше никога да не разбере какво означава да покориш наистина една жена; не просто някое момиче за една нощ, поредното от върволицата, които почти не познаваше, или пък жена, която си избрал от многото, предлагащи се, защото сами имаха нужда от секс. Даяна е жената, за която бе мечтал. Мислил бе за нея. Обсебила бе ума му.

Тя го заплениваше. Възхищаваше ѝ се затова, че е свикнала да работи за прехраната си.

„Но, мислеше си Сисеро, само толкова и нищо повече.“

Как би могъл да се влюби в светска дама като Даяна? Тя седеше насреща му, в нежнорозова лятна рокля, избродирана с малки жълти маргаритки по яката и подгъва, и с вталено елегантно сако в същия цвят, което стигаше точно под пълните ѝ гърди и горе-долу придаваше приличен за офиса вид на целия тоалет. Нямаше представа кой е дизайнерът. На малките копчета имаше гравирано някакво лого. „D&G“, „Долче и Габана“. Поредната дреха, която изглеждаше фантастично и която сигурно струваше... най-добре да не мисли за цената.

Напомни си, че тя никога не му е искала нищо. Но дали не е така, защото гледаше на него по-скоро като на шеф, отколкото като на любовник?

Никога не бяха определяли точно връзката си. Работеха заедно и се любеха като обезумели. Всеки път, когато си казваше, че трябва да успокои топката, решимостта му се изпаряваше на мига, щом я докоснеше или я погледнеше, или я заприказваше. Случваше се да вика ядно на някой от куриерската служба, задето е забавил доставка, и Сисеро внезапно я поглеждаше, като си представяше устните ѝ върху кожата си. Или пък, наведена над бюрото си, за да разглежда нови макети, разкошното ѝ дупе се набиваше пред погледа му, закръглено и стегнато, започващо от тънката ѝ талия. Ефектът винаги бе един и същ. Сърцето му започваше да препуска, слабините му се напрягаха, поглеждаше я и трябваше да я има. Разбира се, че харесваше Даяна и

тя него, но двамата бяха прекалено различни. Бяха просто приятели, които правеха секс.

Майкъл си го повтаряше всеки ден.

— Готов съм да изслушам всяко твое предложение — спокойно отвърна той. — Много си умна, макар че си чужденка.

Даяна повдигна отлично оформената си вежда.

— Много смешно. В Англия на децата им дават раница и кутия за обяд, когато тръгват на училище. В Америка ги изпращат с бронирана жилетка.

— Знам, че горещо защитавах тезата за по-строг контрол над оръжията, но това не е според конституцията. Както и да е, сигурен съм, че не си ме довякла тук, за да водим политически дебат — сухо заяви той.

— Не.

Тя сведе очи и се изчерви, а той си спомни как порозовя кожата ѝ тази сутрин под докосването му, колко топли бяха гърдите ѝ и дългите червени следи от пръстите му, когато бавно прокара нокти по корема ѝ. Даяна се извиваше под допира му и стенеше повече от всяка друга жена, която бе имал. Двамата бяха много страстни в секса. И все пак, щом станеше от леглото му, тя бе по-скована от всякога.

„Тя е пленителна. И ме вбесява.“

— Само исках да предложа да сме по-внимателни. Прекалено често си тръгваме заедно от работа. Не бива да пристигаме с една и съща кола.

Майкъл отпи глътка от гъстото еспресо и прикри тревогата си. Даяна не искаше да я виждат с него.

— Мислиш, че хората ще започнат да приказват ли?

— Да, така мисля — кимна тя. Кестенявата ѝ коса — той ѝ бе казал, че иска да си върне естествения цвят — подходеше перфектно на високите ѝ скули, на пълните ѝ устни. Бледата ѝ кожа изглеждаше топла, а очите ѝ искряха. — Не се вписва в деловия етикет. Нали не искаш хората да си помислят, че си ми дал работата само защото...

Тя остави изречението недовършено.

— Само защото спим заедно — довърши го той. — Това е добра идея.

Даяна му се усмихна и вдигна чашата си с прясно изцеден портокалов сок. Налагаше ѝ се да впряга докрай самоконтрола си,

когато е с Майкъл, за да не изгуби душата си. Възхищаваше му се, желаше го и понякога, когато погледнеше към него, докато той спи, се улавяше, че изпитва и по-дълбоки чувства. Но не им даваше воля, защото той не я допускаше до себе си.

Даяна веднъж вече бе отхвърлена от мъж. Нямахше да рискува сега. Майкъл не се разкриваше пред нея. Искаше да скъса с него, но не можеше. Той я възбуждаше така, както не си бе представяла, че е възможно.

Сексът вече не бе досадно и разочароващо преживяване. Сега получаваше пълно удовлетворение. Ако можеше да се нарече така. Извиваше се като обезумяла и притискаше Майкъл, докато той навлизаше все по-дълбоко в нея и заличаваше всяка мисъл. Трудно ѝ бе да издига бариери помежду им, щом си спомнеше как палците му нежно поглаждаха зърната ѝ, как дланите му обгръщат дупето ѝ, как я гаят настойчиво, докато тя най-сетне загуби ума си и не започне да моли да я вземе отново. Майкъл Сисеро не е някой сладникав хубавец. Без костюма и ризата едрият му гръден кош бе направо внушителен, бицепсите му бяха мощни, а гърдите и ръцете му — покрити с тъмни къдриви косъмчета. Лицето му, надвесено над нея, докато я целуваше страстно, приковат ръцете ѝ високо над главата ѝ, без да ѝ даде възможност да помръдне, бе лице на истински мъж — със счупен нос, тъмни очи, гъсти черни мигли, късо подрязана коса. Слабото тяло на Ърни ѝ се струваше все по-противно и... Даяна изтръпна от погнуса, щом се сети за мъжкото му достойнство.

Може и да е вярно, че размерът нямал значение... но тя не бе на същото мнение.

Не е толкова въпрос на дължина, а на дебелина. Всъщност не знаеше точно колко е дълъг пенисът на Майкъл... може би около среден размер. Онова, което я караше да хапе до кръв устните си, за да не изкрещи, бе плътното му проникване, онова сладко и безмилостно изпълване, което я тласкаше към насладата. Сисеро бе истински майстор. Извън спалнята Даяна смяташе, че може да се справи с него, но върху леглото неговата дума бе закон. Майкъл не беше сантиментален любовник. Не си падаше по поезия и дълги вечери на свещи, през които всеки разголя душата си. Рядко стигаха до десерта, преди ръката му да се плъзне по коляното ѝ и той набързо да извика такси, в което докосваше гърдите ѝ под сакото, разпалваше кръвта ѝ и

я караше да остане без дъх. Приковаваше я с тялото си към леглото, върху масата, върху коленете си. Задържаше я неподвижна с тялото си и докато едната му ръка с лекота приковаваше нейните две, свободната му длан ненаситно обхождаше тялото ѝ и я измъчваше. А когато най-накрая решаваше да проникне в нея, Майкъл отлично знаеше какъв ритъм да избере, за да я изведе до ръба, подтикваше я все по-нагоре, наместваше се, така че да достигне онова нежно и чувствително местенце вътре в нея, което я караше да се предаде напълно и удоволствието да избухне като фойерверк пред очите ѝ, като ослепителен звезден дъжд.

Но беше строг и взискателен към нея.

Бе изпробвала стотици тоалети, а той не одобряваше нито един. Понякога Даяна се чувстваше така, сякаш двамата са вълци единаци, които обикалят наоколо и не знаят дали да се хвърлят в битка помежду си, или да се чифтосат.

Имаше нужда да знае какво изпитва той. Бе се надявала да ѝ отвърне, че предложението ѝ е глупаво и че той иска да ги виждат заедно.

Нищо подобно. Сисеро прие без колебание думите ѝ. Даяна бе сигурна, че той не я обича.

— Е, значи се разбрахме — усмихна му се ведро тя. — Аз ще тръгна първа; знам, че ти обичаш да закусваш дълго.

— Да, ще се видим в офиса. И може би довечера.

— Може би — съгласи се Даяна.

Остави чашата си, стана и излезе. Успя да сдържи напирещите в очите ѝ сълзи, докато не се озова в безопасност на улицата.

„Тя е ужасно студена жена“, мрачно си помисли Майкъл.

„Този мъж е от камък“, каза си Даяна.

След това винаги пристигаха на работа поотделно. Ироничното в цялата ситуация бе, че след като вратите на офиса се затвореха зад гърба им, двамата се разбираха прекрасно и всеки се наслаждаваше искрено на амбицията и енергията на другия.

Майкъл съставяше бизнес планове и правеше презентации пред софтуерните компании. Даяна следваше идеите му и наемаше нови хора. За нея бе смайващо как той може да основе компания за

компютърни игри, след като не разбира нищо от компютри. Но страстта на Майкъл е заразна. Хора от издателския бизнес, които го познаваха, го препоръчваха на свои колеги в пазара на високите технологии. Обикновено стигаше и само една среща с бизнес уменията на Майкъл и самоуверената елегантност на Даяна и стръвта бе захапана.

— Не знам нищичко за програмирането, но познавам хлапетата — обясняваше ѝ Майкъл. — Ако намерим подходящите хора, можем да осъществим идеята. Да не би Дейвид Гефън да е музикант? А Доналд Тръмп да не е архитект? Не, по дяволите. Няма нужда. Трябва само да подбереш подходящите професионалисти и да направиш точна сметка.

— Но в такъв случай бихме могли да продаваме и сапун със същия успех — възрази Даяна.

— Може, но аз не искам да продавам сапун. Човек може да работи за пари или да следва мечтата си. Но ако избереш да следваш мечтата си, може да спечелиш повече пари.

Предполагам.

— Хората проявяват голям интерес, нали? — попита той.

Тя не можеше да го отрече.

— Така е.

— „Империал“ ще стигне далеч. Повярвай ми. Разбирам от тези неща.

Подразнена от арогантността му, тя не можа да се сдържи да не го подразни.

— Само на тридесет и една си, Майкъл, и досега имаш зад гърба си една неуспяла издателска компания.

— Разбирам от тези неща — простичко отвърна той и вдигна рамене.

Даяна не настоя повече. Проблемът ѝ бе, че наистина му вярваше.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Интересно — промълви Ърни.

Допря дланите си с опънати нагоре пръсти, което според него го караше да изглежда много делово. Прохладният и отлично климатизиран офис на Джек Файнмън бе с изглед към „Грамърси парк“. Ърни се загледа навън, без всъщност да забелязва бавачките, извели на разходка поверените им хлапета, и шахматистите, които се тълпяха край дъските в парка, докато обмисляше информацията, до която се бе добрал адвокатът му.

— Колко точно струва според теб Сисеро?

Някаква бавачка с мек кашмирен пуловер буташе количка с близнаци. Напоследък толкова много жени в Ню Йорк се подлагаха на лечение за стерилитет, че човек непрекъснато срещаше близнаци и тризнаци. Ърни не харесваше децата. Обърна се отново към Файнмън, очаквайки отговора му.

— „Империял“ е само една малка компания. — Файнмън ровеше в документите си. Ърни бе подмолен играч, в това нямаше съмнение. Кантората на Файнмън нямаше навика да използва частни детективи, за да следи хората, сякаш клиентът му е измамен съпруг от предградията. Но сега ставаше дума за много пари, а когато клиентът е с огромно его, той винаги е капризен. Адвокатът знаеше, че в този случай трябва да угоди на клиента си. — Имат независима разпространителска мрежа, а освен това пишат програми и за някои от големите в бранша. Разговаряли са и с много банки, дори инвестиционни банки. Бих казал, че се подготвят да предложат акции на Уолстрийт. Да станат публична компания и да постигнат сериозен капитал.

Ърни се размърда.

— Не отговори на въпроса ми, приятелю.

— Тъкмо се канех да го направя. — Файнмън се усмихна широко. — В настоящия момент той може би печели по сто, сто и петдесет хиляди годишно. Буквално заделя пари от продажбите, за да

плаща разходите, заплатите, здравните осигуровки и всичко останало. Но е собственик на компанията на сто процента. Всяко първоначално предлагане на борсата би се основавало на потенциала на компанията, а не на малките печалби, които реализират като независима фирма. Имат уникален продукт в малка пазарна ниша — образователен софтуер. Хлапетата обичат да учат с техните игри. Отзивите на клиентите са отлични. Мисля, че първоначалното предлагане на акции ще пожъне голям успех.

— Значи, ако излязат на борсата, колко ще получи той? — Ърни се намръщи леко. Не го интересуваше обяснението, а само цифрата.

— Възможностите са безкрайни. Сдържаната ми преценка би била двадесет милиона. Може би и повече.

— Двадесет милиона?

Ърни усети как стомахът му се свива. Това би изравнило омразния негодник с него. Той имаше много играчки — шофьор на денонощно разположение, чартърни самолети, разходки с хеликоптер — но това бяха удобствата на поста му в голяма компания. Той бе наемен работник, а Майкъл Сисеро имаше собствен продукт. Отново се обърна към парка, сякаш нямаше никакви притеснения.

— Разбира се, тогава ще изгуби контрол над компанията.

— Не е задължително. Няма нужда да предлага всички акции. Може да продаде дял от четиридесет и девет процента или дори по-малко.

— Не ми харесва идеята конкуренцията да отнема този пазарен дял — спокойно заяви Ърни. — Знаете, че и ние имаме интерес към игрите.

Файнмън побутна очилата върху носа си.

— Тогава мога само да ви предложа да обърнете вниманието на борсата към своя отдел, господин Фокстън. В момента неговият продукт е уникален. А пазарът много обича уникалността.

— Точно така — замислено се съгласи Ърни. — Трябва да тръгвам.

Файнмън стана и изпрати клиента си. Зачуди се как ли ще понесе това Сисеро. Веднъж го бяха изиграли здраво. Струваше му се жестоко да го повторят, но какво пък, бизнесът си е бизнес.

Опи даде тон за аплодисментите, а после всички се втурнаха за бира.

— Страшна реч, шефе. — Той се ухили дръзко на Майкъл. — Вдъхновяваща. Може би трябва да извадим отнякъде медните значки с орела и да изпратим легионите в битка, а?

Последва сърдечен смях.

Всички служители в компанията бяха събрани в залата на втория етаж в „Уайт Хорс Тавърн“ — версията на Гринич Вилидж на английска кръчма — която Майкъл нае за служебното парти. Имаше бъчонка с бира и три вида вино и хората ставаха все по-шумни. Той нямаше нищо против.

Първата серия от игри наскоро бе пусната на пазара. След месеци борба с кодовете, след много мъки с принтерите и къртовски усилия да победят независимата система на дистрибуция първите игри на „Империал“ най-накрая се появиха в магазините. Опи се бе захванал с уебдизайн и направи сайт за директни продажби, докато Даяна преговаряше за договори за доставки по куриер.

Критиците в бранша ги обожаваха. Дори списанията за компютърни игри се включиха в похвалите. По стените на залата, благодарение на Даяна, бяха окачени увеличени копия от най-ласкавите отзиви. РС Уърлд крещеше с големи букви „Революционна игра“. Геймър заявяваше: „Вълнуваща и пристрастяваща“. Но най-видното място бе запазено за няколкото реда, които им бяха отделили в списание Таим, където ги наричаха „най-желаната причина за една майка да има мишка в дома си“. Под краткото възторжено описание бяха публикували и адреса им в интернет. Вече нямаше кой да спре „Империал“. Фабриката не смогваше да задоволи търсенето. Бяха ограничили доставките за всеки магазин, регион и отделен клиент, което ги превръщаше в задължителна стока и създаваше крайно приятно вълнение сред потребителите.

— Забавлявайте се, заслужихте си го — каза Майкъл. Той огледа своите хора. — Бих ви казал да си вземете по една седмица отпуск, но продуктът ни е нужен съвсем скоро.

— Може би ще си вземем отпуск, когато умрем — предположи Мери Кастелано, новото момиче в отдел „Връзки с обществеността“.

— Възможно е, но силно се съмнявам. — Майкъл се ухили. Взе чашата с шампанско, която някой му подаде, и направи знак на

дисководещия да почва.

Той се движеше сред служителите си, стискаше ръцете на едни, целуваше други по бузата, поздравяваше всеки. Целият офис бе тук, чак до хлапето, което зареждаше машината с вода и сменяше касетите на копирапарата. За него бе важно всички да усетят, че са част от звездния миг на фирмата. Следващата седмица щеше да иска повече от тях, а след това и още. Всички трябваше да са всеотдайни, за да работят толкова, колкото и той. Предложи на Даяна да сложи няколко легла в свободните стаи на горния етаж, за да могат хората да спят и да се къпят там, ако решат. Но тя забрани това категорично. Каза, че хората работят по-добре, ако имат и личен живот.

Той не беше много сигурен в това. Работата бе неговият живот.

Забеляза, че Даяна не е сред танцуващите, и се огледа за нея. Ето къде беше, облежната до стената. Трудно беше да определи цвета на костюма ѝ под разноцветните диско светлини, но със сигурност бе нещо много изискано, стилно, отлично скроено и безобразно скъпо. Всички служители получиха премии веднага щом парите започнаха да влизат в касата. Даяна бе неговият първи заместник и нейното увеличение на заплатата беше най-голямо.

Не е губила никакво време, критично отбеляза той. Беше си намерила нов апартамент, разкошен мезонет на дванадесетия етаж в сграда с изглед към реката. Всеки ден си сменяше обувките и пристигаше в офиса сред облак от някакво безбожно скъпо ухание. Бе почти като първия път, когато я срещна. Всъщност сега изглеждаше още по-добре.

Вълнението от работата придаваше цвят на кожата ѝ, а очите ѝ блестяха оживено. Красотата ѝ бе заразителна. Може би малко ревнуваше. Елегантната кройка на костюмите, която подчертаваше тънката ѝ талия и изкусителното дупе, цветовете, които винаги ѝ подходяха перфектно, високите токчета, които повдигаха сексапилно прасеца ѝ... мъжете я забелязваха. Дори двайсетгодишните хлапаци и тийнейджърите. От загрубелите и закоравели мъже по строителните обекти до изнервените пътни полицаи — всички спираха работата си, за да я зяпат, докато минава край тях. Дори и приглушеният ѝ грим му се струваше излишен. Беше толкова ослепителна. Имаше тяло с формата на пясъчен часовник и гъвкава сексапилна походка, която можеше да накара и статуя да съгрее. А стилът ѝ на обличане само

влошаваше нещата. Истинско мъчение за Майкъл. Въпреки че излизаше с него, все оставаше недостижима. Когато правеше любов с нея, сякаш само докосваше повърхността на бездната от желание. За него тя бе като извор, който те кара да ожадняваш, колкото повече пиеш.

Защо бе облякла толкова мек и пухкав костюм с цвета на разтопено масло и пола точно до коляното, модел на „Прада“, за партито в кръчмата? И защо разкошната ѝ кестенява коса блестеше така очарователно? Приличаше на принцеса, а не на ръководен кадър във фирмата. Но пък нямаше от какво да се оплаче. Всяко отделно нещо, което носеше върху себе си, беше напълно подходящо. Цялостният ефект обаче му вземаше ума.

Приблужи се до нея и забеляза как тя го фиксира с хладния си английски поглед.

— Не танцуваш ли? — попита Майкъл. Вдъхна уханието ѝ. Днес бе нещо свежо и леко. Понякога парфюмът ѝ бе наситен и с аромат на мускус или топъл и напомнящ за гъста гора. Но днес тя ухаеше на чистота, на пролетни цветя и на прясно окосена трева. Беше хубаво, но не и колкото нейното собствено женско ухание, ароматът на меката ѝ чиста кожа. Така я харесваше най-много; гола, под душа, без нищо, което да украсява и прикрива фантастичното ѝ тяло. Гърдите ѝ, облени от струята вода, малките ручейчета, които тръгваха от розовите пъпки на зърната ѝ. Плоският ѝ корем с малко пъпче, което обичаше да гали с език, да я дразни, докато тя се разгорещи и започне да го моли. А и за мъж, който харесва женските дупета като него, невероятните извивки на ханша ѝ, твърдото като камък и стегнато дупе, което тя поддържаше във форма с обикаляне из Манхатън много по-добре, отколкото би успял който и да било личен треньор. Желанието се надигна в него. Искаше я и усещаше как възбудата му расте. Отново. Мислеше си, че след тази сутрин няма да има сили поне за седмица напред, но само видът на вталеното ѝ сако, закопчано догоре и стигащо над коленете, бе достатъчен, за да го вдигне от мъртвешки сън. Беше толкова женствена и строга. Но той знаеше как може да я накара да стене. Искаше да опита отново. Всеки ден бе ново предизвикателство — да я отведе до висини, където не е стигала.

Даяна се усмихна леко.

— Не харесвам диско музиката. — Тя кимна към изрезката от Таим. — Добре изглежда, нали?

— Да. — Съгласи се веднага. Това бе неин успех. Мери Кастелано бе уредила интервюто, но Даяна очарова репортера, заведе го на обяд в „Лютек“, за който бяха изчерпали резерва си от служебни пари за цяла седмица, и го заслепи с елегантност и увереност. Гениално хрумване от нейна страна бе да вземе със себе си и Опи. Недодяланият млад програмист и сдържаната англичанка, директор в компанията, направо взеха ума на журналиста. Даяна обясняваше за образователната политика на „Империал“, а Опи бръщолевеше за сигурния код, за плавната графика и всякакви други неща, които журналистът не разбираше, но успя да убеди редактора си да пусне нещо в добавка. В резултат на всичко това сега интернет сайтът им се появяваше в домове и магазини из цялата страна. — Справи се добре.

Даяна се намръщи леко. Добре значи, така ли? Майкъл е истински негодник, който подценява жените и ги покровителства. Създаде име на компанията му с онази статия. Трябваше на колене да ѝ благодари.

— Радвам се, че мислиш така.

Той веднага забеляза тона ѝ.

— Не ми се сопвай. Признавам твоя принос.

— Много великодушно от твоя страна — отвърна Даяна.

Изгледаха се гневно един друг, като всеки си мислеше, че другият е невъзможен.

— Малко съм уморена, честно казано. — Тя извърна глава и той забеляза новите диамантени обеци, които проблясваха на ушите ѝ. — Мисля да се прибера у дома.

— Чудесно — студено отсече Майкъл. — Както искаш. Уговорката ни за вечеря остава ли?

— Защо не?

— Ще те взема в осем — каза той.

Тя се обърна и се вторачи в огледалото, без да може да реши каква да е днес. Дали да облече сексапилната бледорозова рокля с презрамки на „Миу Миу“, избродирана с люлякови и сребърни нишки, която малко напомняше за хипи епохата и беше къса като за кукличка?

Или да предпочете класическия стил на английската роза с нежно подчертани скули и кестенява коса, които да изпъкват още повече на фона на прилепнала по фигурата ѝ кадифена рокля в тъмнозелено със заешка кожа по подгъва и около яката? Кадифето стигаше чак до земята, но беше дори по-предизвикателно от мини рокличката. Майкъл я ядоса днес. Винаги беше строгият ѝ шеф, взискателен работохолик. Имаше тежък ден в офиса, след като бе спала съвсем малко предната нощ, и само защото не се наливаше с бира в някаква американска кръчма, той се държа сопнато. Майкъл очакваше от нея да е във форма по двадесет и четири часа в денонощие. Трябваше да издържи на цяла нощ страстен секс — е, никой не я принуждаваше реално, но тялото му не ѝ оставяше друг избор — после да стане в шест часа, да си вземе душ, да се облече като бизнес дама, в каквато се превърна, да иде в офиса и да се труди цял ден, после да си вземе допълнително работа за къщи, да излезе на среща и отново да повтори всичко на следващия ден. Майкъл бе истински професионалист в офиса, но строг и взискателен. Непрекъснато имаше усещането, че върши нещо не както трябва. Въпреки успехите ѝ той вероятно още я съдеше заради миналото ѝ. Изглеждаше много по-дружелюбен с Мери Кастелано и Опи, както и с останалите служители.

А и по отношение на облеклото ѝ. Сякаш никога не можеше да му угоди. Даяна вече бе на ръба на възможностите си да открие тоалет, който да получи комплимент от Майкъл. След като започнаха да излизат заедно, си мислеше, че може да омекне малко. Костюмите ѝ ставаха все по-вталени и по-скъпи, намирането на подходящата блуза или чифт чорапи можеше да ѝ отнеме цялата събота, а той никога не казваше нищо. Беше много дразнещо. Другите мъже, изглежда, харесваха външния ѝ вид. Но щом Майкъл не я целува, по нищо не личеше, че я намира за привлекателна.

Даяна се спря на розовата рокля. Налагаше се да предприеме драстични мерки. Щеше да го шокира, за да го измъкне от проклетото му самодоволство. Прибра зеленото кадифе в гардеробната и посегна към розовия тоалет. Класиката явно не даваше резултати при Майкъл, а и бездруго истински стилната жена винаги разнообразява външния си вид. Мъжете трябва да бъдат провокирани. Те обичаха разнообразието; Ърни ѝ го доказа. Значи целта е да бъде едновременно много жени в едно лице.

Копринената малка рокля се плъзна върху сутиена ѝ без презрамки, истинско постижение на инженерната мисъл, като се има предвид изобилието от бледа плът, която трябваше да поддържа. Дрехата прилепваше по тънката ѝ талия и ханша като втора кожа — бляскава като люспи на риба, искряща в цветовете на дъгата. Леко разкроената пола с асиметрична кройка завършваше точно над стройните ѝ колене и добре оформени прасци. С такава рокля единствените подходящи обувки бяха на „Маноло“ и тя избра новия си чифт от жълта кожа заедно с малка вечерна чантичка на „Версаче“ със златни пайети. Колие от розови стъклени камъни се спускаше към падинката между гърдите ѝ и тя освободи косата си от строгата френска плитка, като я остави да се стеле върху раменете. Ефектът бе зашеметяващ. За да избегне прекалено многото подсвирквания от околните, Даяна посегна към последната си придобивка — бяло кожено палто на „Стела Маккартни“ с дължина три четвърти, в стила на шейсетте години. Беше с огромни бели копчета и приличаше на нещо, сътворено от „Мери Куонт“. Жената в огледалото бе със съблазнителни извивки, дълги стройни крака и блестеше в розово, бяло и златно. Даяна се усмихна, разкривайки идеалните си перленобели зъби. Ако този тоалет не впечатли Майкъл, значи нищо няма да свърши работа.

Не би трябвало да полага толкова усилия, мислеше си Даяна, но тя бе готова да се потруди. Ден след ден се влюбваше все повече в него. Той я заслепяваше като комета — носеше се напред с едрото си тяло, силен, безразсъден и целеустремен. Харесваше ѝ да наблюдава как другите мъже в офиса скачаха до него. Жените го обграждаха плътно. Вярваше, че единственото, което ги спира да не му се нахвърлят, бе мисълта, че може да бъдат уволнени и така да загубят достъп до него. Всяко същество от женски пол направо си умираше да флиртува с Майкъл. Петдесетгодишни матрони, пъпчиви тийнейджърки — нямаше значение. Омъжени, свободни, стига да не е истинска монахиня, всяка жена започваше да пърха с мигли. Въпреки грубостта и прямотата си, той бе роден за лидер. Беше пълна противоположност на бившия ѝ съпруг. И истинска мечта в леглото. Всичките им караници спираха, когато останеха сами в спалнята, и тя губеше самообладание. Беше ѝ достатъчно трудно да запази ума си хладен, за да е в тон с неговата сдържаност, дори когато са напълно

облечени. Даяна вярваше, че ще умре от срам, ако той разбере колко е обсебена от него, докато Майкъл все още пестеше комплиментите си като оскъдни дажби по време на полесражение.

На вратата се позвъни и тя побърза да си сложи малко парфюм — „Хермес, Фобург 24“. Рекламата го представяше като слънчев ден в Париж и Даяна копнееше да е точно това за Майкъл.

— Минутка — обади се тя.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майкъл остана с отворена уста.

Господи, беше истинско видение. Млада, жизнена и с невероятно тяло. Независимо какви лични предпочитания имаше всеки, Даяна караше мъжете да се захласват. Някои харесваха гърдите. Познаваше мъже, които бяха вманиачени по женските гърди и биха следвали Даяна с изплезени езици. Само ако можеха да ги видят как изглеждат, след като се освободят от лъскавата рокля и нежната дантела на сутиена, щяха да ѝ се предложат на секундата. Други харесваха тънката талия. Той можеше да обгърне с длани талията на Даяна. А дупето ѝ бе достойно за поетична възхвала. В тази рокля човек просто не знаеше накъде да погледне по-напред. Дали да проследи с поглед сексапилните ѝ прасци и стегнати бедра, които сякаш продължаваха безкрайно? Или да впие очи в съвсем леко загатнатата трапчинка между покритите ѝ с лунички гърди, или пък да погали с поглед плавните извивки на дупето ѝ под разкроената и лъскава пола на роклята ѝ? Нямаше друг грим по лицето ѝ, освен малко прасковен гланц за устни, приличаше на модел от шейсетте години — не кльошава като вейка, а с фигурата на Ракел Уелч. Зачуди се как тези оскъдни яркожълти каишки на обувките ѝ, които с високите си токове подчертаваха стегнатото ѝ дупе и придаваха фантастична стойка на тялото ѝ, могат да издържат на тежестта. Истинска мистерия, която мъжете никога нямаше да разберат.

Даяна се завъртя пред очите му и бялото кожено палто и воланчетата на полата се повдигнаха леко в топлото сияние на свещите в стаята. Апартаментът ѝ бе красиво подреден в онзи приглушен и ненатрапчив стил, за който светските дами плащаха прескъпо на дизайнерите си. Обикновено напразно. Даяна вероятно го постигаше сама и без никакво усилие. Той беше мъж и не се вълнуваше от интериорен дизайн, но изчистените линии на обзавеждането и отлично съчетаните цветове в жилището ѝ привлякоха вниманието му. Тя бе предпочела приглушени тонове — от бледожълто до кремаво; това

чудесно контрастираше на скучните жилища, обзаведени изцяло в бяло или бежово в минималистичен стил, които човек виждаше из цял Ню Йорк. На Майкъл цветовете в дома ѝ му действаха успокояващо като слънчев ден. Макар да не можеше да си позволи мебелите, които видя в апартамента на Ърни, Даяна успяваше да внуши, че това място е принадлежало на семейството ѝ векове наред, а не е луксозно жилище, обзаведено през деветдесетте години. И въпреки това, бе решила да излезе облечена по този начин.

— Какво ще кажеш? — попита тя.

Явно тази вечер щяха да са му нужни уменията му по карате. За да натупа всички онези наглеци, които щяха да ѝ се лепнат на секундата.

— Не е зле — отвърна той.

Даяна се усмихна, за да скрие болката си. Проклет да е. От какво е направен този човек, от камък ли?

— Запазил съм маса в „Балтазар“ — каза след малко той.

— Да тръгваме.

Майкъл ѝ предложи ръката си и тя я пое.

— Може би тази вечер няма да говорим по работа.

— Нямам представа какво имаш предвид под недостатъчно — рязко заяви Даяна. Седяха на една от най-добрите маси в ултра модерен ресторант, хапваха френски ястия, които не бяха лоши за Ню Йорк, и се караха ожесточено. Даяна побутваше ядно козето сирене в салатата си и си мислеше колко непоносим е Майкъл. Тъкмо приключи с обзавеждането на офиса и вече ѝ заявяваше, че било недостатъчно?

— Имам предвид като размер. Ще се наложи да се разраснем.

— Защо не изчакаме да видим как ще потръгнат продажбите — каза Даяна и набоде салатата, сякаш зеленчукът я бе обидил с нещо.

Майкъл се загледа в нея. Супер, сега пък щеше да го учи на бизнес. Не му стигаше, че трябва да се занимава с всички сервитьори наоколо, които зяпаха дамата му. Беше готов да се закълне, че мъжете стават от мястото си и често-често посещават тоалетната, също като жени, само за да се опитат да надзърнат в деколтето ѝ. Даяна бе истинска наслада за окото и те просто не можеха да се наситят. Тя го дразнеше и запленяваше и той я желаше силно. Искаше му се да

набие всеки мъж, който я погледне. И страшно искаше да приключат с вечерята, за да може да я заведе у дома. В леглото.

— Утре ще ида на Уолстрийт. Бих искал да дойдеш с мен.

— За какво?

— Имам предварителна среща с „Голдмън Сакс“. Това е поверително между другото.

Даяна усети как раздражението ѝ се превръща в гняв. Поверително?

— Какво, да не мислиш, че съм някоя вятърничава девойка, която веднага ще сподели с останалите секретарки, докато си пият кафето?

— Само искам да съм сигурен.

— Сигурен в какво? Че имам мозък в главата си, макар че имам и гърди ли?

Сисеро я зяпна.

— Ти какво, да не си някаква феминистка?

— Казваш го така, сякаш е равнозначно на „идиот“ — върна му го Даяна. — Може и да съм феминистка. Дотолкова, че да знам, че непрекъснатото ти покровителствено държане ми идва до гуша.

Майкъл сдъвчи ядно телешкото с орехи и отпи голяма глътка червено вино. Може би ще го отпусне малко. Никаква полза.

— Може ли да говориш малко по-високо, скъпа? Мисля, че хората на съседната улица не успяха да чуят как ми четеш конско. Мразя, когато жените повишават глас.

— А аз мразя, когато мъжете станат прекалено самодоволни.

— Не ти говоря като на жена, Даяна, ясно ли е? Говоря ти като на директор на „Империал“. Това е бизнес.

Тя се намръщи. Край, стига ѝ толкова. Обичаше Майкъл, но ако той не ѝ отговаря със същото, няма смисъл да седи тук и да търпи обиди. Двамата се разбираха чудесно в работата. Защо да рискува отношенията им в бизнеса?

Слабичкият глас на разума ѝ нашепваше, че е време да отстъпи. Вече няма съпруг, който да ѝ плаща сметките, ако Майкъл реши да я изрита от фирмата.

— Щом е бизнес — студено заяви тя, — мястото му е в офиса. Където ще продължим да се срещаме — само в офиса. Ясно?

— Съгласен съм — ядосано отвърна Майкъл.

Даяна посегна към сметката.

— След като това не е лична среща, аз ще платя. Мога да я мина като разход за данъчни облекчения.

Тя се завъртя на тънките си токчета и излезе навън, далеч от него, а всички мъже в ресторанта я проследиха с поглед.

Майкъл се насили да остане и да довърши вечерята си. Нарочно не бързаше с виното и кафето след това. Току-що го зарязаха публично, пред очите на цялата зала. Това не му харесваше. Изобщо не му харесваше.

— Паричният поток на компанията ви е добър, но ще имате нужда от много сериозно финансиране, за да осъществите едно разрастване на бизнеса. Първоначално предлагане на акции на борсата може да ви е от полза.

Даяна се наведе леко напред към махагоновата маса в конферентната зала на „Голдмън Сакс“. Цяла кохорта от млади и амбициозни анализатори, повечето мъже, както и един малко по-възрастен човек — Ричард Демота, вече половин час ухаждаха Майкъл най-усърдно. Сумите, които подхвърляха небрежно, бяха толкова големи, че приличаха на международни телефонни номера с по няколко нули в добавка. И все пак той явно не бе убеден. Упорит негодник.

Даяна плака дълго, преди да заспи предната нощ, твърдо решена това да не се повтаря. Тази сутрин избра най-хубавия костюм в гардероба си — пола в цвят на шампанско на „Вера Уонг“, която стигаше точно до коляното, сако с модерни ръкави до под лакътя, съчетани с обувки на нисък ток на „Чарлс Журдан“ и колие от перли. Като се добави и семплата блуза от кремава коприна и съвсем малко грим, изглеждаше така, сякаш е слязла направо от корицата на Форбс.

Майкъл я огледа внимателно, когато пристигна в офиса, но се държеше съвсем делово. В известна степен поведението му беше дори по-лошо, отколкото караницата им предната вечер.

Даяна си повтаряше, че всичко е наред. Той е добър шеф. Всичко останало е моментна лудост, проява на младежка глупост, която вече бяха загърбили.

— Но да приемем, че компанията стане публично дружество — смело се обади тя.

Очите на пазарните анализатори за миг се спряха върху нея. Много добре знаеше, че те биха пренебрегнали думите на една жена, стига да могат. Даяна нямаше да им даде подобна възможност. Тя е директор на тази компания и имаше намерение да продължи, след като започна.

— Какви са шансовете господин Сисеро да изгуби контрол? И колко дълго биха чакали нашите инвеститори за възвръщаемост на инвестициите си? Какви дивиденди ще трябва да изплатим и кога, преди да започнат да ни изоставят?

Мъжете наоколо повдигнаха вежди. После Демота се прокашля.

— Ако мога да отговоря на притесненията ви, госпожо Фокстън... — започна той.

Даяна вдигна ръка с отлично поддържан маникюр.

— Госпожица Верити. Даяна Верити. Използвам моминското си име.

Забеляза сепнатия поглед на Майкъл и се усмихна вътрешно. „Докато ме издържаше съпругът ми, каза си тя, мразех всичко, свързано с феминизма. Но сега, когато и сама се грижа добре за себе си, ми се струва... ами... каква е точната дума?“

Забавно. Точно така. В момента наистина се забавляваше.

— Разбира се, госпожице Верити — съгласи се незабавно Демота и започна да описва рисковете. Този път определено включваше и нея в числото на хората, които трябваше да убеди.

Ърни дъвчеше пурата си и издуха дълга и тънка струйка дим.

Винаги му бе приятно да обядва в клуб „Вояджър“. Беше един от най-старите на Уолстрийт и членовете му бяха само потомствени богаташи. Банкери, корабни магнати, отбрани съдии и собственици на земя, всички се събираха тук и си общуваха дискретно. Единствените жени, които се допускаха, бяха с къси черни поли и бели престилки и сервираха напитките. Съпругите на членовете можеха да ги придружават само до фоайето. „Вояджър“ устояваше на всеки опит да бъде приобщен към новия век. Ърни искрено се надяваше скоро да стане един от избраниците. Всеки път, когато успяваше да убеди свой партньор да го вкара в списъка с чакащи за одобрение, го отхвърляха.

Но той не бе от стеснителните. Искаше да влезе вътре и беше готов да чака.

Домакинът му Честър Брадли Трети кимаше и се усмихваше, докато вътрешно си мислеше колко непоносимо дребнав човечец е клиентът му. Всеобщо достойние е фактът, че Фокстън тропа с всички сили на вратите, за да го пуснат вътре. По-скоро щеше да хване пъстърва във водите на Хъдсън, преди това да се случи. Но въпреки това обичаше да кани Фокстън на питие тук, да угажда на англичанина и да го предразполага. Акциите му се покачваха, откакто „Блейклис“ намалиха драстично разходите си. Сделката му с италианците се посрещна много добре. Уолстрийт винаги е нащрек за новия Тед Търнър или Ричард Брансън. Не вярваше, че това ще е Ърни Фокстън, но Брадфийлд съвсем не бе получил градската си къща на Парк Авеню и имението си в Дъчес Каунти, като пропилява възможни шансове.

Фокстън и адвокатите му бяха нови клиенти за „Брадфийлд и Смит“, инвестиционната банка, която той имаше удоволствието да ръководи. Ърни явно нямаше търпение да купи някоя нова компания, а Брадфийлд обожаваше враждебното превземане на чужди фирми. Отличен ход в бизнеса и толкова в стила на осемдесетте. В замяна на това кой не би изтърпял печеното телешко, евтиното вино и пура на Ърни Фокстън от време на време, докато му подхвърляше късчета информация, която той жадува да чуе?

— Говорих с Джак Файнмън — каза Честър. Файнмън бе добър адвокат, прекалено дискретен, за да се оплаква от клиента, на когото го бяха насадили. — Спомена, че се интересувате от напредъка на „Империал Геймс“, така ли е?

Ърни се приведе напред.

— О, да. Така е. Имаш ли нещо, което трябва да знам?

— Нищо важно. Но явно са разговаряли с определени хора за първоначално предлагане на акции на борсата.

Значи се случваше. Ърни усети прилив на адреналин, който почти го замая.

— И какво мислиш за това?

— Само, че би било добре да си купиш от акциите им, щом излязат на пазара. — Брадфийлд знаеше, че Фокстън мрази собственика на малката компания, и се наслаждаваше на страданията

му. — Фирмата е малка, но добре приета. Занимава се с интернет търговия. Може да се развие много добре.

Ърни се насили да се отпусне.

— Може и да го направя. Но какво по-точно прави тази фирма толкова специална? Новият ни отдел за игри също се развива чудесно.

— Съгласен съм напълно. Но вие правите игри. „Открий и застреляй“ или както там ги наричат. Майкъл Сисеро, мисля, че така се казваше...

— Точно така.

— Умен младеж. Далеч ще стигне. Много се говори за него. Както и да е, той прави образователен софтуер, игри, които учат децата на полезни неща. Неговите продукти се ценят по-високо от обичайните академични програми, защото са забавни. — Брадфийлд сви рамене. — Когато аз бях дете, играехме с оловни войничета, но вкусовете на малките се менят.

Облегна се на стола си, много доволен от себе си. Англичанинът изглеждаше като попарен.

— Знаеш ли кога ще излязат на пазара?

Ново повдигане на рамене.

— За да се подготви всичко както трябва — а щом става дума за „Голдмън“, те ще го направят, — са нужни няколко месеца поне. Може би четири.

— Интересно. — Ърни угаси пурата си, изправи се и подаде ръка на Честър Брадфийлд. — Благодаря за обяда. Пак ще се видим.

Изтича навън по облицованите с дъбова ламперия тесни стълби на старата сграда и профуча край почтително сведената глава на портиера. Шофьорът му го чакаше. За щастие в лимузината имаше два телефонни апарата и вграден факс. Вдъхновението бе озарило Ърни Фокстън и той нямаше намерение да чака да се върне в офиса, за да се залови за работа.

— Е, какво мислиш? — обърна се Майкъл към Даяна.

Беше краят на работния ден. Служителите си бяха тръгнали, поне повечето от тях. Телефоните бяха притихнали и сега двамата преглеждаха сметките с картонени кутии китайска храна и писалки в ръце.

За Даяна бе истинско изпитание да е близо до него, но тя не се издаваше. И двамата се държаха сковано. Всеки очакваше другият да направи първата крачка. Но тъй като никой не помръдваше, продължиха с работата си.

— Мисля, че трябва да го направим.

— Ще се наложи междуременно да се обърнем към някоя банка за кредит.

— Знам — съгласи се Даяна. — Но ако им споделим поверително за излизането ни с акции на борсата, те с радост ще ни отпуснат кредит.

— Направо ще са на седмото небе — цинично потвърди Майкъл. Много щяха да са щастливи, защото тогава ще имат гаранции. А щом веднъж излязат на пазара, винаги имаше вероятност да се изгуби контрол. Погледна към Даяна. Тя събираше документите си. Толкова добре изглеждаше в бледозлатистия костюм. Но каква разглезена примадона беше само. Даяна Верити? Моля, моля. Не само го заряза, а се мислеше направо за новата Глория Стайнъм.

— Излизаш ли?

— Имам планове — мило отвърна тя.

— Много бързо действаш.

Тя повдигна извитите си вежди.

— Това може и да те изненада, Майкъл, но светът не е рухнал само защото сме скъсали. Ще се видим утре.

Събра нещата си и излезе сред облак от парфюм.

„Ужасна жена, каза си той. Студенокръвна, коравосърдечна английска вещица.“ Би я нарекъл и фригидна, ако не знаеше добре, че не е такава.

Е, какво пък, тази игра беше за двама. На стадиона на янките имаше мач в седем часа. Ще се обади на Джо и могат да гледат заедно мача. Бира и бейзбол. По-добре, отколкото някаква си жена. Особено пък тази.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Балната зала грееше като пещерата на Аладин. Формално погледнато, това бе само коктейл, но човек никога не би предположил. Големи платна от фин бял тюл, обшит с миниатюрни стъклени перлички, висяха от тавана като великанска паяжина, покрита с капчици роса. Огромни бели свещи с аромат на ириси и лавандула бяха разположени на стратегически места из залата и хвърляха топли отблясъци върху златните маси, украсени с гирлянди от кремави лилии и нежни малки цветенца, искрящи кристални чаши и пенливо шампанско „Кристал“. Оркестър от двадесет и четирима музиканти, всички облечени в бяло, свиреше нежна музика, докато красивите гости наоколо си бърбеха. А каква гледка бяха само! Вместо обичайната повеля да се облекат в бяло или черно, на поканата пишеше: „Бъдете в червено“. Гостите се движеха из огромния бял пашкул, за който декораторите на госпожа Меримън се бяха трудили без почивка цяло денонощие, като макове, пръснати из снежно поле.

Дори и мъжете бяха в червено. Даяна се замисли колко екстравагантно бе всичко; това са бизнесмени от издателства, музикални компании, телевизионни мрежи; титани на корпоративния бизнес и съпругите им. Едва ли някой от тях имаше червен костюм. Сигурно им се е наложило да си осигурят такъв само за тази вечер. А рубините, с които се бяха окичили жените, бяха направо зашеметителни.

— Много внушително — каза тя на Клеър Брайънт, нейния ескорт за вечерта. Клеър непрекъснато я канеше на разни светски събития и сега, след като Майкъл бе въвн от живота ѝ, Даяна реши да приеме поканата. Крайно време е да се върне в играта. Отново разполагаше с пари; недостатъчно, за да заслепява с богатство, но достатъчно да заслужи уважение. И вече ѝ бе омръзнало да се крие.

— Нали? Елспет Меримън винаги организира най-фантастичните балове. — Клеър се наведе към Даяна и докосна чашата ѝ с коктейл от пенливо шампанско и ягодов сок. — Това тържество е

посветено на петдесетгодишнината от сватбата ѝ. Колкото повече остарява, толкова по-дръзка става.

— Има отличен вкус — съгласи се Даяна. Сините ѝ очи потърсиха домакинята им, дребна старица, която бе нарушила собствените си правила, пристигайки, облечена в черно. Беше покрита с бръчки, като след дълго накисване във ваната, и доколкото можеше да види Даяна, се бе издокарала изключително стилно.

— Ти знаеш най-добре — каза Клеър и махна с ръка към роклята на приятелката си.

Дрехата ѝ грееше с цвета на зрели вишни, с остро деколте, което прикриваше пицните ѝ гърди, а после се спускаше чак до гръдната кост. Полата бе права и падаше тежко, а ръкавите — дълги и тесни. Приличаше на средновековна принцеса, на Елинор от Аквитания — готова да призове армиите си и да открадне сърцето на краля.

— „Ралф Лорън“ — отвърна простичко Даяна. Тя нямаше дълги нанизии от рубини, нито заобиколени с перли гранати, каквито носеха другите жени, но знаеше добре, че не се нуждае от тях. При една наистина впечатляваща рокля винаги е по-добре бижутата да са оскъдни.

— Имаш страхотен вкус. — Клеър се възхищаваше на демонстрираната от Даяна непочтителност; бе обула удобни сандали с обикновени въжени каишки под дизайнерската си рокля. Същия вкус прояви и при обзавеждането на стилния си апартамент, при това Клеър беше уверена, че го е направила с ограничен бюджет. — Сигурно би било хубаво да работиш за мен.

— Всичко би било по-приятно от настоящия ми шеф — горчиво се усмихна на приятелката си Даяна.

Клеър я хвана за ръка.

— Хайде да идем сред гостите. Стига да си сигурна, че можеш да понесеш мадам Меримън. Трябва да те предупредя, че тя съвсем не си мери думите.

Даяна отпи от шампанското и се усмихна леко.

— Точно сега — каза тя — и аз не го правя.

Елспет Меримън огледа младата дама, която момичето Брайънт ѝ представяше, с видимо задоволство. Тя бе от този тип необикновени хора, които винаги е приятно да срещнеш на някое парти. Много рядко се случва — в света на разни новобогаташи сред елита на Манхатън,

където парите и добрият вкус са в обратни пропорции — да срещне толкова сдържан и изискан гост. Роклята фирмер беше абсолютно подходяща. Отиваше на фигура ѝ, предизвикателна, но далеч от пошлостта. И момичето бе подбрало цвят, който идеално пасваше на тена му. Беше около трийсетте, в зенита на красотата си, с английски акцент и мека кестенява коса, която е предпочела да не ядосва. Елспет одобряваше избора ѝ. Толкова много изкуствени блондинки имаше в този град, все едно се намира в Швеция. Фигурата ѝ бе с опасни извивки. Добре че прутът на Елспет отдавна бе преминал възрастта, когато можеше да ѝ изневерява. Слава богу, че не бяха измислили „Виагра“ по-рано. Щеше да си има много проблеми.

— Разкажи ми за себе си, скъпа моя — подкани я тя.

Даяна кимна.

— Казвам се Даяна Верити. Работя в компютърна фирма.

— Даяна е директор на компанията — намеси се Клеър.

— Англичанка е. По-рано беше...

Приличащите на котешки лапи длани на старицата плеснаха по момичешки весело.

— Даяна Фокстън. Ърнест Фокстън от „Блейклис“. Китайската проститутка. Права ли съм?

— Елспет! — възмути се Клеър, но Даяна махна спокойно с ръка.

— Напълно права — потвърди тя. — За щастие, разбрах бързо и се магнах.

— Но ти дори не успя да му измъкнеш парите! — каза Елспет. Трябваше да признае куража на английчанката — момичето не бе побягнало и не се оплака, както обикновено ставаше. — Поне така чух.

— Отново сте права.

— Какво свободолюбиво мислене. — Елспет Меримън грейна и на лицето ѝ светнаха новите ѝ изкуствени зъби, бели и напълно реалистични на вид, за които онзи дребен швейцарец се бе постарал толкова много. — Някога ти организираше прекрасни партита.

Даяна махна с ръка към яркочервените костюми на гостите, които се разхождаха сред прелестната бяла зала.

— Не толкова прекрасни, колкото вашето.

Клеър Брайънт прикри доволната си усмивка с чашата. Даяна отлично се справяше със старата вещица. Елспет бе абсолютната

кralица на светското общество в Ню Йорк. Беше почетен гост на всяко значимо светско събитие, познаваше всички важни лица в благотворителните дружества и най-хубавото бе, че е достатъчно стара, за да се радва на кашите, които забърква. Елспет, заобиколена от своя изтънчен кръг и разглезена от живота, не даваше и пет пари за чуждото мнение. И именно затова дядото на Клеър някога я е ухажвал, и затова и внучката му я харесваше сега. Клеър изслуша цялата история на Даяна, а онова, което приятелката ѝ премълча, сама отгатна. Много лесно бе да попълни празните места.

Даяна се нуждаеше от съпруг. С помощта на Елспет Меримън можеше да си намери фантастичен кавалер.

Клеър никога не бе харесвала особено Джоди Гудфренд и Наташа Цукерман. Съпругите на брокерите от Уолстрийт си мислеха, че те управляват града. Падението на Даяна със сигурност е забавлявало всички в продължение на няколко седмици. Но Клеър бе истинска нюйоркчанка по произход и възпитание. Обичаше оцеляващите. А застаналата пред нея англичанка в копринената рокля беше издържала теста с отличие.

Клеър погледна наляво и русите ѝ вежди се повдигнаха леко. Както се казваше в старата поговорка: „Не викай дявола, за да не видиш рогата му“. Или нейните рога в този случай.

— Скъпа Елспет.

Без да обръща внимание на Клеър, Джоди Гудфренд, слаба като скелет, с лъскава сламеноруса коса, се появи до тях в облак от парфюм „Джой“ и задължителните бляскави рубини. Беше със скъпа кървавочервена, тясна и права рокля в китайски стил с висока яка и странични цепки на полата, която подчертаваше костеливата ѝ фигура и плоско дупе. Типично за Джоди. Дори не погледна с кого разговаря Елспет. Просто се втурваше напред и очакваше всички да ѝ направят път.

Клеър забеляза, че Даяна изобщо не трепна. Зачака ответната ѝ реакция.

— Здравей, Джоди — мило я поздрави Елспет, — познаваш Даяна Верити, нали?

Джоди се извърна наляво и се сепна. Какво търси тук Даяна? Нима не е отдавна заровена в тинята? Колко пъти трябва да остави без

отговор обажданията ѝ, докато глупавата англичанка най-сетне разбере, че разведените не са добре приети в клуба им?

— Срещали сме се — след кратко мълчание потвърди тя. Тонът ѝ бе леден. „Едно парти съвсем не означава, че си се върнала в обществото, сладурче“, сякаш казваха стиснатите ѝ устни. — Преди Ърни да се разведе с теб, нали, Даяна?

— Точно така. — Даяна усети, че ѝ става забавно. — Беше поканена на шест от вечерните ми партита и обядваше с мен два пъти седмично.

Джоди махна небрежно, за да покаже колко незначително е всичко това.

— О, да, спомням си. Толкова много партита... обеди... трудно с да ги запомни човек всичките.

— Сигурно е така, след като си толкова заета с пазаруване по цял ден — отвърна Даяна.

Джоди замръзна. Вместо да ѝ се подмазва и да я моли да бъде приета обратно в лоното — както стори скъпата Фелисити — Даяна се осмеляваше да се държи грубо с нея, Джоди Гудфренд, съпругата на председателя на борда на „Крезус банк“!

Хората бяха спрели да си бърбят и поглеждаха към тях. Наслаждаваха се на свадата. Е, сега е моментът да сложи малката нахалница на мястото ѝ.

— Обичам да пазарувам. Много е важно една жена да изглежда добре за съпруга си. Това е част от успеха на всеки брак — с режесц тон заяви тя. — Вероятно това ти е непонятно. Предполагам, че имаш други интереси. Например да си търсиш пълен с хлебарки апартамент в Алфabet Сити.

Джоди се засмя звънко.

Даяна отвърна с усмивка. Адреналинът кипеше във вените ѝ. Значи тази вещица пред нея е прочела статията в онзи жълт вестник? Разбира се, че я е чела. Даяна се запита как изобщо е могла да харесва някога тази жена.

— Беше ми доста трудно — призна тя. — Разбира се, отдавна вече не живея там. Сега имам собствен мезонет в Бромптън Билдинг.

Джоди се скова. Бромптън Билдинг бе най-модното място, в което живееха всички млади и преуспели в бизнеса. Не е чак от ранга

на къщата ѝ в Бронксвил, разбира се, но определено бе много уважаван адрес.

— Значи се виждаш с някого? Колко бързо действаш! — върна ѝ го тя.

Даяна се усмихна високомерно.

— Не е точно така. Имам свой бизнес. Сега съм директор на „Империал Геймс“. Откривам нови таланти, разговарям с банките, организирам дейността на служителите в офиса и отговарям за маркетинга.

— О! Момиче с кариера. Разбирам, че много жени се обръщат към това, ако не могат да се справят със светския живот — след известно мълчание заяви Джоди. Директор? На компания? Всички знаеха, че единственото, което може Даяна, е да нарежда на готвачката си.

— Така ли мислиш? — хладно попита Даяна. — Аз пък смятах, че е тъкмо обратното.

Онази ужасна и непоносима Клеър Брайънт направо ѝ се смееше! Джоди забеляза развеселените лица на приятелките на Елспет, които явно смятаха, че са станали свидетели на много забавна случка. Опита се да измисли достоен отговор, но нищо не ѝ хрумна. Джоди се изчерви като тясната си рокля и побърза да се отдалечи. Щеше да намери мобилния си телефон и да позвъни на Наташа и Фелисити. Даяна ще си плати за това.

— Създаде си смъртен враг — отбеляза Клеър, когато Джоди се изгуби от поглед. — Тази жена има сериозно влияние сред определени кръгове. Трябва да внимаваш.

— Глупости — отвърна Даяна. — Ако някой трябва да внимава, това е тя. Едно е сигурно, когато се озовеш на дъното. Разбираш кой ти е приятел. Или в моя случай — кой не е.

— Чудесно изпълнение, скъпа моя — през смях каза Елспет и стисна ръката на Даяна. Не се бе забавлявала толкова от трийсет години. — Организирам малко парти, всъщност е официална вечеря, ще е много по-забавно, отколкото този досаден зоопарк. В дома ми на Източна седемдесет и пета улица, следващия петък. Заповядай непременно. Има хора, с които много искам да те запозная.

— С удоволствие — съгласи се Даяна, — благодаря, Елспет.

Усмихна се учтиво на домакинята. Усещаше, че застаналата до нея Клеър изгаря от нетърпение да се прибират, за да могат да обсъдят всичко подробно и да планират стратегията си. Би било прекрасно, ако може да си отмъсти на Фелисити, Наташа и Джоди, на всички, които я отритнаха толкова злобно, когато напусна безопасните води на женените двойки. Хрумна ѝ, че Майкъл вероятно би сметнал това за повърхностно и глупаво, но кой го е грижа какво мисли той?

Даяна се огледа в разкошната бална зала и забеляза гостите, които одобрително кимаха на уменията ѝ в словесния дуел. Все важни и влиятелни хора, от онези, които много бе искала да види на собствената си маса, когато все още бе омъжена за Ърни. Срещна открито погледите им и се приготви да се смеси с тълпата. Клеър я бе хванала за ръка, а от другата ѝ страна бе Елспет Меримън.

„Завърнах се!“ каза си Даяна.

Ърни гледаше цифрите, които бяха изложени пред него, и набързо пресметна нещо наум. Ако свръхсекретните анализи за очакваните продажби на техния софтуер — който специалистите от маркетинга бяха нарекли „Едюкейшън Стейшън“ — са точни, щеше да вдигне печалбите на „Блейклис“ с двадесет и един процента в годишния отчет на компанията. А като се има предвид договорът му, който включваше негово лично участие в печалбата, това щеше да му донесе премия от близо два милиона.

А още по-приятното в целия план бе, че едновременно с това щеше отново да стъпче в калта онзи нагъл янки.

— Да, харесва ми — увери той Питър Дейвиц.

Руснакът се ухили в отговор.

— Надявах се, че ще ви зарадвам, господин Фокстън.

Специалистите от отдела по дизайн цяла седмица не бяха спали, докато работеха върху опаковките, текста и съдържанието на продукта, който звучеше съвсем като разработката на „Империал“. Но той можеше да предложи на пазара нещо, което Сисеро нямаше — производствените ресурси на компанията на сеньор Берталони и мигновената дистрибуция на веригите „Тойс“ и „Кей-Март“. И за да закове последния пирон в ковчегата, Ърни щеше да прибегне до онова, което Майкъл никога не би могъл да си позволи — телевизионна

реклама. Рекламните клипове щяха да се завъртят по всички канали — от анимационните до дневните шоупрограми, по които домакините си умираха. Скоро „Едюкейшън Стейшън“ щеше да е единственото търсено заглавие в домовете им.

Лий Татън, вицепрезидент по маркетинга, също се включи в обсъждането.

— Само си представете, сър. След като веднъж нашата серия стане известна, хлапетата ще си мислят, че всичко друго е евтино копие. Изследванията показват, че те са много лоялни към марката. Има много по-добре направени кукли от Барби, но всяко момиченце знае какво иска. Непременно ще се получи.

— И ако „Едюкейшън Стейшън“ стане популярна първа, тогава „Империал“ ще изглеждат като евтини подражатели — каза Дейвиц.

— Точно така — подсмихна се доволно Ърни.

— Но трябва да ви предупредя, че телевизията е скъпа. Рекламата ще ни струва много, в това няма никакво съмнение.

— Изобщо не ме интересува колко ще струва. — „Империал“ бяха само на една ръка разстояние от успеха. — Искам да пуснете рекламните клипове в ефира. Намерете агенция, която може да го направи по-бързо. Искам да пуснем продукта на пазара още сега.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отне ѝ само две седмици.

Даяна се усмихна, когато се замисли за това. Бе се върнала на небосклона на светския живот като ярка комета, чиято бляскава опашка искреше точно до неповторимото сияние на престижа, с който разполагаше Елспет Меримън. През деня тя бе заета с внимателното планиране на първоначалното предлагане на акции на борсата заедно с Майкъл, като спазваше професионална дистанция и не си позволяваше да се замисля колко много я боли все още, особено късно вечер, след като и последната въздушна целувка докоснеше бузата ѝ, и последната чаша шампанско е изпита до дъно. Само в онези мигове, когато лежеше загърната в копринените си чаршафи на „Пратези“ и гледаше през прозореца светлините на Манхатън, тя се предаваше на болката от празнината, която той остави с тръгването си. Всъщност тя е тази, която си тръгна, но пък той я принуди да го направи.

Даяна тръсна глава и взе новите си диамантени обеци, за да разсее мислите си. Зарече се да не мисли за него. Ядосваше се на себе си, че понякога губи контрол над мислите си. Бизнесът се развиваше отлично и тя се наслаждаваше на споделената с Майкъл слава. Светът постепенно научаваше за „Империал“. Тази сутрин имаше половин параграф за тях, заровен дълбоко в страниците на Уолстрийт Джърнъл. От „Голдмън Сакс“ смятаха, че интересът към акциите им на борсата ще е значителен. Тя е част от всичко това. Макар да не разбираше нищо от програмиране, Даяна определено знаеше всичко за клюките. Хората клюкарстваха във всички сфери на живота, а не само в Холивуд и в светските кръгове. Компютърните манияци и хлапаците, които бяха запалени по комикси, клюкарстваха не по-малко от всички останали. Способността ѝ да пресява това изобилие от информация и да подбира най-добрите и най-всеотдайните хора я превърна в незаменим търсач на таланти за Майкъл.

Тя не би могла да го укори за нищо по отношение на бизнеса. Бе ѝ дал шанс, когато никой друг не искаше и да чуе за нея. Сега ѝ

отдаваше дължимото за заслугите, а също и заплата, и пост в компанията, които отговаряха на приноса ѝ. В личните си взаимоотношения Майкъл ужасно подценяваше жените, налагаше волята си безпрекословно — „Не мисли сега за това, Даяна“ — но що се отнася до бизнеса, беше абсолютно справедлив. Страшно взискателен шеф, определено. Безпределно строг — да. Но ако работиш добре, успехът ти в „Империал“ е гарантиран. Дали си черен, бял, розов, на зелени петна, все едно. Той издигаше служителите на високи постове, воден единствено от това колко са добри в работата си.

Миналата седмица Майкъл назначи Джим Ийст, легендарен специалист в маркетинга, който не бе работил повече от двадесет години. Беше невероятно добър в своята област. Освен това бе на седемдесет и осем. Фактът, че споделяше кабинета си с Опи, говореше много за липсата на предубеденост у Майкъл. Той изобщо не виждаше нищо странно в ситуацията.

Що се отнася до живота извън офиса обаче, Даяна нямаше намерение да се съобразява с мнението на шефа си.

Елспет се постара доста. Някой и друг коктейл, вечеря, покана за тенис на смесени двойки в кънтри клуба и изведнъж Даяна се оказва обратно в играта. Беше забавно да се тревожи каква рокля да облече, да подбира внимателно грима си и да се разкъсва между „Прада“ и „Лулу Гинес“ в избора на чанта. Тя непрекъснато разнообразяваше стила си на обличане и жълтите вестници бързо подхванаха темата. От Уиминс Уеър Дейли много харесваха как съчетава „Стела Маккартни“, „Шанел“ и „Ричард Тайлър“, докато всички носеха само бежово и консервативни тоалети — копията на Гуинет Полтроу, които се тълпяха на всяко светско събитие, явно не обличаха нищо друго, освен „Ралф Лорън“ и „Келвин Клайн“. Срећна се с Наташа Цукерман и се държа мило с нея, докато всички напъргаха слух да чуят какво ще си кажат двете. Говореше се, че Фелисити Метсън е направо бясна. Даяна се опитваше да убеди и самата себе си, че е над подобни дреболии като това какво мисли Фелисити. Но тайничко бе доволна. Беше страшно забавно.

Избра розова рокля на „Гоуст“, прекрасно творение от много тънка материя, която галеше извивките на тялото ѝ и стигаше чак до пода, и я допълни с копринен розов шал на „Хермес“. Диамантите, които нежно се поклащаха на ушите ѝ, бяха достатъчни като бижута.

Едно бързо напръскване с уханието на дива роза и лавандула, което специално приготвяха за нея в Париж, пристягане на каишките на последните ѝ обувки от „Маноло“ и Даяна бе готова.

Телефонът ѝ звънна. Беше портиерът. Колата я чакаше.

— Слизам веднага — каза тя.

Взе малкото си портмоне „Гучи“ и тръгна към асансьора. Колко жалко, че Клеър не може да я придружи тази вечер, но годеникът ѝ я заведе на романтичен уикенд в къщата си в провинцията. Все едно, докато Елспет е зад гърба ѝ, Даяна се чувстваше достатъчно уверена в себе си, за да се движи спокойно в обществото. Ню Йорк обожаваше преуспелите хора, мислеше си тя, докато оглеждаше своето копrienено и благоуханно отражение в стъклените врати на асансьора. Нямаше никаква причина да не им покаже точно каквото искаха да видят.

Даяна пристигна в хотел „Виктрикс“ в девет без четвърт. Шофьорът задържа вратата, докато излезе от колата, и тя се появи под блясъка на светкавиците от фотоапаратите на папараците. Не беше прочута звезда, но се превърна в известна личност като Ерин Лодър или Мари-Шантал от Гърция. Усмихна им се, махна за поздрав и влезе. Вероятно щяха да отбележат факта, че е дошла сама, и сигурно щяха да го оценят високо. Човек трябва да има голямо самочувствие, за да обикаля из града без ескорт.

„Аз съм млада, свободна и неангажирана, каза си Даяна. Защо да не се радвам на живота си?“

Днес бе едно от значимите събития в светския календар. Благотворителна вечер за набиране на средства за кандидата за кмет от Републиканската партия. Даяна не бе гласоподавател, но това не е от значение; половината гости бяха регистрирани поддръжници на демократите. Важното бе, че тук са събрани знаменитости и важни клечки, телевизионният и медиен елит на Ню Йорк. Доналд Тръмп щеше да долети от Атлантик Сити; Сай Нюхаус, Тина Браун, Бари Дилър — „обичайните заподозрени“, също се очакваше да дойдат. Нашумели млади кинозвезди се движеха сред звукозаписни магнати и гладуващи художници, които бяха получили пропуските си на стойност хиляда долара за място, благодарение на покровителите си от средите на собственици на недвижими имоти или инвестиционни

банкери. Дизайнери и босове от мафията, които напоследък предпочитаха Уолстрийт пред рибния пазар, пластични хирурзи и принцове от малки монархически родове — всички те щяха да се съберат под един покрив тази вечер, а после отново — за благотворителната вечер за набиране на средства за кандидата на Демократическата партия само след два месеца.

Даяна щеше да седи точно до Елспет. Здрависваше се с познатите си и им се усмихваше — както впрочем и на непознатите, тъй като не е излишно човек да е вежлив — докато си проправяше път из залата и търсеше своята маса. „Виктрикс“ бе най-скъпият и изискан хотел в града. В сравнение с него „Плаза“ приличаше на студентско общежитие в някой от по-лошите му дни. Партитата тук обикновено бяха подчинени на някаква водеща тема; днес това бе, най-общо казано, републиканската идея. По стените висяха кристални вази, в които грееха ярко факли в червено, синьо и бяло, а огромни цветни колони, високи близо пет метра, бяха обвити с рози, макове, зюмбюли и бели лилиуми, както и всякакви други цветя, които можеха да допринесат за основната тема на партито. Даяна се почувства замаяна. Бе свикнала донякъде с американския стремеж към изобилие и показност, но... да не би онова в центъра на залата да е истински, невероятно рядък, съвсем бял тайландски слон, с дресьор върху гърба, облечен в златна дреха? Тя примигна невярващо. Истина е. Направо не знаеше накъде да погледне — към украсата на залата или към гостите. Звездите с чаши в ръце бяха осветени от полилеи във формата на звезди и стъклени топки, окачени на едва забележими кабели, и човек имаше усещането, че се движи в огромна купа с шампанско. Някакъв сервитьор в тъмносин костюм — сред колегите му имаше такива в червени и бели дрехи — се поклони леко пред нея и се поинтересува дали дамата предпочита „Кристал“, отлежало „Крут“ или може би „Във Клико розе“.

Леко зашеметена от всичко наоколо, Даяна прие чаша розе. Харесваше „Във Клико“, а и в крайна сметка така шампанското щеше да е в тон с роклята ѝ. Започна да съжалява, че е подбрала толкова семпъл тоалет. Наоколо имаше дами в бални рокли. След сдържаността и строгостта на деветдесетте показният блясък отново се завръщаше. Но вече бе прекалено късно. Бавно отпи от чашата си и усети как пенливото вино щипе езика ѝ. На много места в залата

имаше красиво изписано с калиграфски почерк разпределение на масите. Намери едно от тях и се опита да издири името си сред стотиците пред очите ѝ под червената светлина на близката лампа. Не можеше да види и името на Елспет, но двете трябваше да седят една до друга...

— Някакви проблеми?

Даяна се обърна. Гласът, идващ точно зад гърба ѝ, бе топъл и загрижен, нещо необичайно за подобно парти, където гостите цяла вечер си разменят въздушни целувки, а после се прибират у дома и се оплакват от всички. Освен това принадлежеше на мъж. На висок мъж със светлокестенява коса, макар да ѝ бе трудно да определи цвета под тази светлина. Имаше ясни черти, искрящи очи, бели зъби и нещо, което ѝ направи силно впечатление — прекрасен вечерен костюм с бяла папийонка. Много от мъжете бяха пренебрегнали написаното на поканите и се появиха със смокинги. Не и този.

— Леко съм объркана — призна тя. — Зрението ми е добро, но тази лампа...

— Моля, позволете ми. — Протегна ѝ силната си ръка. — Казвам се Брад Бейли.

— Аз съм Даяна Верити — представи се тя. Беше самоуверен и това ѝ хареса. Усмивката му бе открита и се държеше свободно. И беше поне с десет сантиметра по-висок от Майкъл.

— Знам. — Брад ѝ се усмихна широко. — Виждал съм снимката ви. А акцентът ви е очарователен.

— Благодаря.

— Надявам се, че нямате нищо против, задето си позволих дързостта да ви се представя сам. Спомням си за онази шега в „Десет малки индианци“, гледали ли сте този филм някога?

Даяна поклати глава, вместо да отрече гласно, и диамантените ѝ обеци проблеснаха на светлината на лампата. Беше лесно да хареса този мъж.

— Трябва да го гледате, много е забавен. Както и да е, там един ирландец разказва как чул, че двама англичани попаднали на безлюден остров в океана и пет години не си казали и дума, защото нямало кой да ги представи един на друг.

Даяна се засмя.

Каква хладна красавица, мислеше си Бейли, с тяло, което може да накара и мъртвец да скочи от гроба. Хареса му роклята ѝ, свободно падащата кестенява коса, деликатното ухание на цветя около нея. А как само говореше. Тези англичанки просто излъчват самоувереност. Например принцеса Даяна. Тази жена имаше огромен нос, но се държеше толкова уверено и с такава изисканост, че бе смятана за най-красивата жена на планетата. Това момиче пред него бе от същото тесто. Брад за миг си я представи в бял спортен екип за тенис, докато отпива студена лимонада на корта в неговия кънтри клуб.

— Опасявам се, че може и да изглеждаме малко сковани, но пък, от друга страна, имаме „Бийтълс“ и „Стоунс“. Така че сам си правете изводите.

— С удоволствие — усмихна ѝ се Брад. — Но мисля, че за това ще ми е нужно малко време. Да речем, на вечеря?

— Може би. — Даяна се изненада от отговора си. — Но най-напред трябва да намеря мястото си на тази вечеря.

— Извинете ме за минутка — каза той, поклони ѝ се леко и изчезна.

Даяна повдигна вежди. Беше я заприказвал, а след това изчезна? Така да бъде. След Ърни не бе в настроение да играе подобни игрички. Кипяща вътрешно, тя се наведе по-близо до разпределението на масите и откри името си. Маса осемдесет и девета. Сега трябваше само да погледне разположението им и да потърси осемдесет и девета маса, където и да се намираше. В залата имаше достатъчно маси, че да запълнят огромен склад на „Икеа“, само че точно този модел нямаше да се продават във веригата. Масивният махагон със златни орнаменти не бе в техния стил. Огледа се наоколо, без да обръща внимание на флейтистите и момичетата в дълги бели роби, които свиреха на арфи и тъкмо минаваха край нея. Осемдесет и девета... но Елспет я нямаше. Сигурно е болна. Даяна се намръщи леко. Трябваше сама да поддържа разговора с останалите на масата, а...

— Ето ме отново. — Брад Бейли я потупа по ръката.

— Да — с равен глас се съгласи Даяна.

Той се възхити на държанието ѝ. Господи, какво хладнокръвие. Една американка вече щеше да му се нахвърли или да примигне срамежливо при мисълта за богатството му, като се престори, че не е засегната.

— Моля да ме извините, че ви изоставих — каза той. — Налагаше се да говоря с Фред Лейтън, който координира партито. Обещах му допълнително голямо дарение, ако леко промени разпределението на местата. — Наведе се напред и зачеркна името ѝ на осемдесет и девета. — Сега сте на трета маса. С мен.

Деликатно оформените ѝ вежди се повдигнаха учудено.

— Пренаредили сте местата? Убедена съм, че не е било нужно да полагате толкова усилия.

— Бих направил много повече — увери я Брад, като си мислеше за осемте хиляди, които се наложи да обещае като компенсация за хаоса в последната минута, и неловките извинения към заможната вдовица, която преместиха от почетното ѝ място точно до него. Сви ръката си в лакътя с надеждата, че един английски джентълмен би постъпил по същия начин. — Да се настаним на местата си?

Сковаността на Даяна сякаш се стопи. Той беше забавен, очарователен и много мил. „Заслужавам такъв човек до себе си“, каза си тя.

— Благодаря. С удоволствие — отвърна му официално.

Брад бе много опитен в представянето ѝ на останалите. Дори и Даяна остана впечатлена от другите на масата им. Фред Дрейзнър, собственикът на Нюз, бе настанен от лявата ѝ страна, а отдясно беше съпругата на губернатора. Двама киноактьори и една принцеса от Монако седяха до носител на Нобелова награда и огромен като канара баскетболист. Зачуди се къде ли се намира Фелисити Метсън. Би си изяла шапката от яд, ако можеше да я зърне сега.

Даяна поздрави вежливо всички, направи лек реверанс на принцесата и седна на мястото си, след което потъна в размисли за кавалера си, докато траеха неизбежните речи. Брад Бейли? Познаваше всички, всички го харесваха и несъмнено бе много богат. Имаше хубаво тяло, като човек, който се занимава с фитнес, макар и да не си пада много по тежестите.

— Имате известно предимство пред мен — каза Даяна. — Знаете коя съм, докато аз не бих могла да кажа същото.

Брад кимна.

— Занимавам се с недвижими имоти. Притежавам компанията „Брадли риалтърс“. Едва ли сте виждали името на фирмата, защото не рекламираме дейността си. Интересуваме се най-вече от престижни

имоти в Манхатън, Уестчестър и Лонг Айленд, както и на север от града.

— Какво означава престижен имот за вас?

— В общи линии всичко над осем или девет милиона.

Даяна се загледа в менюто. Блини с хайвер, след това патица с пюре от зелен грах и за десерт ябълкова паста с ванилов крем.

— Как се насочихте точно към този бизнес?

— Семейството ми се занимава с това. Баща ми е основал компанията. — Брад сви рамене извинително. — Не мога да се похваля, че всичко съм постигнал сам.

— Нека позная. — Даяна се улови, че флиртува с него. Наведе се по-близо и той вдъхна аромата на рози, като се постара да не зяпа прекалено нахално покритите ѝ с лунички прелестни гърди. — Имате семейно имение в Бруклин Хайтс и всеки уикенд са ви пращали на уроци по езда?

— Почти познахте. Провинциална къща в Уестчестър, градска къща в Ню Йорк и конюшни с много коне.

— И частен самолет — предположи Даяна.

— Разбира се — съвсем сериозно потвърди той.

Тя преглътна.

— Звучи приятно.

— Така си е. Но напоследък предпочитам да пътувам всеки ден до дома си в Скарсдейл. Харесва ми да се събуждам, заобиколен от зеленина.

— Разбирам — тихо отвърна Даяна.

— Така се откъсвам от града. Посещавам подобни събития, защото се налага.

— Къде иначе можете, да срещнете хора, които искат да купят или продадат жилище с начална цена от осем милиона?

— Точно така — зарадва се той на проникателността ѝ.

— Знам, че и вие се занимавате с бизнес.

— Всъщност издирвам подходящите специалисти. И постът ми съвсем не е толкова престижен в действителност — сухо отвърна тя.

— Надявам се, че ще намерите време в графика си за една вечеря с мен? — предпазливо попита Брад.

Даяна посочи чинията си.

— Нали сега вечеряме?

Той се престори на съкрушен.

— О! Сега разкъса сърцето ми на две.

Даяна отново се засмя.

— Стига, Брад. Сигурно те преследват милион момичета.

— Така е — призна той. — Но аз не харесвам момичета, които ме преследват. А такива, след които мъжете тичат.

— Като мен ли?

Брад отново ѝ отправи сърдечна усмивка. „Той е истинско «златно» момче, типичен американец, с прекрасен тен и в отлично здраве“, каза си Даяна.

— Точно като теб. Затова те моля да ме избавиш от мъките ми. Кажй „да“.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майкъл бе излязъл да тича в шест без петнадесет сутринта, в онзи час, когато градът, който никога не спи, всъщност спеше. Освен някой и друг полицай, прибиращ се от нощна смяна, и търговците, които бързаха към пазара за пресни плодове и зеленчуци, за да подберат стоката си за деня, широките бетонни каньони на Манхатън бяха съвсем безлюдни. Имаше членски карти за няколко престижни фитнес зали, а освен това ходеше и на тренировки по карате, което му помагаше да понесе разочарованието си от Даяна, онази студенокръвна английска вещица. Но нищо не му помагаше да прочисти мислите си, така както бягането из пустите улици на града. Тичаше по бетонната настилка и пресичаше странични улички, от които не идваха коли. Чистите и открити линии на пътната мрежа в Ню Йорк сякаш сами теглеха краката му, предизвикваха го да бърза и продължава напред. Повечето хора предпочитаха да тичат за здраве в парка, но това бе прекалено безлично за Майкъл. Защо да обикаля в кръг около някакво си съвсем обикновено езеро, след като може да бяга покрай спуснатите кепенци на музикалните магазини в Ийст Вилидж или покрай идеално поддържаните градинки на Западна единадесета улица? Защо да се блъска със стотици други, тичащи по една и съща утъпкана алея, след като „Мюзийм Майл“ с разкошните жилищни сгради на Парк Авеню бяха толкова близо и можеха да са неговата лична спортна площадка? А най-хубаво е в центъра на града, където великанските стъклени и каменни кули пронизваха небето като обвинително вдигнати пръсти. Обичаше да планира така маршрута си, че независимо откъде минава, накрая да пробяга през Таймс Скуеър с огромните му билбордове и светлинни реклами, завладели утринния небосклон. Някога Таймс Скуеър бе свърталище на проститутки, но градската управа ги изгони от площада. Сега наоколо имаше изискани малки хотели и полицаи, които непрекъснато влизаха и излизаха от близкото полицейско управление. Тук все още бе туптящото неоново сърце на града. Сисеро гледаше на Ню Йорк като на отговора на съвременния човек на

пирамидите от древността. Обичаше да спира, окъпан в пот, с изтръпнали мускули на краката, докато цялото му напрежение сякаш бе потънало в земята, и да вдига поглед към великанските билбордове. Това бе един от любимите му мигове от деня.

Но не и днес.

Когато вдигна очи, усети как гневът се свива на топка в стомаха му и го изгаря като киселина. Обичайното му спокойно и дълбоко дишане бе накъсано. Намръщи се, избърса потта от челото си и отново свъси вежди.

„Едюкейшън Стейшън“ крещеше рекламата. Думите бяха изписани над образа на сладко хлапе с прическа като купичка, което се усмихваше и държеше училищна работа, оценена с отличен. Отдолу имаше увеличена снимка на цветен диск, наречен „Учения Сам“. Симпатичната кукла, която представляваше Учения Сам, бе абсолютно копие на Геко, звездата от неговата най-продавана компютърна игра.

Майкъл остана загледан в рекламата за няколко минути и после ѝ обърна гръб. Обикновено се прибираше с бавни крачки. Днес щеше да бяга. Нямаше време за разходки.

Телефонът звънна до леглото на Даяна и тя лениво протегна ръка към слушалката. Беше уморена; предната вечер Брад я заведе на кънки на частна ледена пързалка в Горен Уест Сайд, после се отбиха да вечерят в „Льо Сирк“, преди да завършат с питие за лека нощ в къщата му на Източна седемнадесета улица. Както винаги бе много забавен, изискан и изтънчен в поведението си и много внимателен към нуждите ѝ. Не искаше да ѝ се натрапва и след като я върна до дома ѝ, дори я помоли за разрешение да я целуне по бузата. Устните му бяха меки и нежни.

Този мъж е истинска мечта, мислеше си тя. Толкова представителен и красив, че може да е модел, ако вече не бе преуспял брокер на недвижими имоти. Елспет Меримън бе във възторг, че я е поканил на среща.

— Мила моя — каза тя и докосна със състарената си ръка, обсипана с диаманти, меката длан на Даяна, — трябва да го хванеш колкото може по-бързо. Какъв триумф! Семейство Бейли са много влиятелни хора в този град. Тя е много популярна домакиня, а

съпругът ѝ вече се е оттеглил от бизнеса, но Бродли се справя отлично. И още е ерген. Всяка майка в Ню Йорк го преследва от години, излизал е с няколко момичета, с Камила Вендела, и мисля, че с Тина Фелоус...

— Аз не го преследвам — възрази Даяна. — Стига, Елспет. Нещата вече не се уреждат така.

Мисълта за първия ѝ брак мина за кратко през ума ѝ, но тя не ѝ обърна внимание.

Възрастната жена изсумтя.

— Разбира се, че са същите. Кажи на Фелисити Метсън, че светът вече е друг.

Даяна се усмихна и не отвърна нищо. Това е най-разумният подход. Но Елспет имаше известно право и Клеър я поддържаше напълно. Как ли би понесла Фелисити факта, че е успяла да обвърже Брод Бейли — последния свободен ерген, който си струваше да хванеш?

— В момента просто се наслаждавам на компанията му — каза тя най-сетне.

Елспет се наведе напред и прекрасният ѝ костюм от туид на „Шанел“ се намачка.

— Няма лошо, скъпа. Наслаждавай се на компанията му. Само се постарай и той да цени своята.

Е, миналата нощ определено беше много приятно. Направо не ѝ се отиваше на работа. Но телефонът звънеше и трябваше да го вдигне.

Взе слушалката.

— Здравей, Майкъл.

Кой друг би могъл да е в шест и петнайсет?

* * *

След като осведоми подробно Даяна, Майкъл си взе душ, облече се и се приготви да иде пеша до офиса. Нямаше мобилен телефон и това можеше да се окажат последните му тихи мигове от деня. Покъсно щеше да го затрупат с лавина от обаждания и обвинения. „Голдмън Сакс“ щяха да се оплакват, служителите от маркетинга щяха да крещат на своите връзки защо никой не е разбрал за това по-рано. Ясно си представяше всичко и знаеше как ще завърши. Ърни Фокстън

разполагаше с онова, което им липсваше на тях — пари. Нямахте нужда да пуска акции на борсата, за да плати за дистрибуция и маркетинг. Онази сделка с италианците, за която Майкъл беше чел и не ѝ обърна голямо внимание, е основата, на която Ърни стъпваше, за да влезе в пазара на играчки. И много добре разбираше на какви машинации е способен извратеният мозък на онзи мръсник.

Фокстън сигурно е похарчил страшно много пари. Този билборд едва ли е единствен.

Забърза крачка. Ходенето му помагаше да прочисти ума си. Това щеше да съсипе първоначалното предлагане на акции на фирмата им на борсата; веднага го разбра. Продуктът им вече не е уникален. Без средства за реклама или информация сред обикновените потребители щеше да изглежда сякаш са закъснели за собственото си парти.

Струваше му се, че всичко е много целенасочено.

Зави по Западна четвърта улица и обмисли по-сериозно предположението си. Целенасочено? Ърни Фокстън определено е изпитал огромна наслада от уволнението му, както и от факта, че го е измамил с милиони. Но дали ще продължи да го преследва? Дали това е обмислен план, за да го съсипе?

Майкъл се сети и за Даяна. Ърни се разведе с нея и се бе свързал с някаква нова използвачка, а Майкъл я взе на работа при себе си. Когато компанията му, а заедно с нея и Даяна, започна да се съвзема, вероятно той много се е ядосал.

Казват, че човек мрази повече онези, които е наранил, отколкото онези, които са го наранили.

Замисли се за рекламното табло. Не беше просто образователен диск за деца. А абсолютно копиране на уникалния за пазара продукт на „Империял“.

Много от най-ценните му кадри — намерени от Даяна — се задоволяваха с относително ниските си заплати, защото очакваха един ден да си получат заслуженото. От самото начало знаеха, че „Империял“ ще е високо оценена на борсата. Всички служители във фирмата имаха малки дялове. Всички щяха да забогатеят повече или по-малко, когато акциите се продадат. Но сега с това е свършено.

Майкъл обмисли всичко задълбочено. Щяха да го напуснат и той не можеше да ги вини. Ставаше дума за бизнес, а не за благотворително дружество. Ако той е първокласен програмист или

търсен кадър в сферата на маркетинга, не би приел годишна заплата с тридесет хиляди долара по-малко, отколкото заслужава, без да чака отплата. Едно сериозно изтичане на кадри ще съсипе компанията му. Продуктите щяха да се забавят и нямаше да са толкова добри. Дистрибуцията ще се разпадне. Щеше да се върне на изходна позиция.

Гневът сви студените си лапи около сърцето му. По дяволите! Ако Ърни Фокстън се надява, че с това ще го закопае, много е сбъркал. Щом иска война, ще я получи.

— Е, какви са новините? — подхвана Ърни. За него утрото бе чудесно. Тази сутрин Юнг-Ли бе особено жестока с него. Беше се разтъркала с новите си метални токчета по гърба му. Фелисити не му се пречкаше и само изпрати горе любимата му закуска; имаше и добри новини от адвокатите си.

„Голдмън Сакс“ се оттегляха от сделката с „Империал“. Файнмън му каза, че вече се говори за това. Рекламните клипове, излъчени предната вечер, били много добре приети. „Империал“ вече не са единственият играч на сцената. Пазарът не обичаше несигурността и щеше да изчака да види как ще се представи „Блейклис“.

— Пускането на акции е отложено. Което означава, че нямат пари.

— Свършено е с тях — изръмжа Ърни. — Нагъл дребосък.

— Хм... да — съгласи се Файнмън. — Определено ги очакват сериозни проблеми.

Ърни затвори телефона и подсвирна доволно. Чувстваше се като господаря на вселената. Прекрасно е да разполагаш с пари в Ню Йорк. Той, Ърни Фокстън, можеше да издига хората и да ги съсипва. Майкъл Сисеро веднъж отказа да играе по свирката му. Както и Даяна. „С мен не могат да се подиграват“, тържествено си каза Ърни. Това щеше да покаже на целия свят, че когато Ърнест Фокстън те повали, най-добре е да си останеш на земята.

Силно се подразни от факта, че Даяна е върнала моминското си име. Фелисити се върна от онова парти на Елспет Меримън силно разстроена и кипяща от възмущение. Ърни й даде да разбере, че не иска и да чува за случая. Мразеше публичните скандали. Всичко край

него трябваше да върви гладко. Такъв е образът му в обществото. Трябваше да поддържа имиджа си.

Но Даяна Верити? Какво, по дяволите, му имаше на името Фокстън? Имаше късмет, че изобщо се е оженил за нея. Но се дразнеше, че тя е имала куража да си върне фамилията.

С усилие се концентрира върху настоящето. Приятните мисли за ужасния ден, който предстоеше на Майкъл Сисеро, не можеха да продължат безкрайно. Сега го очакваше месечният отчет на фирмата. Дейвиц, Норман Джаксън, новият шеф на отдела за художествена литература за възрастни, и Ема Датсън, която ръководеше маркетинга, се бяха разположили около масата заедно с костюмираните си заместници на отдели, чиито имена изобщо не се стремеше да запомни.

— Лорънс Тейлър се продава отлично — започна с хвалебствията Ема. Тя бе много съдържана и стилна дама около четиридесетте и следователно не беше интересна за Ърни. За него жените преставаха да будят интерес след тридесет и пет. Но оцеля в поголовната чистка в компанията, тъй като бе прекалено добра в работата си. Досега. Това можеше да се промени във всеки момент.

— Така и трябва. Той е най-важният ни автор. Дайте ми разбивка на всички продажби — нареди Ърни.

Последва неловко мълчание. Шефовете на отдели изглеждаха леко изнервени, забеляза внезапно Ърни. Гледаха втренчено масата.

— Казвайте направо — сопна се той. — Поисках да чуя проклетата разбивка. Ясно?

Госпожа Датсън преглътна сухо.

— Ами... има един мъничък проблем с продажбите на някои от новите ни автори.

Ърни примигна. Писателите с новите договори бяха нашумели имена, автори на булевардни романи, заради които разчисти всички онези литературни величия и сантиментални поети. Похарчи маса пари за реклама, използвайки предимно средства, спестени от разчистването на баласта на старите търговски представители, които не изпълняваха определените им квоти, достолепните джентълмени със сака от туид на редакторски постове в историческия отдел, хората, които веднага започваха с излиянията си на тема какво издателството дължи на обществото. Като цяло парите никак не бяха малко и се

отразиха много добре на баланса на компанията. Именно така спечели репутацията си на безскрупулен бизнесмен. А и акциите се качиха до небесата.

Беше доволен, че се е отървал от излишните хора. Част от реформите му бе и стремежът да се набляга на авторите звезди. Огромните им плакати, реклами по радиото, стелажи в магазините, представяния, ориентирани към широката публика, и появяването им в популярни шоупрограми превърнаха в бестселъри шест нови романа, които се редуваха на върха на класацията в Ню Йорк Таймс през последните шест месеца.

— За какво говориш? — Ърни се зае да поучава Датсън, сякаш жената бе особено глупаво дете. — Книгата на Лорънс е номер едно, по дяволите! И останалите са на добри позиции, нали?

— Така е — притеснено се съгласи Ема, — по отношение на мястото им в класациите. Но след като спряхме с рекламата, продажбите леко спаднаха.

— Спаднаха ли? Колко са спаднали, по дяволите?

— С двадесет и осем процента за Шошана, тридесет и девет процента за Ричардс, четиридесет и един за Редди...

Той вдигна ръка.

— Схванах. Защо, по дяволите, се е случило това? Защо сме спрели рекламата?

— Похарчили сме много — каза Дейвиц.

— Човек трябва да харчи, за да спечели пари — сопна се Ърни.

— Да. Но ако продължим да харчим със същите темпове, печалбата от бестселърите фактически ще е нулева. Трябва да ги оставим сами да се продават. А и другите продажби също спаднаха драстично. — Дейвид продължи. Никой друг не смееше да каже на Ърни как всъщност стояха нещата, но ако продължаваха да губят позиции с това темпо, според него щеше да се отрази зле на компанията като цяло и съответно нямаше да е никак добре за собствената му кариера. — Писателите от средното ниво, жанровите романисти, които агентите доведоха в компанията... тези имена се продават много зле. Двама от утвърдените автори, които уволнихме и които са получили авансово плащане от само стотина хиляди, съвсем наскоро написаха бестселъри за „Сейнт Мартинс прес“ и „Саймън и Шустър“...

— Какво ме интересува какво са направили? Всички сте банда некадърници! — Ърни се разбесня. — Ако няма продажби, вината е ваша. Не искам да чувам „не може“! Няма такава дума. Тази стратегия работеше отлично в Англия и ще свърши идеална работа и тук. Шест бестселъра, по дяволите! Постарайте се да продължат да се продават.

— Но... — започна Дейвиц и Ърни се принуди да го прекъсне.

— Но какво? Не искам да чувам никакво „но“. Ясно ли е? Просто се махайте! Върнете се с точните цифри.

Всички станаха и побързаха да се измъкнат от заседателната зала. Ърни изгледа отдалечаващите се гърбове, отбелязвайки с мрачно задоволство, че никой не е толкова глупав, че да хвърли поглед назад. Питър Дейвиц излезе последен. Затвори тихо вратата след себе си.

„Това ще ги научи“, каза си мислено Ърни. Няма да търпи подобни глупости. Той е шефът.

* * *

Майкъл въздъхна, натисна бутона за задържане и се прехвърли на друга линия. Болеше го вратът, заради телефона, който бе залепен за ухото му цял ден. Обажданията от адвокатите, дистрибуторите и инвестиционните банкери не спряха, но резултатите бяха едни и същи. Едно първоначално предлагане на акции на борсата в този момент ще е лудост. Трябвало да следят как се продава „Едюкейшън Стейшън“. И все в този дух...

Вече бе обсъдил всичко с Даяна. И тя бе почти толкова ядосана, колкото и той. Хрумна му, че е минал почти цял ден, без да се сети за онзи Брад Бейли, с когото излизаше тя. Постара се да се свърже с всички служители. Той свика общо събрание за следващия ден. Майкъл въздъхна отново. Някои хора щяха да си тръгнат сами, а други щеше да се наложи да уволни. И то съвсем скоро след като ги е назначил. „Голдмън Сакс“ съвсем не вземаха евтино, а сега трябваше да измисли начин да им плати без капитала от излизането на борсата.

Мразеше Ърни Фокстън.

Тина Еймис, рецепционистката, влезе в стаята с чаша кафе и кифличка. Ухаеше много вкусно, сякаш току-що е извадена от фурната. Безмълвно я сложи на бюрото пред него. Майкъл разговаряше с

дистрибуторите и се пресегна да докосне кифличката. Да, наистина е топла.

„Благодаря“, изговори само с устни той.

Тина му се усмихна бавно и широко. „Няма защо“, отвърна по същия начин и тя.

Той приключи разговора си и веднага се върна към предишната линия, като бегло отбеляза, че Тина продължава да се мотае наоколо. Майкъл неволно я огледа. Беше млада, може би на двадесет и две или и три. Имаше дълга руса коса и големи виолетово-сини очи, както и малки, стегнати гърди и стройни крака, с пола точно до коленете. Тина беше типична американска красавица. Откъде ли е? Вероятно от Бронкс или Уилиамсбридж. Очите на Майкъл се плъзнаха по полата ѝ. Бе прилепнала почти като втора кожа по слабата ѝ фигура. Не забеляза никакви следи от бельо. Реши, че сигурно носи тип прашка. Симпатично момиче, определено.

Затвори телефона.

— Искаш ли нещо, Тина? Беше много натоварен ден.

— О, да. — Тя кършеше притеснено ръце. Майкъл се усмихна, да я успокои малко. — Съжалявам, че ви притеснявам, господин Сисеро.

— Няма нищо. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всъщност става дума за нещо по-лично. — Тина се изчерви силно. — Надявам се, че няма да ме помислите за прекалено нахална, но искам да ви поканя на среща. На вечеря, утре.

— Какво? — Майкъл едва потисна смеха си. Тя е толкова искрена. Бе свикнал момичетата да му се нахвърлят, но...

— Присмивате ми се. — Изглеждаше съкрушена. — Много съжалявам. Знаех си, че идеята не е добра.

— Не. Не ти се присмивам — побърза да каже той. Беше хубава, а и защо да си седи у дома и да страда за Даяна?

— Ще обмислите ли предложението ми? — засия Тина.

— Ще направя много повече. — Майкъл си представи дългите ѝ крака, увити около кръста му. — Ще мина да те взема в осем.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Наистина много съжалявам.

Тоби Робъртс погледна Майкъл и Даяна и пристъпи неловко от крак на крак като хлапе, хванато, че пуши, от директора на училището.

— Много ми се искаше да остана. Тук наистина ми харесва. Страхотна атмосфера. Но тези хора ми предложиха...

Даяна погледна за миг към Майкъл. Тоби бе последният от най-талантливите им творци, който ги напуснаше заради „Едюкейшън Стейшън“. Излизането на борсата се бе провалило, наложи се да преместят компанията от къщата на Западна четвърта улица в далеч по-малък и съвсем обикновен офис, на ъгъла на Осмо Авеню и Тридесета улица, и нямаше как да се съревновават с онова, което можеше да предложи Фоксътн. Коли, платени почивки и огромни заплати изкушаваха най-добрите програмисти на „Империал“.

Тоби бе сред последните, които се поддадоха на изкушението. Майкъл, изглежда, се бе примирил. Тази сутрин сподели, че е благодарен на Тоби, че е останал и толкова.

— Знам какво са ти предложили — увери го Майкъл. — Трябва да си луд, за да не приемеш.

Тоби изглеждаше все така притеснен.

— Човече, приятелката ми иска да се оженим и...

— Страхотно. Приеми работата. И аз бих направил същото.

— Добре. — Тоби тържествено им подаде поред едрата си длан. — Надявам се, ще се оправите.

Огледа се в малкия и претъпкан офис, видя факс апаратите, които бяха взети под наем, малкото останали телефони и тонът му прозвуча по-колеблив, отколкото искаше.

— Ще се оправим — със спокойна увереност му отвърна Майкъл. Тоби се зачуди как ли мъжът срещу него ще го постигне. Каза го сякаш е абсолютен факт, сякаш нищо не се е случило. — Грижи се за себе си. Обаждай се понякога.

— Определено — обеща Тоби, отново се изчерви и се изниза от стаята.

Чувстваше се като долен предател. Но сто хиляди на година и мерцедес? Какво да направи? Ясно е как трябва да постъпи. Майк го каза. Но въпреки това не му се искаше да го напуска. Той е шеф, когото ти се иска да последваш в битка.

Даяна Верити оставаше с него, замислено отбеляза Тоби, докато махаше на минаващо такси. Странно. Дамата е свикнала на луксозен живот. Кой знае колко дълго може да я задържи Майкъл Сисеро?

Разбира се, Майкъл си имаше и утешителна награда. Онази Тина Еймис. Господи, каква красавица.

Майкъл затвори вратата след Тоби и погледна Даяна.

— Ела. Да идем в кабинета ми и да обсъдим ситуацията.

— Звучи добре — съгласи се Даяна, решена да запази самообладание. Компанията им беше като потъващ кораб и мишките се изнизваха от всяка пробойна, но тя реши — дори не бе сигурна кога точно — да остане. Имаше чувството, че това е нещо лично. И ако Майкъл е решил да затъне, то тя ще го последва.

Елспет ѝ предложи да ѝ намери друга работа.

— Интериорен дизайнер, скъпа — подхвърли тя. — Старите ви офиси бяха толкова стилни. Познавам много прекрасни дами, които с удоволствие ще те наемат. Можеш да започнеш с градската къща на Брад. Само Господ знае каква би била комисионата за подобна поръчка. — Начервените и заобиколени с бръчици устни на Елспет се разтегнаха многозначително. — Нали разбираш, той няма ограничения за бюджета.

Но Даяна отклони деликатно предложението ѝ. Може би заради срещата ѝ с Джоди Гудфренд; искаше цял Ню Йорк да разбере, че работата ѝ, компанията ѝ, е нещо сериозно и истинско.

Трябваше да намерят начин да се справят.

Майкъл я поведе през предната зала, където търговските им представители отчаяно се мъчеха да успокоят дистрибуторите, че ще спазят сроковете за новата продуктова линия, към малкия си личен кабинет в задната част на етажa. Тина Еймис заемаше малко бюро точно пред вратата му. Изправи се, когато Даяна се приближи. Даяна я огледа от глава до пети. Ядосано си помисли, че откакто започна да излиза с Майкъл, момичето се стареае страшно много. Та тя едва е

завършила училище. Лъскавата дълга коса, с много неестествен оттенък на ярко платинено, се стелеше по гърба ѝ. Забеляза, че сега е с делови костюм, с много къса пола, която ѝ позволяваше да изложи на показ дълги и слаби крака с ниски обувки — беше толкова висока, че можеше да си го позволи. Нямаше никакви гънки под костюма. Даяна си представи как тя влиза в кабинета на Майкъл и му се показва, позволява му да вдигне полата ѝ и да я обладае върху бюрото си, както обичаше да прави с нея. Тина сигурно го задоволяваше, гневно си помисли тя. С оскубаните си вежди, толкова незабележими, че се налагаше да ги рисува наново, с устните си, които очертаваше с молив с един нюанс по-тъмен от червилото, за да изглеждат по-плътни, както и с нейните прекалено дълги нокти...

— Добро утро, господин Сисеро — поздрави Тина.

„Добро утро, господин Сисеро“, мислено я имитира Даяна. Също като Мерилин Монро, която се обръща към Кенеди, леко запъхтяна и изпъчила напред незначителните си гърди. Тина беше прекалено слаба. Много по-слаба, отколкото Даяна щеше да е някога. Напомни си, че харесва тялото си. Нямаше да се поддаде на всеобщото увлечение по кльошави блондинки, макар Майкъл да имаше нещастията да харесва такива.

— Добро утро и на вас, госпожице Верити — добави натъртено тя.

Даяна ѝ се усмихна вежливо. По-младата жена я гледаше така, сякаш е заплаха за нея. Защо си въобразява, че всяка жена на света е луда по Майкъл, Даяна не можеше да разбере. „Не четеш ли клюкарските рубрики?“, помисли си Даяна и кимна на госпожицата с наперените гърди. „Не знаеш ли, че излизам с последния неженен милионер в Манхатън?“

— Добро утро, Тина — отвърна тя. — Би ли ми донесла кафе? Без кофеин. Ти искаш ли нещо, Майкъл?

— Не сега. — Той отвори вратата на кабинета си и влезе, без да забелязва прикритата враждебност между двете жени. Даяна отбеляза как Тина се въртна възмутено и отиде да ѝ донесе кафето. Девојката беше от онези, които с удоволствие вършеха всичко за мъжете, но изпитваха отвращение, ако трябва да донесат нещо за друга жена. Даяна познаваше добре този тип жени — стюардеса, която се бави

двадесет минути, преди да отговори на повикване от някоя дама, но само след пет секунди е до мъжа, който я е повикал.

Освен това подозираше, че Тина е клюкарка. Кафето без кофеин трябваше да се приготви специално. Ако двамата с Майкъл щяха да говорят за тежкото положение на „Империял“, Даяна предпочиташе това да не става известно на няколкото останали програмисти след пет минути.

— Затвори вратата — каза Майкъл.

Даяна се настани на един от обикновените и напълно функционални столове, които купиха от „Стейпълс“. Наоколо вече нямаше нищо луксозно. Майкъл си каза наум, че вероятно най-изисканото нещо в офиса е единият от директорите на компанията, като се стараеше да не зяпа открито краката ѝ. Слава богу, че имаше Тина. За миг си позволи да си припомни за сутрешното им забавление... тя много обичаше да го буди с френска любов, плъзгаше тънките си устни леко и ненаситно, докато го докосваше с върховете на пръстите си. Майкъл обожаваше секса сутрин, а Тина можеше да прави чудеса с дългите си крака. Харесваше му тя да лежи по гръб на леглото, докато той стои пред нея, а тънките ѝ глезени са склучени около врата му, докато потъва дълбоко в нея, така че да докосва онова тайно място, което я докарва до разтърсващ оргазъм. Тина не беше претенциозна. Не бе прекалено умна, но бе чаровна. Не му противоречеше, харесваше секса, а след това просто си седеше кротко и гледаше телевизия. Майкъл бе доволен, че тя е наоколо. Веднага се освобождаваше от стреса в спалнята. Повтаряше си, че вече рядко се сеща за Даяна. Ако случайно попаднеш на снимка на онзи млад богаташ във вестниците, прелистваше страницата и не се разстройваше.

— Нещата не са никак розови. — Успя да откъсне мислите си от темата за Брад, преди да се ядоса сериозно. — Загубихме Тоби, Сара, Джак и Феликс заради онзи нещастник бившия ти съпруг.

— И твой бивш партньор — върна му го Даяна. — И двамата сме сбъркали в преценката си.

Майкъл вдигна ръце.

— Съгласен съм. Според мен това е преднамерено. Не е случайно, че са се заели с бизнеса с образователен софтуер, а се цели отмъщение. Искат да ме смаже. Може би и теб.

— Като се има предвид какво плащат на нашите хора и като знаем какви са печалбите ни досега, това би нулирало повечето от тях — бавно отбеляза Даяна.

— Така е. Печалбата не е сред мотивите му. Става дума за мъст.

Даяна изпита силен гняв.

— Иска да ни разори?

— Така изглежда. Да видим къде сме в момента. Разполагаме с новата серия, „Геко Мат“ и научните игри. Всичко бе завършено, преди да привлекат към себе си нашите програмисти. Останали са ни няколко души в маркетинга. Например Хари Венчър. Имаме и ключови фигури, които отказаха да напуснат. Ърни е предложил планини от злато на Опи, но той му е отказал. — Майкъл се ухили мрачно. — Много е лоялен, макар да е бивш нехранимайко. Най-добрите ни програмисти още са с нас. Можем да започнем отгук.

— Да, но истината е — прекъсна го Даяна, — че дистрибуторите ни се притесняват, говори се, че може да закрием компанията. Това означава по-малко продажби в магазините...

— Именно това трябва да предотвратим. Факт е, че точно сега нямаме нужда от програмистите. Не и веднага.

Майкъл скочи от стола си и закричи напред-назад. Приличаше на леопард или ягуар. На опасен хищник. Тя внезапно изпита жал към Ърни.

— Всъщност имаме готов за продажба продукт. Можем да го опаковаме, да го продадем и да използваме печалбата, за да изчистим дълговете си към банката.

— Мога да говоря с банките — съгласи се Даяна.

— Точно така. Това ще ни задържи на повърхността и ще ни даде малко време. Междувременно ти ще търсиш нови програмисти. Сигурно има и такива, които още не са ангажирани с големите компании. И ще чакаме Ърни да сгреши. Факт е, че ще го направи.

— Откъде знаеш? — попита Даяна.

Майкъл вдигна очи към нея и тя изпита усещането, че погледът му е вторачен право в бъдещето. Беше фокусиран като лазерен лъч.

— Защото не разбира децата — отвърна ѝ той. — Не се интересува от тях. Иска само пари. Затова новата поредица книги на „Грийн Егс“ е такъв провал.

— Провал ли? — повтори учудена Даяна. — Откъде знаеш? Дори не се занимаваме с издателска дейност.

— Следя какво става с него — отвърна Майкъл със студен тон. — Трябва да познаваш врага си. Сега иди да мотивираш хората в маркетинга и да омагьосаш банките. Аз ще се оправя с дистрибуторите. Ще я караме полека и ще преодолеем и това.

Дните се превърнаха в седмици, а седмиците в месеци. Златната и слънчева есен в Манхатън премина в сурова зима. Даяна си купи топли дрехи и излизаше на танци с Брад, но „Империал“ заемаше цялото ѝ свободно време. Стъпка по стъпка, под ръководството на Майкъл, те се отдалечаваха от ръба на катастрофата. Игрите с Гeko бяха поредният малък успех. Изведнъж отново бяха в състояние да си плащат сметките.

Даяна издирваше талантиливи програмисти, но този път търсеше на по-различни места. Хакери с криминално досие, дизайнери на статични игри, момичета, които бяха изолирани от клуба на компютърните специалисти мъже, всички те се присъединиха към тях. Майкъл не се интересуваше от миналото им. Казваше, че при тях всеки получава втори шанс.

— Тези хора получават шанс, а това означава шанс и за нас — твърдеше той.

Когато настъпи декември със студените ветрове, които фучаха край небостъргачите, вече произвеждаха третата серия от игри. „Империал“ бе отново в бизнеса.

— Какво ще правиш в петък вечер?

Даяна вдигна очи от монитора на компютъра си и забеляза Майкъл, който стоеше пред нея с два билета в ръка. Тя повдигна вежда.

— Да не ме каниш на среща?

— След като излизам с Тина, едва ли е добра идея — спокойно отвърна той.

Даяна погледна към Тина в другата стая. Тъй като времето бе застудяло много, тя вече не се мотаеше из офиса с оскъдни полички, но макар и напълно облечена, успяваше да изглежда така, сякаш е полугола. Днес бе с панталони от тънка черна кожа, които прилепваха

плътно по плоския ѝ корем и стегнато дупе, и копринена блуза в същия цвят с дълбоко деколте — почти на границата на строгото работно облекло, което Майкъл изискваше в офиса. Даяна не можеше да понася Тина, което означаваше, че трябва да полага допълнителни усилия, за да се държи мило с нея. Това ужасно я дразнеше.

— Не и за Тина във всеки случай — измърмори тя сега.

Майкъл отвърна безпристрастно:

— А и ти все още излизаш с Брад, нали?

— Разбира се. Знаеш, че се срещам с Брад — сопна се Даяна.

— Не съм много наясно. Не се интересувам от личния ти живот.

Предполагам, че ще те води някъде с личния си самолет в петък, така ли?

Даяна настръхна.

— Имаме планове. Ще пазаруваме.

— За да ти купи някоя дрънкулка за милион долара от „Тифани“?

— Майкъл се ухили презрително. — Разбирам. Забрави, че съм те питал изобщо.

Даяна прехапа устни. Проклетникът е непоносим както винаги.

— Чакай! Майкъл. За какво става дума? Мога да отменя уговорката ни.

— Благотворителната вечер на нюйоркската библиотека. — Майкъл ѝ подхвърли единия билет. — Най-важното събитие в издателския бизнес за сезона. Запазил съм маса. Щом Ърни Фокстън ме преследва на моя територия, тогава и аз ще го притеснявам на негова.

* * *

Даяна подбра тоалета си по-внимателно от обикновено. Искаше да изглежда добре, но не и прекалено. Не биваше онзи арогантен мъж да си помисли, че го преследва. Казваше си, че това е важна вечер за фирмата им. Заявяване на позиция. Именно това е важното.

— Мисля, че това е подходящо — каза тя. Извади най-обикновената дреха в гардероба си — плетена от копринени нишки рокля с правоъгълно деколте в металносиво. — Какво мислиш? Мога да я облека с обувките на „Пол Смит“ с равна подметка...

— Точно така, а би могла да добавиш и чифт старчески очила, за да допълниш съвсем вида на достолепна възрастна дама — саркастично отбеляза Клеър. — Май се боиш от нещо.

— Разбира се, че не е така. Просто смятам, че не трябва да прекалявам — възрази Даяна.

Приятелката ѝ я погледна изпитателно.

— И това го казва жената, облякла тоалет на „Версаче“ от златиста мрежа на бала „Огън и лед“ миналия месец?

— Е, и какво? Тогава бях огнена.

— Значи фактът, че Фелисити Метсън и Джоди Гудфренд бяха там, няма нищо общо, така ли?

— Понякога ми е приятно да се наконтя.

— Това определено е вярно. Направо подлудяваш горкия Брад. Човекът смята, че може само да те гледа, но не му е позволено да те докосва.

Даяна кимна. Сексът бе болна тема във връзката им. Странно, но все още не се чувстваше комфортно да легне с него. Може би се превръщаше в старомодна, но едва ли това е причината. Той все ѝ намекуваше за брак. Вероятно тя подсъзнателно се съдържаше, докато не се сдобие с пръстен. Кой знае? Тя самата определено не бе наясно.

— Той знае, че ще го направим когато дойде подходящият момент.

Клеър направи гримаса.

— Да го направите ли? Звучиш като някой тийнейджър. Ами любовта?

— И това също. — Даяна се усмихна. — Наистина ли смяташ, че тази рокля е прекалено семпла?

— Искаш да изкарате ангелите на Ърни, нали така?

— Абсолютно.

— Значи ти трябва нещо наистина шокиращо. — Клеър я отмести настрана и се вмъкна в просторната гардеробна. — Вземи тъмнозелената. Подчертава очите ти. — Тя откачи една дълга до земята рокля на „Клоуи“ от наситенозелено кадифе с колан от малки перлички около талията. Беше набрана деликатно около гърдите, за да ги подчертае, а след това обгръщаше плътно ханша ѝ и се спускаше надолу като рибена опашка. Стоеше ѝ идеално, под нея можеше да се носи само най-оскъдно бельо.

— Не мога да я облека — измърмори Даяна. — Прекалено е хубава.

— Говориш така, сякаш ужасно се страхуваш от онзи Майкъл — отбеляза Клеър. — Мисля, че си влюбена в него. Иначе защо ще се притесняваш?

— Нищо подобно. — Тя грабна роклята от ръцете на приятелката си. — Изобщо не ме интересува мнението му. Дай ми я. Ще я облека.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Даяна слезе от лимузината, обгърната от топлото и меко кадифе, и вдигна очи към хотела. Няколко фоторепортери се тълпяха до входа, задържани настрани от червено въже и няколко служители на охраната в ливреи. Посрещнаха я с приглушено шушукане и тихи подсвирквания при вида на плътно прилепналото зелено кадифе. Дълбокото деколте разкриваше топлата ѝ кожа и съблазнителни извивки, както и малките перли, които блестяха на талията ѝ и около врата. Даяна бе взела назаем от Клеър наследствената огърлица на семейство Брайънт — наниз от перли с размера на мраморни топчета с изящно шлифован изумруд в средата. На фона на снега тя грееше като звезда, зеленият ѝ тоалет се открояваше напред зимата. Тъмните ѝ вежди бяха деликатно оформени, пухкавите ѝ устни — предизвикателно тъмночервени, високите ѝ скули — леко докоснати с мек блясък, а нежните кафяви сенки подчертаваха небесното синьо на очите ѝ.

Папараците бяха мъже и не обръщаха внимание на всеки от детайлите. Те просто забелязаха Даяна Верити, съпругата в слуховете за семейство Фокстън, която изглеждаше като истински коледен подарък. Светкавиците им проблясваха като фойерверки, докато тя минаваше покрай тях, без да им обръща внимание, и влезе в голямата зала.

Даяна се огледа и забеляза богатите гости на събитието. Сред еднаквите черни смокинги, задължителни за мъжете, тя забеляза известни лица: Рудолф Джулиани, бившият кмет на Ню Йорк, Боби де Ниро и прелестната му чернокожа приятелка, Бари Дилър, Тед Търнър, който явно е долетял специално от Атланта... но пък това бе вечерта на издателския бизнес. Най-прочутите литературни агенти и изпълнителните директори на големите издателски къщи бяха дошли със съпругите си, които обикновено бяха слаби и руси, с фигурата на Тина Еймис, идеално поддържани и облечени в черно, с диамантени обеци.

Вярно, тя е директор на компания. Но фирмата им е малка и се бори за оцеляването си. Всички тук са влиятелни фигури и поне един със сигурност иска да я унищожи.

Тя съобщи името си на момичето на рецепцията.

— Даяна Верити... „Империал“... — Момичето търсеше в схемата на масите. — С Майкъл Сисеро, президент... о, да... дванадесета маса. Господин Сисеро вече е пристигнал.

— Точно така.

Даяна се сепна и се обърна. Майкъл стоеше зад нея, облечен в тъмно вечерно сако и снежнобяла риза. Изглеждаше така, сякаш е изгладена преди миг. Смокингът подчертаваше тъмните му очи и гъсти и тъмни мигли, както и черната му коса.

— Не бива да се навеждаш така. Възрастните мъже наоколо не могат да понесат гледката на толкова съблазнителни форми — прошепна той тихо до ухото ѝ. — Могат да те арестуват, задето си ги докарала до инфаркт.

Даяна се изчерви.

— Престани с шегите, Майкъл. Погледни жените тук. Всички мъже в Ню Йорк харесват кльошави тийнейджърки в бежов тоалет на „Келвин Клайн“.

— Изобщо не вярвай на това. Мъжете харесват гърди и дупета. Винаги са ги харесвали и ще продължат да ги харесват.

— Нужно ли е да си толкова вулгарен? — просъска тихо Даяна.

Той сви рамене, без да се разкае нито за миг.

— Ти попита, скъпа, и аз ти отговорих.

— Не съм те питала за нищо.

Майкъл я огледа от глава до пети. Даяна усети как очите му се плъзгат по деколтето ѝ, спират се на ханша ѝ, после обгръщат тънката ѝ талия и се вторачват право в слабините ѝ. За свой ужас усети как между краката ѝ сякаш избухва огън. Усети присвиване в слабините, каквото не бе изпитвала, откакто...

Тя обузда мислите си и си пое дълбоко въздух. „Стига, Даяна. Опитай с него и не се получи. А и бездруго сега той спи с онази руса и кльошава кукла. Двамата сте като огън и бензин. Комбинацията е взривоопасна.“

— Не сме дошли да се караме — каза Майкъл. — Да се опитаме да сключим временно примирие. Тук сме просто за да ни забележат.

— Съгласна съм. Настанени сме на дванадесета маса. — Даяна възвърна самообладанието си. Нямаше да позволи на Майкъл да я притесни. Не можеше да си го позволи. Срещаше се с Брад и беше делови партньор на Майкъл, работеше за него, а и вече бе решила, че е най-добре да стои на разстояние от него.

— Тогава да вървим. — Майкъл ѝ предложи ръката си и тя внимателно постави длан върху ръкава на сакото му, сякаш допирът до него можеше да я опари.

Балната зала бе претъпкана. Накъдето и да се обърнеш, човек виждаше магнати, придружаващи дамите си към маси, около които се тълпяха куп сервитьори. От всички благотворителни вечери в Манхатън тази бе най-малко показната, но и най-престижната. Нямаше рок звезди, нито тематичен декор. Вместо това имаше речи относно грамотността на населението от водещи фигури в образователните институции, както и кратък тост от губернатора. Вечерта бе посветена на ерудицията, остроумието, книгите и четенето. И стремежът да се сдобиеш с покана бе огромен.

Даяна застана под един от огромните полилеи и прие предложената ѝ чаша „Белини“. Харесваше прясно изцеден сок от праскова в комбинация с шампанско и можеше да отпива деликатно, докато си възвърне самообладанието. Много от лицата наоколо ѝ бяха познати от вечерите, които даваше като госпожа Фокстън. Тук беше Хари Евънс например, а по-нататък зърна Тина Браун с Харви Уайнстейн...

— Даяна, познаваш ли Ричард Фриър? — обади се Майкъл и я представи на един висок господин с прав като бастун гръб и чисто бяла коса. — Работех с Ричард, когато ръководех „Грийн Егс“. Той купува книги за „Барнс и Ноубъл“.

— Приятно ми е да се запознаем. — Даяна стисна сърдечно ръката на мъжа и му се усмихна. — Надявам се, че Майкъл ви е разказал за нашите игри. Бихме могли да ги предложим на вашия отдел за интернет.

И така започнаха. Майкъл се носеше из залата като акула на лов, поздравяваше мъже и жени, запознаваше ги с Даяна, а тя правеше представяне на фирмата. Забеляза как, след като отминеха нататък, хората дискретно сближаваха глави и подхващаха оживен разговор. И

реакцията им, както с облекчение отбеляза тя наум, бе много позитивна.

— Харесва ми да продавам вашите игри — увери ги представителят на „Амазон“. — Родителите ни пращат благодарствени писма. А това е голяма рядкост.

— Майкъл има страхотен усет към желанията на децата — отбеляза Грег Бър от „Уолдънбукс“. — Сигурен съм, че ви е научил на много неща. Аз имам шестгодишен син, който повиши успеха си в училище с две единици след един месец с играта на „Гекс Мат“.

За своя изненада, Даяна откри, че наистина започва да се забавлява. Общуваше лесно с хората, а и повечето директори на компании тук вече познаваха името на „Империал“. Знаеха Майкъл като бизнесмен и явно приемаха и нея безусловно, тъй като беше с него.

Когато обявиха началото на вечерята, цялата зала вече бърбеше оживено. Появила се бе нова компания. Всички знаеха, че Майкъл Сисеро, все още в началото на трийсетте си години, е фактор, с който всеки трябва да се съобразява. Даяна Верити, изглежда, не бе просто красива придружителка на президента на компанията. По това време миналата година тя бе само една богата съпруга, която служеше за лъскава фасада на мъжа си. Но това е Ню Йорк, където стават всякакви странни неща.

Превъзбуден, Майкъл придружи Даяна до масата им. Това му даваше възможност да положи длан върху талията ѝ. Усещаше гръбнака ѝ под мекото кадифе и докосваше само с върха на палеца си извивката на невероятното ѝ дупе. Колко му липсваха стегнатите ѝ извивки. Силно се изкушаваше да плъзне ръка и да погали кожата ѝ. Но успя да се сдържи. Сега тя се среща с милиардера Бродли, саркастично си напомни Майкъл. След развода си Даяна се съвзе страшно бързо. Бродли щеше да е стъпка нагоре за нея. Имения, градски къщи, частни самолети, всички приказваха за богатството на семейство Бродли.

„Никога няма да имам достатъчно пари, за да задоволя жена като нея“, помисли си Майкъл. А и жените, които харесват богати мъже, са табу за него. Даяна вършеше добре работата си. Само това трябваше да го вълнува.

Само ако можеше да престане да мисли за нея.

Масата им бе много добра, само два реда по-назад от централната част на залата. Майкъл се ухили. Беше си струвало да използва връзките си. Оттук се виждаха подиумът и дансингът, така можеше да забележи дали има някой, с когото си струва да говори. И всички играчи в бизнеса можеха да видят него. Благодарение на Даяна, която на практика единствена сред дамите е с цветен тоалет, двамата изпъкнаха сред множеството, сякаш тя бе понесла рекламен плакат.

— Майкъл, виж — обади се Даяна и внезапно се закова на място.

Посочи напред.

И той видя.

Двама от останалите шестима на масата им бяха Фелисити Метсън и Ърни Фокстън.

Майкъл стисна ръката на Даяна. По отношение на бизнеса двамата нямаха тайни помежду си.

— Готова ли си да им покажем какво можем?

— Напълно — отвърна Даяна и му намигна.

Рамо до рамо, двамата пристъпиха към масата — е, поне Майкъл пристъпваше, но ако питаха него, единственият израз, с който можеше да се опише походката на Даяна, бе ходеща съблазън. Господи, искаше му се да я сграбчи за тънката талия, да повдигне нагоре зелените ѝ поли и да плъзне ръка между гладките ѝ бедра, за да я погали и дразни дотогава, докато ледената ѝ обвивка се разтопи и тя започне да го моли да я обладае, както правеше преди... С голяма мъка откъсна очи от дупето ѝ, което се поклащаше изкусително до него, и ги вторачи във врага си. Мъжете автоматично се изправиха, когато към масата се приближи дама. Очите на Ърни едва не изскочиха от орбитите.

Здрависаха се с останалите гости на масата и се настаниха на местата си. Майкъл огледа Фелисити Метсън. Косата ѝ бе вдигната високо в сложен френски кок, в който проблясваха златни нишки. Стилистът ѝ се постара да дръпне косата толкова силно, че кожата на лицето ѝ бе опъната. Беше кльощава и прическата ѝ придаваше доста костелив вид. Отбеляза, че е облечена в къса и прилепнала черна рокля, със семпла кройка, която я правеше още по-слаба. Ръцете ѝ, облепени на масата, бяха с дълги кървавочервени нокти, а на врата ѝ имаше нежно диамантено колие. Беше гримирана много старателно — плътна спирала на миглите, две тесни линии руж на скулите и прецизно очертани с алено червило устни.

Майкъл се възмути мислено. Ърни Фокстън определено е луд. Бе се оженил за момичето с най-съблазнително тяло в цяла Англия, а после я замени с по-богато облечена уличница.

— Аз съм Майкъл Сисеро — представи се той и подаде ръка на Фелисити. — Не мисля, че сме се запознавали.

— Едва ли. — Фелисити го погледна високомерно. — Но аз, разбира се, се движа само в средите на висшето общество и хората от издателския бизнес.

Той се усмихна на ехидната бележка и забеляза как Ърни ледено поздрави Даяна. Онзи, който е подреждал масите, явно бе с особено чувство за хумор.

— Тогава вероятно ще се срещаме отново. Нашите игри се купуват и от много търговци на книги.

Ърни се нахвърли върху него без предисловия. Майкъл отново си помисли каква долна невестулка е този тип. Колко жалко, че живееха в общество, което с радост водеше безконечни съдебни дела. Той би предпочел да го изведе навън и да го натупа здравата.

— Не мисля така. — Ърни се обърна към другите гости на масата им, редактор на нова литература за списание Таим и съпругата му, които се бяха облегли на столовете си и се наслаждаваха на прехвърчащите искри. — Преди време Майкъл бе младши ръководител в „Блейклис“. Не се разбирахме с него и се наложи да го освободя от работа.

Майкъл усети как Даяна цялата се скова до него и нежно постави длан върху бедрото ѝ, за да я възпре да не се нахвърли върху Ърни. Хората знаеха каква е историята с „Грийн Егс“. Мълчаливо се помоли тя да разбере жеста му правилно. Трябваше да оставят този идиот сам да изкопае гроба си.

— Майкъл е собственик на малка компания за компютърни игри. Май в един момент се говореше, че ще пускат акции на борсата, нали така, Майкъл?

Сисеро кимна.

— Вярно е.

— Но после не стана нищо. Затова пък новият софтуерен отдел на „Блейклис“ пусна своя собствена продуктова линия — ухили се широко Ърни.

Фелисити ги погледна тържествуващо.

— Да. Без лоши чувства — измърка тя. — Всъщност смятам, че е просто прекрасно да се видят дребните бизнесмени и техните служители — тук тя хвърли злобен поглед към Даяна — на подобни събития.

— Надявам се, че не възнамерявате да се връщате към издателския бизнес. — Ърни демонстративно прегърна Фелисити, докато говореше. Беше се подразнил колко стилно е облечена Даяна. Фелисити започваше да го ядосва с безкрайното си пазаруване и нови, и нови бижута. Некадърните му подчинени не се справяха с продажбите и от борда започнаха да му задават остри въпроси. Но какво пък. Той си оставаше истински великан в сравнение с този тип, който седеше насреща му. — В договора ти имаше клауза за забрана на конкурентната дейност. Или си забравил? Мога да накарам адвокатите си да ти се обадят, ако искаш.

Даяна затаи дъх. Ърни явно щеше да ги преследва жестоко и докрай.

— Уверявам те, че не съм забравил нищо — отвърна Майкъл с точност, която накара Даяна да потръпне. — Нито факта, че ме излъга и открадна компанията ми, като ме измами с милион долара. Нито факта, че откри отдел за игри в компанията си и открадна хората ми на цена, която просто не би могла да е рентабилна и за вас...

— Е, какво пък. Бизнесът си е бизнес.

Майкъл не му обърна внимание и продължи много спокойно:

— И определено не съм забравил клаузата, която ми забранява да се занимавам с издателска дейност в продължение на една година. Но това не е голям проблем за „Империял“. Защото вече не искам да имам нищо общо с книгите. „Империял Геймс“ оцеля и се развива отлично. С помощта на Даяна Верити, бившата ти съпруга и мой директор.

Даяна се усмихна на Ърни и забеляза как по лицето му се изписват най-различни чувства — изумление, гняв, страх... и забеляза също, че Фелисити замръзва на мястото си, сякаш някой е пуснал кубче лед във врата ѝ.

— Не знаех, че компанията ви е толкова малка — любопитно се обади Кийт Фанинг, журналистът от Таим.

— О, съвсем не сме малка компания. — Даяна го озари с пълния блясък на усмивката си. — Всъщност, като се вземе предвид как се продава втората серия от продуктите ни и особено търсенето ни в

интернет, може да се каже, че сме водеща фирма в областта на образователния софтуер в града. Дори смея да заявя, че сме най-голямата частна компания от този вид на североизточния бряг.

— Но пък не можете и да се развиете особено много — изтърси Фелисити, неспособна да се сдържи. — Ърни ми каза, че ви трябва пари, за да разширите дейността си.

— О, така ли? — Майкъл се ухили на Ърни, докато съпругата му излагаше на показ слабостта му. — Всъщност планираме ново излизане с акции на борсата след около година. Изглежда, че отделът за компютърни игри на „Блейклис“ не реализира добри продажби. Нямам представа защо. При вас има толкова талантиви програмисти. По-рано работеха за мен.

Ърни се намръщи.

— Отделът ни се справя отлично. — Той се усмихна широко на влиятелния журналист. — Не бих вярвал на всичко, което разправя конкуренцията.

— Много добър съвет — мило се обади Даяна. — Бих предложила, ако проявявате интерес, да проверите при търговците на дребно и доставчиците по интернет. Те са в състояние да ви дадат точни цифри.

Фелисити погледна смаяно към Ърни.

— Стига толкова за бизнеса. — Майкъл вдигна бутилката с вино. — Някой иска ли „Мерло“?

* * *

Майкъл е невероятен, мислеше си Даяна.

Поведе я към дансинга след вечерята, обвил талията ѝ с ръка, и за нейна изненада започна да танцува прекрасно танго. Кожата ѝ направо изгаряше, когато я навеждаше силно назад, поел тежестта ѝ, сякаш е лека като перце. „Господи, мислеше си тя, колко е силен само.“ Мускулите му бяха като от желязо в сравнение с тези на Брад. Усещаше бавното и предателско пулсиране на кръвта в зърната на гърдите си. Слава богу, че кадифето е плътно. Стараеше се да не го поглежда в очите, докато я въртеше на дансинга. Направи Ърни на пух и прах, просто го сравни със земята и го остави треперещ от яд. Когато

Майкъл ѝ протегна ръка, за да я покани на танц, Ърни и Фелисити вече се караха пред очите на всички.

— Изведе ме тук, за да говорим по работа, нали? — прошепна тя. Той поклати глава.

— Просто за да потанцуваме. Ако нямаш нищо против.

Даяна усети как дишането ѝ се накъсва. Направо изгаряше за него. Дали пък нямаше някакъв шанс той все още да я желае? Дали би могъл да е влюбен в нея?

— Даяна — обади се друг глас.

Майкъл я изправи и я притисна до тялото си, така че да усети пищните ѝ гърди, и после я пусна. Усети как го обзема прилив на гняв, но се сдържа. Брад Бейли от плът и кръв. Забеляза пръстена с розов диамант, много скъпите обувки. Бейли беше висок, загорял и изглеждаше така, сякаш избелва редовно зъбите си.

— Брад, това е Майкъл Сисеро, шефът ми... — Даяна леко се смути. Майкъл се зачуди защо ли тя реагира така на този бледолик тип. — ... моят кавалер за вечерта. Не знаех, че и ти ще идваш.

— Нямах такова намерение, но след като ми каза, че ще си тук, си запазих маса в последния момент — каза Брад. Обърна се към Майкъл: — Сисеро, нали така? Приятно ми е да се запознаем. Аз ще заведа Даяна до дома ѝ. Благодаря, че сте се грижили за нея.

— Тъкмо танцувахме — каза Майкъл.

Брад сви рамене и той усети аромата на афтършейва му.

— Даяна всъщност не обича да танцува. Предпочита тихите забавления.

Даяна понечи да каже нещо и Майкъл я изпревари сопнато. Изобщо не искаше да чува как тя се застъпва за богатото си приятелче.

— Знам какво имаш предвид. И аз самият трябва да тръгна — заяви той. — Моето момиче има нужда от интимни ласки по няколко пъти на вечер. С повечето е така. Не искам да я карам да ме чака.

— Аз... разбирам — притеснено отвърна Брад.

Даяна се изчерви.

— Би ли ме завел у дома, Брад, моля те?

Протегна ръка и се отдалечи от Майкъл, без да каже и дума повече.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Моето момиче има нужда от интимни ласки по няколко пъти на вечер. Защо направо не заяви, че отива да прави секс с нея? Даяна си повтаряше колко много го мрази заради това, че за миг я подмамваше да изпита някакви чувства към него и после веднага ги попарваше с отношението си към жените. Не искам да я карам да ме чака. Дали е говорил с приятелите си така и за нея, когато се срещаха? Тя настръхна от обида. Все още желаше Майкъл по няколко пъти на вечер, а и по няколко пъти на ден също. Трябваше само да влезе в кабинета ѝ и да обхване с длани дупето ѝ, а понякога дори и само да я погледне, и Даяна бе готова за него, разгорещена, направо тръпнеща.

„Той опорочава всичко, мислеше си тя с горчивина. Въобразявах си, че съм нещо специално за него. Сигурно и с Тина прави така, когато никой не ги вижда.“

— Къде отиваме? — попита Брад.

Даяна сепнато вдигна очи към него. Крачеше решително из тълпата, усмихваше се любезно на влиятелните хора, събрани тук, докато вътрешно кипеше. Беше забравила, че Брад е с нея.

Той я гледаше внимателно. „Ето един мъж, който се отнася с безкрайно уважение към мен, каза си Даяна. Изглежда страхотно. От добро семейство. С престиж. И изумително богат.“

— Да идем у вас — предложи тя.

Грабна чаша шампанско от минаващ наблизо сервитьор, вдигна я и я изля в гърлото си наведнъж. Странно, чувстваше се като Пепеляшка в края на бала, макар роклята ѝ да не се е превърнала в дрипи и да си тръгваше с прекрасния принц.

Но това трябваше да се направи. Беше време. Все пак излизаха вече от месеци.

— Наистина ли? — попита Брад, а сините му очи светнаха. — Шофьорът ми чака отвън.

Приличаше на хлапе, на което са казали, че е дошла Коледа, беше нетърпелив и радостен като малко кученце. После се окопити с

видимо усилие на волята.

— Разбира се, имам предвид, че... ще изпием по едно питие за лека нощ.

— Точно така — твърдо заяви Даяна. Шампанското я стопли вътрешно, както винаги. Чувстваше се дръзка. — По едно питие и може би още нещо.

* * *

Лимузината на Брад не бе взета под наем, както онази, с която Майкъл щеше да вози малката си любовница. Това бе удобство, което е на негово разположение двадесет и четири часа и седем дни в седмицата, чиито шофьори работеха на смени.

— Той ще бъде готов да те прибере у дома по всяко време — увери я Брад, а шофьорът се поклони учтиво, докато придържаше вратата за нея.

Даяна му се усмихна нежно.

— Ще видим кога ще е това.

Домът на Брад бе изключително луксозен. В претъпкания град, който е само пет мили на дължина и около три на ширина и в който живееха милиони хора, пространството бе скъпо удоволствие; но Брад Бейли имаше голяма градина, входно фоайе с декоративен фонтан, който се плискаше върху истински италиански мрамор, и отделен апартамент за прислугата в приземния етаж. В къщата имаше пет спални и три бани, библиотека — Даяна винаги бе копняла за къща с истинска старомодна библиотека в нея, — красива тераса на покрива с градинка в японски стил, както и стаи, където се посрещаха гости, с картини на различни художници кубисти и една на Пикасо.

— Много е красиво тук — каза Даяна, докато иконом с модерни ежедневни панталони в цвят каки и сако с индийска кройка пое от раменете ѝ бледосивата ѝ копринена наметка и я окачи в гардеробната.

— Благодаря. Взех къщата за жълти стотинки от един брокер на Уолстрийт, когото уличиха в злоупотреби. — Брад сви рамене. — Човек винаги може да попадне на изгодна сделка в бизнеса с недвижими имоти.

Даяна се зачуди какво ли означава „жълти стотинки“ в този контекст. Вероятно колкото цялото богатство на бившия ѝ съпруг.

— Да се качим в бара. Сами ще си приготвим питиетата, Дженкинс — обърна се Брад към иконома.

— Много добре, господин Бейли.

Брад поведе Даяна към стълбата от черен мрамор, застлана с мек червен килим.

— След теб.

Барът бе, както обясни Брад, негова малка прищявка. В къщата, обзаведена много скъпо с дивани на „Черути“, датски столове, тъмен паркет и изчистени семпли линии, Брад бе запазил едно помещение извън обсега на изключително луксозното дизайнерско изпълнение. Барът бе истински етюд в ретро стила на седемдесетте. Беше напълно оборудван и зареден, на пода имаше огромни кожени постелки, изкуствени мечи кожи и високи хромирани столчета пред барплота с вишневочервена тапицерия. Даяна се замисли какво може да направи тук, ако къщата е на нейно разположение. Стойността на имота бе невероятно висока. Но определено имаше нужда от женска ръка.

— Какво да ти предложи? Шампанско? Имам „Кристал“, „Татинджър розе“, „Круг“. „Въов Гранд Дам“...

— „Джак Даниълс“ и кока-кола — отвърна Даяна.

Имаше нужда да се напие. Проклет да е Майкъл. Ще му даде да разбере, каза си тя. Нека се прибере и да прави дивашки секс с Тина Еймис. Тя ще остане тук, където я ухажваха и ценяха, и ще си прекара страхотно.

Брад повдигна едната си вежда.

— Явно си в настроение да се веселиш.

— И защо не? — малко войнствено попита Даяна.

Той вдигна ръце в защита.

— Просто така го казах. Странно е. Преди да те срещна, излизах с разни момичета, някои съм водил и тук. Те цяла вечер побутваха листата от салатата в чиниите си и си поръчваха минерална вода за пиене. Това направо ме влудяваше.

Подаде ѝ чаша, пълна със златисто уиски, и добави малко кока-кола. Беше направо убийствено на вкус.

— Ами те просто са се стараели да се представят добре на прослушването — обясни Даяна. — Това е класическата роля на

доброто момиче. Кандидатирали са се за ролята на твоя съпруга. Обзалагам се, че са си хапвали, преди да излязат на вечеря с теб. Това е обратно съревнование. Момичето, което хапва най-малко на вечеря, печели.

Брад се засмя с цяло гърло. Господи, тя е толкова забавна и очарователна. Присъствието ѝ тук е все едно да стиска в ръка печеливш билет от лотарията и да предвкузва удоволствието от получаването на голямата печалба.

— Мога ли да бъда откровен с теб?

Даяна отпи голяма глътка от уискито си.

— Да, за бога. Всички мъже са много откровени с мен тази вечер. Защо и ти да не си?

— Когато се срещнахме за първи път, аз знаех коя си и нарочно те заговорих.

— Е, това вече го знам.

— Не, изслушай ме. — Брад изглеждаше леко притеснен.

— Вече бях останал необвързан толкова дълго, колкото ми беше възможно. Нали разбираш, един ден човек се събужда и разбира, че е време да се ожени, да улегне и да създаде наследник. А когато си на моето място, искаш най-доброто. От съвсем малък съм свикнал само с най-доброто.

— Никога не бих се досетила — засия Даяна, доволна от собственото си остроумие.

— Ти беше известна в обществото. Англичанка си и с репутация за много изискан стил. Начинът, по който се справи с неприятната ситуация с бившия ти съпруг, бе просто чудесен. Никакви интервюта в пресата, никакви разкрития пред Нешънъл Инкуайърър.

— Никога не бих допуснала подобно нещо.

— Е, човек с моето положение трябва да е сигурен, че ако нещата съвсем се объркат някой ден, няма да последва грозен скандал. Видях в теб жена, минала през най-ужасното, което може да сполети една съпруга от висшето общество, и която си държа езика зад зъбите. Макар че незнайно защо, не си му измъкнала нито цент.

Даяна изпъна рамене.

— Това е много сериозен тест — с равен глас отбеляза тя.

— Но ти го издържа. А когато се запознах с теб, всичко се превърна от... от едно правилно и разумно взето решение в много по-

личен въпрос. Ти си просто ослепителна. И през цялото време ме държиш на разстояние. Знаеш ли от колко отдавна не ми се е налагало да преследвам упорито някоя жена?

— Не мисля, че някога изобщо ти се е налагало да преследваш нещо — отвърна Даяна.

— Абсолютно си права. — Брад нямаше намерение да се извинява. — Не ми се е налагало. Но сега е факт, че съм безумно влюбен в теб, Даяна.

Тя изля в гърлото си остатъка от питието.

— Да потърсим леглото — каза Даяна.

Голямата спалня бе истинска фантазия. Подът беше настлан с топъл на вид шоколадовокафяв мрамор, а килимчетата из стаята бяха в деликатни нюанси на кремаво и слонова кост. Леглото в средата на стаята бе окачено на колона от чисто стъкло и изглеждаше така, сякаш се рее над пода. Беше застлано с пищни сатенени завивки и копринени чаршафи, с пухкави възглавници и меки облегалки. Даяна го зяпна смаяно. Никога не бе виждала по-удобно на вид легло. В ъгъла, потънала в мраморния под, имаше масажна вана с размерите на малък плувен басейн, покрай която бяха подредени дискретни малки флакончета на „Чек и Спийк“.

Брад нежно я побутна към леглото.

— Ти си жена, която заслужава подобен лукс — прошепна той.

Даяна усети топлия му дъх покрай ухото си и устните му, които галеха нежната ѝ шия. Замайването от алкохола вече я обземаше, отпускате я и я лишаваше от воля.

— Работиш, а не е нужно да го правиш. Можеш да организираш изискани вечери и тенис партита в дома ми във Винярд. Да декорираш къщите ми. Да имаш деца.

Брад запечатваше всяка фраза с целувка, която бе лека като докосване с перце по врата ѝ и по трапчинката на шията ѝ.

— Можеш да имаш всичко като преди — шепнеше той. — Много по-добро. Защото ще имаш съпруг, какъвто жена като теб заслужава.

— Съпруг? — унесено промълви Даяна.

Брад я вдигна на ръце и я положи върху леглото, като леко почервеня от тежестта ѝ. После ръцете му се озоваха на гърба ѝ,

търсеха ципа на роклята, и внимателно смъкнаха тоалета ѝ, както директор на музей разопакова безценен експонат.

— Точно това казах — прошепна той и се наведе да целуне топлите ѝ, изпъстрени с лунички гърди.

Събуди я уханието на закуска. Даяна се повдигна на възглавниците, а главата ѝ пулсираше и ѝ бе трудно да свикне със студената и ярка светлина на зимното слънце, което струеше през големите френски прозорци на спалнята на Брад. Той вече бе на крак и облечен, стоеше до вратата и тъкмо поемаше таблата със закуската от камериерката. Усети миризмата на прясно сварено кафе с аромат на ванилия, видя на таблата хрупкави резенчета бекон и пухкав омлет от белтъци и подбрани билки. Имаше и кана прясно изцеден сок от червени портокали и друга — с леденостудена минерална вода.

Брад прекоси стаята и остави таблата върху коленете ѝ.

— Няма нужда да ставаш — каза той.

— Напротив. Вече закъснявам за работа — отвърна Даяна.

— Разбира се. Говориш за задълженията си в офиса — покровителствено каза той. — Разбирам. Позволих си волността да подготвя някои неща, които са подходящи за делова обстановка, и съм ги оставил върху онзи стол. Накарах една своя позната в списание Уиминс Уеър Дейли да ми помогне в определянето на точния размер с надеждата, че някой ден ще склониш да пренощуваш тук.

— Впечатлена съм.

— Така и трябва. Винаги планирам бъдещето. Трябва да тръгвам, скъпа. — Брад я целуна по върха на носа. — Предстои ми да сключа сделка за луксозна сграда във Вилидж. Дванадесет милиона. Виж, миналата вечер бе просто невероятна. Помисли си за онова, което ти казах, моля те. Искам да се оженим. Това е най-доброто и за двама ни.

Усмихна ѝ се и излезе, като ѝ махна за довиждане.

Даяна си сипа от кафето, остави останалото на таблата встрани и се запъти неуверено към банята, която бе в съседство. Душ-кабината на Брад бе снабдена с шест различни масажни струи и заредена с различни шампоани, които приготвиха специално за него в Швейцария. Беше облицована с бледосини камъни и осеяна с малки месингови звезди. На Даяна ѝ се стори, че се къпе сред облаците.

Тревожно погледна лицето си. Нямахте пъпки, макар че не бе свалила грима си преди лягане. Взе си душ, после грабна една хавлия и се подсуши, докато отпиваше от ароматното и димящо кафе, за да се разсее поне малко замъгленото ѝ съзнание.

Предната нощ беше... каква точно? Беше се напила и очевидно бе правила секс с Брад. Проблемът бе, че изобщо не си спомняше. Даяна разгърна хавлията и огледа тялото си. Нямахте синини или леки одрасквания, каквито би имала след нощ, прекарана с Майкъл. Ако бяха правили секс, явно е бил много нежен и сдържан. Запита се дали пък не е изгубила съзнание заради алкохола точно по време на акта.

Вероятно. Но като познаваше мъжете, той сигурно би приел това като истински комплимент.

Отиде до стола и огледа дрехите, които ѝ бе оставил. Елегантен зелен костюм на „Прада“ и снежнобяла риза, чорапогащник от „Уулфорд“ и красиви зелени обувки на „Шанел“. Много добре. Побърза да се облече и огледа отражението си в голямото огледало на стената. Бяха ѝ точно по мярка.

„С пари всичко се купува“, каза си мислено тя.

Животът ѝ бе описал пълен кръг. Бе се омъжила за Ърни заради... заради парите му. И се разведе заради наивността и гордостта си. Сега имаше истинска работа и понеже не преследваше богати мъже, те я търсеха.

Елспет щеше да е във възторг. Клеър щеше да е възхитена.

Наташа, Джоди и Фелисити нямаше да знаят къде да се даянат.

Даяна среса косата си с четката от „Мейсън Пиърсън“, която ѝ бе приготвена специално до дрехите, и побърза да слезе на долния етаж. Икономът, който ги посрещна предната вечер, беше във фойето и леко се поклони при появяването ѝ.

— Дженкинс ви очаква да ви закара с колата когато и където пожелаете, госпожице. — Подаде ѝ малък куфар на „Луи Вюитон“. — Господин Бейли си позволи да прибере всичките ви вещи.

Даяна невярващо разкопча ципа на скъпата кожена чанта. Вътре бяха перленото ѝ колие, роклята ѝ, бельото и обувките, красиво подредени и обвити в чисто бяла мека опаковъчна хартия, която бе напълно пречистена от киселинни примеси.

— Благодаря — каза тя мило.

— Насам, моля, госпожице — предложи ѝ мъжът и отвори вратата на асансьора към подземния гараж.

Слизането бе бързо, но ѝ се стори дълго като вечност.

Шофьорът, за щастие, беше мълчалив. Облегната удобно на меката кожена седалка, Даяна се възползва от малката сребърна каничка кафе и чашата, които бяха оставени за нея, и се загледа във високите сгради на Парк Авеню, покрай които минаваха. Шумът и оживлението на града бяха заменени от безмълвни образи в звукоизолираното купе на лимузината и тя можеше да облекне глава на затъмненото стъкло, без да се притеснява, че някой ще надникне и ще я види.

Колко лесен и приятен би могъл да е животът ѝ като госпожа Брад Бейли.

Дженкинс я остави точно пред офиса. В тази част на града не спираха много лимузини. Тук минувачите обикновено носеха в ръка сандвич от близката закусвалня и чаша евтино кафе. Даяна благодари на шофьора и побърза да влезе в сградата.

— Добро утро, госпожице Верити. — Елеън, асистентката ѝ, я погледна тревожно. — Оставих няколко съобщения в апартамента ви. Съжалявам. Бях малко притеснена.

— Няма нищо, трябваше да ти звънна — отвърна Даяна. Нямахше намерение да ѝ обяснява нищо повече. Помъчи се да потисне изчервяването си; какво прави в личния си живот, си е само нейна работа. — Само ще се отбия да се видя с господин Сисеро. Би ли ми подготвила списъка с обаждания за деня?

— Но, госпожице Верити...

Даяна не обърна внимание на възражението ѝ и продължи нататък. Видя Тина, седнала пред кабинета на Майкъл, в тясна плетена рокля, която не оставяше нищо на въображението. „Стига човек да харесва дългнести върлини“, злобничко си помисли Даяна.

— Къде е Майкъл? — попита тя.

— Каза ми, че ще си вземе почивен ден — отвърна Тина и се усмихна мило на Даяна. — Помоли ме да ви предам да се погрижите за бизнеса днес.

— О! — Даяна направо не повярва на ушите си. Беше си приготвила хиляди извинения, а сега той си даваше почивен ден? Все едно папата да има почивен ден. Това просто не може да се случи.

— Госпожице Верити — обади се пак Тина, — питах се дали не бих могла да поговоря с вас?

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Фелисити огледа гостите си около масата и се усмихна сковано. Махна деликатно на Морт и Нати Цукерман, кимна с глава, така че да блеснат обещите ѝ, и приглади късата си черна рокля „Гучи“. Вечерята минаваше съвсем успешно по всеобщо мнение. Тук беше Лола Гивънс, най-новата чернокожа оперна звезда на „Метрополитън“, както и Чарлс Лентън, пластичният хирург, Амика, супермоделът от кориците, а също и обичайните представители на бизнеса и политиката. Мосю Летрек, новият готвач на Фелисити, се справи със задачата си превъзходно. Салатата с патица и портокалови резенчета беше отлична, както и сладкият зелен чай, отбраното шампанско „Крут“ и виното „Шато Лафит“ реколта шестдесет и втора.

Но атмосферата бе някак помрачена.

Леко ядосана, тя се обърна към Ърни. Гласът му бе с един тон по-висок от приетото, докато се хвалеше пред всички на масата. Тази седмица няколко пъти се караха заради обноските му. На Фелисити ѝ омръзна да заглажда острите ръбове на чепатия му характер. Въпреки малките картончета в личния ѝ бележник с предпочитанията на всеки от познатите му, както и на жените им, ѝ ставаше все по-трудно да намира извинения за расистките му шеги и неуместни изказвания. Ърни никога не се е отличавал с деликатност, а след като му се струпаха и неприятности в „Блейклис“, положението съвсем се влоши. Тя отпи леко от чашата си с вода — никакво вино, някой трябваше да запази самоконтрол, ако Ърни се напие.

— Прекрасен пръстен.

Фелисити се усмихна на Елиз Дейвънпорт, новата млада съпруга на Хоръс, печатарския магнат. Повдигна тънката си китка и показа диаманта си. Цели три карата, заобиколен от рубини. Да, имаше си и компенсации във вид на чекове от страна на Ърни. Въпреки малките им скандали, получаваше прекрасни играчки. Ърни трябваше да се охарчи прилично, за да получи високото качество, което му предлагаше тя.

— Благодаря ти. В „Тифани“ го направиха специално за мен.

Елиз кимна.

— Годеникът ти е толкова мил, като се има предвид как стоят нещата.

Фелисити наостри слух.

— Чула ли си нещо, скъпа?

Приказките се носеха от уста на уста. Фелисити се отнасяше презрително към бизнеса — обичаше да казва, че разговорите за пари са много вулгарни — но слуховете, които си разменяха помежду си съпругите на богатите хора, бяха по-верен барометър за състоянието на когото и да било дори и от „Барънс“.

Явно Ърни бе сполетян от някакви неприятности. Известните автори на издателството все още се продаваха добре, но не и толкова, че да покрият разходите, които са направени за рекламата им. А оставаше и въпросът с отдела за компютърни игри. Фелисити прехапа долната си устна. С такова удоволствие очакваше да натрие носа на Даяна Верити, но съвсем не се получи. Програмистите и дизайнерите, които откраднаха от „Империал“ с цената на огромни заплати, се задушаваша от строгата работна дисциплина в компанията на Ърни. Костюми, вратовръзки и подпис при пристигане на работа сутрин не им понасяха. Работата им бе посредствена, а тези, които трябваше да проверят кодовете на програмите, пропуснаха да забележат недостатъците. Игрите се забавяха в производството, бяха пълни с грешки и често ужасно скучни. След първия бум на продажбите, благодарение на силната реклама, проблемът с книгите се повтаряше и тук.

Предната вечер Ърни ѝ спомена, че от борда на директорите на „Блейклис“ се тревожат.

— Моля те, скъпи — прекъсна го Фелисити. Прииска ѝ се да запали цигара. — Проблемите ти в работата толкова ме отегчават. Защо просто не се справиш с тях и не ме оставиш да се грижа за дома?

И побърза да избяга, преди да чуе какво друго има да каже. Ърни трябваше да се погрижи нещата да си останат такива, каквито бяха по-рано. Нима иска прекалено много от него?

Започваше да се чуди колко дълбоко могат да затънат.

Притеснено чакаше отговора на Елиз.

— О, нищо особено. — Гостенката ѝ бодна крехко листо от салатата си и го пъкна деликатно в уста. — А и бездруго съм сигурна, че скоро всичко ще се уреди.

Фелисити се намръщи и повика сервитьора с рязко щракване с пръсти, чиито дълги нокти бяха лакирани в яркочервено. Може би малко шампанско щеше да ѝ подейства добре.

— Разбира се, Тина — отвърна Даяна. — Можем да влезем в кабинета на господин Сисеро. Каза ли ти къде отива между другото?

По-младата жена стана и отвори вратата към вътрешния кабинет. Уханието на „Шанел 5“ лъкна Даяна. Миришеше толкова силно, сякаш Тина се бе постарала да използва цялото флаконче наведнъж.

— Не — отвърна асистентката и затвори вратата. — Нямах много време тази сутрин, Даяна — имаш ли нещо против да те наричам Даяна?

— Не — отвърна тя през стиснати зъби. Имаше много против, тъй като бе работила усилено, преди да стане директор на компанията. Но не искаше Тина да си мисли, че се заяжда с нея заради Майкъл. Би могла да си въобрази, че я мрази. — Продължавай.

„Не те харесвам, защото си празноглава, кльоцава, глупава кукла, мислено си каза Даяна. Това няма нищо общо с Майкъл.“

— Виж... Даяна — мило подхвана Тина, — тази сутрин той... извинявай, че го казвам, но... той искаше... пак да го направим и затова излезе малко по-късно от апартамента. Каза ми просто да приемам обажданията, а ти да поемеш грижата за компанията днес. Беше забравил за уговорена среща. Случва се, когато двама души са много влюбени.

Даяна усети пронизваща болка в слепоочията. Благодарил мислено на Брад, че се бе погрижил да ѝ осигури този елегантен костюм на „Прада“. Едва ли би могла да понесе да слуша всичко това и да не изглежда в най-добрата си форма.

Майкъл да пропусне бизнес среща заради секс! Тина сигурно е много специална за него. Може би наистина е влюбен.

Остра болка прониза сърцето ѝ и тя кимна отсечено, за да я прикрие. „Добре, не съм толкова глупава, повтаряше си наум Даяна. Признавам си, че имам чувства към Майкъл. Бих могла да се влюбя в

него. Но отношението му осуети всичко. Така че всъщност би трябвало да съм доволна, че си е намерил друга.“

Просто не одобряваше избора му и толкова. Опита се да погледне Тина безпристрастно. Беше красива, слаба... млада и ужасно глупава. Въпреки волята, ядът ѝ към Майкъл нарасна. Значи това искаше той, така ли? Жена, която никога няма да му възрази, няма да го предизвиква, никога няма да му съперничи в каквото и да било? Майкъл искаше по-евтина версия на онзи тип съпруга...

Онзи тип съпруга, каквато бях аз за Ърни, обади се тъничко гласче в главата ѝ.

Даяна потръпна. Погледна младежката фигура на Тина и от мисълта за силните и здрави ръце на Майкъл върху тялото ѝ направо ѝ прилоша. Дали я караше да се наведе напред и после да прониква дълбоко в нея, както правеше с Даяна? Дали се будеше сутрин и притегляше главата ѝ надолу, за да я насочи към слабините си? Караше ли и Тина да идва в офиса без белъо, както бе нареждал на Даяна, за да е готова за него, когато я пожелае?

Престани!

— Радвам се да чуя, че двамата сте толкова щастливи — каза тя. Овладя се и се постара да прозвучи възможно най-искрено. — А за какво искаше да поговориш с мен?

— Ами за това. — Младата жена изглеждаше леко притеснена.

— Съжалявам, но не разбирам. Какво имаш предвид? — хладно попита Даяна.

— За Майкъл и мен. Мислех... мислех, че може ти... — Погледна към Даяна, която седеше с каменно лице. По дяволите. Може пък да се е объркала и госпожица Верити наистина да не си пада по Майкъл. Може да ѝ е безразличен. Тина се изчерви и започна да заеква. — Може да не смяташ, че е редно — довърши тя смутено.

Даяна се изправи.

— Изобщо не се интересувам какво прави Майкъл извън работно време. Той е президент на компанията, а аз съм директор — добави тя, като леко наблегна на последното. — Приятели сме, но не общуваме извън службата. Свързва ни единствено работата.

— Ясно, добре.

Тина отново скочи на крака, пъргавя и стройна, с яркосини сенки на клепачите.

— Бих искала да ми донесеш кафе в кабинета, ако обичаш — обади се Даяна.

— Ти срещаш ли се с някого? — изтърси американката. — Имам предвид, някой по-специален?

— Всъщност, да. — Даяна се усмихна уверено. — Брад Бейли от „Бейли Риълти“.

Тина зяпна от удивление.

— Значи онова, което пишат по вестниците, е вярно? Наистина излизаш с него?

— Не знам какво пишат. Не чета жълта преса — ледено отвърна Даяна. Изгледа строго Тина.

— Веднага ще донеса кафето — измърмори момичето. „Кучка“, каза си Тина и се врътна ядосано. Винаги се облича толкова елегантно и посреща всичко равнодушно. Сякаш да излизаш с Брад Бейли не е кой знае какво. Е, някой ден и тя ще си намери майстора. Тина се надяваше да е наоколо, за да го види.

Майкъл пристигна в офиса в шест без двадесет. Навън вече бе тъмно и студено. Лек снежец се сипеше над квартала и покриваше хартийките от сандвичи и захвърлени кутии от кока-кола, преди да се превърне в сива киша. Той не усещаше никакъв студ. Прекара деня на Уолстрийт, в добре затоплени офиси, пресмятайки суми, които направо го главозамайваха.

Всички се надпреварваха да му предлагат финансиране. Банкерите направо бяха влюбени в „Империал“. Репутацията на компанията, както и продажбите, се покачваха всеки месец. А от самото начало той бе поддържал безумно ниски разходите.

Сега знаеше, че най-много от всичко му се иска да седне с Даяна и да обсъдят положението.

Отиде направо в нейния кабинет и я завари да подава на Тина купчина факсове.

— Здравей, Майкъл — поздрави го тя.

— Здравсти. Какво правиш? Може ли да го оставиш за малко?

— Тина може да довърши — отвърна тя. — Защо?

— Мога да се справя с останалите факсове на Даяна — обади се звънко и Тина.

— Добре. — Майкъл се обърна разсеяно към нея. — Няма да успея за театъра довечера. Трябва да проведем късна работна среща. О, и още нещо, Тина, обръщението в офиса е „госпожице Верити“, ако обичаш.

Той сви показалеца си, повика я и Даяна покорно го последва.

* * *

— Днес се държиш много странно — отбеляза тя, докато той задържаше вратата на таксито заради нея.

Майкъл се настани удобно на задната седалка, тапицирана с черна кожа.

— „Ървинг Плаза“ на Източна седемнадесета улица. Искаш ли да хапнем суши?

— Звучи чудесно. — Даяна му се усмихна. Настроението му бе заразително. — Дали ще е прекалено нахално от моя страна, ако попитам къде си бил, шефе?

— Ще ти разкажа всичко на бутилка саке. Или може би две.

Спряха пред „Яма’с“, много популярно според кулинарните справочници място. Все още бе рано, така че успяха да избегнат опашките от чакащи. Майкъл избра малка масичка в ъгъла, поръча голямо плато с всякакви деликатеси и две бутилки топло, чисто оризово вино. Наля в малката чашка на Даяна и ѝ я подаде.

— Бях в центъра.

— Защо ли това не ме изненадва? — подметна Даяна и изгълта питието си.

— След като си тръгна снощи, бях много ядосан. — Той вдигна ръка, за да я възпре. — Не, почакай. Знам, че ти дължа извинение. Държах се като глупак. — Майкъл се насили и добави: — Сигурен съм, че Брад Бейли е страхотен човек. Надявам се, че ще бъдете щастливи заедно.

— Както вие с Тина — тихо се обади Даяна.

— Да.

Последва моментна неловка пауза.

— Както и да е, заприказва ме Арт Дженкъл. Знаеш ли кой е той?

— „ДженКорп Ентъртейнмънт“? — попита Даяна и се приведе леко напред. — Конгломератът? Той е начело на бизнеса. Занимават се с играчки, игри и звукозаписна дейност.

— Точно така. — Майкъл взе с пръчиците си ролце от риба тон. — Много сериозен тип. Попита ме дали е вярно, че търсим финансиране. После ме заведе на късна вечеря. Говорихме за „Империал“, за печалбите ни, за интернет сайта, за планираното ни излизане с акции на борсата... за всичко. Предложи ми да се срещна с „Мерил Линч“, неговите инвестиционни банкери. Искат да инвестират в нас. Предлагат ни офиси и финансиране.

— Това имаше и при Ърни.

— Казах му го. Той ми заяви, че ще плати хонорара на всеки адвокат, който си изберем. Можем да проверяваме колкото пожелаем. Казах му също, че няма да дам на „ДженКорп“ повече от четиридесет процента от акциите на компанията. Той се съгласи.

— За какво финансиране става дума? — попита Даяна, затаила дъх. Сякаш всичко около нея замръзна.

Майкъл се ухили.

— Финансирането не е даром, но той има намерение да ни даде капитал в замяна на четиридесет процента участие за три милиона долара.

Наслаждаваха се на вкусната вечеря и кротко се напиха. Даяна редуваше чашките саке със зелен чай. С тези пари биха могли да си намерят добри програмисти, илюстратори, специалисти по маркетинг и способни хора в пласмента. Нямахше да имат никакви разходи за офиса, тъй като в сделката влизаше и цял етаж в сградата на „ДженКорп“.

— Каза, че е следил как сме създали компанията си от нищото и как сме се съвзели след удара с осуетеното излизане на борсата — разказваше й Майкъл и лекичко чукна чаша в нейната. — Според него, ако разполагаме с истински пари, ще можем да разгърнем напълно възможностите си. И аз съм напълно съгласен.

— Аз също — обади се Даяна.

— Слушай. — Майкъл я погледна с топлите си тъмни очи. — Изгубихме много време в безсмислени дразги. С теб сме отличен екип. Трябва да се съсредоточим върху това.

— Съгласна съм. Ти направи нещо забележително и ми даде възможност да съм част от него. Благодарна съм ти за това — тихо каза Даяна. В очите ѝ напиха сълзи; реши, че са от сакето.

— Искам да сме приятели — каза Майкъл. — Предстои ни тежка работа. Ще сме непрекъснато заедно.

— Разбира се. Ще прекарваме много време заедно. Ако ти остане някоя свободна вечер от Тина.

— За теб винаги — отвърна той.

Даяна погледна широкия му гръден кош, силните му бедра върху ниската седалка, твърдите мускули, които се очертаваха под ризата му.

— Ще е страхотно — каза тя.

И наистина щеше да е така. Въпросът бе защо толкова ѝ се искаше да заплаче?

Говориха часове наред. Даяна гледаше как Майкъл сияе целият от въодушевление и нахвърляше плановете си на салфетките. Беше удивена колко много иска всичко да тръгне добре. Той ѝ обеща увеличение на заплатата, дори и малък дял от компанията. Но това, което наистина искаше тя, беше възможност да докаже, че може да успее.

Да се превърне от директор на малка компания в ръководител на преуспял бизнес.

„Господи, смая се Даяна. Наистина мисля като делова жена.“ Вече не ставаше дума да си върне предишното положение. Нито да натрие носа на Фелисити и Наташа. Този път става въпрос за това какво иска да постигне в живота си.

„Обичам го заради това, че ми дава този шанс“, каза си Даяна.

Майкъл развълнувано нави ръкавите си. Ръцете му бяха загорели и покрити с гъсти черни косъмчета, а пръстите му стискаха химикалката сякаш е кинжал. Даяна се загледа в мускулите, очертани под ръкавите в горната част на ръцете му. Ръцете на Брад бяха кльоцави в сравнение с тези на Майкъл. Той беше много по-хубав, разбира се. Чертите му бяха по-правилни, зъбите — по-равни, а носът му никога не бе чупен.

Даяна усети неволно потръпване в слабините и цялата се размекна. Обзе я толкова силно желание, че ѝ се прииска да изтича до тоалетната, където сама да се освободи от сексуалното напрежение. Но

вече бе решила, че ще се опита да е негова приятелка. Изчерви се и стана от мястото си.

— Би ли ме закарал до вкъщи? — измърмори тя.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Даяна се посвети изцяло на работата си.

Не беше трудно. Разрастването на „Империал“ бе по-тежка задача, отколкото изглеждаше отначало, дори и за Майкъл. Сега тя търсеше талантиливи творци с много по-голям бюджет; налагаше се да се среща със специалисти, които издирваха подходящите за работата хора, да определя заплащането и бонусите им, както и да уверява всичките им по-дребни дистрибутори, че новата компания ще продължи да работи и с тях. Но цялата ѝ ангажираност бе нищо в сравнение с тази на Майкъл, който работеше по осемнадесет часа в денонощието. Понякога дори спеше в разхвърляните им нови офиси. Това бе големият шанс на фирмата им и Майкъл нямаше намерение да го изпусне. Водеше я на закуска, на обяд, а понякога и на вечеря, за да ѝ споделя плановете си. Тя знаеше, че Брад не одобрява колко време прекарва с Майкъл. Но за Даяна бизнесът бе с предимство.

— Каза, че се нуждаеш от време да обмислиш предложението ми — оплака се той една вечер, докато хапваха заедно в Мартас Винярд. — А кога по-точно ще намериш време да го направиш? Непрекъснато си заета със Сисеро и само с него. Налага се да си записвам час при секретарката ти, за да се срещна с теб.

— Знаем.

Даяна сложи нежната си длан върху неговата. Не бе спала с него след онази вечер, когато се напи. Казваше му, че иска да изчака, докато се оженият. Но някак си не можеше да направи решителната крачка да се обвърже докрай. Всеки ден се питаше какво не е наред с нея. Той беше най-търсеният ерген в Ню Йорк, откакто горкият Дж. Ф. Кенеди-младши се ожени за Каролин Бесет. Даяна посещаваше оперни представления, летеше с частния му самолет до казината в Атлантик Сити, както и на ски уикенди в Аспен; познаваше летището в Уестчестър, където бащата на Брад държеше частния самолет на семейството, по-добре от Гранд Сентръл Стейшън. Клеър и Елспет се радваха на всеки малък успех, на всяка нова снимка във вестниците.

Следяха отблизо как се развива връзката им и непрекъснато се опитваха да намерят нещо, което би могло да накара Брад да предложи пръстен. „Ако разберат, че ми е предложил още преди месеци, мислеше си Даяна, няма да имам и минутка спокойствие.“

— Няма да е все така. Само докато сливането се осъществи.

Арт Дженкъл им предостави деветия етаж от огромната сграда на „ДженКорп“ на Шесто Авеню. Цялата облицована в лъскав черен мрамор, сградата се извисяваше в центъра на града и във фоайето имаше малък фонтан и истински дървета. Амбициозните и облечени строго делово ръководни кадри на „ДженКорп“, които тичаха непрекъснато напред-назад с костюмите си за по три хиляди долара, стиснали здраво куфарчетата и документите си, бяха шокирани, когато се разминаваха със служителите на „Империял“, които се мъкнеха на работа в десет часа, с тениски на „Металика“ и размъкнати джинси.

— Надявам се, че няма да е все така. Защото не мога да чакам вечно — отвърна Брад и й отправи бляскава усмивка. — Има и други кандидатки за твоето място.

— Предполагам, че са стотици.

— Само че никоя не притежава твоята класа. — Брад въздъхна. — Кажи ми какви са плановете ти за следващата седмица. Можеш ли да ми отделиш малко време между всичките си делови ангажименти?

Опита се. Но повече време отделяше за Майкъл.

Развиването на „Империял“ се превърна в едно от най-приятните преживявания в живота ѝ. Когато се връщаше в мислите си назад, Даяна се сещаше колко странно бе, че по-рано, когато имаше такива дребни удоволствия като да е винаги най-добре облечената, първата в списъка с поканените, момичето с най-важния пропуск за специалните дефилета и с най-търсената нова чанта на „Прада“, никога не бе познавала истинското удовлетворение, защото нямаше представа какво е да погледне през прозорците на офисите си в небостъргача, чиито стени бяха в нежни зелени тонове, а мебелите — в кремаво и шоколадовокафяво, и да си спомни, че се е налагало да чисти задушния и мизерен малък апартамент само за да получи отстъпка от наема. „Радостта“ от това, че си е намерила богат съпруг, не можеше да се сравни с въодушевлението, което изпитваше, когато открие най-добрия специалист по маркетинг или пенсиониран виртуоз в продажбите, толкова щастлив, че е получил втори шанс, че на петдесет

и пет години постигаше двойно по-добри резултати от всеки двадесет и четири годишен амбициозен младок.

— Не бива да се изненадваш, че се справяш толкова добре — каза ѝ Майкъл един следобед. Стояха пред стадиона на отбора на янките и гледаха към огромната бейзболна бухалка, която бе издигната над фасадата. Майкъл реши да я накара да разбере по-добре играта. Купуваше билети за двамата точно зад мястото на батера, караше я да яде хотдог и да пие светла бира; харесваше му това, че тя се облича специално дори и за мач. Всяка друга жена на стадиона е с пуловер и ежедневни панталони, обичайното облекло за свободно време в Ню Йорк през пролетта. Но не и Даяна. Днес тя бе с дълга плисирана ленена пола в розово, вталена кашмирена блуза в малко по-светъл тон и жилетка в същия цвят. Беше гримирана, разбира се, макар и много леко: малко руж върху скулите, блясък за устни и съвсем деликатно положена бяла очна линия, подчертаваща деликатните бежови сенки на клепачите ѝ, които ѝ придаваха свеж и здрав вид. Нямахше как да не усети и парфюма ѝ, с аромат на момина сълза, според Майкъл; както и колието от истински перли около врата ѝ. Тъмната ѝ коса, мека и лъскава, падаше точно до раменете и краищата ѝ бяха леко извити навън. — Имаш истински талант да подбиращ подходящите хора. А това е половината от успеха на всеки бизнес.

— Каква е другата половина? — попита Даяна, загледана в някакъв младеж, на когото тийнейджърките наоколо подвикваха и ръкопляскаха сякаш е някаква рок звезда. Човекът размахваше бейзболната бухалка във въздуха като жезъл на мажоретка. Изобщо не можеше да си представи как успяват да ударят топката с подобно нещо. Малко приличаше на една игра, която в Англия играеха само момичета.

— Да намериш точния продукт. В което ме бива. Човек трябва да има визия за бъдещето. Все едно дали произвеждаш тоалетна хартия или нещо друго; трябва да имаш сериозни намерения. И да направиш по-добре продаваема, по-добре опакована, по-приятна за използване тоалетна хартия. Защото само така ще станеш милионер.

— Трябва ли да седим и да говорим за тоалетна хартия? — оплака се Даяна. — Опитвам се да ям.

Майкъл отхапа огромен залък от своя хотдог с много лютив сос, лук и горчица.

— Много е вкусно, нали?

— Не особено. — Тя едва гризна от края на хлебчето си.

— Не ставаш за мач. — Майкъл посочи към младежа с бухалката. — Това е Дерек Джетър. Той е един от най-добрите им...

— Батсмени.

— Реализатори. А онзи е Роджър Клемънс. Най-добрият пичър в бейзбола, но този сезон не му върви.

— Крикетът е много разтоварваща игра.

— Да, единадесет души стоят на моравата и нищо не се случва.

— Не е вярно. — Даяна го погледна, седнал до нея с тъмните си панталони и обикновена бяла риза върху широките му рамене, и забеляза отново неимоверната жажда за живот, която той демонстрираше всеки ден. — Крикетът е като война. Двамата с приятеля ти гледате как врагът бавно загива. Той ви напада с нови сили, а вие отвърщате на атаката с нов удар. Играта може да е и много жестока. Вълнуваща. — Тя сви рамене. — Освен ако не подкрепяш отбора на Англия, който обикновено е доста жалка картинка, но дори и те могат да те изненадат с някоя разгромяваща победа.

— Ще приема думите ти на доверие. — Майкъл отклони очи от гърдите ѝ. — Кажи ми как вървят нещата с игрите от серията „Каунт Клауд“...

Даяна се отпусна, когато заговориха за делата от седмицата. Никой не можеше да чуе за какво става дума, нямаше как някой корпоративен шпионин да издаде плановете им на „Блейклис“. Този път нямаше да оставят Ърни Фокстън да спечели.

А той несъмнено щеше да ги атакува. Ако му дадяха и най-малката възможност.

Майкъл ѝ каза да не се тревожи за Ърни. Той вече се бил погрижил за него. А Даяна бе научила, че когато Майкъл заяви, че нещо ще бъде направено, така и ставаше. Думата му бе нещо повече от обещание, беше факт. Затова тя изключи мисълта за Ърни от съзнанието си.

— Искам да се видим тази вечер — каза ѝ той, когато станаха да се разтъпчат по време на почивката след седмия ининг. — Искам да направим пътеводител, който да е достъпен в интернет. Ще бъде написан от истински нюйоркчани и предназначен за децата. Книгите

не биха могли да ти предложат видеоклипове в реално време на мястото, за което си тръгнал.

Даяна се усмихна широко.

— От това може да се спечели много.

— Това също е част от плана ми — призна Майкъл. — Значи довечера, нали? В моя апартамент.

— Тина няма ли да има нещо против, ако ви се натрапя? — не можа да не попита Даяна.

По Коледа, Нова година, както и след празника на Свети Валентин — когато до бюрото ѝ бяха доставени триста червени рози от Брад, заради които целият девети етаж ухаеше като цветарски магазин — Майкъл бе продължил да се среща с Тина. Голямо предимство на просторния офис бе, че сега Даяна много рядко я виждаше. В малкото случаи, когато трябваше да иде до кабинета на Майкъл, тя се стараше да си определя час, в който Тина обядва.

Веднъж или два пъти обаче нямаше как да не се срещнат. И онова, което видя, съвсем не я успокои. Тина вече не носеше къси и тесни поли, нито прилепнали кожени панталони, а доста строги като кройка рокли. Даяна забеляза, че тя се съобразява с вкуса на Майкъл. Той предпочиташе женствения стил на обличане, което е странно за мъж, излизащ с леко глупава кукличка. Тина, макар и да не е особено умна, притежаваше вродена схватливост. Даяна си каза мислено, че сега тя сигурно е в някоя книжарница, за да си купи готварска книга с италианска кухня и да се научи как да сервира „Самбука“ с кафето с три кафени зърна в чашата. Но се постара да заглуши тези мисли. Не може да остави омразата ѝ към Тина да проличи. Двамата с Майкъл се разбираха толкова добре.

— Съвсем не. Всъщност ѝ казах, че ще съм с теб вечерта. Имам планове, които искам да споделя. А колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Но ти вярваш на Тина, нали? — попита Даяна.

Не знаеше защо зададе въпроса. Сякаш е хлапе с разклатено зъбче, което не може да престане да го побутва с език.

Майкъл я погледна с тъмните си очи.

— Разбира се, че ѝ вярвам. Но тук става дума за бизнес, а не за нещо лично. Не смесвам двете неща. Знаеш го.

Почувства се така, сякаш ѝ удари шамар.

— Разбира се. — Побърза да кимне отсечено. — Напълно съм съгласна с теб. Смесването на двете винаги е грешка.

Седнаха на местата си и тя вторачи поглед в Тино Мартинес, който в същия миг хукна в лявата половина на полето.

— Просто си затвори проклетата уста, разбра ли? — Ърни се нахвърли на Фелисити. Тъпите ѝ въпроси за вида на сватбената торта и какви по-люксозни лампички да използват за светлинните гирлянди, които планираше да окачи на тавана в балната зала, му лазеха по нервите. Опитваше се да измисли начин да съкрати разходите още повече, за да може поне малко да подобри баланса на „Блейклис“, а тя отново му добаваше. — Изобщо не ме интересува всичко това, по дяволите! Разбрали ме, скъпа?

Грубият му лондонски акцент от крайните квартали се върна с пълна сила сега, когато е подложен на напрежение.

— Искам да ми се махнеш от главата и да ме оставиш на спокойствие. Просто излез някъде, за да свърша малко работа, така че да можеш да си купуваш бижута и скъпи коли.

— Разбирам те прекрасно. — Челото на Фелисити не се набръчка изобщо; наскоро се бе отбила в клиниката на доктор Уекслър за инжекция с ботокс, отровата, която парализираше мускулите на лицето, така че човек не може да се намръщи и винаги има леко учудено изражение. Вместо това прикова Ърни с леден поглед. — Опитваш се да се измъкнеш от пропастта, в която е потънала компанията ти. И си твърдо решен да използваш противни изрази в мое присъствие. Затова ще изляза.

— О, отлична идея. Махай се, по дяволите! — изрева Ърни.

— Само гледай да си свършиш работата както трябва... скъпи. Не ми се ще да имаме затруднения с плащането на новата ни лятна вила.

Фелисити мислено отправи благодарствена молитва, че е успяла да накара агента по недвижима собственост да напише нотариалния акт за къщата на нейно име. Напоследък Ърни бе толкова зает с всички онези ужасни мъже, които непрекъснато се обаждаха в дома им, както и с безбройните факсове и телефонни позвънявания от Италия посред нощ... все се караше с някого и крещеше на кого ли не... така че

изобщо не забеляза дребните поправки, които личният ѝ адвокат направи в договора за сделката.

За миг се запита дали и Даяна Фокстън е имала подобни неприятности. Как ли, за бога, е реагирала Даяна, когато... Ърни никога не е имал наглостта да прави секс с Юнг-Ли пред очите ѝ, но като се има предвид сегашното му състояние, това може би предстои много скоро. Мразеше Даяна от цялата си душа. Даяна, която отново завладя светското общество на Ню Йорк и този път дори без да се старее. Брад Бейли наистина я желаше. Брад! Същият, на когото Фелисити хвърли око преди три години, но той тотално я пренебрегна, както и стотици други момичета в Манхатън. Носеха се слухове, че си падал по мъже, но проблемът е, че го бяха виждали да излиза с прекалено много жени. После го отписаха като заклет ерген.

А сега, където и да се появеше, Даяна бе неотлъчно до него. Ако Ърни успееше да запази хубава ложа за премиера в „Метрополитън“, Даяна непременно е в още по-добра, обикновено заедно с кмета или губернатора, а в една ужасна вечер дори я видяха в компанията на Елспет Меримън и Първата дама... Тя бе на най-добрата маса на всеки бал, на палубата на най-голямата яхта, беше на пиедестал заедно с госпожа Астър, но шестдесет години по-млада от нея.

И дори не полагаше усилия за всичко това. Фелисити се страхуваше от деня, в който Даяна щеше да започне да дава вечерни партита — двойно по-бляскави и посетени от още повече звезди, отколкото преди — докато тя самата, Джоди и Наташа ще останат завинаги извън списъка с поканените, но това не се случи. Даяна бе приключила с даването на партита. Казваха, че нямала време. А какво, за бога, означаваше това, възмущаваше се Фелисити. Сякаш да ръководи някаква малка компания е по-важно от това да организира социалния живот на една от водещите фигури в издателския бизнес в Ню Йорк.

Само дето компанията на Даяна вече изобщо не бе малка. Фелисити се принуди да следи какво пишат в бизнес страниците на вестниците. Сливането с „ДженКорп“ превърна фирмата на Майкъл Сисеро във — как точно е изразът? — важен играч. Книгите на Даяна се появиха с много шум на пазара, подкрепени от промоции, маркетинг и рекламни стратегии. Поредиците с игри с азбуката и с числата за най-малките пожънаха голям успех.

Ърни ѝ каза с голямо огорчение, че с много пари можеш да се качиш начело в класациите, но да се задържиш там е нужно много повече.

Фелисити стана и тъжно поклати глава, загледана в Ърни, но той не ѝ обърна внимание. Излезе от стаята и затръшна шумно вратата. Беше ядосана.

Нищо не би могло да я успокои по-добре от обеци с изумруд от „Картие“, зловничко си помисли Фелисити. А може би ще си купи и гривна.

Даяна взе такси до жилището на Майкъл. Той се бе пренесъл в мансарден апартамент в Сохо, доста луксозен. Забеляза добре оборудвания фитнес салон на първия етаж, точно до кухнята; имаше и спретнато подредена спалня, работен кабинет и всичко бе разположено с много вкус. Преобладаващите цветове бяха тъмнозелено, бургундскочервено и махагон. В град, в който навсякъде използваша бледосивото, кремавото и различни варианти на бежовото, домът на Майкъл Сисеро се открояваше с ярки цветове и мъжествено излъчване.

Нямаше картини, само графики на Римския форум и на Баните на Каракала. Декоративните елементи бяха ограничени до очукани мраморни бюстове, разположени на специални поставки. Веднага забеляза, че са истински антики.

— Заповядай — покани я Майкъл и ѝ махна с ръка да влиза. — Радвам се да те видя.

— Да, минаха цели четири часа от последната ни среща — пошегува се Даяна. Приблужи се до най-големия бюст, на много мъжествен и строг човек, с голяма брада и сурови очи. — Кой е този? От него направо блика тестостерон.

— Император Адриан.

— Който е издигнал Адриановия вал ли?

— Същият. Бил е добър пълководец. Укрепил завоеванията на римляните. Истински боец.

— Много е мъжествен — одобрително се изказа Даяна.

Майкъл плъзна поглед по тялото ѝ. Беше със семпла и елегантна къса рокля на „Дона Карън“, от тежка коприна, която обгръщаше

плътно дупето и гърдите ѝ, но все пак прикриваше съвсем прилично всичко.

— Да, така е. Освен това е бил хомосексуален.

Даяна се засмя.

— И Рок Хъдсън е много мъжествен, но също е хомосексуален.

— Това не означава, че си по-малко мъж. Първият ми партньор беше хомосексуален. Без Сет никога нямаше да успея с „Грийн Егс“.

— Майкъл ѝ махна да се приближи към масата в средата на кабинета му. Беше покрита с илюстрации, пътеводители, безброй страници със сметки и няколко картонени кутии. — Пак взех суши. Само най-доброто; никакви рачешки рулца, само октопод, сепия...

— Недей. — Даяна отметна тъмната си коса и той усети тръпка в слабините си. — Мога да го ям. Просто не искам да знам какво слагат в хапките.

— Тогава ще сипя по чашка саке и можем да започваме.

Прекараха няколко часа в обсъждане на новите игри, за да може Даяна да разбере какво иска Майкъл. Важното при подобни срещи е тя да схване неговата идея. След като веднъж ѝ стане ясно, тя поемаше топката.

— „Дорлин Киндърсли“ имат най-добрите карти, а в „Инсайт“ имат най-хубавите снимки — каза му тя. — Мога да измъкна хора и от двете места и да създадем нещо още по-добро.

Даяна остави документите, които разглеждаше, усетила, че Майкъл я наблюдава. Слънцето отдавна бе залязло и домът му беше осветен от меката светлина на няколко лампи. Не бе пила почти нищо, но се усещаше леко замаяна.

— Трябва да те питам нещо — започна той.

Тя усети как стомахът ѝ се свива на топка.

— Давай направо.

Само да престанеше да я гледа вторачено. Представяше си очите му върху гърдите си, което неминуемо я възбуждаше, караше зърната ѝ да настръхнат и коремът ѝ да пламва, сякаш усетила как я одрасква леко с нокти.

— Става дума за Ърни. Следя го. Създавам си позиции в компанията му.

— Позиции — повтори Даяна. — Но „Блейклис“ е огромна компания. Едва ли имаш много техни акции.

— О, нямам много. — Майкъл ѝ се ухили с типичната си широка усмивка. — Само два процента. Кое е достатъчно, за да ми даде право да се изкажа в рамките на пет минути на следващото общо събрание на акционерите. Има си проблеми. Големи проблеми. Похарчил е толкова много пари за маркетинг и като авансови плащания, че продажбите не могат да покрият разходите. Отделът за игри е истински провал — хакерите не могат да работят при неговите условия на труд, каза ми го лично един от тях миналата седмица. За да оправи привидно баланса на компанията, Ърни се е заел да уволнява всички високоплатени служители и да ги заменя с по-евтина работна ръка.

— Само че те не са толкова добри.

— Точно така. И при книгите, и при игрите губи пари. Имат огромен пазарен дял и почти никакви печалби. Сеньор Берталони вече си мисли, че парите му са отишли на вятъра. Опитва се да развали сделката. — Майкъл се усмихна жестоко. Имаше толкова красива, направо неустоима уста, мислеше си Даяна. Опитваше се да го слуша, но очите ѝ все се спираха на устните му. — Повечето хора в бизнеса още не знаят колко зле е компанията. Реших да им помогна да разберат. Направо ще закопаем онзи мръсник. — Той сви рамене. — Извини ме за грубия език. Но... той ти е бивш съпруг.

Майкъл се изправи и мина зад облегалката на стола ѝ, а Даяна усети как нежните косъмчета по врата ѝ настръхват. Усещаше тялото му, мускулите му под памучната риза, близо до себе си. Възбуди се и се помръдна на мястото си, прехапала устни.

— Изобщо не ме е грижа за него — каза тя. Опита се да го произнесе спокойно, но излезе по-скоро като шепот. Притеснено прочисти гърлото си. — Можеш да правиш каквото пожелаеш. Аз ще съм до теб.

— Добре. Чудесно.

Майкъл се наведе напред, за да вземе чинията ѝ от вечерята. Озова се, вторачил поглед направо в разкошните ѝ гърди. Кожата ѝ беше топла, копринено нежна. Дали само си въобразява, или тя наистина затаи дъх?

И тогава не издържа. Дотук със самоконтрола. Притисна я до себе си и я целуна по устните.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна потрепери. Реакцията ѝ бе мигновена. Нямахше място за повече лъжи, дори и пред самата себе си. Изстена неволно и гърлено, съвсем тих стон, който се изтръгна от нея при докосването му. Слабините ѝ бяха влажни и копнеещи за него. Нямахше го лекото сковаване, хладината, която усещаше с кожата си, когато Брад се опитваше да я докосне. Гореща кръв нахлу в гърдите ѝ и зърната им настръхнаха, станаха твърди и толкова чувствителни, че дори допирът на меката коприна на сутиена ѝ бе непоносим.

Майкъл я чу. Мигновено наведе назад стола ѝ, вдигна я на ръце и остави стола да се строполи на земята. Държеше я като перце. Даяна усещаше целувките му върху устните си, по бузите и по шията си. Не бяха нежни. Зъбите му леко я хапеха, сякаш искаше да я разкъса. Незадоволената ѝ от месеци страст се стовари върху ѝ със страшна сила.

— Майкъл... — прошепна тя.

— Млъкни — срязва я той. — Просто не говори. Нито звук. Не искам да слушам нищо.

Занесе я на горния етаж и блъсна вратата на спалнята. Тя стъпи непохватно на крака, после се обърна с лице към него. Майкъл смъкна роклята от раменете ѝ до кръста, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Ти ме напусна — каза той. Гласът му бе натежал от страст. — Скъса с мен, по дяволите! Накара ме да чакам това.

Нетърпеливо дръпна копринения сутиен от гърдите ѝ. Бяха топли и леко набъбнали. Майкъл обхвана всяка с длан, сякаш да прецени колко са тежки. После леко погали с палец чувствителната кожа на зърната ѝ. Сякаш я прониза ток от удоволствие и копнеж, като че някаква сребърна верига свързваше гърдите ѝ със стомаха и слизаше към нежната плът между краката ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха видимо.

Майкъл отбеляза:

— Може би не само аз съм чакал.

— Аз... — понечи да отвърне Даяна.

Той поклати глава.

— Казах ти да не говориш. Ако издадеш дори и звук, ще спра да те докосвам.

После сведе тъмната си глава и започна да я дразни с език, обикаляше бавно около розовата ѝ кожа, без да я докосва наистина, докато тя прехапа език, за да не започне да му се моли. Безмълвно се надигна към него, притисна се до ръцете му. Но Майкъл бе жесток. Свали ръцете си от гърдите ѝ към дупето и вдигна глава, за да я гледа в лицето, докато го мачкаше с длани.

— Имаш толкова невероятно дупе — измърмори той до ухото ѝ. — Винаги се старая да вървя след теб само за да го гледам как се поклаща. Искам да видя дали е същото, каквото го помня. Не мърдай.

Задърпа роклята от кръста ѝ и я изрита настрани, после смъкна и белите ѝ памучни бикини. Даяна стоеше и потръпваше, нуждаеше се от него толкова силно, че не смееше да не му се подчини. Държеше главата си вдигната високо и гледаше право в стената. Знаеше, че той е коленичил пред нея и се вира в слабините ѝ, в малките и меки като коприна косъмчета, които покриваха най-нежната ѝ плът. Беше готова за него. Зачуди се дали той може да го усети с обонянието си. Мисълта за очите му върху тялото ѝ я възбуди толкова силно, че тя потрепери. Не знаеше още колко ще я удържат краката ѝ.

А после той отново се появи на нивото на очите ѝ, ръцете му бяха върху голото ѝ дупе, галеха го и го мачкаха, дразнеше я нарочно, снизходително, давайки ѝ да разбере, че знае колко е възбудена, но без да ѝ позволява да помръдне. Всичко оставаше под негов контрол, дори и нейното удовлетворение. Даяна дишаше накъсано и стенеше тихо.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — измърмори Майкъл, притиснал възбуденото си тяло до нейното. Беше толкова голям, че направо ѝ бе трудно да повярва. Копнееше да го усети вътре в себе си. Тялото ѝ не бе забравило какво означава сексът с Майкъл. Сякаш я изпълваше докрай. И въпреки това искаше още и още.

Даяна изхлипа.

— Още не, момичето ми — каза той. Вдигна я отново на ръце и грубо я положи на леглото. Кожата ѝ бе зачервена и тръпнеща от страст, цялата настръхнала. Майкъл внимателно положи длан върху слабините ѝ. Беше влажна и открита за него. Изстена дълбоко и

гърлено, прикова ръцете ѝ високо над главата и разтвори бедрата ѝ с колене. После решително покри устните ѝ със своите и проникна в нея, а Даяна повдигна тялото си към него, пое го, любяща и изгубена.

Раздялата с Брад се оказа изненадващо тежка.

Той прие спокойно новината, разбира се. Брад Бейли никога не би направил сцена. Даяна го покани на вечеря в апартамента си, за да улесни максимално нещата. Но той само побутваше хайвера в чинията си и повдигна едната си вежда.

— Правиш грешка — изтъкна той. Лицето му бе открито и приветливо както винаги. — Мислиш си, че обичаш този мъж заради лудешкия ви работен график. Двамата сте... като братя по оръжие, предполагам. Но какво може да ти предложи той? Милион, два или три най-много? Чувам, че е свестен човек, но не е твой тип.

— А какъв е моят тип? — попита Даяна, докато отпиваше от шардонето си. — Майкъл е победител, Брад. Постигнал е всичко сам.

— Но ние с теб не сме от хората, които са постигнали сами всичко в живота си. Родени сме с определено положение в обществото. Затова бракът ти с Ърни е бил голяма грешка. Ти притежаваш висока класа, каквато му липсва на него. Мисля, че просто повтаряш същата грешка.

— Може и така да е — равнодушно отвърна тя.

— Добре. — Брад побутна назад стола си и ѝ се усмихна, сякаш не се е случило нищо особено. — Не ти обещавам, че ще те чакам, но ако не съм намерил подходящата жена, можеш да ми се обадиш, когато се вразумиш. И се грижи за себе си.

— Ти също, Брад. Съжалявам, че не се получи между нас — каза Даяна, целуна го по бузата и затвори вратата зад гърба му.

Седна отново на мястото си до масата и се загледа в порцелана от Лимож, кристалните чаши, недокоснатия фазан и задушени картофи с подправки, които поръча за вечеря. Толкова много пари и цялото това екстравагантно ухажване от страна на Брад отиде на вятъра, а той реагира толкова спокойно.

Даяна впери поглед в проблясващите светлини на града и изведнъж разбра. Той просто не ѝ вярваше. Красавецът Брад Бейли не можеше да повярва, че го е зарязала заради някакъв неизвестен тип,

предприемач без никакви връзки в града. Предполагаше, че тя ще се събуди някоя сутрин, ще си спомни уханието на скъпото ямайско кафе и покорно ще го помоли за втори шанс. Връзката ѝ с Майкъл, дори и сега, можеше да не потръгне по мед и масло. По-рано ги бе разделила работата, можеше и сега да се получи същото.

Брад Бейли ѝ предлагаше толкова светло бъдеще, че дори и една разглезена светска съпруга, каквато Даяна бе по-рано, не можеше да си го представи.

Как да повярва, че тя му отказва? Клеър ще е много разочарована, а Елспет ще я смърти жестоко.

Но тялото на Даяна още потръпваше при спомена за любовната нощ, прекарана с Майкъл. Възбуждаше се при мисълта за езика му, безмилостен и настоятелен, който галеше най-нежните местенца и я караше да се мята като обезумяла в леглото. Бе я обладал, опряна на колене, легнала по корем, настрани, наведена, бе я карал да коленичи пред него и да му доставя удоволствие с устните си, докато той я гледаше право в очите. Прекараха часове наред в любовни ласки с ненаситна жажда, а после, най-накрая, заспаха в прегръдките си.

И когато се събуди, осъзна, че ще рискува всичко, за да остане с него.

Даяна и Майкъл вече се срещаха съвсем открито, дори и в офиса.

— Какво пък, Джеймс Карвил и Мери Маталин се ожениха — каза им Клеър. — Той беше в пресцентъра на демократите, а тя — на републиканците. Щом те двамата могат да се оженят, не виждам защо и вие да не можете.

Даяна се усмихна на Майкъл. Срещи. Това ли правеха наистина? Ставаха в шест часа, работеха къртовски до седем вечерта, прибираха се у дома и едва успяваха да прекратят прага, преди да се нахвърлят като обезумели един на друг. Направо е невероятно, че изобщо успяваха да намерят време да хапнат.

Имаше и проблеми. Тина Еймис напусна, но не и без скандал. Излезе с крясъци от кабинета на Майкъл и хукна побесняла към стаята на Даяна. Можеше да накара охраната да я изхвърли навън, но освободи Елън и остави Тина да излее яда си. Нямаше смисъл да добавя и обида към болката ѝ.

По-младата жена затръшна шумно вратата на кабинета и се развика на Даяна. Изглеждаше направо комично — с дългата си жълта рокля, елегантно колие от истински перли, с русата си коса, прилежно измита и сресана, а лицето ѝ бе зачервено като на пияница и устата ѝ широко отворена, докато викаше срещу Даяна.

— Проклетата лъжлива английска кучка! Двулична мръсница, която се интересува само от пари и богатство — ревеше Тина в пълно неведение относно иронията на цялата ситуация. — Винаги си искала да ми отмъкнеш Майкъл. Дай ти да рушиш чуждите семейства! Нищо чудно, че първият ти съпруг те е уволнил. Когато Майкъл разбере, че го преследваш само заради парите му, ще те зареже като нищо.

— Виж, Тина, съжалявам, че си наранена — спокойно отвърна Даяна. — Обичам Майкъл...

— Обичаш парите му — презрително се изсмя Тина.

— Бившият ми приятел има много повече пари от Майкъл.

— Точно така, сега ще тръгнеш да разправяш, че ти си скъсала с Брад Бейли, макар всички да знаят, че той те е зарязал. Майкъл заслужава повече от това да е резервният ти вариант. И когато разбере това, той ще се върне при мен. Където му е мястото.

— Ще трябва да поема този риск — тихо каза Даяна.

— Точно така. — От устата на Тина хвърчаха гневни пръски. — Ще се върне. Ти си по-стара от мен и определено трябва да свалиш няколко килограма, милейди. И си проклета англичанка, която изобщо не би могла да го разбере. Двамата с Майкъл сме от една порода. И двамата сме от Бронкс. — Тя щракна ядно с пръсти.

— Само че Майкъл е интелигентен и амбициозен, а ти си кльошава малка кукла, която дъвче дъвка по цял ден и е заела мястото на някое умно момиче с нормални гърди и дупе. Ако бях на твое място, щях да се храня по-редовно — спокойно ѝ отвърна Даяна.

Тина остана със зяпнала уста. Бе се вторачила в Даяна, сякаш е замръзнала на мястото си. Не можеше да повярва, че ледената кралица насреща ѝ е способна на подобни думи.

— Довиждане — добави Даяна, отвори вратата и махна на Елън да изведе Тина навън.

Когато Тина си тръгна, тя се усмихна сама на себе си. Поведението ѝ не бе особено подобаващо за дама, но определено ѝ достави удоволствие.

Може би се превръщаше в нюйоркчанка.

Разрастването на „Империал“ бе един от най-трудните, изтощителни, напрегнати, вълнуващи и стимулиращи периоди в живота на Даяна. Ден след ден, непрекъснато, тя се срещаше с дизайнери на опаковките, специалисти по рекламата, програмисти и уебдизайнери. Пътуваше напред-назад със самолети, лимузини и таксите и навсякъде мъкнеше със себе си папките с документи. Даяна преработи основно игрите за Гекко сларите, с които сега разполагаше. Търговският успех, както и признанието на критиците убедиха всички, че „Империал“ е сериозна компания на пазара.

Но пътеводителите, новият проект на Майкъл, бяха най-големият им успех. Сега студентите, които обикаляха света, можеха да видят и да чуят градовете, които искаха да посетят в реално време. Пътеводителите се разпродаваха като топъл хляб, още преди първата серия да стигне до търговската мрежа. От „Амазон“ не смогваха да задоволят търсенето. Единственият им проблем бе, че не можеха да изкарат на пазара повече нови заглавия, за да отговорят на желанията на купувачите.

Арт Дженкъл се отби да види Даяна. Стисна ѝ ръката и ѝ предложи тънка пурета. Каза ѝ, че е много доволен от бизнеса, и си тръгна.

На другата сутрин от офиса му на четиридесет и осмия етаж пристигна пратеник с тънък плик за Даяна. Вътре имаше картонче, на което бе написано, че е приложен чек за допълнителна премия. Чекът също бе там. Даяна го разгърна внимателно.

Беше на нейно име... за четвърт милион долара.

— Не, няма да взема нито цент от тези пари. — Майкъл поклати глава, докато Даяна се взираше в оживения трафик на центъра. Нюйоркчани се проклинаха взаимно и надуваха клаксоните, както обикновено. — Заслужи си ги. Това е само четвърт от парите, които старият Дженкъл ще получи от покачването на акциите на компанията си. Разбихме на пух и прах игрите на „Блейклис“.

— Особено сега.

Едрите длани на Майкъл притиснаха нежните ѝ ръце.

— Точно така, особено сега.

Тя замълча. Това бе важен ден за нея и Майкъл. Ърни щеше да разбере, че разплатата има горчив вкус.

Имаше двойна колона от лимузини, които свиреха с клаксони по протежението на Седмо Авеню, принудени да се редят пред витрините на магазините и големите рекламни афиши на мюзикли на Дисни, докато се мъчеха да намерят място за паркиране на няколко преки от сградата на „Блейклис“. Майкъл се радваше, че взе такси. Да се бориш за място за паркиране е досадна работа, а освен това отнема много време.

Ърни и директорите от борда на компанията ги нямаше в претъпканата конферентна зала, което никак не го изненада. Майкъл се записа сред желаещите да се изкажат, бе номер дванадесет в дългия списък. Не очакваше Фокстън да разбере, че е тук. Купуването на акции от компанията бе направено много внимателно, а консолидирането им — още по-дискретно. Засега не се налагаше да разкрива какъв е дялът му в общия капитал; беше достатъчно предпазлив, за да остане под границата, която Комисията по ценните книжа и акциите е определила като пределна за публично обявяване на притежаваните акции. Целта бе да могат компаниите, които са застрашени от враждебно превземане, да бъдат предупредени за подобни действия от страна на конкуренцията.

Майкъл не възнамеряваше да превзема „Блейклис“. Беше за предпочитане да има собствен бизнес, който е изградил от самото начало. Изчака, докато Даяна заеме мястото си, и седна до нея. Из залата бяха окачени огромни рекламни плакати с кориците на последните бестселъри на „Блейклис“. Майкъл ги познаваше. Авторите им бяха популярни лица, разбира се; наложени имена в бизнеса. Освен това струваха скъпо. Запита се как ли ще извъртят всичко доверените хрътки на Ърни. Финансовият отчет на компанията изглеждаше добре, освен за хора, които наистина разбираха книжния пазар. Ако тази компания иска да получи шанс за оцеляване, бордът на директорите трябваше да признае грешката си.

Не можеше да се захвърля традицията в името на бързата печалба, на лесните пари. За месец-два можеш да станеш звезда. Но после фасадата започва да се пропуква.

Майкъл се облегна удобно на мястото си. Е, той вече е тук. И ще ги пробуди от унеса им.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— И така, ние сме уверени, че подобреният баланс на компанията, намалените разходи и завоюваните нови позиции на пазара гарантират на „Блейклис“ уникална възможност да продължи напред в новото хилядолетие като издателска къща на бъдещето — завърши Ърни, леко приведен към микрофона пред него.

Даяна се възхити на самообладанието му. Нямахше как да не забележи колко умело отбягва всички критики. Прекалено големите хонорари на авторите бяха определени като „инвестиция“. Уволняването на най-добрите им служители — като „атака срещу извънмерните разходи“. Потомствените богаташи, които притежаваха акции в „Блейклис“, явно не бяха много наясно със същината на бизнеса с печатни издания. Питър Дейвиц, високият мъж със славянски черти, изигра отлично ролята си и представи финансовия отчет на „Блейклис“ като най-икономичния в индустрията.

— Някакви други въпроси?

Даяна се облегна на стола си, докато Майкъл се изправи. Служител на компанията му подаде микрофон.

— Господин председател, искам да задам няколко въпроса, ако е възможно.

Фокстън се вторачи над редиците от мъже в тъмни костюми и дами в тъмносини и кремави тоалети. Примигна.

— Господин председател — побърза да се намеси Ърни, — господин Сисеро ръководи конкурентна на нашата компания. Не смятам, че неговите въпроси са уместни.

— Всъщност нямате право да ми откажете възможността да се изкажа. Аз съм собственик на четири и половина процента от акциите на „Блейклис“. Можете да видите името ми като дванадесетия поред, записан за изказвания на събранието, господин Фокстън. — Майкъл се усмихна. — Председателят на „Ромулус холдинг“. Това съм аз.

— Това очевидно е клопка — изсъска Ърни.

— Ако трябва да съм точен, депозирал съм въпросите си още преди два месеца. Освен това съм сигурен, че след като заставате твърдо зад взетите решения относно управлението на компанията, вие няма защо да се притеснявате да отговорите на тях. Нали така?

Даяна забеляза как половината зала се обърна, за да погледне Майкъл, консервативно облечен в един от обичайните си английски костюми, с тъмни обувки и пъстра вратовръзка. Беше учтив, но едновременно с това и много опасен на вид. Силното му тяло напомняше за кобра, която се готви за скок.

Увереният поглед и спокойният глас на Майкъл бяха завладели залата. Тя усещаше напрежението, приглушеният възбуден шепот, който се носеше сред инвеститорите и анализаторите от Уолстрийт, събрани тук.

— Господин Сисеро е прав, Ърнест. — Силно зачервен, възрастният господин Гамън, председател на борда на директорите, се консултираше с адвокатата си. — Има право да се изкаже.

— Нямам нищо против да отговарям на всякакви въпроси — побърза да каже Ърни, — но смятам, че процедурата е доста необичайна. — Присви сърдито устни. — Моля, кажете каквото имате да съобщите. Искаме да приключваме събранието.

— О, готов съм да приключа веднага щом получа отговор на въпросите си — отвърна Майкъл. — Най-напред бих искал да попитам за съкращаването на разходите. Вярно ли е, че в цифрите сте включили и анулираните договори със седемдесет автори, които след това са издали бестселъри в други издателства?

— Не е толкова просто — сопнато отвърна Ърни.

— А може би е съвсем просто: вярно ли е също така, че всичките ви бестселъри са стрували тройно повече да бъдат извадени на пазара и рекламирани, отколкото са донесли като приходи, и че щом сте престанали да влагате пари в реклама, са изчезнали от класациите? А нима не е вярно, че за всеки бестселър, който сте издали през последните шест месеца, компанията е реализирала загуба?

— Пазарният дял е много съществена цел — отговори Ърни, вече не толкова самоуверено.

— Тогава да поговорим за „Едюкейшън Стейшън“. От средствата, инвестирани в нови офиси, заплати и други производствени разходи, колко сте получили като възвръщаемост?

— Нищо. Това е нова дейност. Рядко са печеливши.

— О, „Империял Геймс“ печели много добре. Но пък на нас не ни се е налагало да изтегляме от продажба над осемдесет процента от продуктите си заради грешки в програмите. Бих искал обяснение на факта, че са похарчени много пари за масирана реклама на серия игри, които не са били напълно готови, така че сега името на компанията е опетнено в очите на доставчиците.

Ърни побесня.

— Не мисля, че сериозно се интересувате от отговор на този въпрос.

— Аз се интересувам — обади се на висок глас някакъв човек зад Майкъл.

Даяна се обърна и забеляза висок възрастен господин с побеляла коса, който се бе вторачил гневно в подиума. Позна Джошуа Оберман, страховития председател на „Мюзик Рекърдс“. — Част от парите ми за пенсия са инвестирани в тази компания. Искам да чуя отговорите на тези въпроси. Може би господин Фокстън ще е така добър да ме осведоми.

— Както и мен — извика набита жена с дебели стъкла на очилата. Катя Хендорф, един от най-уважаваните анализатори на Уолстрийт.

Отвсякъде се надигнаха гласове. Гамън тропна с чукчето си, за да въведе ред. Но Майкъл още държеше микрофона.

— Дами и господа, изключително съм загрижен за начина, по който се управлява компанията. Уволняват се ключови фигури от служителите, докато висшето ръководство, което не се справя особено добре със задълженията си, разполага с частен самолет. Пазарният дял се поддържа с цената на излишно похарчени средства. Ако и други инвеститори са толкова притеснени от ситуацията, могат да се срещнат с Даяна Верити пред залата. Разпечатали сме своя версия на отчета на „Блейклис“.

Даяна се изправи и кимна леко на смълчаната зала. Вдигна куфарчето си „Гучи“ от бургундскочервена кожа, за да могат всички да го видят. Вътре имаше разпечатано на една страничка кратко резюме на катастрофалния начин, по който се управляваше „Блейклис“. Много лесно за четене и разбиране.

Въздействието бе унищожително.

Даяна погледна бившия си съпруг и му намигна.

Майкъл мълчаливо върна микрофона на служителя в залата.

На подиума стоеше Ърни и лицето му ставаше ту бяло като платно, ту червено. Опита се да надвика шума в залата.

— Това е позор! Онази кучка е бившата ми жена, разбрахте ли? И не струва...

Последва пращане по микрофона, когато Пол Гамън се пресегна и изключи звука. Няколко секунди всички наблюдаваха смаяно как Гамън и Фокстън си крещяха един на друг. После Ърни Фокстън скочи, събори стола си и разбутвайки другите членове на борда, хукна навън.

Майкъл стисна ръката на Даяна.

— Мисля, че вече можем да тръгваме — каза той.

* * *

Ърни Фокстън беше от тези, които оцеляват. Излезе от конферентната зала направо във фойето и с експресния асансьор слезе от шестнадесетия етаж до подземния гараж, където лимузината му винаги бе на разположение.

— Събуди се! — викна той на Ричард, шофьора. — Размърдай се, проклет мързеливецо, и ме закарай до вкъщи! Работи ли факсът?

Шофьорът сепнато подскочи. Опитваше се да си почине малко между безкрайното обикаляне с колата, докато разхождаше тези богаташи. А Ърни Фокстън бе най-лош от всички.

— Да, сър, всичко е в пълна исправност — измърмори той в отговор. Оправи фуражката си и побърза да отвори вратата на шефа си. Фокстън изглеждаше така, сякаш някой здравата го е настъпил по мазола. Колко хубаво би било наистина да е така.

— И действай по-бързо! — изрева Фокстън. Трябваше да се обади по телефона. Адвокатите му в Лондон щяха да му намерят друга работа там. Най-важното сега е да задържи парите си, преди новините да се разпространят. Неговите глупави заместници са отговорни за цялата тази каша.

Ърни съвсем не се заблуждаваше. Онази коравосърдечна кучка, за която се бе оженил, и нахалният самонадеян глупак го насадиха на пачи яйца. Щяха да го уволнят. И да го прогонят от Ню Йорк.

Щеше да си тръгне, преди да го прокудят. Дори и само това, че Пол Гамън му изключи микрофона, бе достатъчно основание. Ърни измъкна лаптопа си и забързано се зае да пише по клавиатурата. Ако действаше достатъчно бързо, още утре можеше да полети с „Конкорд“. Или най-късно в петък.

Но пък положението си имаше и добра страна. Онази алчна хиена Фелисити щеше да се махне от живота му. Показа се, че не може да разчита на нея, когато... има известни затруднения.

Щом лимузината излезе на „Бродуей“, на Ърни му хрумна, че Даяна щеше да постъпи по друг начин. Стига да бе проявила достатъчно здрав разум да остане омъжена за него. Много жалко, че затъна, след като я заряза. Някога знаеше как да харчи пари и да изглежда добре... да придава висока класа на мъжа до себе си. Истинска класа и стил, каквито Фелисити никога нямаше да притежава. Но сега се бе превърнала в истинска феминистка, кариеристка, подигравателно си каза той. Преструваше се, че разбира нещо от издателски бизнес, от компютърни игри. В Уолстрийт Джърнъл публикуваха печалбата ѝ без коментар.

Невероятно. Дали наистина гледа сериозно на кариерата си?

* * *

Апартаментът бе празен, когато се прибра. Криспин Моръл, лондонският му адвокат, вече проучваше какви са възможностите за нова работа. Ърни бе подал оставка. Искаше да прегледа документите и да види точно какъв е размерът на състоянието му. Един или два милиона. Нищо забележително. Веднага си представи загубата на частния самолет, шофьора и всички останали предимства на поста председател на „Блейклис“. Нямаше дори и служители от връзки с обществеността, които да излязат с опровержение на твърденията на Майкъл Сисеро, защото и те работеха за „Блейклис“.

— Фелисити? — извика той. Но тя, разбира се, не бе у дома. Вероятно е отишла в „Тифани“.

Веднага се обади в банката и блокира кредитната ѝ карта. Ърни злобничко си помисли, че има поне една сфера, в която все още е пълен господар на живота си.

Мразеше Сисеро. Злобен, нагъл и непоносим глупак. Ърни потъна в самосъжаление. Мисълта, че този тип спи с Даяна, му причини болка. Отиде до бара и си наля голямо уиски. Даяна, разбира се, е фригидна. Ужасна в леглото. Но иначе е отлична съпруга.

Изпи питието си и се замисли за нея. Фигурата ѝ не бе по вкуса му, но и тя си имаше обожатели: пресата направо я боготвореше, а в светските кръгове много се говореше за нея. И освен това излизаше с Брад Бейли. Той наистина бе много богат. „Уважавам такива хора“, сантиментално си каза Ърни. Посегна към уискито. То притъпяваше стреса и озаряваше всичко в мека и златиста светлина.

След още една чашка той решително се запъти към спалнята на Фелисити. Тази жена имаше повече информация за хората даже и от ЦРУ. Беше много ревнива. Сигурно има нещо и за Даяна.

— Добре. Да. Гледам го, в момента го гледам. Благодаря, Селина.

Тина затръшна слушалката на телефона и превключи на „Ню Йорк Уан“, местния кабелен канал. Откакто с Майкъл скъсаха, всичките ѝ познати се обаждаха със съболезнования, което бе по-скоро злобно, отколкото мило от тяхна страна, според нея. Сега и Селина Гонзалес бързаше да я осведоми, че Майкъл и онази проклета англичанка излизали от някаква си среща. Любопитна и вбесена едновременно, Тина подви дългите си и слаби крака на дивана и се загледа в тълпата от костюмирани мъже, които се бяха скупчили около нейния възлюблен и онази мръсница на тротоара. Даяна раздаваше листовки. Хартийки. Ако се съди по това как възбудено се тълпяха наоколо ѝ тези хора, човек можеше да си помисли, че раздава лотарийни билети. Тина се ядосваше, че не може да види с какво е облечена съперницата ѝ. Обичаше да критикува облеклото ѝ — с тази нейна фигура все носеше такива консервативни тоалети, безкрайно скучни. Майкъл бе много строг по отношение на разголените тоалети. Макар че след работно време нямаше нищо против да я гледа съвсем гола. Забеляза лъскави черни лимузини, паркирани на заден план. По дяволите! Това е светът на големите пари и власт, в който Тина винаги е искала да влезе. Рамо до рамо с Майкъл можеше да го има. Какво, за бога, говореше този човек?

Увеличи звука на телевизора.

— ... бизнес скандалът на годината... инвеститорите явно не се интересуват от личната мотивация зад тези нападки... инвеститорите са в паника.

— А господин Фокстън е уволнил господин Сисеро преди година, нали така?

— Точно така, Джим, преди известно време. Госпожица Верити оглавява „Клауд Найн“, нова компания, която вече предизвика много добри отзиви в издателския бизнес. Тя е бивша съпруга на Фокстън, с която той се разведе след доста заплетен скандал — обясняваше репортерът, като само не премлясваше от удоволствие.

Тина грабна омачкания брой на списание Нешънъл Инкуайърър, което лежеше върху златистата покривка за легло, имитация на сатен, и се усмихна. Може би все още има начин да си го върне тъпкано на онази кучка. Хрумна ѝ нещо.

— Имаме две възможности.

Майкъл се обърна към Даяна и обхвана с длани талията ѝ, като смъкна копринената блуза, за да докосне кожата ѝ. Мислеше си с удивление, че не можеше да се насити на тази жена. С другите обикновено вълнението му се изпаряваше още преди момичето да изпие кафето си на сутринта. А сега му се налагаше да си напомня, че трябва да купи достатъчно презервативи. Два пакета от по три броя вече не му стигаха.

Усети мигновената реакция на кожата ѝ. Реши, че повече не бива да ѝ позволява да носи подплатени сутиени, за да вижда как зърната ѝ настръхват.

— И какви са те? — попита Даяна, като се изчерви и сведе поглед.

Майкъл винаги я изкарваше от равновесие. Навлизаше в личното ѝ пространство, взираше се право в очите ѝ. Същата всепоглъщаща страст, която влагаше и в работата си, той насочваше и към нея. Питаше се дали не е ужасно старомодна. Мускулите му, физическата му сила, неговата властност я възбуждаха страхотно. Майкъл не молеше за секс, както другите мъже, които познаваше. Той вземаше каквото поиска. И парадоксът бе в това, че тя го желаше. Когато я събореше на леглото, тя вече бе напълно готова за него.

— Можем да излезем на вечеря и да отпразнуваме събитието. В някое луксозно място. Каквито харесваш. „Лютек“. „Четири сезона“.

— Или...

— Или мога да се обадя да ни донесат храна вкъщи и направо да скачаме в леглото.

— Избирам втората — прошепна Даяна.

— Така си и мислех — отвърна Майкъл.

Вдигна нагоре тясната ѝ пола, така че да разголи стегнатия ѝ закръглен ханш, погали дупето ѝ и изписа с пръст инициалите си върху пламналите ѝ от страст слабини. Даяна потрепери и го потърси с устни. Майкъл се нахвърли върху нея и я целуна страстно. Вдигна ръце и ги постави върху гърдите ѝ, леко, над подплатените копринени чашки на сутиена ѝ.

— Още си облечена? — възмути се Майкъл. — Какъв е проблемът? Нямаме цял ден на разположение.

— Съжалявам... — задъха се Даяна. Помъчи да се освободи от сакото и сутиена. Не знаеше ли Майкъл с кого говори? Не се ли впечатляваше от акцента ѝ, от класата ѝ, от елегантността ѝ? Харесваше ѝ това, че Майкъл не дава пет пари за подобни неща. Обичаше я заради самата нея и се абстрахираше от всякакви светски условности, така както бързо разкъсваше тънкото ѝ дантелено бельо. Беше се научила да държи резервни дрехи в един куфар в апартамента му за всеки случай, защото Майкъл нямаше никакъв респект към гардероба ѝ.

— Прекалено късно — тихо отвърна той. Свали полата и бельото ѝ, вдигна я и я метна през рамо. Изобщо не стигнаха до леглото.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тина вървеше малко по-бавно от обикновено. Донякъде защото още свикваше с новите си обувки на висок ток — цели десет сантиметра яркочервена кожа, обвита около металния ток — които повдигаха глезените ѝ, караха невзрачното ѝ дупе да изпъкне поне малко и стегнатият ѝ ханш леко се поклащаше, докато крачеше с малки стъпки и се опитваше да не обръща внимание на болката в пръстите. Поне изглеждаше страхотно. Всяко нещо си има цена. Сега, докато вървеше по Мадисън Авеню, можеше да поспре и да се възхити на отражението си във витрината на всеки дизайнерски бутик, покрай който минаваше. Беше с яркочервен костюм на „Версаче“, набиващ се на очи отдалеч — полата стигаше до средата на бедрото ѝ, а самото с военна кройка имаше ярки златисти копчета. Устните ѝ също бяха кървавочервени, а върху миглите ѝ имаше плътна тъмносиня спирала. Дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба като златен водопад, който искри на светлината. Мъже и жени се обръщаха да я погледнат. Какво пък, мислеше си Тина, доволна, че ги е накарала да зяпат. В последния брой на Харпърс пишеха, че червеното е хитът на сезона. Което означаваше, че просто следва модата.

Облак от „Шанел 5“ я следваше, докато завиваше зад ъгъла и влизаше в малката сграда на Четиридесета улица. Въртящата се врата и фасадата от сив гранит изобщо не отговаряха на реномето ѝ; тук се помещаваха офисите на списание Биг Сити, клюкарското издание, което се занимаваше изключително със светските кръгове на Ню Йорк. Всички го четяха. Мариса Матюс, доайен на светските хроникьори, беше главен редактор и би отпечатала пикантни клюки за всеки, за когото се сети. Някоя голяма звезда, позволила си да излезе навън без грим, е достатъчен повод да отдели на случая половин страница. Средностатистическият гражданин не беше важен, освен ако е корумпиран полицай или сатанист в управата на някое училище. В Биг Сити обожаваха кирливите ризи. Мръсотията на нийоркските

небостъргачи се отразяваше в калните води, които се изливаха от страниците му.

Тина го четеше всяка седмица. А сега щеше да е звездата в списанието.

Идваше ѝ сама да се потупа по гърба. Винаги е искала да стане известна. Тина пристъпи към рецепцията и отметна златистата си грива.

Може би щеше да я зърне някой голям продуцент и да ѝ даде роля в холивудски филм. Подобни неща се случват непрекъснато. Нали така?

— Аз съм Тина Еймис — гордо заяви тя на момичето зад бюрото.

— Да? — отегчено отвърна то.

— Имам уговорена среща за два часа с Мариса Матюс. Както и фотосесия — уведоми я Тина. Огледа се в затъмненото стъкло зад бюрото на рецепцията. Никога не е изглеждала по-красива. А на всичкото отгоре Биг Сити плащаха за тоалета ѝ.

Само да можеше да зърне лицето на Даяна Верити, когато разгърне списанието! Това щеше да е най-сладкото отмъщение.

Даяна крачеше нервно напред-назад. Питаше се дали не трябва да направи нещо. Например да се обади на Майкъл. Или поне на портиера. Как ли е открил номера ѝ Ърни? И защо идва насам?

Беше рано сутринта, но той звучеше пиян. Телефонното обаждане я свари неподготвена. Грабна телефона, тъкмо излязла от банята, загърната в огромния си пухкав халат на „Ралф Лорън“. Меката материя бе залепнала за кожата ѝ. Освежена и отпусната след горещата вана с ароматни масла на „Л’Оситан“, ухаещи на лавандула и мед, тя имаше усещането, че цялото ѝ тяло е потънало в благоухание, а кръвта ѝ все още пулсираше от спомена за целувките на Майкъл в ранното утро. Изпитваше истинско блаженство. И изобщо не бе готова за подобно обаждане.

— Трябва да те видя — каза Ърни веднага щом тя вдигна телефона. Говорът му бе съвсем леко завален, но Даяна го усети. — Мислих доста напоследък. Ти каза много верни неща. Не тая лоши чувства за днешното изпълнение.

— Говориш за вчера.

— За вчера, точно така. Всичко е само бизнес. Както и да е, скарах се с Фелисити и ѝ заключих вратата. — Ърни се захили. — А сега искам да поговоря със съпругата си. Няма да отнеме много, ще бъда при теб след двацет минути.

— Не! Ърни, недей да идваш тук. Аз... заета съм. Тръгвам за работа.

Даяна се обърна и потърси с поглед документите. Колко бързо би могла да се облече и да излезе? Какво, за бога, би могъл да иска? За миг се запита дали вчерашната случка не го е разстроила дотолкова, че да е превъртял.

— Обаждам ти се от колата. Отивам в центъра на среща с адвокатите си. Връщам се у дома, скъпа. Имам нова работа.

— Много бързо действаш — не се сдържа Даяна.

Ърни се засмя пресекливо.

— Познаваш ме. Приспособявам се към ситуацията. Трябва да се приспособяваш, скъпа. Нали затова се свърза с мен отначало. Е, какво ще кажеш, само десетина минутки, заради доброто старо време, а?

Той затвори, а Даяна побърза да се облече. Отказа се от красивата рокля в комбинация с вталено тревистозелено сако „Гучи“, които смяташе да облече, и вместо това избра кремава блуза и тъмносин костюм с много строга кройка на „Долче и Габана“. Костюмът ѝ прилягаше като защитна броня. Нямахше да се обажда на Майкъл, защото ще е проява на слабост. Ърни... вярно, че Ърни е негодник, но предния ден разбиха на пух и прах удобното му местенце тук. Определено си разчистиха сметките с него, а той все пак ѝ бе съпруг. Някога.

Не виждаше защо трябва да му отказва тази среща.

Какво пък, десет минути само. Пригответи кана кафе на машината „Крупс“ и се обади на Закари, приветливия служител от охраната във фойето, който бе бивш агент на Мосад. В сградата живееха много дипломати от ООН и всеки, който се качваше по етажите, първо минаваше през детектор за метал и проверка за оръжие. Ако Ърни минеше през охраната, нямахше защо да се притеснява, че ще се качи при нея.

Даяна остави кафето и зачака срещата.

— Е, скъпа моя, разкажи ми как си била принудена да се забъркаш в тази афера — мило подхвана Мариса Матюс, обръщайки се към Тина. Беше безкрайно доволна от себе си. Момичето е младо, съвсем наскоро завършило колеж, двадесет и няколко годишно, с гъвкаво младежко тяло. Яркочервеното червило ѝ придаваше вид на развратница, а имитацията на делови костюм и полата, която по-скоро приличаше на по-дълга тениска, в комбинация с високите и остри токчета на обувките я караха да изглежда като онези „бизнес дами“, които се появяват във фотосесиите на Плейбой.

„Каква алчна кукличка!“, мислеше си Мариса. А цялата история щеше да се отрази толкова зле на горката Даяна Верити. Да излиза с мъж, който преди е имал връзка с... тази девойка! Човек започваше да си задава въпроси за вкуса му и за самата Даяна. Нейният образ е прекалено почтен и добродетелен, което я правеше идеална мишена за Биг Сити.

— Протегни малко краката си, миличка. Смъкни сакото от рамото си. Каква хубава кожа имаш. Продължавай нататък.

Фотографът не спираше да снима, докато Тина разправяше историята си между отделните кадри. Мариса бързаше да се вмести в крайния срок за публикуване на броя, а искаше това да се появи на корицата. Нямаха време за губене.

— Ами заплахата никога не е изричана гласно. По-скоро трябваше сама да си направя извод. За да си запазя работата — говореше Тина.

— Имаш предвид, че е била косвена.

— Да. Косвена, точно така. Както и да е, увлякох се по него, защото е истински магьосник в леглото. Надарен е като жребец...

— Няма нужда да си чак толкова подробна в описанието си, скъпа — излъга Мариса, докато си водеше бележки.

— Като жребец. Добре. И е много преуспял в бизнеса.

— Да, но аз не се интересувах от парите му. — Тина отметна косата си. — Аз съм момиче от Бронкс, нали разбирате, от квартала. Също като Майкъл. Знаех от какво се нуждае. Но тази жена, тази кучка — всички в офиса я мразят, — тя се появи с нафукания си английски акцент... И се е омъжила за богаташ, нали? Онзи англичанин, който я е зарязал. Тя ми сподели всичко най-откровено. Каза...

Тина се усмихна на камерата. През последните четири дни използва специална избелваща паста за зъби и бе сигурна, че усмивката ѝ е като наниз от перли. Колкото повече неща разкаже пред камерата, увери я Мариса, толкова по-голям хонорар ще получи и толкова по-голяма ще е снимката ѝ на корицата. Та нали и самият Брад Бейли си търсеше нова годеница?

— Каза ми, че Майкъл няма достатъчно пари за нея, защото е успяла да завърти главата на Брад Бейли.

— Да му „завърти главата“ ли? — повтори Мариса, извън себе си от щастие.

— Да, нещо такова. — Неволната мисъл за разни адвокати помрачи за миг радостта на Тина. — Е, не мога да я цитирам съвсем точно.

— Нямахте ли свидетели на разговора ви?

— Бяхме само двете. Тя се опитваше да внесе раздор между мен и приятеля ми. — Тина подсмръкна.

Нейната дума срещу тази на Даяна. Можеха да повторят всяка думичка, да вмъкнат „твърди се“ и щяха да бъдат напълно защитени пред закона, осъзна Мариса.

— Каза ми обаче, че... мъжете харесват жени от висока класа. И че аз не съм достатъчно добра за богат човек като Майкъл. Срещаше се с него през цялото време, докато излизаше и с Брад. Месеше се в личните ни отношения. Непрекъснато му се обаждаше и затваряше телефона.

Тина вече наистина се забавляваше.

— Това сигурно е било ужасен емоционален стрес за вас — мъркаше от удоволствие Мариса.

— Разбира се. Точно така. — Тина разбра какво се иска от нея и посегна да вземе салфетка от кутията, поставена пред нея, като деликатно я допря до напълно сухата спирала на миглите си, докато фотографът не спираше да я снима. — Тя съсипа щастието ни. Планирахме да се оженим.

— А имало ли е някакви „романтични изблици“ в офиса, скъпа? — подсказа ѝ Мариса с готовност. Колко хубаво би било, ако може да излезе с тази сензация.

— Така се говореше. Не съм била свидетел на нищо подобно — със съжаление отвърна Тина. — Но Даяна Верити нямала никаква

квалификация, никакви специални умения, когато Майкъл я взел на работа. Това е било, преди аз да се появя. Отначало е вършела моята работа. И затова ме мразеше. Страхуваше се, че мога, един вид, да ѝ взема мястото или нещо такова.

Мариса успя да прикрие смеха си с кашлица.

— Извинявай. Моля те, продължавай.

— Както и да е, тя е „работила“ в офиса на Майкъл, когато той е бил в компанията на мъжа ѝ. Ако питате мен, именно тя е тази, която е изневерила на мъжа си. Той просто е искал да ѝ го върне, защото тя е спяла с Майкъл. Защо иначе ще я назначи на работа?

— Защо наистина? — замисли се Мариса. — Би ли могла да сведеш глава и да я хванеш с две ръце, скъпа? Ето така. Идеално.

На вратата се позвъни. Даяна стана и отиде да отвори на Ърни. Утринното слънце грееше през прозорците и озаряваше целия апартамент; лъчите му галеха бледокремавите стени, пухкавите възглавнички върху дивана, донесени специално от Франция, свежите и кичести цветове на белите хортензии, съчетани с лъчистосини ириса и нежнорозови клонки от ароматен грах, които поръча да слагат в апартамента ѝ всяка сутрин. Гордееше се с дома си. Това е луксът, който можеше да си позволи с неколкостотин хиляди годишно, вместо с милионите, които бяха на нейно разположение, докато живееше в Централ Парк Уест, но Даяна харесваше този апартамент много повече. Тук всичко отговаряше на стила ѝ; всеки детайл бе подбран заради красотата и изяществото си, а не за да бъде показван пред хората; всичко бе много женствено, изискано и семпло. Така, както бе живяла, след като Ърни я изостави.

Тя отстъпи, за да му направи място, и той влезе неуверено. В дъха му осезаемо се долавяше миризмата на отлежало уиски. Даяна погледна часовника на ръката си; беше девет без десет сутринта.

Какъв грозен завършек на приказката, започнала с прекрасната ѝ сватба, помисли си Даяна. Чаровният принц на Пепеляшка се оказа мазохистичен алкохолик, а вълшебната каляска се превърна в кола под наем. Но иронията в случая е, че тя откри щастието си едва след като „и заживели щастливо за вечни времена“ се провали с гръм и трясък.

— Здравсти, Ди. Изглеждаш прелестно. Хубав костюм. Ухаеш приятно — подхвана Ърни. Гледаше я умилително с широко отворени очи. — Винаги си изглеждала добре. Но никога не си била по-красива от сега.

Даяна приглади косата си. Нямаше представа какво да каже. Някога отчаяно се мъчеше да си върне любовта на Ърни, а сега просто искаше да се махне оттук.

— Благодаря. — Отиде до белия мраморен плот в кухнята си само за да се отдалечи от него. — Ще ти донеса кафе.

— Само ако е ирландско — обади се Ърни.

— В девет сутринта? Ще ти сложа мляко и захар. — Даяна се настани в едно от единичните си кресла, за да няма опасност той да седне до нея. — За какво е всичко това, Ърни? Радвам се, че имаш нова работа. Но аз трябва да тръгна. Вече закъснявам.

— Вярно. — Отпусна се на дивана ѝ, без да обръща внимание на кафето, и се загледа в нея. Гласът му бе пропит от сарказъм. — Сега ти си важна дама с кариера.

— Да, така е. — Даяна посрещна спокойно погледа му. — И компанията ми има нужда от мен.

— Не е твоя. На Сисеро е. Проклет негодник и жалък янки.

— Предпочитам да не употребяваш подобни изрази — каза Даяна. — Слушай, Ърни, просто ми кажи какво искаш от мен.

За неин ужас той стана от дивана, залитна към нея и се строполи тромаво на едно коляно, след което взе ръката ѝ в своята.

— Направихме много грешки, Ди. Аз бях... аз ти изневерих. Но винаги съм те обичал. — Сантименталността, пробудена от алкохола, взе връх в емоциите му. Очите му бяха зачервени и в тях проблеснаха сълзи. — Скъсах с Фелисити. Тя винаги се е опитвала да ни раздели...

— Виж ти какво откритие — студено го прекъсна Даяна. Трябваше да го остави да довърши, но прекалено я отвращаваше. Да не би да очаква тя да му прости и да се върне при него, за да може да ѝ изневерява и в Англия?

— Тя си отиде. Беше пълен боклук в сравнение с теб. Ти си дама от класа. — Дъхът на Ърни вонеше, но Даяна се постара да не се дръпне назад с погнуса. — Трябва да зарежеш тази работа и да се върнеш с мен у дома. Там можем да се справим много по-добре. Там са приятелите ти. Любимите ти клубове. Всичко.

— Ърни — Даяна издърпа ръката си, — защо всички мъже в живота ми смятат, че трябва да престана да работя? Може на мен да ми харесва. Може пък да съм добра в работата си.

— Стига, скъпа. — Ърни злобно присви очи. — Та ти получи работа, защото беше моя жена, нали така?

Думите му я засегнаха. Даяна скочи на крака.

— Време е да си тръгваш. Аз съм щастлива в Америка и между нас вече няма нищо.

— Не говориш сериозно — изхленчи той. После се вгледа в лицето ѝ и забеляза изражението ѝ: решително склучени вежди, презрително вирнато носле и стиснати пухкави устни.

— Разбирам какво става. — Ърни се помъкна към вратата. — Спиш с онзи тип. И сега си играеш на „Бизнес дама на годината“, както по-рано си играеше на добра съпруга за мен. Само че сега си се хванала с някакъв жалък тип от задните улички на Бронкс.

— Махай се, Ърни — Даяна го блъсна с отвращение, — преди да съм извикала охраната. Майкъл е постигнал успеха си, без да прегазва други хора по пътя си. Може би това е нещо, което ти презираш. Смешното е, че с теб е свършено, а ти дори не го съзнаваш. И между другото ти самият съвсем не си от аристократично потекло.

— Мислиш си, че си ме победила. — Костеливият му пръст се насочи към нея. — Мислиш си, че Сисеро може да си живее щастливо с моята жена и да се радва на моя живот? Пак си помисли хубаво, момичето ми. Не съм свършил.

— Напротив, Ърни. Напълно свършено е с теб — увери го Даяна. Избута го в коридора и затвори вратата след него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Майкъл слезе от таксито и постоя за миг на тротоара. Минувачите, които бързаха покрай него, не му обръщаха внимание. В Манхатън винаги е така; никой не се обръща назад, никой няма време да се озърне. Парата, която се издигаше със съскане от тротоарите, облачетата от бели черешови цветчета, които упорито се крепяха по клоните, въпреки прахоляка и изгорелите газове от такситата с техните клаксони и вечните задръствания, всичко това оставаше незабелязано заради бързането да стигнеш до целта. Ако може още вчера.

Беше ранно утро. Съвсем скоро щеше да се появи Даяна и той ще продължи със сериозния си бизнес и правенето на пари.

Майкъл вдигна очи към черната грамада на кулата на „ДженКорп“. Офисите му бяха там горе. Телефоните и факсовете сигурно вече звъняха с музиката на успеха, която толкова харесваше. Изминалата седмица определено бе много забавна; беше си го върнал тъпкано на Ърни, след като дълго чака и планира този ден.

Сигурно бе свързано донякъде и с чувството за мъст на италианските му прадеди. Майкъл не беше от хората, които ще заровят някого под няколко кубика бетонна настилка, нито ще използва бейзболна бухалка, но да гледа как онзи негодник се прощава с кариерата си, при това в собствената му сграда и пред всички членове на борда в компанията му... това му донесе голямо удовлетворение.

CNN съобщиха за оставката на Ърни в бизнес новините си. Кадърът, на който се виждаше как Ърни, измъчен, бяга от конферентната зала по средата на събранието, бе нещо, заради което си струваше да остане буден до късно. Ако беше по-млад, Майкъл сигурно щеше да си запише емисията и да я гледа отново и отново. Но не и сега. Интересуваше го повече бъдещето, отколкото миналото.

Пое си дълбоко въздух, вдъхвайки миризмата на кафе, изгорели автомобилни газове, цъфнали дървета и понички — всичко, което правеше от Ню Йорк града, който винаги е бил. После блъсна входната врата на сградата.

— Добро утро, господин Сисеро. — Сали, момичето на рецепцията, го поздрави почтително, както винаги. Побърза да скрие онова, което четеше. Изчерви се. — Вашият асистент, господин Пиато...

— Хари вече е тук. Чудесно.

— Да, сър, тук е от цял час и координира действията на отдел „Връзки с обществеността“.

Майкъл поспря за миг и я погледна. „По дяволите, колко е красив, помисли си Сали, с тази решително издадена челюст, счупен нос, мускулите, които личаха под идеалната кройка на черния му костюм, подчертаващ тъмните му очи. Всяка жена тук е поне малко влюбена в него. И кой знае, може би след този скандал той отново ще е свободен мъж.“

Напомни си, че трябва да си купи нов блясък за устни.

— Какви действия на „Връзки с обществеността“? Едва ли има какво толкова да се каже във връзка с „Блейклис“. Мислех, че телефоните са престанали да звънят още преди дни.

— Не... не — заекна Сали. Не бе съвсем сигурна какво да каже. — Значи не сте го видели?

— Какво да съм видял? — настоятелно попита Майкъл.

Сали крадешком подритна още по-далеч броя на Биг Сити, който остави на пода в краката ѝ. О, боже! Ако я хванеше с това нещо... Кой ли щеше да му го съобщи пръв? Не и тя. Обикновено обвиняваха пратеника за лошите вести.

— Мисля, че има една статия в някакво списание, която господин Пиато иска да прегледате — притеснено продължи Сали. Сисеро се взираше в нея с пронизващия си тъмен поглед. — Моля ви, сър...

— Не се притеснявай. — Той ѝ се усмихна уверено и тя успя да овладее разтреперването си, преди да е започнало наистина. — Каквото и да е, сигурен съм, че ти нямаш нищо общо.

— О, не. — Момичето почервеня до уши и поклати глава енергично. — Съвсем нищо общо. Наистина. Дори не я познавам. Виждала съм я само сутрин, когато идваше на работа.

Майкъл ѝ се усмихна. Как ли се казва това момиче? Сали?

— Ще уредя нещата. Приятен ден, скъпа.

Той се качи в асансьора, а Сали се загледа подире му с копнеж. Повечето мъже тук се притесняваха да ѝ пожелаят приятен ден, за да не им лепнат обвинение в сексуален тормоз. Но Майкъл винаги я наричаше „скъпа“, „мила“ или „съкровище“. Как би искала да е неговото „съкровище“.

— И на вас, сър — замечтано му отвърна тя, докато хромираните врати се затваряха със свистене.

Всъщност подозираше, че това ще е най-ужасният ден от много време насам.

Майкъл слезе на деветия етаж. Веднага забеляза, че нещо не е наред. Обичайният шум в офиса бе някак приглушен. Нямаше дори и един служител, който да играе компютърни игри в служебно време. Програмистите още не бяха дошли, разбира се, но хората от маркетинга са тук, а и те бяха същите запалянковци; непрекъснато ругаеха, слушаха силна музика и оставяха след себе си празни кутии от пица. Тази сутрин всички внимаваха къде стъпват. Поздрави някои от заместниците си. Те само се усмигнаха леко и побързаха да се отдалечат.

Майкъл настръхна. Вътрешният му радар улавяше опасност. Решително се отправя към кабинета си и забеляза, че Хари, асистентът му, който заема мястото на Тина, бе влязъл вътре. Погледна към телефона на бюрото на Хари и видя мигащите лампички на апарата. Поне шест линии бяха в режим на изчакване.

— Ема. — Той се обърна и незабавно разпореди на офис мениджъра си да се заеме със ситуацията. — Обади се на всички линии, извини се за задържането и кажи, че в момента не можем да приемем разговора. Запиши съобщенията. После пренасочи всички обаждания за мен към телефонния секретар на Хари до следващо нареждане.

— Да, сър — веднага се отзова Ема Харис. Беше красиво и способно момиче, което обикновено бе много словоохотливо. Днес притеснено кършеше ръце. — Мога ли само да кажа, че много съжالياвам. И бездруго не вярвам, че е истина.

„Какво, по дяволите, става тук?“, не разбираше Майкъл. Бутна вратата и влезе в кабинета си.

— Докладвай — сопнато нареди той на Хари, щом затвори вратата.

Хари сви очи и му подаде броя на Биг Сити.

Снимката на корицата бе недвусмислена: Даяна, царствена на вид, неизменно стилна, както винаги, с дълга вечерна рокля от нежнозелена коприна, застанала под ръка с Брад Бейли, косата ѝ — прибрана в стегнат класически кок, с диамантени обеци и колие на красивата ѝ шия. От нея се излъчваше класа и стил. Майкъл изпита мигновен пристъп на ревност; ненавиждаше мисълта, че някога е излизала с Брад Бейли. Както и че някой друг може да докосва великолепните извивки на тялото ѝ.

Но това бе само за частица от секундата. Крещящото заглавие под снимката нямаше как да не привлече погледа му.

„Това ли е най-голямата използвачка в Ню Йорк?“ Думите сякаш се забиха като пирони в главата му. Под него, с големи букви, бе написано: „Разбивачката семейно щастие... изнудвачка... жена, която преследва богати мъже... Вълнуващите разкрития на съперничката, която тя е изместила!“.

— Какво, по дяволите, е това? — ядоса се Майкъл.

— Бившата ви приятелка. Тина Еймис. Разголила е душата си.

Хари отгърна списанието по средата, където Тина бе разголила много повече от душата си. Мариса я бе придумала да се снима по бански, а после и по бельо. Дългите ѝ стройни крака бяха обути само в пухкави пантофи, а слабините ѝ бяха покрити с възможно най-оскъдните бикини, състоящи се от триъгълно парче тъмна дантела между краката. Държеше ветрило от пера пред разголените си малки и стегнати гърди. Приличаше на неопитна стриптийзьорка. Майкъл усети как яростта разпалва кръвта му. О, супер! Ето че и Хари едва сдържа усмивката си. И не можеше да му се сърди; Тина е красиво момиче. Но това тук означаваше, че сексуалното му минало е извадено на показ пред цял Ню Йорк. Майкъл стисна зъби.

— Предполагам, че трябва да го прочета — каза той. Силните му пръсти прелистиха жълтото издание, на чиито страници бяха публикувани лъскави снимки на Тина в червен костюм, както и излетната полугола върху меча кожа на пода. Всички кадри бяха малко по-завоалирани, отколкото в Плейбой, но разликата не бе особено голяма. До нея бяха и възможно най-стилните снимки на Даяна, с

които списанието разполагаше. От различни премиери или балове, както и онази единствена снимка, на която тя бе по джинси, докато обикаля да си търси евтин апартамент.

Мариса Матюс уверено разказваше на читателите си тъжната история на Тина. Тя бе просто едно изстрадало момиче... което — тук Майкъл не можа да повярва на очите си — явно било подмамено от него в леглото с прикрити заплахи. Въпреки тази злоупотреба с положението му обаче, тя постепенно се влюбила в него, докато на сцената не се появила Даяна Верити.

Майкъл не можеше да повярва, че са се опитали да пробутат тази история. Щеше да ги осъди, да ги унищожи. Какво доказателство имаха за всичко това?

И тогава стигна до ключовия момент в разказа. Тина твърдеше, че е разговаряла на четири очи с Даяна и че тя ѝ се похвалила колко безумно богат е Брад. Според Тина, тя била казала, че е „успяла да се издигне“.

„Ърни Фокстън не бе достатъчно добър за нея“, цитираше думите на Тина списанието. „Нямаше достатъчно пари. Тя бе решена да покаже на целия свят колко богат съпруг може да си хване. Но после разбра за сделката на Майкъл — моя Майкъл — с господин Дженкъл.“

Тук бяха поместили и малка снимка на Арт. Майкъл изруга. Арт Дженкъл бе истински отшелник. Това никак нямаше да му се понрави.

„Така изведнъж Майкъл вече не струваше само няколко милиона, а разполагаше със сериозно богатство от «ДженКорп» имам предвид. И Даяна просто ми се присмя. Аз не бях изискана като нея. Каза ми, че познавала богатите мъже. Можела да има Майкъл когато си пожелае.“

Мариса питаше Тина защо Даяна би предпочела Майкъл пред Брад. Тина отговаряше — „със сълзи в сините си очи“, според опитната светска журналистка, която преливаше от симпатия към девойката — че Брад можел да прозре истинската ѝ същност, но Майкъл бил заслепен. „Веднъж той ми каза, че мрази жените, които се омъжват заради пари. Но е заслепен и е забравил каква е Даяна.“

Майкъл вече дишаше тежко и накъсано, накъса списанието на парчета, смачка хартийките в ръцете си и ги метна в кош. Обърна се към асистента си.

— Даяна Верити е начело на издателския ни отдел. Нашият отговор на всеки въпрос относно тази история е: „Без коментар“. Не заслужава да я коментираме. Ясно ли е?

Хари побърза да кимне.

— Ясно.

— Добре. — Майкъл стана от стола си. — Къде е тя?

Ърни се засмя развеселен. За последен път се взеше в колата на път към летище Кенеди, където щеше да се качи в първа класа и да отлети за родината си. Изглежда, преговорите за новата му работа щяха да се провалят. Проклети глупаци, защо не искат да се възползват от опита на първокласен мениджър, след като сам им предлага услугите си? Но все едно, това не е проблем. Вече бе поел солидна доза от белия прах и нищо не можеше да помрачи доброто му настроение. Щеше да намери изход и от това положение, както успяваше да се измъкне от всички други каша, в които се е забърквал. А междувременно разполагаше с тази фантастична статия в списанието, което лежеше на седалката до него, и на която щеше да се наслаждава по време на полета.

Ърни погледна снимката на слабичкото момиче, което бе продало историята си на списанието. Беше хубаво. Кльоцаво. Каквито ги харесваше. Сигурно нямаше да е против малко експерименти в леглото. А колко сладко бе да си представя как целият Манхатън се събужда с това — от полицаите на улицата, които сега хапват сутрешните си понички, до светските съпруги, които се преструват, че не четат жълта преса, но тайно обожават всеки пикантен ред. Да. Всички, които познаваше в този град, щяха да видят това. Според тази история Даяна не е по-различна от коя да е проститутка, някаква богата измамница, натрапница с предвзет акцент. Замисли се за Майкъл Сисеро, момчето от бедните квартали, което се държи толкова надменно. Е, сега Майкъл изглежда като истински глупак. Щом се върне у дома, със сигурност щяха да го потърсят, за да потвърди тази клюка и той, Ърни Фокстън, с удоволствие щеше да им съдейства.

Даяна явно си въобразяваше, че появяването ѝ на събранието в компанията му е краят на историята — беше го избутала от апартамента си, онова малко и съвсем обикновено жилище, с което разполагаше сега и в което нямаше нищо забележително. Беше го отблъснала. Него, Ърни, за когото някога бе кроила пресметливите си планове как да го хване за съпруг и чиито пари харчи с лека ръка. Също като Фелисити. Всички жени са еднакви, разбира се.

Но това съвсем не е краят. В никакъв случай.

Ърни съжаляваше единствено, че не той е стъпнал името на Даяна. Ако можеше да има някакво участие в цялата история, щеше да изпита още по-голямо удовлетворение.

Отново прелисти страниците и се загледа с омраза в гордо изправената глава на Даяна, докато лимузината прекосяваше Ню Йорк и скоро щеше да влезе в тунела между Куинс и центъра.

Но може би имаше какво да направи.

Почука по стъклената преграда пред себе си и шофьорът я смъкна. Отпред в колата имаше телефон.

— Набери номера на Майкъл Сисеро — нареди той. — „Империал Геймс“. Кажу му, че го търси Ърни Фокстън. И искам да говоря само с него, лично.

Даяна не можеше да повярва. Видя списанието още в седем часа, защото Клеър Брайънт дотича в апартамента ѝ с него и с кутия салфетки.

— Момичето прилича на евтина развратница — каза Клеър. — Никой няма да ѝ повярва. А и... историята бездруго е отегчителна.

Гласът ѝ потрепна, докато изричаше лъжата.

— О, господи! — остана без дъх Даяна. Седна тежко на стола. Направо ѝ се повдигаше. Приятелката ѝ се суетеше из апартамента, правеше ѝ кафе, бърбеше непрестанно, за да не се поддаде на мрачните мисли.

— Изобщо не ѝ обръщай внимание. — Клеър ѝ донесе еспreso в малка чашка от фин порцелан. — Ти си знаеш, че си се омъжила за Ърни, защото си го обичала, нали? Била си влюбена в него... затова си се омъжила.

Даяна я гледаше сковано.

— Иска ми се да е така — отвърна тя.

Майкъл се намръщи на Хари. Денят му ставаше все по-ужасен. Щом пристигна в офиса, Даяна се затвори в кабинета си на тричасова среща с някакви японци от тяхна дъщерна компания. Заподозря, че нарочно е планирала всичко, но Елън се кълнеше, че не е така и срещата е определена още преди седмици.

— Каза ми, че денят ѝ ще протече по нормалния график, сър. — Елън потрепери. — Искате ли да я помоля да излезе от срещата, за да говори с вас?

— Не. Няма нужда. — Майкъл се завъртя на пети и решително напусна нейния отдел „Клауд Найн“. Оказваше се, че дори не може да говори с нея, да я успокои.

А сега Хари искаше да му прехвърли някакъв разговор по телефона. По дяволите! Нека онези хиени от пресата да си вият колкото искат. Запита се дали не се тълпят пред сградата, за да снимат него и Даяна, когато си тръгнат от работа. Беше много вероятно.

— Казах никакви проклетите телефони, Пиато.

— Мисля, че ще искате да приемете това обаждане — тихо отвърна Хари. — Ърни Фокстън е. Казва, че няма да говори с никой друг, освен с вас.

Майкъл повдигна вежда. Много добре. Вероятно дължеше на този негодник поне любезността да отговори на обаждането му.

— Ще ида в кабинета си. Прехвърли разговора там — каза той. — И още нещо, Хари, искам незабавно да ме уведомиш, щом госпожица Верити излезе от срещата. Искам да говоря с нея.

Майкъл затвори спокойно вратата и седна на бюрото си. Сърцето му биеше ускорено. Като хищник, срещу който стои приклекана в капан, ранена жертва, с кървящи рани, която няма какво да губи, той бе достатъчно умен да разбира, че е в опасност.

— Майкъл Сисеро — каза той в слушалката.

— Здравсти, Майкъл. Чете ли пресата? Разбира се, че си я чел. Затова ти се обаждам.

Пискливият глас на Ърни сякаш бързаше да изстреля всичко на един дъх. Кокаин, предположи Майкъл и леко го съжали.

— Имаш ли да ми казваш нещо, Фокстън? Или това е просто проява на вежливост?

— О, да, нали си новото дете-чудо на Уолстрийт Джърнъл и все в този дух. Толкова си делови. Много бързаш.

Сисеро изчака с едва сдържано нетърпение. Несъмнено този глупак скоро щеше да стигне до същината.

— И аз чета пресата. Трябва да отбележа, че имаш отличен вкус. Онова момиче има дупе като на момче.

— Това никога не съм харесват у нея.

— Е, може и така да е. Харесва ти голямото дупе на Даяна, а? Но пък е студена като лед в леглото, нали?

— Ако си решил да си разменяме пикантни истории, Фокстън, събркал си адреса.

— Не. Не става дума за стари истории, човече, по-скоро за едно предупреждение. Разбира се, знаеш, че те мразя. Винаги съм те мразел. Знаеш го.

— Да, знам — спокойно отвърна Майкъл.

— Но това е само бизнес. Щом се прибера у дома, ще видя какво мога да направя, за да те съсия. Да ти върна услугата, тъй да се каже. Това е нещо по-лично. Даяна... виж, не познавам тази Тина, но тя е абсолютно права за парите. Даяна винаги е търсила богат мъж. И такава ще си остане докрай. Омъжи се за мен заради парите ми. Никога не е работила истински през живота си. Същата е като бившата ти приятелка, само дето не си го признава толкова откровено.

Майкъл усети как кръвта му кипва. Искаше да се пресегне по линията и да удуши Ърни с кабела. Лъжливо копеле! Мръсен клеветник!

— Това е лъжа. Знаем го и двамата.

— Така ли? — Ърни се изсмя пронизително. — Смяташ, че тя е горката измамена съпруга, на която съм изневерил? Събуди се и си отвори очите, Сисеро. Даяна знаеше, че ще забогатееш. Омъжи се за мен заради парите. Ако не ми вярваш, питай самата нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майкъл остави слушалката и остана загледан в празното пространство.

Насилието не решава нищо, според старата поговорка. Но той вярваше, че може да му помогне да се почувства по-добре. Представата за това как свива юмрук и разбива носа на проклетия англичанин бе много изкусителна, но сега можеше само да тресне слушалката на телефона.

Мисълта, че цял Манхатън ще клюкарства за жената до него — за двете му жени — бе крайно неприятна. Майкъл избягваше подобно внимание. Беше бизнесмен, съвсем обикновен човек. Не беше някоя филмова звезда с многобройни бракове и тъмно минало. Отново си представи Тина, полугола, на голям плакат. Лоша преценка от негова страна. Но тя не е важна в случая; горкото момиче излагаше единствено себе си. Бяха се разделили отдавна. Тя не го засягаше.

Проблемът бе, внезапно осъзна Майкъл, че той обича Даяна.

Беше усетил привличане от първия миг, в който я зърна. Отначало я мразеше, после започна да я харесва, когато изведнъж тя се оказа лишена от престижното си положение в обществото. Работеше усърдно и имаше истински талант за намиране на точните хора и за представяне на дейността на компанията. Всички премии и увеличения на заплатата, които ѝ бе давал, си бяха напълно заслужени.

Но Даяна е красавица с доста скъп вкус. Запита се колко ли пари са ѝ нужни, за да покрива всичките си разходи. Дори и когато нямаше почти нищо, пак се бе появявала в офиса само в дизайнерски тоалети. Не беше специалист по разкрасителните процедури на жените, но знаеше, че тя посещава само най-скъпите фризьори, маникюристи и салони за красота. Често носеше диаманти и други скъпи бижута. Живееше в луксозен апартамент. Всичко това изисква много пари.

Притеснено се замисли за Брад Бейли. Непоносим глупак, който харчи парите на баща си. Е, всъщност не знаеше дали човекът е глупак или не, но определено не е постигнал сам успеха си. Беше просто

красавец от доброто общество с купища пари. Ърни Фокстън бе забогатял благодарение на собствените си сили, макар да е негодник. Какво друго би могло да я привлече в него, освен парите му?

Казват, че любовта е сляпа. Дали и самият той не е заслепен?

Майкъл стана, отиде до прозореца и погледна към Шесто Авеню. Жълтите таксита и бавно пълзящите коли се мъчеха да си намерят място в движението, слънцето блестеше в прозорците им, но целият хаос му се струваше незначителен, погледнат отвисоко. Винаги е искал да намери жена, която да го обича заради самия него. Сега стомахът му се сви от ужасно чувство, натрапчиво подозрение. Даяна е отличен мениджър, но „Империал“ е лично негово дело. Условията на сливането с „ДженКорп“, ако „Империал Геймс“ успееше да се наложи на пазара, му осигуриха много пари.

Истинско богатство.

Тина твърдеше, че Брад Бейли е зарязал Даяна. Ърни казваше, че тя се е омъжила за него само заради парите му. Според списанието, сега Майкъл бе влюбен в най-голямата „златотърсачка“ в цял Ню Йорк.

Майкъл погледна отражението си в прозореца. Беше набит, мускулист, с квадратна челюст и счупен нос. Изобщо не приличаше на хилавия Ърни Фокстън, нито пък на идеала за американски красавец, какъвто е Брад Бейли. Даяна бе истинска английска дама, изискана и стилна. Какво, за бога, може да я свързва с мъж, израснал в Бронкс? Онова подозрително гласче вътре в главата му се обади, за да напомни, че сега той е момчето от Бронкс с двадесет милиона в джоба си. Тина казваше, че Даяна е знаела предварително какво ще стане.

Даяна се върна при него само два месеца след като Тина е говорила с нея.

Майкъл тръсна глава. Всичко това са пълни глупости. Разбира се, че Даяна се е омъжила за Ърни Фокстън от любов. Виновна бе, че е направила лош избор, както й той между другото, след като бе спал с Тина Еймис. Ще попита Даяна и това ще сложи край на съмненията.

Междувременно трябваше да ръководи компанията си.

Позвъни на Пиато.

— Хари, би ли започнал да прехвърляш обажданията по телефона, но само такива, които са по работа, ясно? Изгубихме половин ден с тези глупости.

* * *

Даяна седеше с кръстосани под масата крака и вежливо слушаше преводача, без да откъсва поглед от гостите си. Казваха, че японците предпочитали женственото и много почтително поведение от страна на дамите, но тя не бе облякла рокля. Беше избрала костюм с панталон от „Джоузеф“ от много фин памучен плат в яркорозово, копринена вталена блуза в същия цвят и чифт сандали от „Джими Чу“ с бонбоненорозови кожени каишки и нисък ток. Днес бе особено важно да излезе навън в най-добрия си вид. На устните ѝ сияеше бледорозов гланц, гримът ѝ бе съвсем лек, само малко коректор и деликатно нанесен руж, които да прикрият бледостта на кожата ѝ и тъмните кръгове под очите ѝ. Специалните капки бяха премахнали следите от сълзите ѝ. За репортерите навън — вероятно и такива от Биг Сити — успя да си придаде съвършено спокоен и уверен вид. Щеше да има достатъчно време да се наплаче. Нямаше представа какво си мисли Майкъл, нито как са реагирали хората в офиса ѝ. Що се отнася до нея, бе дошла направо за предварително уговорената среща, а останалото можеше да почака.

Слава богу, че получи образованието си в старата школа на пансионите със строгите порядки, където те учат да запазваш самообладание. Невероятно колко често ѝ се налагаше. Бе срещала Мариса Матюс няколко пъти на разни балове, благотворителни вечери и други светски събития.

Една огорчена от живота дребна жена, която е способна да каже по нещо лошо за абсолютно всеки. Даяна бегло си спомняше, че веднъж ѝ се опълчи за нещо на една от вечерите у Клеър.

Не обичаше клюкарите. И сега знаеше защо.

Разбира се, повечето неща бяха чиста лъжа, казваше си тя, докато се усмихваше и леко се покланяше на гостите си, когато те най-сетне си тръгнаха. Но най-ужасното бе, че имаше и частица истина в цялата история.

Щом вратата се затвори, тя се обади на Майкъл по вътрешната линия. Той вдигна веднага. Даяна се стегна.

— Искам да те видя — с най-спокойния си тон изрече тя.

— Идвам веднага. — И затвори.

Даяна отиде до малката баня, до която се стигаше само от нейния кабинет. Това бе нейното убежище, със свежи цветя до мивката, италиански сапуни и две флакончета от парфюма ѝ, който специално смесваха за нея в Париж. Лицето ѝ в огледалото бе спокойно и красиво. Тъмната ѝ коса бе чиста и блестеше, след като я бяха измили и оформили в салона за красота на първия етаж в жилищната ѝ сграда. Сърцето ѝ бе свито, но поне изглеждаше добре.

Майкъл нахлу в офиса, като отдалеч парираше опитите на различни шефове на отдели да го спрат с въпросите си. Хари щеше да се погрижи за тях. Точно сега бизнесът не му се струваше чак толкова важен.

Даяна бе оставила вратата си отворена. Той нареди на Елън да не прехвърля никакви телефонни обаждания, влезе в кабинета ѝ и затвори вратата след себе си. Тя стоеше до прозореца, облечена в бледорозов втален костюм. Тоалетът подчертаваше стегнатото ѝ пищно дупе, което той харесваше толкова много, и красивите ѝ големи гърди. За миг си спомни как го бе възседнала, докато гърдите ѝ подскачаха пред лицето му, последния път, когато се любеха. Беше едва предния ден на обяд, когато се измъкнаха от работа и отидоха в апартамента му, защото не можеха да престанат да се докосват. Спомни си колко разгорещена е и напълно покорна на волята му в леглото. Ърни я бе нарекъл фригидна. Поне в това отношение знаеше, че с него е различна, че харесва докосването му. Задоволяваше всичките му желания. Той не би приел друго. С някои момичета сексът е просто приятен, докосването му небрежно, те не означаваха нищо за него. Но Даяна е жена, която трябваше да стане негова, беше влязла под кожата му. Бе много важно да я покори, да я накара да се извива в прегръдките му, да стене от удоволствие и да тръпне до него... ръцете му се свиха в юмруци. Нищо на света не можеше да се сравни с това усещане.

Сърцето му се стопляше само като я погледне. Тя е негова.

Въпросът бе защо.

— Предполагам, че вече си го чела — неловко подхвана Майкъл.

— Както и цял Манхатън. — Тя сви рамене, изискан и деликатен жест, при който лъскавите нишки в сакото ѝ проблеснаха под лъчите на слънцето. — Това е просто един долен боклук. Не ме притеснява.

Сега бе отново предишната Даяна Фокстън, ледената кралица. Предизвикваше го да оспори думите ѝ.

— Имам няколко въпроса.

— Давай направо. — Сините ѝ очи потърсиха тези на Майкъл. Изглеждаше ядосан, разочарован от нея. О, боже! Потърси дълбоко в себе си и последните запаси от скрита сила. Не биваше да губи присъствие на духа и да се разплаче, както ѝ се искаше.

— Най-напред, говорила ли си с Тина?

— Да, говорих. — Даяна забеляза как в очите му проблесна опасен пламък и настръхна. — Разговарях с нея, но изобщо не е така, както твърди тя, разбираш ли?

— Не било така значи? Не сте ли обсъждали връзките си? Не сте обсъждали мен и Брад Бейли?

— Да, говорихме и затова, но...

Майкъл вдигна ръка вбесен.

— Направо супер, Даяна. Да ме обсъждаш с колеги в офиса. Предполагам, че това слага край на възможността да я осъдим за клевета. Кажи ми, стана ли дума, че излизаш с много богат мъж?

— Да, но, Майкъл, изобщо не е така, както тя твърди.

— Сигурен съм. — Той свъси гъстите си вежди. Тя забеляза колко е разгневен. Контролираше се, но презрението, изписано по лицето му, направо я разкъсваше. — Знаеш ли, днес ми се обади бившият ти съпруг. Той е негодник. Не каза нищо особено, освен едно нещо, твърди, че Тина е права и ти никога не си го обичала и си се омъжила за него само заради парите му. Отвърнах му, че това са лъжи. Той ми каза да питам теб. — Майкъл я погледна съсредоточено. Имаше чувството, че някой е стиснал сърцето му в желязна хватка. „Моля те, Господи, нека да отрече. Никога повече няма да те моля за каквото и да било.“ — Е, отговори ми. Каква е истината, Даяна? Омъжила си се за него, защото си го обичала, нали?

Последва мълчание.

Майкъл си пое с мъка въздух. Знаеше какъв ще е отговорът ѝ, преди да го изрече. Даяна отново отиде до прозореца и опря ръце на перваза, с наведена глава.

— Грещиш — отвърна тя накрая. Гласът ѝ тежеше като олово. — Омъжих се за Ърни заради парите му. Мислех, че двамата си подходдаме. Той се ожени за мен, защото имаше нужда от съпруга, която да се грижи за дома му. Мислех, че сделката е справедлива и за двете страни.

— Да. Много справедлива. И много романтична също — отбеляза Майкъл. Направо му се повдигаше. — Ами Брад? Предполагам, че те е зарязал, нали? Знаеше ли предварително за сделката с „ДженКорп“?

Даяна не вярваше на ушите си. Усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ. Отиде до бюрото си и взе розовата си кожена чанта „Прада“. Знаеше, че положението ѝ е тежко, но не очакваше да е толкова зле. Не и с Майкъл, мъжа, когото обичаше.

— Разбира се, че знаех за сделката. — Говореше много тихо; струваше ѝ се, че гласът ѝ идва отдалеч, сякаш принадлежи на друг човек. — Аз съм директор на тази компания. Или поне бях. Подавам си оставката.

— Какво? — не повярва на ушите си Майкъл. Беше напълно шокиран. — Защо? Не можеш да си тръгнеш. Нуждаем се от теб. Тук става дума само за личните ни отношения и нищо друго.

— Да, вярно. — Даяна усещаше безкрайна умора. — Може би не умея да разграничавам бизнеса от личния си живот, както правиш ти. За мен всичко е много лично. Вероятно е така просто защото съм жена. Както и да е, няма да остана повече тук с теб.

— Само ти зададох няколко въпроса — упорито настоя Майкъл.

— И аз ти отговорих. Вярно е, че съм постъпвала по определен начин. Но вече не съм такъв човек. Промених се. — Даяна усети предателска сълза да се търкулва по бузата ѝ към брадичката. — Няма защо да се оправдавам пред теб. Защото ако ти не вярваш в онова, което имаме помежду си, значи никога няма да се получи. Мислех, че ме обичаш. Явно съм сбъркала.

Той стоеше като закован на мястото си. Дори не я поглеждаше. С пронизваща болка в сърцето си, Даяна мина покрай него. Дори не се сбогува с Елън. Излезе направо във фойето на етаж и се спусна с асансьора до паркинга, където можеше да вземе някоя от колите на компанията.

Беше необичайно да се връща у дома по средата на деня. Успя да съдържи сълзите си, докато пътуваше. Щеше да даде воля на мъката си, когато няма никой около нея. Даяна гледаше през прозореца към улиците на Манхатън и се опитваше да мисли позитивно. Този път не е разорена, имаше възможност да избира. Единият вариант е да се върне в родината си. Все пак разполага с премията си от четвърт милион

долара. Може да вземе тези пари и да се захване с нов бизнес, лично нейно дело. Клеър ѝ предложи да започне да работи като интериорен дизайнер при нея. Имаше талант за това. Какво като не е свързано с издирването на скрити таланти и най-подходящите хора за различни постове в голяма компания? Сигурно ще се справи.

Но всичките ѝ усилия сама да си даде кураж бяха обречени на неуспех. Не искаше сама да успее. Искаше Майкъл. Беше влюбена в него. А сега го бе загубила.

Колата съвсем намали скоростта си и спря, скована в задръстванията на големия град. Даяна не можа да се сдържи повече. Започна да плаче, възможно най-тихо. Защо не си носи голяма кутия със салфетки в красивата и много непрактична дамска чанта?

Най-накрая пристъпи като замаяна във фойето на жилищната си сграда почти половин час по-късно. Беше напъхала в ръцете на шофьора петдесетдоларова банкнота, оставяйки му прекалено голям бакшиш, но единственото, което искаше, бе той да си тръгне и да я остави на мира, без да ѝ задава добронамерените си въпроси за това как се чувства и дали всичко е наред. Даяна се запъти направо към асансьора, като се постара да избегне любезното посрещане от страна на служителя от охраната. Днес просто нямаше сили. Всичко, което искаше, е да се пъхне в горещата вана, после да си наметне пухкавия халат и да поплаче на рамото на Клеър. Може би ще е най-добре да изключи телефона. Медиите сигурно щяха да надушат за оставката ѝ. Това щеше да послужи за потвърждение, че историята на Биг Сити е самата истина. Но мисълта за новото публично унижение, за присмеха на Фелисити и Наташа — а може би дори Брад щеше да си помисли, че се е отървал на косъм — всичко това не е нищо в сравнение с болката от загубата на Майкъл. Той беше толкова ядосан. През дългото време, откакто го познаваше, Даяна не помнеше да е виждала подобен израз на лицето му. Такава силна ярост. Бе ѝ се искало да го докосне и да го помоли за прошка, но очите му я отблъснаха. „Господи, каза си тя, мислех си, че е голямо постижение да се омъжиш за милионер. Но всъщност това само ме отдалечи от мъжа, когото наистина обичам.“

Сега окончателно изгуби контрол над себе си. Закри лицето си с длан и заплака, хлипаше високо и сърцераздирателно. Гримът ѝ се размаза. В лъскавото огледало на асансьора се отразяваше бледото ѝ лице със зачервени и подпухнали очи.

И тогава вратите на асансьора се отвориха на нейния етаж.

Озова се лице в лице с Майкъл.

Даяна пристъпи в коридора и автоматично извърна глава. Нямаше как да скрие ужасния си вид.

— Как, по дяволите, стигна дотук? — прошепна тя. — Какво искаш? Да ме измъчваш ли? Не можеш да ме разубедиш да се върна в компанията. Моля те, не си хаби думите напразно. Просто си върви, Майкъл.

— Ще си тръгна. Само ме остави да кажа каквото имам и повече няма да ме видиш. — Майкъл измъкна кърпичка от джоба на костюма си и ѝ я подаде. — Пусни ме да вляза за минутка, за да не се налага да говоря на стълбищната площадка.

Даяна въздъхна; беше едва единадесет сутринта, а се чувстваше безкрайно изморена.

— Добре. Само за минутка.

Пусна го вътре и затвори вратата.

Майкъл стоеше пред нея; облечен в делови костюм. Не знаеше откъде да започне. После я погледна в очите и си пое дълбоко въздух.

— Съжалявам за всичко — каза той. — Бях полудял. Ревнувах. Никоя друга жена не ме е карала да се чувствам толкова щастлив и затова не можех да понеса мисълта, че ме желаеш само заради парите ми. След онова, което ми каза онзи негодник по телефона, направо ми идваше да го убия. А после ти потвърди думите му. Но след като си тръгна, осъзнах, че просто си откровена с мен. Ти си друг човек, знам, че се промени. Работиш прекалено усърдно и не може да е само заради парите. И щяхме да сме заедно през цялото време, ако аз не се бях държал толкова арогантно с теб отначало. Мразех това, че излизаш с Брад Бейли, но едва след като вратата се затвори зад гърба ти, разбрах защо. Най-обикновена ревност. Защото те обичам и искам да се омъжиш за мен.

— Какво? — не разбра Даяна. Цялата трепереше.

Майкъл се приближи до нея, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Изглеждам ужасно — измърмори Даяна. Само това можеше да каже в момента.

— Прекрасна си. — Взе я в прегръдките си и започна да целува устните ѝ, мокрите ѝ от сълзи страни, трапчинката на шията ѝ. —

Винаги си изглеждала прекрасно. За мен си най-красивата жена на света.

— Майкъл...

— Просто кажи „да“. — Тъмните му очи сезираха в нейните.
— Просто кажи „да“. Само това искам да чуя от теб.

— Да — прошепна Даяна. Отвърна страстно на целувката му. — Да. Да. Да.

— Точно това исках да чуя — каза Майкъл.

Вдигна я на ръце и я понесе към спалнята.

Издание:

Луиз Бегшоу. Жена от класа
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2008
Редактор: Петя Димитрова
Коректор: Невена Здравкова
ISBN: 978-954-260-597-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.